

Tao Loạn

Hồ linh

Chương Thứ Nhất

Cuộc gặp gỡ bí mật

Bây giờ là những ngày cuối tháng Tư. Trời bắt đầu vào hè. Hơn mười ngày nay, chiến trận đã tiến xa về phía Nam. Tuy nhiên, tại thành Thăng Long, tình hình càng ngày càng căng thẳng, cộng thêm cái oi bức của đầu hạ, khiến cho không khí trở nên rất ngột ngạt.

Trời mới xụp tối mà đường ngõ đã vắng tanh. Nhà nhà không một ánh đèn thoát ra khỏi khe cửa. Sự tối tăm và vắng lặng của chốn cố đô như báo hiệu trước những trang sử đen tối của Dân Tộc sắp được lật ra.

Lúc đó đã là giờ Hợi, trên đường chính dẫn đến Hoàng Thành, một cỗ xe song mã chạy như gió cuốn.

Chắc là có việc khẩn cấp nên dù đôi ngựa đã xả hết sức mình, thế mà người xà ích còn luôn tay vút roi da trên mình chúng, khiến cho tiếng vó ngựa chen lẫn tiếng roi thét tạo nên những âm thanh vừa chói tai vừa rùng rợn...

Chiếc đèn ló mắc trên thành xe chao chao, lúc mờ lúc tỏ khiến cho người ta không nhận diện được cỗ xe.

Tuy nhiên xe vừa tới cổng thành, như có sự xếp đặt từ trước, cửa thành từ từ được mở ra, vừa đủ cho xe lọt nhanh vào và cánh cửa nặng nề lại khép lại. Có lẽ vì lâu ngày không được thường đóng mở nên tiếng cửa nghiêng trên nền đá tạo nên một âm thanh ròn rợn. Đây cũng là một sự lạ trong đêm nay. Vì kể từ ngày Quý Ly ép buộc Trần Thuận Tông dời kinh đô về Tây Đô, Hoàng Thành gần như bỏ hoang, ngày ngày chỉ có một đội binh ra vào quét dọn, canh gác, tuyệt nhiên không một người nào được lai vãng, kể cả người trong Hoàng Tộc.

Cỗ xe từ từ quẹo qua lối vào khu cung cấm, nơi mà xưa kia các Phi Tàn của nhà vua cư ngụ. Cảnh vật vắng lặng. Từ trong một khung cửa, có ánh đèn lóe ra, chớp chờn như ánh ma chơi. Như nhận ra ám hiệu, tên xà ích vội ghìim mau cương ngựa, khiến cho chúng bất ngờ phải đứng lại, tám vó câu trượt trên nền gạch nghe rõ mồn một.

Ánh đèn rất nhỏ, chỉ đủ mờ chiếu cho một người từ trong xe bước xuống đi nhanh vào phía trong.

Cánh cửa khép nhanh sau lưng khách. Người Thị Nữ nâng cao ngọn đèn như để nhận diện. Khách là một người trung niên, thân hình cao lớn đầy đà, nước da bánh mật, môi thâm, đôi mắt trắng dã. Khách vận một bộ nhung phục màu đen, trên vai còn vương bụi đường xa. Hai người như nhận ra nhau. Người thị nữ khom lưng chào khách:

- Con kính chào Đại Vương.

Khách vui vẻ hỏi:

- Cúc đây ư? Công Chúa đâu?

- Xin Đại Vương theo con, Công Chúa đang chờ ngài trong phòng khách.

Người thị nữ nhanh nhẹn xách đèn đi trước, dẫn khách đi dọc theo một hành lang tối tăm. Một lúc sau, nàng đứng trước một khung cửa lớn, gõ nhẹ ba tiếng. Bên trong có tiếng thiếu nữ hỏi:

- Ai?

- Dạ em.

Cánh cửa xịch mở. Căn phòng sáng rực ánh đèn. Một người thị nữ thứ hai hiện ra bên lối đi, cúi đầu mời khách:

- Kính mời Đại Vương vào.

Khách vào nhanh như một cơn gió lốc, vui vẻ:

- Ô! có thể chứ. Cuối cùng mình cũng được trở về chốn xưa.

Căn phòng thực rộng và tráng lệ. Người mỹ nữ ngồi bên bộ trường kỷ giữa phòng đang yên lặng nhìn dáng vui tươi thoải mái của khách. Nàng ngồi đó, như một pho tượng ngàn năm u buồn ử dật. Làn thu ba hơi cau lại khi thấy cử chỉ ồn ào của khách. Sau phút ngỡ ngàng khách tiến về phía mỹ nữ, miệng tươi cười:

- Lan muội muội.

Mỹ nữ hơi đổi lại thế ngồi đưa tay mời khách:

- Không dám, kính chào anh.

Khách ngồi xuống bên trường kỷ đối diện, đưa mắt nhìn quanh gian phòng khách:

- Đó, Lan muội thấy không, trước kia anh em huynh đã nghị việc cứu viện Minh Đế, muội và Quý huynh cứ ngăn cản mãi. Đây, nếu không nhờ họ thì làm sao có ngày nay?

Mỹ nữ là Công Chúa út của ngài Trần Nghệ Tông.

Sau khi Lê Quý Ly cướp ngôi của Triệu Đế và dùng mọi cách gia hại hoàng tộc thì nàng và hai hoàng tử Quý và Khách trốn thoát. Còn khách là Hoàng Tử Dương,

người đã cùng Hoàng Tử Thiêm Bình từ Lão Qua sang cứu viện Minh Đế trước đây.

Trước vẻ tự đắc của khách, nàng thông thả nói:

- Anh Dương, đừng hiểu lầm tôi. Sở dĩ tôi có mặt ở đây đêm nay là theo lời ước hẹn với anh chứ thật sự tôi không muốn...

Hoàng Tử Dương cướp lời:

- Tại sao lại không muốn? Lan muội phải biết cơ nghiệp nhà ta bị người cướp mất thì với bất cứ giá nào mình cũng phải lấy lại, đó là bổn phận của chúng ta đối với các vị Tiên Vương.

Mai Lan công chúa cười mĩa mai:

- Xin anh nhớ rằng đất nước không phải là chéo khăn tay bị người ta cướp đi, anh tìm cách giựt lại. Ông cha chúng ta đã gây ra bao lỗi lầm khiến cho đất nước điêu linh, dân tình đói khổ, cơ nghiệp rơi vào tay ngụy thần. Tôi đồng ý với anh là chúng ta có bổn phận phải lấy lại, không những thế chúng ta còn có trách nhiệm xây dựng lại đất nước, mang cơm no áo ấm cho dân chúng, mang niềm tin yêu cho Dân Tộc mà ông cha chúng ta đã trót đánh mất nơi họ. Công việc này chúng ta không thể nhờ tay người khác, nhất là kẻ đó lại là giặc Minh, quân thù truyền kiếp của Dân Tộc ta. Hành động cầu viện quân giặc Minh của các anh là hành động của kẻ công rắn cắn gà nhà!

Hoàng Tử Dương khựng lại trước lời lẽ của cô em.

Một lúc sau người phân trần:

- Sao Lan muội lại có ý nghĩ hẹp hòi như vậy? Chuyện thù hận nên quên đi. Chúng ta chỉ nên biết rằng hiện nay họ là ân nhân, là bạn của chúng ta. Bao nhiêu bài xích mà Trương Nguyên Soái thả xuống sông gửi tới quân dân ta đã xác nhận cái chính nghĩa phù Trần diệt Hồ của họ. Bao công lao của Thiêm Bình huynh và huynh đây, Lan muội đều phủ nhận cả hay sao? Bây giờ Thiêm Bình đã bị giặc giết rồi chỉ còn huynh là người duy nhất được Trương Nguyên Soái tín nhiệm, Lan muội và Quĩ huynh phủ nhận công lao của ta sao?

Công chúa Mai Lan sẵn giọng:

- Phải mà, anh bây giờ ghê gớm lắm rồi, là kẻ thân tín của Minh Nguyên Soái nên giọng lưỡi có khác, một điều huynh huynh, hai điều muội muội. Nhưng tôi cũng xin anh đừng dùng chữ muội muội với tôi nữa. Tôi không phải là cô gái Trung Hoa đâu anh!

Hoàng Tử Dương vẫn không tỏ vẻ ngượng ngập, cười ha hả nói:

- Sao Lan muội lại giận với huynh? Công việc của huynh trong bao ngày tháng vất vả, nay sắp thành công rồi. Sở dĩ hôm nay huynh đến với Lan muội ở đây là để chứng tỏ với Lan muội rằng chúng ta đã có quyền trở lại Hoàng Thành một cách tự do. Bọn Quĩ Ly đã mất hết uy quyền ở Đông Quan và chàng bao lâu nữa Minh

Triều sẽ lấy lại cơ nghiệp nhà Trần cho huynh đệ, muội chúng ta. Lan muội thấy là bao giờ huynh cũng nhớ tới mọi người thân. Hôm nay huynh có ý về đây nhờ Lan muội liên lạc với Quý Huynh để thảo luận một số công việc sẽ phải làm trong tương lai, một khi uy quyền được Trương Nguyên Soái trao về ta.

Mai Lan công chúa buồn bã, lắc đầu:

- Cảm ơn anh đã nghĩ đến chúng tôi. Nhưng tiếc rằng tôi không biết các anh ấy hiện nay ở đâu? Nhưng có một điều chắc chắn là các anh ấy sẽ không tranh công với anh đâu. Nếu anh còn nghĩ đến anh em, đến danh dự của các đấng Tiên Vương chúng ta, xin anh hãy ngưng ngay các công việc đề tiện và tối nguy hiểm ấy đi. Anh đang làm cái việc đào lỗ chôn dân tộc trong hố sâu diệt vong.

Hoàng Tử Dương cố năn nỉ:

- Lan muội nên nghĩ lại đi. Huynh bảo đảm với muội muội là sẽ không có chuyện gì đâu. Đã bao lần Trương Nguyên Soái đã hứa hẹn với huynh và chắc hẳn họ sẽ không nuốt lời. Tin tức chiến trường cho biết là bọn Quý Ly đang tới đường cùng. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi là chúng ta được hưởng trọn phú quý và trả ơn được với tiền nhân. Lan muội đừng phá ngang đại sự của huynh. Minh phải chuẩn bị một Triều đình để sẵn sàng tiếp nhận quyền bính và một phái đoàn tiếp xúc ngay với Trương Nguyên Soái để xếp đặt mọi công chuyện. Huynh muốn mời Quý Hoàng huynh cầm đầu phái đoàn ấy dùm huynh.

Mai Lan công chúa đứng dậy, giọng quyết liệt:

- Thế là hết lời. Tôi đã cố gắng thức tỉnh anh, nhưng anh vẫn còn ngu muội. Mưu định của anh cuối cùng rồi chúng tôi cũng được biết. Thôi xin trả Hoàng Cung nguy nga tráng lệ lại cho anh, tôi xin đi.

Không chờ phản ứng của Hoàng Tử Dương, Mai Lan công chúa nhìn sang các thị nữ, nói lớn:

- Chúng mình đi thôi, hai con.

Nàng vừa nói, vừa bước nhanh ra cửa. Hoàng Tử Dương cũng đứng dậy, cười nhạt:

- Ta cũng đã hết lời với các ngươi. Về sau có thể nào cũng đừng trách ta vô tình.

Lúc đó Mai Lan công chúa vừa ra tới cửa, nàng quay phắt lại nhìn Hoàng Tử Dương quát lớn:

- Mi đừng dọa dẫm anh em ta, chúng ta không có sợ đâu. Thôi từ đây cắt đứt tình anh em. Mi đừng kiếm anh em chúng ta nữa, vô ích!

Cánh cửa đóng sầm lại sau câu nói cuối cùng của nàng Công Chúa kiêu diễm nhưng kiên cường.

Hoàng Tử Dương cười lên ha hả. Y cũng tiến lên nhìn quanh căn phòng đắc ý nói một mình:

- Thì ta cũng chỉ mong có thể. Bao công lao vất vả, bao đêm ngày vặn óc tìm mưu lược, đâu có dễ gì để các người ngồi không thụ hưởng.

Hoàng Tử Dương tiến ra phía cửa gọi lớn:

- Tam, Tứ đâu, vào đây cho ta dậy việc.

Cánh cửa vụt mở, hai đại hán xuất hiện, như đã sẵn sàng đáp ứng:

- Thủ hạ sẵn sàng.

Hoàng Tử Dương ra lệnh một cách thật nhanh nhẹn như đã được sắp xếp từ trước:

- Họ đã đi và sẽ không bao giờ trở lại. Tụi bay hãy bắn hỏa pháo cho chúng nó về đi.

Hai đại hán cúi thấp đầu và mở cửa thoát ra ngoài, trong khi Hoàng Tử Dương mặt mày hớn hờ, miệng luôn nở nụ cười đắc ý và thoả mãn.

Đêm đã về khuya, nhưng ngoài thành không một tiếng trống cầm canh vắng lại.

Chương Hai

Anh Vũ quán

Từ cửa Tướng Phủ phía Đông kinh thành Thăng Long, đi ngược về hướng Đông Bắc chừng ba dặm, khách bộ hành sẽ tới bến đò Anh Vũ trên cửa sông Tô Lịch, nơi con sông này tiếp giáp sông Nhị.

Đây cũng là giang cảng duy nhất mà các thương thuyền ở khắp nơi chở hàng hóa và hành khách về kinh đô. Vì thế mà bến Anh Vũ đã từ lâu trở thành một nơi rất sầm uất.

Khách thương hồ sau một chuyến đi dài đã lấy đây làm nơi nghỉ ngơi, chèn trước khi bóc dỡ hàng hóa và chuyển vào kinh thành. Dọc bờ sông Tô Lịch, một dãy phố phần lớn là lữ quán và tửu quán đã là nơi hò hẹn của khách thập phương. Việc làm ăn buôn bán ở đây rất náo nhiệt, nhất là về đêm.

Anh Vũ quán là quán ăn nổi tiếng nhất ở đây. Khách giang hồ thường truyền tụng là ai có dịp về thăm kinh thành Thăng Long mà chưa hưởng một đêm ở Anh Vũ quán thì coi như người đó chưa tới kinh đô. Vị chủ nhân đầu tiên của Anh Vũ là một Hỏa đầu quân trong cung, khi về hưu, đã mở quán này, nên các món ăn ở đây có hương vị đặc biệt và ngon không kém các món sơn hào hải vị trong cung. Cứ mỗi đêm, vào đầu canh hai, tất cả mọi thực khách lại được mời dự một buổi trình diễn vũ khúc và ca hát do một ban vũ công và nhạc công điêu luyện dưới quyền điều khiển của một vũ nữ lớn tuổi, một thời đã được ngưỡng mộ trong cung. Món ăn ngon không đâu bằng, giải trí lại đặc biệt, tiếp đón hết sức ân cần lịch sự, cho nên Anh Vũ quán nổi tiếng như cồn và làm ăn rất phát đạt.

Từ khi vua nhà Hồ rời kinh đô về Tây Đô, khách thương hồ qua lại cổ đô cũng giảm đi nhiều. Tuy nhiên, vì chủ nhân đời thứ hai của Anh Vũ quán là một trang hào phóng, tuấn tú, nổi nghiệp cha sau ngày thân phụ chàng qua đời vì đau buồn trước cảnh thoán đoạt của Hồ Quý Ly, sự giao thiệp rất rộng rãi nên thay vào số khách phú thương ngày một giảm sút thì lại có một lớp người mới thường lui tới Anh Vũ quán. Họ là những trang thanh niên trí thức trong thành. Lê thiếu chủ, chủ nhân Anh Vũ quán, đã tiếp đãi họ như những thân hữu. Thay vào những màn vũ, những buổi ca hát trước kia chỉ thích hợp cho các phú thương hay các vị quan lại xuôi kinh, nay được sửa đổi thành những buổi bình văn, ngâm vịnh của lớp thanh niên.

Tiền bạc đã không thành vấn đề đối với chủ nhân, trái lại đã từ lâu quán trở thành một nơi tiếp đón những kẻ lỡ bước đường đời. Dưới ảnh hưởng của chủ nhân, các khách tới đây không biết từ lúc nào đã trở thành thân cận như anh em kết nghĩa với những chí hướng cao cả của những trang thanh niên có ý thức trách nhiệm trước thức quốc cảnh gia vong

Đã từ nửa tháng nay, sau khi quân Minh chiếm đoạt Thăng Long, thì Anh Vũ quán đã đột nhiên đóng cửa.

Khách qua đường nhìn lên khung cửa đóng im ỉm của tòa nhà hai tầng lầu mà không hề hay biết những sự gì đã xảy ra bên trong cũng như số phận của chủ nhân.

Cạnh Anh Vũ quán, một khu vườn sau là nhà riêng của Lê Thiếu chủ. Lúc đó, bốn người thanh niên đang ngồi chờ đợi trong một căn gác nhỏ ở phía sau nhà.

Trời đã khuya. Từ khung cửa sổ sau, ta có thể nhìn xuống bao quát cửa sông Tô Lịch.

Giờ này, những ánh đèn cuối cùng của những thương thuyền cấm sào bên sông đã tắt từ lâu.

Ở chiếc bàn nhỏ kê giữa nhà, Trần Thanh, chàng thanh niên có dáng dấp nho sinh, mình vận áo the chùng, đầu quấn khăn nhiễu nâu, đang nhỏ to bàn truyện chiến sự với Lý Bảo, một thanh niên mới thi đậu cử nhân dưới đời Hồ Hán Thương. Nhà chàng ở huyện Thọ Xương, phía Nam Kinh Thành. Chàng là bạn thân của Lê chủ nhân từ nhiều năm qua. Hai người đang lấy ngón tay chấm vào ly nước vẽ những đường tiến thoái của quân hai bên, quân nhà Hồ và quân Minh.

Nhìn qua những đường vẽ trên bàn, Lý □ ý Bảo lo lắng sẽ hỏi

- Anh thấy bên ta còn chút hy vọng gì không?

Trần Thanh lắc đầu:

- Nếu như trước khi thành Đa Mang thất thủ mà toàn dân ta cùng dốc lòng đoàn kết đánh giặc thì tình thế có lẽ đã đổi khác. Nhưng tiếc thay, họ Hồ đã làm mất chính nghĩa, nhân tâm ly tán, trước chiêu bài "Phù Trần diệt Hồ" của giặc đã khiến cho rất nhiều người nhẹ dạ theo giặc, hay ít nhất bất động khi thấy quân giặc tràn tới, hoặc bất hợp tác với đương triều để chống giặc.

Ngẫm nghĩ một lát, chàng nhẹ thở dài tiếp:

- Phần chúng ta thì thật là mâu thuẫn: chúng ta là nhóm người quyết diệt trừ kẻ gian thần phản nghịch, lại cũng đã biết rõ mưu đồ đen tối của giặc Minh xâm lăng. Chúng ta ý thức được rằng, chúng ta không thể nào nhận kẻ thù của kẻ thù chúng ta là bạn được. Nhưng trước cảnh diệt vong của Dân Tộc không làm được gì để cứu nguy giang sơn thì đó cũng là có tội đối với Đất Nước.

Trong khi hai chàng nho sĩ đang bàn luận thế sự, thì ở bàn bên Lê Ban đang biểu diễn võ công. Chàng xuống đỉnh tấn, ngưng tụ chân khí vào chưởng mặt, đẩy nhẹ. Một luồng chưởng phong phát nhanh khiến chiếc bình sành ở góc nhà vỡ tan.

Lê Ban hơi quay lại phía bạn, Vũ Thắng, một anh chàng nhỏ bé đang lim dim cặp mắt quan sát, nói:

- Tôi mới theo Thiếu Lâm chưa đầy sáu năm, uy thế của phái võ này không thể phủ nhận được. Vừa rồi là Kim Cương chưởng, một tuyệt kỹ nổi tiếng của phái

này. Thầy tôi trụ trì ở chùa Long Đọi tỉnh Hà Nam, nếu anh em nào muốn thọ giáo, tôi có thể tiến cử với người.

Vũ Thắng lấy lại thế ngồi ngay ngắn thả nói:

- Muốn việc lớn thành, dĩ nhiên mọi người phải đóng góp một tay. Tôi rất hoan nghênh kiến của anh Ban. Nhưng nếu luận về võ công thì Thiếu Lâm chưa phải là môn phái Bắc Đẩu ở nưãnh ta.

Như để chứng minh lời mình, tay trái Vũ Thắng đưa cao chiếc ly sành ngang mặt, tay phải nhẹ nhàng điểm, phút chốc hai ba lỗ tròn xoáy xuất hiện trên thành ly, hành động mau lẹ và êm nhẹ, khác hẳn với thế võ mất nhiều chân lực của Lê Ban, Vũ Thắng đặt nhẹ cái ly xuống bàn trước cặp mắt ngạc nhiên của Ban, chàng nói:

- Nếu phát huy một cách cẩn trọng thì ta không khó nhọc khi muốn lấy mạng địch nhân, dù cho cách xa hàng trượng. Trong khi tập quyền, võ sinh chúng tôi thường dùng trái dừa để luyện chỉ lực. Đây là một môn võ của Đại Việt chúng ta.

Vũ Thắng vẫn dùng Quốc hiệu Đại Việt thay vì Đại Ngu của nhà Hồ.

Lê Ban coi bộ vẫn chưa phục, như để chứng tỏ uy lực của môn phái, chàng phát một chưởng thần tốc phá tan chiếc bình sứ cắm hoa cạnh cửa sổ, gây một tiếng động lớn, khiến cho cả ba bàn đều bắn khoãnh. Họ bắn khoãnh vì sợ tiếng động gây sự chú ý của tai mắt giặc Minh đầy dẫy ở chung quanh.

Sau tiếng đổ vỡ là một bầu không khí nặng nề. Lê Ban cũng cảm thấy cái quấy của mình. Chàng ngồi thu mình ở một góc nhà, uống liền hai ba hớp nước.

Sự căng thẳng và im lặng càng làm cho cái không khí chờ đợi trở nên ngột ngạt.

Cuối cùng rồi nàng cũng có mặt. Tiếng nàng nhẹ, nhưng nghiêm lạnh:

- Anh Ban rồi cũng vẫn thế!

Nàng đã ở đó từ bao giờ. Tiếng nàng trách Lê Ban làm cả bọn anh hào giật mình. Lúc đó, có tiếng chân người lên cầu thang rồi hai cô thể nữ Cúc, Hồng xuất hiện sau lưng nàng.

Nàng mang một cái áo dài lụa bạch. Cổ áo còn hơi cao, nhưng cửa tay thụng dài các đã được thu hẹp lại, tóc nàng bới cao, bông cúc vàng xinh xắn cài trên mái tóc trái.

Công chúa Mai Lan, nàng xuất hiện như một tiên nữ.

Cả bọn thanh niên đều đứng dậy, hơi nghiêng mình chào đón.

Công Chúa khoan thai tiến về phía chiếc bàn kê gần cửa sổ, nhìn ra dòng Tô Lịch mịt mùnh khói nước.

Nàng ngồi xuống, khẽ ra hiệu:

- Mời các anh ngồi.

Cả bọn trang trọng thưa:

- Xin đa tạ Công Chúa.

Mai Lan mỉm cười dịu dàng:

- Từ nay xin các anh đừng gọi tôi như thế nữa. Các anh gọi tôi là cô thì tiện hơn.

Giọng nàng giờ đây trở nên ấm áp và truyền cảm vô cùng.

Trần Thanh khẽ nói:

- Thưa, Cô đã gặp Hoàng Tử Dương?

Mai Lan hơi ngượng:

- Dạ, anh ấy thật là mê muội... Nay mai tôi phải rời nơi đây, các anh ở lại phải theo dõi thật sát hoạt động của bọn họ rồi xin cho tôi hay.

Trần Thanh hăng hái:

- Chúng tôi xin tuân lệnh.

Mai Lan đổi sang vấn đề khác, hỏi:

- Bọn họ đi lúc nào mà giờ này lại chưa thấy động tĩnh gì vậy?

Trần Thanh giọng đầy tin tưởng:

- Thưa cô, họ đi từ chập tối. Nhưng tôi biết tên giặc đó sau khi dâng Đông Đô (cố đô Thăng Long) cho giặc, chắc sợ lòng dân oán thán, hào kiệt hỏi tội, nên chỗ ẩn ở được canh phòng rất cẩn mật... Tuy nhiên, tôi chắc là anh em mình cũng sẽ thành công.

Mai Lan như yên lòng. Nàng không hỏi thêm gì nữa, yên lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, kiên tâm chờ đợi. Trong đêm tối tăm, bỗng nàng mừng rỡ thấy một hình bóng làm nàng bồi hồi....

Thời gian chờ đợi thực nặng nề. Tiếng nước nhỏ giọt từ chiếc đồng hồ đặt trên chiếc kệ bên tủ chà rơi đều đều nghe càng sốt ruột. Đã hết canh hai từ lâu, nhưng từ ngày thành bị quân Minh chiếm, tiếng trống cầm canh cũng không còn. Xa xa, một vài tiếng chó sủa vu vơ.

Bỗng Mai Lan công chúa đứng bật dậy, khẽ ra hiệu cho Vũ Thắng:

- Có tiếng chân người từ hóng Tây đi lại.

Mọi người ngưng trọng nghe ngóng. Vũ Thắng thoáng mừng:

- Hai người, thưa cô, có lẽ bọn họ đã về.

Mai Lan công chúa gật đầu:

- Họ đi rất khoan thai, không có vẻ bị thương hay đang chạy trốn.

Từ lúc đến, hai cô thể nữ Cúc, Hồng vẫn đứng chặn lối cửa ra vào. Bấy giờ cánh cửa vụt mở, hai cô liền tay giữ thể chuẩn bị tấn công. Nhưng những người vào còn mau hơn phản ứng của hai cô. Họ đã vào tới giữa nhà với sự vui mừng của mọi người.

Lê Hoàng Quân, tức chủ nhân Anh Vũ Quán, với bộ dạ hành ôm sát thân hình vạm vỡ, từ chàng toát ra một sức thu hút, dễ gây được sự tin tưởng của mọi người...

Hướng về phía Mai Lan, Lê Quân lễ phép thưa:

- Để cô chờ lâu, Quân này thật đáng tội.

Mai Lan công chúa vui vẻ:

- Cũng không lâu. Công việc ra sao?

Lê Quân quay lại giới thiệu bạn đồng hành:

- Thưa đây là anh Hoàng, một bạn ở trấn Sơn Nam.

Hai chúng tôi đã không đến nỗi thất bại.

Chàng vừa nói vừa đưa tay đỡ cái bọc vải trên tay Hoàng, mở ra và chìa về phía Mai Lan cùng mọi người.

Mai Lan liếc nhanh qua cái đầu còn đầm máu tươi, hơi quay mặt đi, khẽ nói:

- Thôi thế là hết kiếp quân đê hèn.

Rất ý tứ, Lê Quân vội thu thủ cấp đặt ở góc nhà, rồi ra hiệu cho Hoàng theo vào nhà trong thay đồ, rửa tay chân.

Khi Lê Quân trở ra thì Mai Lan đã sửa soạn ra đi.

Bên nàng, Trần Thanh đang lắng nghe lời dặn dò.

Lê Quân dừng lại cách xa nàng không một trượng, đợi cho câu chuyện giữa hai người chấm dứt.

Mai Lan hướng về phía Lê Quân, giọng tin tưởng:

- Thôi, mọi sự ở đây xin anh Quân lo giùm Trần Thanh, Vũ Thắng, Lê Ban, Lý Bảo hãy giúp anh Quân lo việc chung.

Bỗng Lê Quân sực nhớ ra điều gì muốn nói với Mai Lan, nhưng lại thôi. Song cử chỉ ấy không qua khỏi mắt cô Công Chúa khôn ngoan. Nàng tiến về phía chàng khẽ nói:

- Gì vậy Quân?

Tiếng nàng thực thân mật và cởi mở. Lê Quân ái ngại nhìn Mai Lan, một lúc sau như đã quyết tâm, chàng xuống giọng:

- Tôi có một tin mật muốn thưa với Công Chúa.

Thấy giọng chàng, Mai Lan biết là một vấn đề quan trọng, vội đi về phía góc phòng chờ Quân. Chàng thanh niên trở nên lúng túng, sau cùng cũng nói được những gì chàng muốn nói.

Mặt Mai Lan biến sắc. Một lúc lâu cô trấn tĩnh, nàng hỏi:

- Thế người anh cả của các anh tính sao?

- Thực tôi cũng không biết. Khi được hung tin, anh ấy vội trở về quê nhà xem công chuyện ra sao. Được tin gì mới tôi sẽ xin trình cô ngay.

Mai Lan ra hiệu cho hai cô thệ nữ, rồi nói:

- Thôi, các anh ở lại. Tôi đi đây.

Lê Quân khẽ nói:

- Đêm đã khuya lắm rồi, cô định về đâu?

Mai Lan buồn bã:

- Tôi về bên Thầy tôi mà, anh đừng ngại.

Lê Quân biết nàng là một thiếu nữ, hơn nữa lại là một vị Công Chúa mà ít ai bì kịp về mọi phương diện nên yên tâm thưa:

- Nếu vậy rất hay. Có tin gì, tôi sẽ xin sang Báo Thiên trình cô.

Trước khi rời khỏi căn gác, Mai Lan còn ân cần dặn dò:

- Anh Vũ Quán rồi cũng không còn là nơi an toàn.

Lê Quân hãy lo trước đi.

Lê Quân và mọi người đều cảm động:

- Xin Công Chúa an tâm. Chúc cô về bình yên.

Mai Lan sẽ gật đầu. Nàng đã ra khỏi phòng từ lâu mà bọn Lê Quân còn xúc động. Bên ngoài mảnh trăng lưỡi liềm lạnh lẽo lả loi đang treo lơ lửng trên vòm trời âm u.

Bất giác Lê Quân thở dài khi nghĩ đến thân phận anh em, nhất là Công Chúa Mai Lan, người mà chàng vừa thương mến vừa kính phục.

Đồng bào chạy giặc từ khắp nơi, đổ về Đồng Quan càng ngày càng đông. Trận giặc không có biên giới nhất định. Quân nhà Hồ và giặc Minh mở những trận đánh ở mọi nơi, kéo dài trận tuyến từ Chi Lăng tới Nghệ An khiến dân tình thực thê thảm. Họ kéo nhau chạy lẫn lộn giữa những cánh quân đang giao chiến với nhau.

Tên bay vạ gió đã giết chết hàng ngàn, hàng vạn lương dân. Cuối cùng họ rủ nhau đổ về chốn Đế Đô, với hy vọng mong manh là ở đây là nơi an toàn cuối cùng của họ.

Quanh chùa Sùng Khánh Báo Thiên ở Đông Nam Đông Quan (cố đô Thăng Long) có rất đông đồng bào chạy loạn cắm lều cư ngụ. Từ chân đồi nhìn lên, mỗi gốc thông là một nhóm người chiếm cứ. Đồng bào căng màn, trải chiếu ngồi hoặc nằm bên nhau, tùm nãm tùm ba tán chuyện tình hình đất nước. Có những người vợ lạc chồng, con lạc mẹ, gia đình tan nát trong cảnh chiến tranh tàn khốc. Đâu đâu cũng vang lên tiếng than thở, tiếng nguyên rủa kẻ đã gây ra cảnh nước mất nhà tan.

Bình minh vừa ló dạng bên kia đồi thông, ngọn tháp Báo Thiên sừng sững, cao vút như đâm thủng trời xanh, khiến mọi người đều liên tưởng tới ba chữ Đạo Lý Thiên (đại ý đạo lý xông lên tận trời xanh), được vua Lê Thánh Tông truyền khắc lên trên chỏm tháp bằng đồng, một Tứ đại khí đương thời. Nhìn cái vẻ uy nghi của Báo Thiên Tự ai cũng phải ngậm ngùi nghĩ tới những ngày xưa oai hùng của dân tộc Đại Việt, mà nay, giang sơn gấm vóc của Tổ Tiên, đồng bào máu mủ đang trong cảnh tan tác rên xiết giữa những trận chiến của giặc Minh và nhà Hồ đang xâu xé nhau. Tới tỵ nạn nơi đây, ai cũng có cảm tưởng như đang được núp dưới bóng tử bi của Đức Phật.

Họ tin tưởng rằng ít nhất, nếu quân giặc có đi càn quét, thì đến nơi đây, chúng cũng không dám dõ trò cướp bóc hãm hiếp như ở những nơi khác. Ngoài ra, từ ngày có đồng bào tới núp bóng, vị Sư Nữ phương trượng của chùa, đã cố gắng dùng phương tiện của chùa, cũng như đi quyên tiền của nơi các gia đình giàu có chốn Cố Đô để ngày ngày có chút thực phẩm phát chẩn cho đồng bào.

Chính nhờ thế mà dân chạy loạn cũng có bữa no sống tạm qua ngày. Từ sáng sớm hôm nay, cái tin tên phản quốc dâng Cổ Đồi Thăng Long cho giặc Minh mấy hôm trước bị lấy đầu làm xôi xao mọi người. Tuy nhiều người sĩ vãi, nguyên rủa họ Hồ làm việc thoán nghịch, nhưng người ta cũng thống hận đám con cháu nhà Trần đưa đường cho giặc Minh xâm chiếm đất nước. Trước cảnh nguy vong của tổ quốc, đồng bào không thể tha thứ cho những kẻ đầu hàng quân giặc. Trước đây mười hôm, ai cũng hy vọng trở về kịp Đông Quan là nơi có thành quách kiên cố, để cùng nhau hợp lực giữ thành, cứu nước. Nhưng thực đau đớn, khi đồng bào lũ lượt về đến nơi thì Thăng Long đã bị tên quan Trần Thủ Trần Văn dâng cho giặc rồi. Vì thế sáng nay nghe được tin tên này bị hạ sát, ai cũng lấy làm thỏa mãn. Người ta đồn rằng thủ cấp của tên này đang bêu trước Nam Môn.

Từ trên tầng thứ mười hai của tháp Báo Thiên, Công Chúa Mai Lan đã qua hàng giờ đứng nhìn xuống khắp nơi trong vùng. Từ bến Anh Vũ trên sông Tô Lịch, thuyền chạy loạn nhiều như lá tre từ miền Bắc lẫn miền Nam về đậu kín hai bên bờ cho đến các con đường ngang dọc quanh Đông Quan đâu đâu cũng thấy đồng bào bồng bế nhau, lếch thếch ở các nơi đổ về. Và xa xa kia, ở phía Đông Bắc, cảnh Hoàng Thành vắng lặng hoang phế khiến cho lòng nàng đau như cắt. Chính ở nơi đó, dưới những mái nhà cong ngói đỏ kia là nơi nàng đã qua thời niên thiếu thơ mộng. Chếch về phía Tây nội thành, nàng còn nhìn thấy cung Thái Thanh tráng lệ nổi bật giữa khu vườn xanh um... mà đêm qua nàng hội kiến với

con người tham quyền cố vị đến ngu muội. Sáng nay, khi theo chân Sư Bà Diệu Thanh ra ngoài đồi thông phát thực phẩm cho đồng bào chạy loạn, tới đâu người ta cũng than thở, nguyên rủa không những chỉ giặc Minh, nhà Hồ mà cả người trong họ nhà Trần nữa khiến nàng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Nàng đã bỏ về ngang, và lên đỉnh tháp để tìm một vài giây phút tịnh không để tinh thần đỡ căng thẳng. Tiếng mõ dưới sân vang vọng lên khiến Mai Lan đưa mắt về cảnh chùa phía dưới. Nhìn những mái ngói cong vút nguy nga như một cung điện, Mai Lan nhớ tới nàng Động Thiên Công Chúa con vua Lý Anh Tông. Nàng rất được Đức Vua thương mến. Lớn lên, Động Thiên Công Chúa có muốn xuất gia, nhà vua đã cho xây dựng khu Trùng Khánh Báo Thiên Tự này để Công Chúa có nơi tu hành.

Nghĩ đến nàng Động Thiên xưa được chiều chuộng đến thế, còn thân phận mình thì lệnh đệnh vô định, bất giác Mai Lan đầm đìa lệ rơi.

Có tiếng chân lên cầu thang, Mai Lan lau nhanh nước mắt, nhìn xuống. Cô thể nữ Cúc đang nhanh nhẹn đi lên:

- Sư Bà mời Cô về xơi cơm.

Mai Lan khẽ gật đầu, cô thể nữ tránh lối để chủ xuống trước.

Sư Bà Diệu Thanh là sư phụ của Mai Lan Công Chúa từ thời nàng còn trong cung. Bà đã bí mật truyền võ nghệ cho nàng thâm thoát được hơn mười năm thì Hồ Quý Ly cướp ngôi. Trần Hoàng Gia phải ly tán trốn chui trốn nhủi.

Tuy nhiên sự liên lạc giữa hai thầy trò vẫn còn. Cách đây ít năm, Sư Bà Diệu Thanh khuyên Mai Lan nên về núi Yên Tử, nơi đây Đức Nhân Tông nhà Trần sau khi nhường ngôi cho Đức Thánh Tông, đã về đây trụ trì, sáng lập ra phái Trúc Lâm. Vùng Yên Tử có tới hơn hai mươi ngôi chùa với những nhà Sư phần lớn là các bậc vua chúa khanh tướng nhà Trần, văn võ toàn tài. Tại đây, Mai Lan Công Chúa đã học thêm nghề võ, và được quen với một số đệ tử tục gia của các vị sư phụ ở Yên Tử Sơn, trong số đó có người anh Cả của nhóm Anh Vũ Quán.

Đêm nay, trời đã về khuya, nhưng vì lâu ngày không gặp nhau, hai thầy trò Sư Bà Diệu Thanh còn trò chuyện tại hậu phòng.

Bên ngọn đèn khuya leo lét. Mai Lan Công Chúa như bé bỏng bên người mẹ hiền. Cái vẻ nghiêm trang, kẻ cả của nàng trước đám anh hùng Anh Vũ Quán đêm trước như biến đi đâu mất.

Hai người đang qua những giây phút yên lặng nặng nề... Đôi mày liễu của Công Chúa cau lại một cách đau khổ.

Sư Bà ái ngại nhìn nàng. Bà với tích trà nóng vừa pha, chậm chạp rót ra hai chén sứ nhỏ, trao một chén cho Công Chúa thương mến:

- Con dùng một chút trà nóng...

Công Chúa trịnh trọng đỡ lấy nhấp từng ngụm nhỏ.

Sư Bà khẽ hỏi:

- Con có chắc tin đó có thật không?

Không nhìn lên, Mai Lan quả quyết:

- Bạch thầy, con nghe rõ từng tiếng Lê Quân nói với con "Ngài Đặng Tất đã hàng giặc Minh".

Sư Bà mơ hồ nhắc lại:

- Đặng Tất hàng giặc... Đặng Tất hàng giặc!!!

Mai Lan Công Chúa khẽ rít lên:

- Và ông ta còn nhận chức Hoa Châu Đại Tri Châu nữa chứ!!!

Sau tiếng than thống khổ, có tiếng vật gì, như vỡ ra ở đâu đây Sư Bà nhìn nhanh bàn tay phải Công Chúa. Mặt

Bà vụt sáng lên khi nhìn thấy những mảnh sứ vụn rơi lả chả qua khe năm ngón tay búp măng trắng nõn của Công Chúa, và vụt hỏi:

- Phật Thủ công của Ngài Pháp Loa Sư Tổ đấy hả con?

Công Chúa bẽn lén:

- Bạch Thầy vâng... nhng

Sư Bà Diệu Thanh mắt lim dim, khẽ gật gật đầu:

- Thầy nghe các vị trưởng thượng nói, môn công phu này, nếu luyện tới tuyệt đỉnh thì khi phát công, sẽ không có tiếng động vang lên... Với lại con xuất công trong lúc tức giận, thành ra nguyên khí không điều hòa, công lực thu nạp không tương hợp, nên chỉ không đạt được tới mức tuyệt hảo.

Sau một lúc yên lặng, Sư Bà an ủi:

- Thôi con cũng bình tâm, để hẵn về nhà xem sự việc hư thực ra sao rồi mình sẽ liệu.

Công Chúa Mai Lan lưỡng lự:

- Tuy con tin anh ấy, nhưng chỉ sợ cha nào con nấy thì thực là phiền cho Đại Cuộc.

Nàng khẽ thở dài:

- Con chỉ tiếc rằng võ học của con còn sơ cạn, mà tình thế nước nhà thì cấp bách, không biết rồi đây có rửa được thù nhà, trả được nợ nước cũng như gột được cái nhơ nhuốc của dòng họ đã bị mấy tên tham quyền ngu muội làm hoen ô không?

Nàng ngược mắt nhìn lên ghen ngào:

- Rồi mai đây, con xuôi Nam, không biết có còn ngày được trở lại thăm Thầy nữa không.... Biết đâu lần này lại là lần vĩnh biệt.

Sư Bà thoáng vẻ buồn:

- Thầy cũng không biết mai sau thế nào. Vận nước mỗi ngày một u tối. Họa diệt vong của dân tộc cũng thực cận kề.

Bà hơi ngừng lại, rồi tiếp:

- Nước ta từ Ngô, Đinh, Lê, Lý, Trần, mỗi một thời đều có lúc hưng, lúc suy, anh hùng cũng lắm mà kẻ tiểu nhân cũng nhiều. Giang Sơn Tổ Quốc đừng nên nghĩ là của riêng một nhà. Sự thay đổi một dòng họ không quan trọng bằng sự hưng thịnh của đất nước. Sự phế lập nhiều khi có tính cách bá đạo, nhưng không phải vì thế mà quyết chí trả thù bằng sự hy sinh cả nền tự chủ của dân tộc. Như xưa kia, sự việc dứt nhà Lý, tìm cách tận diệt Lý Gia của Trần Thủ Độ, tuy có tàn bạo, nhưng sự hiện diện của nhà Lý với một vị Nữ Hoàng còn thơ, quả thực cũng không còn hợp lý nữa. Nhà Trần đã vươn lên trong hào quang của những bậc Minh Quân như Đức Anh Tông, Đức Nhân Tông, và những bậc Anh Hùng như Hưng Đạo Đại Vương Trần Quốc Tuấn, Chiêu Văn Vương Trần Nhật Duật, Thượng Tướng Trần Quang Khải... cũng đã khiến cho người trong Lý Gia không còn lý do để khôi phục lại ngai vàng cho mình nữa. Thế cho nên Thầy rất cảm phục con đã biết phân biệt điều ngay lẽ phải trong việc đứng ngoài mưu đồ mượn tay giặc Minh để tranh giành ngai vàng của đám xú nhân nhà Trần đang thực hiện ngày nay, khiến đất nước điêu linh, họa nô lệ hầu như trong gang tấc.

Sau mấy phút im lặng, Sư Bà giọng xa vắng:

- Cái ngày mà Lý Gia bị tiêu diệt còn thê thảm gấp trăm lần cảnh Trần Gia ngày nay... Còn ai là họ Lý mà thoát khỏi cuộc tàn sát của Trần Thủ Độ năm Nhâm Thìn tại thôn Thái Đường, làng Hòa Lâm trong ngày mà tất cả người nhà họ Lý tụ tập làm lễ Tiên Hậu. Ôi cả một dòng họ bị chôn sống ngay tại quê nhà....

Công Chúa Mai Lan thấy và khác lạ của Sư Bà, nàng khẽ nói:

- Bạch Thầy, con nghĩ là Lý Gia chưa bị tiêu diệt...

Sư Bà hơi biến sắc:

- Con nói sao?

Mai Lan đổi thế ngồi, xích lại gần Sư Bà hơn, nàng nhìn thẳng vào mắt Sư Phụ, chậm rãi nói:

- Thực sự con không biết hiện nay bao nhiêu người của Lý Gia còn tại thế, nhưng con biết chắc có một người...

Sư Bà nhìn ra xa:

- Là thế con, nhưng ai vậy?

- Bạch Thầy, ngày Phụ Hoàng con còn tại thế, một hôm người đã tình cờ cho con biết tên và nơi trú ngụ của người ấy.

- Thế ư. Và Phụ Vương con đã đối xử thế nào với người họ Lý này?

- Bạch Thầy, Phụ Vương con nói Ngài rất xấu hổ khi đọc đến những trang sử khai sáng Trần Gia. Vì thế, đối với người này, không những Phụ Vương con không hề đụng tới mà ngài còn rất kính trọng nữa... Và Bạch Thầy, ngày nay Trần Gia cũng đã mất, việc nói tên vị này thực cũng không còn gì để kiêng kỵ nữa...

Nàng hơi mỉm cười, nói tiếp:

- Bạch Thầy. Vị họ Lý mà Phụ Hoàng con đã nói, chính là... Thầy đó...

Sư Bà Diệu Thanh thoáng vẻ khiếp sợ. Bà khẽ thở dài, cảm động:

- Thực già này đội ơn Phụ Hoàng con...

Sư Bà yên lặng, mắt chăm chú vào đĩa đèn dầu đang tàn lụi dần, Bà khẽ thở dài:

- Thầy cảm thấy rất hạnh phúc trong suốt hai mươi năm trụ trì Báo Thiện Tự này, một ngôi chùa tượng trưng một cách đặc biệt cho Lý Gia. Thầy với con thực cũng có cơ duyên.

Ngọn đèn lập lòe như muốn tắt, Sư Bà vội kêu ngọn bắc lên, giọng xa vắng:

- Như con đã nói, mai đây thầy trò ta không biết đến ngày nào mới gặp lại nhau... Con rồi sẽ ra đi trong gió sương vì đại nghĩa, nếu một ngày nào đó trở lại được để thăm thầy, không biết thầy có còn sống hay không? Tất cả sở học hầu như thầy đã truyền dạy cả cho con. Tuy nhiên, may mắn gần đây, thầy có nghiên cứu được một vài thứ võ mới, để ngày mai thầy sẽ chỉ dạy lại cho con. Đây có lẽ là một bài học cuối cùng mà thầy dạy con, và cũng là một kỷ niệm để thầy trò ta nhớ nhau mãi mãi.

Công Chúa cảm động sa đôi hàng lệ. Nàng nghẹn ngào đứng lên vái thầy:

- Con xin đa tạ thầy.

Mai Lan vừa dứt câu, thì văng vẳng từ phía cuối thôn đã vọng lại tiếng gà gáy sáng. Sư Bà đứng dậy khẽ nói:

- Thôi trời sắp sáng... ta nên đi nghỉ.

Ngọn đèn lu dần rồi tắt hẳn, hai thầy trò chia tay nhau trở về phòng mình, lòng ngổn ngang trăm mối.

Chương Ba

Võ thuật và Vũ thuật

Trúc xinh, trúc đứng đầu đình

Em xinh, Em đứng một mình cũng xinh

Trúc xinh, trúc đứng bờ ao

Em xinh, Em đứng chỗ nào cũng xinh

Nàng đó. Khi vận triều phục thì nàng là một Thiên Kim Công Chúa. Khi đi lại giang hồ với bộ võ phục thì nàng là một trang hiệp nữ diễm tuyệt. Bây giờ, giữa hậu phòng của Báo Thiên Tự, nơi mà những ngày xa xưa, nàng đã theo thầy luyện võ, trong bộ thiên phục, nàng ngồi xếp bằng tĩnh tọa, đôi bàn tay tháp bút đặt trên đùi, nét mặt bình thản tươi sáng thì nàng quả là hình ảnh của một Phật Bà Quan Âm.

Căn phòng trống vắng. Khung cửa sổ mở ra ngoài vườn sau cửa chùa vừa đủ cho bên trong tiếp nhận một thứ ánh sáng trong xanh mát mẻ của một buổi sáng đầu hè. Không biết nàng tĩnh tọa đã bao lâu. Tiếng chim hót ca trong vườn bên, tiếng gió sớm rì rào trên giàn thiên lý xanh như ngọc thạch cho cả đến tiếng chân nhè nhẹ của Sư Bà đang khoan thai bước vào phòng cũng đã xa hẳn, xa hẳn. Bây giờ chỉ còn một khoảng tâm thức rất tĩnh mịch và huyền diệu: tất cả như không, nhưng thực sự nàng lại nhận biết được hết những gì ở chung quanh, cái vùng chung quanh đó rộng và xa hàng nhiều dặm. Đó là cái nhập định thượng thừa của võ học.

Sư Bà Diệu Thanh nhẹ nhàng ngồi xuống bên trái nàng, xa chừng trượng, cũng ở thế nhập định, nhưng mặt hướng về phía nàng. Sư Bà năm nay ngoài sáu mươi, dáng dấp khoan thai, nhanh nhẹn, đôi mắt sáng nhưng dịu hiền, kẻ ngang tàng biết mấy mà có dịp đối diện với Bà cũng phải tâm phục Bà thực xứng đáng là bậc tôn sư võ học.

Giữa cái lặng lẽ êm đềm ấy, bỗng Sư Bà lên tiếng, với một giọng dịu dàng và đều đều:

- Mai Lan, không bao lâu nữa, con sẽ trở thành một bậc Tôn Sư. Với trình độ võ thuật cũng như nhân phẩm của con hiện nay, con thực xứng đáng được tôn trọng trong chức vị này. Khi Đức Đạt Ma Sư Tổ từ Thiên Trúc vào Trung Quốc, ngài truyền bá song hành Phật học và Võ học cho người Hán. Vì thế để đạt tới mục đích này, Ngài đã phổ võ học vào kinh kệ. Vì thế, những người nào muốn đạt tới mức độ thượng thừa trong võ thuật, thì trước hết họ phải ngộ đạo, thông suốt được điều huyền diệu trong kinh, sau đó mới tìm ra được những chân lý của võ đạo.

Võ thuật vừa có thể cứu người, cũng vừa có thể hại người.

Sự sáng suốt của Đức Đạt Ma Sư Tổ là ngài đã gửi gắm nó trong tay những vị mà ngài hy vọng là đã ngộ đạo, có cái tâm từ bi của Phật, sẽ dùng nó để cứu khổ phò nguy.

Nhưng sau này, phái Thiếu Lâm của Đức Đạt Ma đã có những vị tôn sư có thể vì lòng từ bi, cũng có thể vì hiếu thắng đã truyền võ thuật cho các tục gia đệ tử. Từ đó, Thiếu Lâm phái được truyền bá và trở thành một phái võ nổi tiếng ở Trung Quốc. Trong cái hào quang đó, đệ tử Thiếu Lâm đã quá chú trọng tới võ thuật mà quên đi Phật tính. Vì thế kể cả các vị Tôn Sư trong Thiếu Lâm Tự vì không thức ngộ được đạo nên mức độ võ thuật cũng càng ngày càng nông cạn. Thậm chí có những môn võ học đã bị thất truyền hoặc nằm im lìm trong các pho kinh kệ mà các tăng chúng Thiếu Lâm không biết hoặc không thông hiểu được nữa. Điều nguy hiểm hơn nữa là cũng từ đó những kẻ có võ thuật mà mất cái tâm Phật cho nên võ thuật đã là một di hại cho đời. Tình trạng này cũng xảy ra trong các môn phái khác như Nga Mi, Võ Đang, Côn Luân. Rồi cũng vì tự ái của môn phái, vì tranh giành ảnh hưởng mà các đệ tử của họ tranh chấp, gây hấn, chém giết lẫn nhau.

Ngừng một lát, Sư Bà lại chậm rãi tiếp:

- Qua câu chuyện vừa rồi, Thầy muốn gợi ý với con rằng muốn đạt tới mức thượng thừa của võ thuật, người học võ phải thấm nhuần tới tuyệt đích của môn học.

Trước hết cái tâm phải "Cảm" đã, rồi nhờ đó cái trí mới "Thức" được. Vì thế mà các phái võ thường dùng kinh Phật để phổ võ thuật và người tu hành để đạt hơn là người thường.

Mai Lan vẫn yên lặng ngồi thiền.

Sư Bà như không chú ý đến phản ứng của nàng. Bà vẫn tiếp tục:

- Từ trước đến nay, các Tôn Sư trong Võ Đạo của chúng ta cũng theo thể thức đó. Nhưng vì Dân Tộc Việt chúng ta là một dân tộc hiền hòa, và có lẽ đã có cái "tâm Phật" truyền thống cho nên võ học của chúng ta giữ được mức độ cao, và nhất là các đệ tử luôn luôn ôn hòa, coi nhau như anh em, hết lòng cứu khổ phò nguy, đúng với tôn chỉ của Võ Đạo cũng như hợp với tinh thần nhân hòa của Dân Tộc, cho nên Võ Thuật của ta không chia ra môn phái này, nọ. Chính vì thế mà tránh được những tranh chấp bỉ ổi.

Giọng của Sư Bà càng lúc càng trở nên say sưa và đầy tin tưởng:

- Từ các triều đại Đinh, Lê, Lý, đạo Phật cực thịnh ở nước ta, cho nên Võ Đạo chịu ảnh hưởng rất lớn của Phật học và cũng đã tiến được những bước dài. Những Hòa Thượng nổi tiếng văn võ toàn tài như ngài Lý Khánh Dư, ngài Vạn Hạnh, ngài Minh Không. Chính Đức Thái Tổ nhà Lý cũng xuất thân từ cửa Phật. Nhưng từ khi Đức Thượng Hoàng Nhân Tôn nhà Trần sáng lập môn phái Trúc Lâm trên đỉnh Yên Tử Sơn, mà các vị cao Tăng phần lớn là các bậc Đại Thần văn võ song

toàn, thì vấn đề Võ học ở nước ta được các ngài thẩm định lại. Con cũng biết Dân Tộc ta là một dân tộc chuộng Vũ nghệ. Vũ đây tức là múa. Ngay từ thời thượng cổ, những tác phẩm hội họa còn để lại trên mặt trống đồng Ngọc Lư, trên các tháp hay các chiếc rìu đều vẽ các vũ công lẫn với các chiến sĩ. Điều này rất hợp với nguyên lý của võ thuật. Người luyện võ thuật phải có cái dẻo dai, cái điều luyện, cái nhanh nhẹn nhịp nhàng của vũ thuật. Người học võ lúc luyện tập cũng như khi chiến đấu, lúc công, lúc thủ, lúc nhu, lúc cương, lúc nào cũng bình thản, khoan thai, uyển chuyển, tâm thần và động tác như nhập vào nhau giống một vũ công say sưa múa một bản vũ điệu luyện. Những lúc đó, những động tác nói chung, những thế võ nói riêng được phát tác không còn căn cứ vào mắt nhìn, tai nghe nữa, mà được thẩm định bằng cái "cảm" huyền diệu khiến cho năng lực tiềm tàng trong cơ thể không bị phí phạm, mà đường lui, bước tiến, thế thủ, thế công rất chuẩn xác và tuyệt nhanh khiến địch nhân không thể ứng chiến kịp thời và dễ lâm vào thế hạ phong. Vì sự liên hệ hiển nhiên giữa võ thuật và vũ thuật mà tổ tiên chúng ta đã nhận thức được và ghi lại trên các di vật mà các vị Tôn Sư Đại Việt mới bỏ nhiều thì giờ để nghiên cứu và truy tầm cái nguồn gốc của nền võ thuật của tổ tiên lưu truyền từ thời giòng Lạc Việt dựng nước.

Một nhận định quan trọng là nền Võ Thuật của ta thoát thai từ Vũ Thuật, mà Vũ Thuật của ta từ đâu ra, nếu không phải là từ nguồn ca dao huyền diệu của Dân Tộc.

Nguồn Kinh Thi này đã từng làm rung động hàng bao thế hệ, đã đi sâu vào tim óc mọi người chúng ta từ tuổi còn nằm trong nôi qua lời ru ngọt ngào của mẹ hiền. Người dân Việt dễ thấm nhuần, rung động với ca dao còn hơn là một tín đồ mộ đạo Phật thấm nhuần kinh kệ. Vì ngoài cái siêu thoát, cái từ bi hiền hòa của đạo, ca dao còn làm cho tâm hồn dạt dào tình cảm, đầy ắp tình người, chứa chan tình quê hương, trăng nước, ruộng đồng. Do đó, các vị Tôn Sư trên Yên Tử Sơn là những người sáng suốt, tiên phong nghiên cứu võ thuật qua kho tàng ca dao của Dân Tộc. Các vị đó đã nhiều lần tổ chức các cuộc họp bàn về vấn đề này với anh chị em trong nước. Thầy cũng đã đến dự các cuộc họp này.

Sư Bà giọng trở nên u uất:

- Tuy nhiên vì tình hình khản trương của đất nước trong mấy năm nay khiến công việc khảo cứu này bị trì trệ rất nhiều.

Sư Bà thở nhẹ, rồi đổi giọng hỏi:

- Mai Lan, trong vấn đề này con có ý kiến gì không?

Mai Lan lúc này mới đổi lại thế ngồi, nàng quay lại đối diện với Thầy, thưa:

- Bạch Thầy, con thấy phần nhiều ca dao là những bài trữ tình thực khó tìm thấy được ý nghĩa võ đạo ở trong.

- Con nói rất đúng. Dĩ nhiên không phải bất cứ bài nào cũng mang ý nghĩa võ thuật, nhưng dưới con mắt của chúng ta, những người có một trình độ võ học cao,

cũng như còn đầy đủ dòng máu Lạc Việt trong người, biết rung động với tâm tình của ca dao, ta có thể có cơ hội khám phá ra những gì mà Tổ Tiên chúng ta gói ghém trong đó, cũng như kẻ thâm nhuần Phật học sẽ dễ dàng quán triệt được võ học chứa đựng trong kinh kệ.

Mai Lan bẽn lễn:

- Con thực ngu muội.

Sư Bà Diệu Thanh hơi lắc đầu:

- Không phải chỉ có con mới lầm, mà chính cả ta, khi nghe các vị trên Yên Tử Sơn cũng đã nghĩ như thế. Đó là vì chúng ta quá lệ thuộc vào cái nhìn nông cạn và quen thuộc về mối ràng buộc quá chặt chẽ và quen thuộc giữa Phật học và Võ học.

Sư Bà Diệu Thanh mỉm cười, giọng tự tin:

- Để chứng tỏ cho con thấy điều thầy vừa nói với con là đáng tin cậy, hôm nay thầy sẽ chỉ cho con một khám phá của thầy về nguồn võ học của Dân Tộc ta trong ca dao.

Bà hơi nhắm mắt lại.

Con nhớ lại bài ca dao:

Trèo lên cây bưởi hái hoa

Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân

Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc

Em có chồng anh tiếc lắm thay

Tiếc gì một lá trau cay

Sao anh không hỏi những ngày em còn không

Bây giờ em đã có chồng

Như chim vào lồng, như cá cắn câu

Cá cắn câu biết đâu mà gỡ

Chim vào lồng biết thua nào ra.

Trước hết, con hãy để ý đến nhạc tính của bài ca dao.

- Con thấy thế nào. Phải, ngâm nó lên ta cảm được cái nhịp nhàng, cái khích động của âm thanh, tiết điệu cần thiết và quá đủ khiến cho một vũ công có thể nhảy múa được Từ đó, ta sẽ thấy được những động tác uyển chuyển của cánh tay đưa lên, tượng trưng cho động tác với lên hái hoa trên cành bưởi.

Mai Lan lắng nghe. Nàng đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Qua lời giảng giải của Thầy, nàng thấy vấn đề còn sáng tỏ hơn cả khi nghiên cứu những đoạn võ kinh từ trong một pho kinh Phật.

Nhờ những kiến thức về Võ học của Mai Lan, nhờ sự dễ làm rung cảm của ca dao, hai thầy trò nghiên cứu một cách dễ dàng, thoải mái.

Sư Bà Diệu Thanh giải thích tiếp:

- Con cũng nhận thấy dễ dàng cái tính chất "buộc" của Võ thuật trong đoạn đầu, cái đòn sát thủ của đoạn cuối. Nhưng theo thầy, cái hay nằm trong cái "hư" của hai câu "nụ tầm xuân nở ra xanh biếc, em có chồng anh tiếc lắm thay", đến cái "biến" thì thực là tuyệt "tiếc gì một lá trầu cay, sao anh không hỏi những ngày em còn không?"

Nó vừa nhẹ nhàng vừa kín đáo, thôi thúc ta khai thác ngay cái hớ hênh, cái thất thủ của địch thủ để chiếm phần thượng phong. Chữ "tiếc gì" và "không" dùng thực hay.

Sư Bà ngưng lại để Mai Lan thấm. Thực sự Sư Bà đã quá lo xa. Với trình độ Võ học của nàng chỉ một gợi ý đã đủ cho nàng nhận thức được vấn đề, được cái biến, cái hư, cái thực trong các tác động.

Sư Bà nhẹ nhàng đứng dậy, với những tác động rất uyển chuyển, không khác một vũ nữ biểu diễn vũ thuật, bà diễn lại những nhận thức võ thuật tưởng như mơ hồ bằng động tác. Mười ngón tay lúc xòe ra, lúc co lại không khác gì đang hái một bông hoa bưởi ở trên cao hay ngắt với một nụ tầm xuân ở dưới vườn. Thực là đẹp mắt.

- Hoa bưởi tám cánh, thì cầm nã thủ của con phải biến thành tám thức phù hợp với tám hướng.

Nói tới đâu, bà biểu diễn tới đó. Thực sự, từ xưa tới nay, những chân kinh trong võ học đều chỉ là những câu gợi ý và mơ hồ. Sự thành đạt đều do sự suy luận sáng suốt của người thầy cộng với sự thông minh của kẻ thụ giáo.

Do đó, cũng một chân kinh, nhưng trình độ thành đạt của người luyện tập rất khác nhau.

Đến lượt Mai Lan diễn lại bài võ hái hoa. Động tác của nàng không còn là động tác của một môn sinh mà thực xứng đáng là một cao thủ.

Sư Bà đứng lược trận lòng thực khoan khoái thoải mái. Hơi gió từ phía nàng tỏa ra khiến Sư Bà Diệu Thanh thấy được sự thành đạt của cô học trò yêu quý.

Thế dứt điểm cuối cùng của bài võ khiến Sư Bà phải buột miệng:

- Mai Lan, thầy không ngờ được Võ học của Tổ Tiên ta cao thâm đến như thế. Đây, đầu sao cũng chỉ là bước đầu chúng ta lần mò trong khu rừng huyền diệu của Võ học Đại Việt ta. Bồn phận của con là phải bỏ thì giờ nghiên cứu thực kỹ càng kho tàng Kinh Thi Lạc Việt (ca dao tục ngữ) để khai quật những tinh hoa của nền Võ học nước nhà và truyền lại cho các thế hệ sau.

Hai thầy trò bước ra bên khung cửa sổ. Bỗng từ mảnh trời bên kia khu vườn, một cột khói đen cuộn cuộn bốc cao làm cả hai đều sửng sốt.

Cháy ở vùng Nam Môn.

Mai Lan khẽ nói:

- Con nghĩ là bọn giặc Minh đốt nhà dân mình đây.

Rồi nàng tỏ ra bối rối:

- Bạch Thầy, nhiều lúc con băn khoăn không biết với bản lĩnh của chúng con có đủ để giúp được nước, đuổi được quân xâm lăng không.

Sư Bà nhìn thẳng vào mắt nàng nói rõ từng tiếng:

- Không. Võ nghệ của chúng ta chưa đủ và cũng không thể đuổi được giặc.

Nàng chợt nhớ ra điều gì, Mai Lan khẽ nói:

- Con hiểu Thầy muốn nói gì. Con được biết anh ấy có học Tôn Ngô Binh Pháp.

Sư Bà nhìn nàng lắc đầu:

- Không thể dùng Tôn Ngô Binh Pháp. Con hiểu không, thầy Trương Phụ nó hiểu binh pháp đó gấp mấy lần anh Dung. Binh pháp đuổi giặc giữ nước là binh pháp của Hưng Đạo Đại Vương. Con nghe rõ chưa?

Mai Lan sáng mắt lên:

- Trời, Thầy thật là sáng suốt.

Nhưng nàng bỗng buồn bã:

- Nhưng chắc thầy đã rõ, cho đến nay không ai biết cuốn binh thư này thất lạc nơi đâu?

- Không, con không thể thất vọng, con phải tìm cho bằng được nó và trao nó cho những người đáng tin cậy nghiên cứu để tìm cách cứu dân cứu nước. Đó là nhiệm vụ rất quan trọng mà con phải gánh vác.

Mai Lan nóng lòng như lửa đốt:

- Bạch Thầy, có lẽ con phải đi Vạn Kiếp một chuyến.

Sư Bà thương mến đặt tay lên vai nàng:

- Con nghĩ rất đúng. Mong Trời, Phật và Tổ Tiên dân tộc phù trợ cho con.

Bên kia cột khói mỗi lúc một lan rộng và bốc cao hơn.

Xa xa vọng lại những tiếng la hét, kêu cứu.

Thầy trò nhìn nhau buồn bã.

Cả hai đều im lặng một lúc khá lâu. Mỗi người theo đuổi những ý nghĩ riêng tư.

Mai Lan băng khuâng lo lắng.

Ngày mai, ôi ngày mai đây những chông gai, những khổ đau nhức nhối chồng chất. Hoàng tộc thì tan nát mỗi người một phương, suốt bảy tám năm trời bị ruộng bắt, thủ tiêu. Không những thế, anh em trong nhà lại chia rẽ, chống báng lẫn nhau. Nghiệp nhà thì vô vọng khôi phục vì nhân tâm đã xa lìa chán ghét. Thậm chí có những người còn kết án tội làm xa đọa xã hội, ung thối uy quyền quốc gia, khiến kẻ nghịch thần có cơ khuynh loát, thoán đoạt, hậu quả là đưa tới tình trạng nước mất nhà tan như hiện nay là do sự truy lạc cả tinh thần lẫn thể chất của các vua nhà Trần, trong đó có cả Phụ Hoàng của nàng. Hy vọng cuối cùng của Trần gia hiện nay ở trong tay anh em nàng.

Nhưng hỡi ơi, anh em thì mỗi người một phương. Kẻ ngu muội, cầu vinh ở trong cánh tay gian ngoan, hiểm độc của giặc Minh, khiến nhân dân đã chán ghét, nay lại thêm căm thù không tiếc lời nguyên rửa là loài "công rắn cắn gà nhà", còn Quý, còn Khoách và nàng thì ở trong thế chạy trốn sự truy tâm tiêu diệt, không những bọn Hồ Quý Ly, của giặc Minh mà cả của chính bọn anh em phản bội của mình. Cho đến giờ này, nàng càng cảm thấy thông cảm thấm thía cái đau đớn tuyệt cùng của Lý Gia. Của vị sư phụ kính yêu của nàng, khiến bất giác nàng không cảm được đôi hàng châu lệ.

Sư Bà không bỏ sót từng cử chỉ của Mai Lan, rất đúng lúc, bà nói:

- Mai Lan, thầy muốn nói với con một lời tâm huyết cuối cùng trước khi hai thầy trò ta chia tay, mà ngày hội ngộ không biết có hay không. Chiến tranh thì càng lúc càng dữ dội, mà phần thắng đã cầm chắc trong tay giặc. Số phận của thầy cũng như của con, của dân nước Đại Việt rồi đây sẽ như cá nằm trên thớt, không biết sẽ bị tiêu diệt lúc nào. Hy vọng cuối cùng của dân tộc ta là lớp người trẻ tuổi các con đó. Thầy xác quyết là con bắt buộc phải trở thành rường cột của lực lượng phục Việt.

Giọng Sư Bà trở nên cương quyết:

- Phải, Thầy nhấn mạnh là Phục Việt chứ không phải Phục Trần. Con nghe rõ không. Thời của Lý ngày xưa, của Trần ngày nay đã hết rồi. Chúng ta phải mở một Trang Sử Mới. Đừng coi Hồ là giặc, Lý là cựu thù, mà phải coi đó là anh em là Dân Tộc Việt. Hãy bỏ hết oán thù lấy gương Đức Trần Hưng Đạo và Đức Chiêu Văn Vương, Chiêu Minh Vương khi xưa đã biết quên tư thù mà cùng chung lo việc nước, hết lòng cộng tác với nhau trong những ngày đen tối nhất của dân tộc trước sức tấn công vũ bão của giặc Nguyên. Bao năm qua con thụ giáo ta, ta rất hiểu tâm tư và nhân cách của con. Thầy rất hạnh diện đã có con là đệ tử. Các vị Tôn Sư Trần Gia trên Yên Tử, cũng như các vị Tôn Sư của Lý Gia trên Tiêu Sơn trong một cuộc hội kiến gần đây cũng đã có những nhận định như thầy vừa nói với con, và các đệ tử của quý vị đó cũng sẽ theo những tôn chỉ này.

Mai Lan ngạc nhiên:

- Bạch Thầy, con chưa thấy Thầy nhắc tới Tiêu Sơn phái.

Sư Bà Diêu Thanh mỉm cười:

- Thực sự oán thù đã xóa bỏ từ rất lâu rồi con ạ. Với chúng ta Lý hay Trần cũng chỉ là nhân sinh dưới đạo quang từ bi của Đức Phật, cũng chỉ là con dân của một nước Đại Việt muôn đời hiền hòa và thương mến. Từ nay con sẽ trở thành một trong những người lãnh đạo phong trào phục Việt, hãy hành động với tâm tình của một con dân Việt, với đạo huynh đệ đồng bào. Hãy quên mình là Công Chúa Mai Lan nhà Trần. Ai sẽ là vị lãnh đạo tương lai của Dân Tộc, đó là tùy ở sự nhận định sáng suốt của các con. Hãy đoàn kết, quên tị hiềm nhỏ nhen mà chỉ tâm nguyện nghĩ đến Đại Nghĩa.

Quay về thực tại, Bà cao giọng:

- Trên bước đường giang hồ, võ nghệ là phương tiện phòng thân rất hiệu nghiệm. Chỉ sử dụng khi thực cần thiết. Võ thuật không giúp ta trực diện đánh giặc, nhưng võ học là một điều cần thiết cho kẻ mưu đồ đại cuộc. Nó giúp ta có được một thân thể sung mãn và một tâm hồn sáng suốt cao thượng. Tôn Ngô Bình Pháp chỉ một phần nhỏ giúp ta, chứ không phải là đủ. Những yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa của binh pháp đó không là Thời, Địa, Nhân của chúng ta. Lấy cái của người để áp dụng trên đất mình là một sự vô cùng vô lý, nhất là lại dùng nó để chống với họ lại càng thậm nguy hiểm hơn nữa, sự thất bại gần như cầm chắc trong tay. Vậy chỉ có Binh Pháp của ta, của Đức Hưng Đạo Đại Vương là sẵn đủ những yếu tố tất thắng. Nhận thức được điều đó mà trong bao phen, quân dân ta đã đại phá quân Nguyên, mà so với quân Minh ngày nay thì còn mạnh và thiện chiến gấp trăm lần. Tiếc thay, triều đình các thời trước đã bỏ qua để thất lạc cả bộ binh pháp vô cùng quý giá này.

Mai Lan ngẫm nghĩ một lúc, rồi thưa:

- Bạch Thầy, con nghe nói xưa kia Đức Hưng Đạo phổ biến nó tới tay hàng binh sĩ, chứ không chỉ truyền cho các bậc Đại Tướng không thôi. Nhưng, sở dĩ trong nhân gian đã không còn là vì chính sách tận diệt ảnh hưởng Trần Gia của Hồ Quý Ly mà ra. Con tin chắc là trong các tôn thuộc của Trần Gia còn có vị lưu giữ nó. Con sẽ làm một chuyến đi sưu tầm ngay khi rời nơi đây. Con nghĩ Vạn Kiếp sẽ là nơi đầu tiên con sẽ tới: Các vị trên Yên Tử Sơn gần như đã thoát tục, thành ra việc nhân sự thực chỉ làm rộn cho sự tu trì của các ngài.

Sư Bà lắc đầu:

- Con đừng nghĩ thế. Thầy cũng như quý vị trên Yên Tử Sơn, vì tuổi già, tuy không thể cầm thương lên ngựa chống giặc giữ nước như các con, nhưng không phải là có thể làm ngơ trước vận nước điêu linh. Cái dũng của tuổi trẻ các con hợp với cái trí của bọn già này, là những yếu tố rất quan trọng trong việc mưu Đại Cuộc. Ai điềm nhiên tự tại trong giờ phút suy vong của giang sơn, dân tộc là thực kẻ đại bất trung với Tổ Quốc. Hãy tin tưởng ra đi, Mai Lan.

Sư Bà ghen lời, đôi dòng lệ từ từ lăn trên má. Mai Lan thì hai mắt đỏ hoe.

Qua cơn xúc động, Sư Bà lau nước mắt, sẽ nói:

- Thôi chúng ta ra ngoài. Hôm nay Thầy có một ước hẹn với một người mà Thầy muốn con diện kiến.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Sư Bà vỗ vai Mai Lan, an ủi:

- Thôi con, hãy tin tưởng nơi tiền đồ của Dân Tộc.

Hai thầy trò mở cửa bước ra đã thấy một ni cô trẻ đón ở ngoài.

Thấy hai người, ni cô cung kính thưa:

- Bạch Thầy, có Lê công tử đang đợi ngoài khách

Sư Bà đưa nhanh mắt sang Mai Lan, nói:

- Diệu Hoa, con đưa ngay công tử vào thư phòng.

Ni cô Diệu Hoa nhanh nhẹn lui gót, Sư Bà sẽ nói:

- Con đến thư phòng với thầy, thầy muốn giới thiệu người này với con. Anh ta là con thứ của cụ Thái Học Sĩ Lê Thức. Lê, mất từ lâu, nhưng con cái của ngài đều là những trang thanh niên khí phách hơn người.

Hai người đi về phía dãy nhà bên mặt. Căn thư phòng là nơi Sư Bà đọc sách, làm việc chùa. Căn phòng nhỏ nhưng rất ấm cúng.

Mai Lan quá quen thuộc với nó từ những ngày nàng qua đây để nghe giảng sách và giúp việc văn phòng cho Thầy.

Hai người ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ đầu phòng chờ đợi.

Không bao lâu có tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Sư Bà đưa mắt sang Mai Lan:

- Vào đi.

Cánh cửa nhẹ mở, ni cô Diệu Hoa lại nhường bước cho một thanh niên đi vào.

Chàng cúi đầu chào:

- Con kính chào Sư Bà.

Và chàng quay sang Mai Lan khẽ cúi đầu chào.

Mai Lan cũng nghiêng mình đáp lễ.

Sư Bà vui vẻ dùng lễ đón chàng, rồi kéo ghé mời ngồi:

- Cháu ngồi xuống đây.

Rồi quay sang Mai Lan, bà giới thiệu:

- Đây là Mai Lan, cô học trò độc nhất của già này. Lan con, đây là cậu Lai, con trai Lê Học Sĩ.

Mai Lan mỉm cười nhìn sâu vào mắt chàng khiến chàng trai hơi lúng túng.

Sư Bà cố làm cho không khí trở nên thân mật:

- Con Lan đây cũng như người nhà, cháu cứ tự nhiên. Già cho Lan hiện diện ở đây hôm nay cũng có ý giúp cho cả hai đạt được tâm nguyện.

Mai Lan thay thầy rót nước mời khách.

Sư Bà đi vào vấn đề:

- Mấy hôm nay cháu thấy tình hình trong, ngoài thành ra sao?

Lê Lai mặt đầy khổ đau:

- Bạch Sư Bà, từ ngày giặc chiếm thành, bãi Tây bên Quang Phục Môn trở thành pháp trường, ngày ngày hàng trăm đồng bào bị chúng hành quyết. Bọn Hồ núp trong bóng tối tố cáo người họ Trần, bọn nhà Trần thì lại ngang nhiên dẫn giặc đi bắt những người mà chúng nói là cố tâm chống lại quan "thiên triều". Thực là hỗn loạn và là cơ hội để trả oán nhau. Quân giặc thì cứ giết, chúng không cần nghĩ sai hay đúng. Vì với chúng, chỉ là người Việt là đáng giết rồi. Nhà cửa, của cải dân chúng thì bị cướp bóc. Sáng nay, bốn dãy phố ở trước Doãn Môn bị thiêu rụi..

Sư Bà thở dài:

- Năm xưa giặc Nguyên xâm lăng cũng không đến nỗi lắm than như thế, vì toàn dân biết đoàn kết, đùm bọc, che chở cho nhau chứ đâu có cầu xé nhau như ngày nay.

Lê Lai mỉm cười, mai mỉa:

- Bạch Sư Bà, trong nội thành vài ngày nay lại xảy ra một việc rất khôi hài.

- Gì thế cháu?

Lê Lai thông thả nói:

- Một ông Hoàng nhà Trần đang lập Triều Đình mới.

Mai Lan tái mặt. Tuy nàng biết ông Hoàng đó là Hoàng Tử Dương nhưng không ngờ hắn lại ngông cuồng đến thế.

Lê Lai giọng xác quyết:

- Vâng, bạch Sư Bà. Trước hết, quan cựu Tham Tri bộ Lý Bùi triều Đức Thuận Tông được lính đến dẫn đi, rồi nghe đâu được phong làm Thượng Thư Bộ Hình, rồi quan Thái Học Sĩ Trần Như Khải, triều Đức Thuận Tông được giữ chức Thượng Thư Bộ Lại. Sau nghe nói mấy vị này cũng tìm cách trốn đi đâu mất. Cuối cùng đến "quan" Hành Tẩu Bộ Lại triều Đức Nghệ Tông được giữ chức Thượng Thư Bộ Lại thay Trần Học Sĩ. Thực thời thế đảo điên.

Mai Lan uất ức:

- Tên Hành Tẩu mà giữ chức Thượng Thư! Mạt vận, mạt vận!

Lê Lai giải thích:

- Thì chị tính, bây giờ còn ai nữa đâu mà chẳng thế. Ít nhất quan tân Thượng Thư cũng biết chạy giấy tờ đi chỗ này chỗ nọ. Chỉ vài bữa nữa thôi là sẽ có một triều đình hân hoan và nội thành lại vang câu tung hô vạn tuế Trần Hoàng Đế.

Mai Lan xám cả mặt.

Sư Bà biết Lê Lai không biết lai lịch của Mai Lan nên không biết giữ lời. Bà gạt sang truyền khác:

- Đủ rồi cháu. Ta cũng biết tình hình rồi sẽ như thế. Bọn họ muốn lập một triều chính chờ đợi giặc Minh tấn phong. Thật là ngu muội!

Rồi bà hạ thấp giọng thân mật:

- Còn việc cháu, hôm nay già có thể giúp cháu được gì đây?

Lê tỏ vẻ đau khổ:

- Bạch Sư Bà, Sư Bà cũng đã biết chí của con. Con không thể nào ở yên đây để trông thấy cái cảnh đồng bào ngày nay bị sát hại, bọn vong nô bày cảnh chướng mắt. Con quyết đi một chuyến tìm những kẻ đồng chí hướng để làm một cái gì cứu nước, cứu dân. Nhưng xét thấy mình tài hèn sức mọn, mà anh hùng nơi đâu cũng không biết mà đến. Bạch Sư Bà, khi Thầy con mất đi, có nói lại một câu là nếu lúc nào gặp điều không giải quyết được thì đến thỉnh ý Sư Bà. Vì thế con mới xin gặp Sư Bà ngày hôm nay.

Sư Bà mỉm cười, như đã có tiên kiến, bà rút trong ngăn ra một phong thư, trao cho Lê:

- Già này là bạn cố tri của thân phụ cháu. Đã từ lâu già này đợi có ngày hôm nay. Cháu hãy đem thư này lên Yên Tử Sơn hội kiến với các anh em trên đó.

Nhìn về phía Mai Lan một cách bí mật. Bà tiếp:

- Nhân tiện, già cũng nhờ cháu hộ tống giùm Mai Lan qua ngã Vạn Kiếp có chút việc trước khi đi Yên Tử Sơn.

Lê Lai hăng hái:

- Cháu xin tuân lệnh.

Như để dứt câu chuyện, Sư Bà nói:

- Ta dùng đường thủy, vượt trường giang thì an toàn hơn là đường bộ. Nội ngày mai các con sẽ lên đường.

Bên ngoài nắng đã lên khỏi ngọn cây.

Sư Bà ra hiệu cho Mai Lan cùng đứng dậy, rồi quay sang Lê, giọng thân mật:

- Cháu ngồi đây chờ già một chút nghe.

Lê Lai lễ phép:

- Xin vâng.

Cánh cửa nhẹ khép kín sau lưng.

Sư Bà đưa Mai Lan vô phòng riêng, rồi nói:

- Theo thầy, ba thầy trò con nên cải nam trang trong chuyến đi này có lẽ tiện hơn. Bây giờ thời buổi nhiễu nhương, mình càng tránh được bao nhiêu phiền phức thì hay bấy nhiêu.

Mai Lan khẽ nói:

- Bạch Thầy, con cũng có ý đó.

Rồi nàng ngập ngừng tiếp:

- Và con cũng xin phép Thầy cho chúng con đi ngay chiều nay. Những giây phút ở bên Thầy lúc này thật là quý báu vô cùng... Sau này nghĩ lại chắc chắn con sẽ rất hối tiếc. Nhưng tình thế thay đổi từng giờ, từng phút, mỗi lúc một thêm khẩn trương phiền lòng con thực không yên.

Sư Bà ngậm ngùi:

- Con nghĩ rất phải. Anh em ở ngoài kia cũng đang kỳ vọng rất nhiều ở con. Nhưng ý kiến của Thầy con cũng nên suy nghĩ. À, Lai là kẻ có tâm huyết, có chí khí, nhưng võ học còn non kém, con hãy chiều cố đến hẩn. Thôi con vào sửa soạn hành trang đi thi vừa.

Sư Bà quay đi, bỗng ngưng lại, bảo Mai Lan:

- À này quên Mai Lan. Trình độ võ công của hai con Cúc, Hồng thế nào?

Mai Lan ngừng trước cửa phòng, thưa:

- Bạch Thầy, chúng cũng tầm tầm thôi, con nghĩ may ra ngang tay với bọn Lê Ban, Vũ Thắng.

Sư Bà gẫm nghĩ rồi gật đầu:

- Thế cũng là tốt rồi.

Đợi cho Mai Lan vô phòng, Sư Bà đi về phía nhà trai. Ở đây người trong chùa đang xếp thực phẩm để mang ra phát chẩn cho đồng bào tỵ nạn ngoài chùa.

Thấy Sư Bà ra, một ni cô trình:

- Bạch Thầy, mọi thứ đều đã sẵn sàng, bao giờ Thầy đi ạ

Sư Bà khẽ lắc đầu:

- Hôm nay Thầy bận, con và Diệu Thuận đi thôi. À, gọi hai chị Cúc, Hồng lên đây thầy bảo.

Ni cô vâng dạ ra ngoài, không lâu, Cúc, Hồng đã vào đến nơi, hai cô lễ phép:

- Bạch Sư tổ dạy chi chúng con?

Sư Bà ra hiệu hai nàng đến góc phòng, kín đáo nói:

- Trong thời gian sắp tới, Thầy trò các con sẽ rất vất vả, cũng như sẽ gặp rất nhiều hung hiểm. Vậy các con hãy ráng bảo vệ Cô các con. Mình nên hết sức tránh những đụng độ không cần thiết, và chỉ để cô các con ra tay những khi thực nguy hiểm mà thôi. Mà đã ra tay thì dùng ngay đòn sát thủ để tránh kéo dài thời gian. Ta là người tu hành mà nói điều này với các con thực không phải, nhưng Đức Như Lai cũng sẽ quảng đại với chúng ta trong lúc cần quyền biến.

Cúc kháng khái thưa:

- Chúng con xin ghi lòng lời dạy của Tổ mẫu. Xin thưa để Tổ mẫu yên lòng là thà chúng con chết trước mắt cô chúng con còn hơn thấy người bị hại.

Sư Bà vỗ vai hai nàng an ủi:

- Được thế thì thực quý. Ta rất yên lòng. Thôi các con cũng thu xếp để chiều nay các con rời nơi đây.

Tuy là gái, nhưng hai cô thể nữ rất bình tĩnh trước những biến chuyển đột ngột của hoàn cảnh.

Hai nàng lặng lẽ cúi đầu chào Sư Bà lui ra ngoài.

Còn lại một mình, Sư Bà mới cảm thấy lòng mình thực xao xuyến. Những lúc này, bà hận mình đã quá già.

Trước cảnh quốc biến mà không được cầm thương lên ngựa xông pha trước trận tiền tiêu diệt quân giặc xâm lăng với đám người tuổi trẻ thì thực là điều rất đáng tiếc.

Bỗng một ni cô đi vào trình:

- Bạch Thầy, có Lê phu nhân xin được gặp Thầy.

Sư Bà khẽ gật đầu, rồi nói:

- Con đưa bà vào đây.

Một lát sau, ni cô đưa vào một cụ bà trạc ngoài năm mươi, đáng người quý phái nề nếp.

Sư Bà vội ra đón khách, thân mật:

- Bà chị đến tìm cháu Lai?

Cụ bà mặt trầm trầm như sắp muốn khóc:

- Bạch Sư Bà đúng thế. Cháu nó đi mà chỉ để mấy chữ từ biệt. Con cũng đoán là cháu nó sang đây.

Sư Bà ái ngại, nắm tay bà an ủi:

- Thôi bà chị cũng đừng buồn. Thời buổi này mà có được người con có chí khí và hiểu biết như cháu Lai thì thực là một điều đáng hãnh diện. Bọn chúng ta đã là

đám bỏ đi rồi, giang sơn đất nước này cũng chỉ còn hy vọng ở thế hệ các cháu mà thôi.

Bà Lê phu nhân cũng cảm thấy nỗi buồn của mình được người chia sẻ, gắng gượng đáp:

- Vâng, thì con cũng đâu có ý ngăn cháu. Tuy nhiên thân già chỉ còn mình nó là trai thành ra cũng cảm thấy thực ngậm ngùi.

Rồi như thể tự an ủi mình, bà tiếp:

- Bạch Thầy, như quan Bảng Nhãn Nguyễn Phi Khanh nghe đâu cũng đã bị giặc bắt. Nhà cửa thì bị cướp phá, tiêu hủy, mà gia đình vợ con tan nát mỗi người một phương, thật là tội nghiệp.

Sư Bà thật xúc động khi nghe tin này:

- Thế ư, thực tiếc. Tôi cũng có quen với gia đình bên đó. Ngài Bảng Nhãn tuy có giúp Hồ nhưng lòng ngài thực ngay thẳng. Và nhất là đám con cái thì rất đáng ca ngợi. Rồi như có chủ ý, bà tiếp:

- Thôi bà chị cũng ráng nuốt nỗi buồn để an ủi cháu lúc này. Cánh già chúng mình ở nhà thì hãy cầu xin Trời Phật độ cho chúng hấn được toại nguyện. Để tôi đưa bà chị gặp cháu.

Lê Lai thực bình tĩnh khi gặp mẹ chàng.

Bà cụ chẳng nói được gì, chỉ nghẹn ngào nắm tay con.

Lai an ủi:

- Mẹ đừng khóc nghe mẹ. Con cũng đã được hầu hạ mẹ hai mươi năm nay rồi. Nay thì trước con quốc biến con có ở nhà cũng chúng giúp gì được cho gia đình mà lại thẹn với anh em đồng trang lứa.

Lúc lâu, bà cụ mới sẽ hỏi:

- Vậy lúc nào có thể được con cũng nên về thăm nhà.

Lê Lai hơi mỉm cười, giọng thực chững chạc:

- Mẹ hãy quên chuyện nhỏ mọn ấy đi. Khi nào mẹ thấy quân xâm lăng bị quét sạch khỏi bờ cõi, ngày đoàn quân chiến thắng về tái chiếm Cố Đô Thăng Long này, thì kẻ cầm cờ đi ngựa trắng đầu tiên sẽ là con đó.

Một cố gắng cuối cùng của một người mẹ đau khổ:

- Con Vân Khanh cũng đi với mẹ đến đây, con cũng nên ra an ủi nó một chút. Cả đêm hôm qua nó sầu khổ, ngán ngơ.

Như đã có chủ ý, Lê Lai gạt đi:

- Thôi mẹ ơi.

- Dù sao nó cũng. Nếu không xảy ra chiến tranh nó cũng đã là vị hôn thê của con. Con cũng đừng nên quá vô tình với nó.

- Không phải thế, nhưng những lúc này con không muốn gặp nàng. Mẹ cứ nói là con không có ở đây. Thôi mời mẹ về nghỉ. Thấy mất lâu rồi, chắc nhà mình cũng không bị cảnh ân oán. Nhưng nếu có gì mẹ cũng nên vào Báo Thiên Tự đây để lánh nạn. Được thế con sẽ rất yên tâm.

Bà cụ sụt sùi mở tay nải, lấy ra một bọc vải:

- Đây, mẹ còn ít bạc, con nên mang đi để phòng khi cần đến.

Lai lắt đầu:

- Mẹ đừng lo cho con, thân trai đi đâu chả sống. Với lại mai đây con còn đồng đội... con chẳng bao giờ cần đến thứ đó. Con nghĩ mẹ nên dành lại để đến lúc cần có chi dùng, nhất là thời buổi này. Mẹ nói với các chị Thanh, Nhân con xin gởi lời từ biệt.

Biết chí con đã quyết, bà cụ buồn bã cất bọc tiền đi.

Hai mẹ con gạt nước mắt chia tay.

Ngoài Bắc, không có thời gian nào đẹp bằng những buổi sáng đầu hè, khi những tia nắng thủy tinh đầu tiên làm tan dần lớp sương mỏng thì cảnh vật trở nên rực rỡ trong sáng vô cùng. Cây cối xanh mướt, tràn đầy sức sống trong sự trưởng thành, như muốn vươn lên, với niềm hân diện tột cùng trong ánh nắng lung linh, giữa muôn tiếng chim ca, gió lá dạt dào.

Lê Lai yên lặng nhìn cảnh vật bên ngoài lòng ngồn ngộn trăm mối.

Bữa ăn tiễn biệt diễn ra tại trai phòng chùa Báo Thiên vào tối hôm đó.

Sư Bà Diệu Thanh là người rất chu đáo, tế nhị. Bà đã đưa cho Cúc một số vàng bạc khá lớn. Bà không muốn Mai Lan nghĩ ngợi về việc này nên dặn hai cô thể nữ cứ giấu nàng, cho đến khi nào không thể được nữa hãy cho nàng hay.

Dưới ngọn đèn khuya, bữa ăn thực thanh đạm, mà cũng thực ảm đạm.

Ni cô Diệu Thuận vừa dùng cơm, vừa thuật lại những chuyện nghe được buổi sớm ở bên ngoài. Sau trận Hàm Tử Quan, quân nhà Hồ hầu như đã tan rã. Hồ Quý Ly và vua Hồ Hán Thương đã chạy về Nghệ An. Quan An Phủ Sứ Bắc Giang là Nguyễn Hy Chu bị giặc bắt được, dù không hàng đã bị chúng giết. Quân Minh, đường thủy có Liễu Thăng, đường bộ do chính Trương Phụ, Mộc Thạnh chỉ huy đuổi theo quân nhà Hồ rất gấp. Triều đại nhà Hồ chỉ còn tính trong ngày giờ mà thôi. Tiền giấy do Hồ phát hành càng lúc càng mất giá. Mọi người đổ cả ra để mua vàng, bạc tích trữ đến độ gần như trở thành mớ giấy lộn.

Mấy hôm nay, hai ba chiếc tàu chở người chạy loạn bị đắm ngoài khơi khiến hàng vạn người bỏ xác, làm mồi cho cá. Chiến thuyền của giặc Minh tuần tiểu ven biển gặp tàu tỵ nạn tha hồ cướp bóc, hãm hiếp, dân tình thực khôn khổ.

Nghe những tin xấu trên, mọi người đều buồn bã. Dù có ghét cha con Hồ Quý Ly, nhưng trước cảnh xâm lăng, tàn sát đấng bào ruột thịt của giặc Minh, ai cũng cảm thấy căm gan tím ruột.

Sư Bà quay sang Mai Lan, dặn dò như người mẹ hiền khuyên nhủ con gái cưng:

- Mai Lan ơi, tình thế rất thất lợi cho chúng ta, lúc này con phải cẩn thận lắm mới được. Đi đường thủy hay đường bộ cũng phải tính toán cho kỹ, nghe con.

Rồi liếc sang Lê Lai ở đầu bàn, bà thân mật:

- Cháu chiêu cô đến nàng giùm ta.

Lai khẳng khái:

- Bạch Sư Bà, con xin hết lòng.

Đã đầu canh hai. Mọi người như bừng tỉnh, Sư Bà là người đầu tiên nhắc:

- Các con lên đường là vừa.

Bà đứng lên, ra chờ ở giữa trai phòng.

Hai cô thể nữ khoác hành lý lên vai một cách rất gọn gàng và nhanh nhẹn, khiến mọi người có cảm tưởng như các nàng rất quen thuộc với những chuyên đi bất ngờ như thế.

Lê Lai cũng tay nải khoác vai đứng sẵn, chờ đợi.

Mai Lan vội quỳ xuống lạy thấy ba lạy, nước mắt rung rung.

Sư Bà vội đỡ nàng lên, nghẹn ngào, nói rất sè:

- Công chúa hãy bảo trọng mình vàng. Già xin vĩnh biệt.

Ôi, cảnh biệt ly sao mà buồn vậy.

Xa xa có tiếng chó sủa trắng.

Chương Bốn

Bạch Mã Tự

Anh Vũ quán đã mở cửa lại. Tuy phố chợ không còn khách thương hồ qua lại như xưa, nhưng dân tỵ nạn bốn phương đổ về, khiến bến Anh Vũ đông nghẹt thuyền bè đủ loại.

Dân tỵ nạn cắm lều dựng trại trên những bãi hoang bên sông, cảnh sinh hoạt vô cùng hỗn độn. Trộm cướp xảy ra hàng ngày.

Anh Vũ quán chỉ còn bán những món ăn bình dân, phòng ốc tạm thời không cho mướn nữa.

Lê tiểu chủ đã nhường lại quyền cai quản quán cho lão quản lý già.

Khi bọn Mai Lan tới quán thì trời đã rất khuya. Quán còn mở cửa.

Mai Quản Lý nhận ra nàng, lão vội ra hiệu cho mấy tên tiểu bảo đóng vội cửa, và tức tốc đưa bốn người vào khu nhà trong.

Mai Lan sẽ bảo lão:

- Mai lão cho chúng tôi mấy phòng trên gác và phiên đưa cậu Lê đây đi nghỉ để mai chúng tôi còn lên đường.

Như biết ý Mai, quản lý đỡ nhẹ hành lý trên vai Lê Lai:

- Xin mời cô tạm nghỉ đây chốc lát, tôi sẽ xin trở lại ngay.

Rồi quay sang Lê, lễ phép:

- Xin mời công tử theo tôi.

Mai Lan sẽ nói:

- Chúc anh ngủ ngon... Mai ta gặp lại nhau.

- Vâng, tôi xin phép Cô.

Ba thầy trò Mai Lan ngồi nghỉ trên bộ trường kỷ kê ở góc nhà, chờ Mai Lão.

Không lâu, Mai quản lý đi mau xuống. Lão ra lệnh cho một tên tiểu bảo lên phục dịch Lê, rồi tới bên Mai Lan lễ phép:

- Thục may, cô về đúng lúc. Hiện có buổi họp tại khu nhà trong.

- Xin lão đưa đường.

Bọn người đi hết dãy hành lang tối tăm, băng qua khu vườn nhỏ là tới khu nhà lầu sau quán. Tòa nhà tối om không một tia sáng lọt qua khe cửa.

Căn phòng họp mờ sáng. Chừng hai mươi thanh niên, thiếu nữ ngồi quanh dãy bàn dài kê giữa căn phòng.

Mai Lan bước vào mang theo cả sự hân hoan vui mừng của mọi người. Tiếng ồn ào chào hỏi, tiếng xô ghề tan đi mau chóng, nhường lại một bầu không khí yên lặng và trang trọng.

Mai Lan ngồi ngay đầu bàn. Sau nàng là hai cô thể nữ Cúc, Hồng.

Lê Hoàng Quân ngồi ở cuối dãy, đứng lên, hướng về phía Mai Lan chàng nói:

- Thừa Công Chúa, tình thế của đất nước hiện nay rất là khản trương. Họa Bắc thuộc chỉ còn trong gang tấc. Quân nhà Hồ thì đã đại bại trên khắp các mặt trận. Bọn ngụy Trần thì đang mưu đồ bàn việc bán nước cầu vinh. Dân tình ly tán đến cùng cực. Những kẻ có lòng với giang sơn đất nước thì không người hướng dẫn, nên không biết quay về đâu. Tình hình biến chuyển mau quá, ngoài cả sự tiên liệu của mọi người. Tuy nhiên, trước cảnh quốc biến, anh em trong nhóm ta có nhiều người khảng khái muốn làm một cái gì để cứu dân cứu nước. Vì thế, hôm nay, tôi mời một số đại diện những vùng gần đây đến họp, trước là để giới thiệu anh chị em với Công Chúa, sau là xin được lĩnh ý kiến vàng ngọc.

Mai Lan im lặng một hồi lâu, rồi bỗng hỏi:

- Theo ý kiến anh chị em, trong tình thế này, ai là người có thể đứng lên để gánh vác việc chung?

Sự yên lặng bao quanh. Câu hỏi đã làm cho mọi người ngạc nhiên. Kìa, một Trần Quý Khoác, và nhất là Giản Định Vương Quĩ, là những người thuộc giòng chính thống nhà Trần mà bấy lâu cả nhóm đều hướng về chờ đợi ngày trung hưng đã không được nàng nhắc tới?

Đinh Lê, một đại diện ở Sơn Tây lên tiếng dò ý:

- Thừa Công Chúa, từ trước tới nay, nhóm đã có chủ đích, lẽ nào chúng ta lại tìm ai đâu xa. Nhưng chỉ tiếc một điều là sự liên lạc thật khó khăn và chậm chạp thành ra chúng ta chưa biết đích xác hai ông Hoàng ở đâu mà thôi.

Vũ Thắng nói nhanh:

- Tôi nghĩ chuyện đó không phải là chuyện khó giải quyết. Nhất là hiện nay Công chúa đang ở đây, hơn nữa anh Dung cũng đang hoạt động ở Tây Đô. Chỉ cần chúng ta quyết tâm.

Huyền Nga tiểu thư nhỏ nhẹ:

- Thừa Công chúa, đại cuộc cần phải chính danh. Phi hai ông Hoàng và Công chúa ra không ai có thể đương nổi việc lớn.

Cô thể nữ Cúc trao Mai Lan một ly trà khói bốc nghi ngút.

Mai Lan đỡ lấy đặt nhẹ xuống bàn. Tay nàng gõ nhẹ xuống mặt bàn trong khi lắng nghe những ý kiến của anh em trong nhóm.

Mai Lan chờ một lúc lâu thấy không ai lên tiếng nữa. Hầu như mọi người đã quyết tâm hướng về Trần gia.

Mai Lan nhẹ thở dài, rồi nàng ngừng mặt lên, đôi mắt sáng, nhưng dịu dàng nhìn khắp mọi người, rồi chậm rãi nói:

- Cám ơn anh chỉ em đã nghĩ đến Trần Gia chúng tôi. Nhưng tình thế này đã muộn rồi. Thế giặc càng ngày càng mạnh. trong khi danh dự của Trần Gia thì đã bị hoen ố, cơ hồ như không thể gột rửa. Vì thế cho dù anh em chúng tôi có miễn cưỡng đứng ra lo việc khôi phục cũng không còn cơ thành công nữa.

Nàng ngừng nói để cho mọi người bình an lại sau cơn xúc động, rồi tiếp với giọng cương quyết:

- Tôi nghĩ, giang sơn là của chung của mọi người dân, Đinh, Lê, Lý, Trần chỉ là những người cầm quyền trong một giai đoạn. Nay việc nước đã đến nỗi này, chúng ta không thể vì tư tình mà quên nghĩa cả. Muốn đuổi được giặc Minh, khôi phục lại nền tự trị cho nước nhà, cứu dân tộc khỏi cảnh nô lệ, lầm than thì chúng phải tìm cho được kẻ có tài, một minh quân, người có thể qui thiên hạ về một mối. Hiện tại chúng ta không biết là ai, nhưng chúng ta bắt buộc phải tìm cho bằng được.

Lê Hoàng Quân nói:

- Thừa Công Chúa, nhưng trước cảnh khổ đau của đồng bào, anh em cảm thấy không thể ngồi yên.

Mai Lan mỉm cười:

- Anh Quân, tôi cũng đã từng nghĩ như thế. Nhưng xét cho cùng, đất nước đã rơi vào tay giặc, bên phía ta thì mọi lực lượng hầu như đã tan rã. Quan quân nhà Hồ thì đang chạy tháo thân ở mọi mặt trận. Mọi người đang trong cảnh hoảng hốt tột cùng. Tôi nghe nói có nhiều người đang tìm cách bỏ nước ra đi. Họ có thể chạy qua Chiêm Thành, sang Lão Qua, Xiêm La tỵ nạn.

Ngay trong nhóm chúng ta hiện nay cũng mỗi người một nơi, làm cách nào một sớm một chiều có thể làm nên chuyện. Chúng ta hiện nay là những kẻ tiến thoái lưỡng nan. Sự bình tĩnh và kiên trì rất cần thiết trong lúc này. Bọn Hồ Quý Ly làm loạn chứ không phải tất cả quan quân đương triều làm loạn. Nhiều người đã bị cái thế bất đắc dĩ phải theo Hồ. Vì thế, theo ngu ý, việc chúng ta nên làm lúc này, là trước hết, chúng ta hãy bắt liên lạc với các anh chị em trong nhóm còn thất lạc ở các nơi. Sau đó, chúng ta chia nhau đi liên lạc với những nhóm tàn quân của triều đình để xây dựng lực lượng, một mặt khác, đi tìm một vị anh hùng phục quốc để sửa soạn cho công cuộc kháng chiến chống ngoại xâm. Hãy gạt bỏ mọi tị hiềm, quên đi thù xưa, trước mắt chúng ta hiện nay chỉ còn một kẻ thù duy nhất là Giặc Minh.

Mọi người ngỡ ngàng trước ý kiến vô cùng mới lạ của nàng Công Chúa khôn ngoan, một tràng pháo tay tuy rất nhẹ, nhưng biểu lộ được sự hân hoan của mọi người.

Nhấp một ngụm trà, Mai Lan tiếp:

- Ngày mai tôi có chuyện rời Đông Quan trong một thời gian. Anh chị em phối hợp với anh Lê Quân lập một đường dây liên lạc với anh chị em trong nhóm, rồi tổ chức một cuộc họp mặt chung để chúng ta hoạch định một chương trình cho người đi tiếp xúc với các phe nhóm tâm huyết trong toàn cõi. Nên nhớ là chúng ta hiện nay chỉ là một nhóm người rất nhỏ, tránh đụng độ để bảo toàn lực lượng cho đến khi thực sự chúng ta tạo được một cuộc đại đoàn kết dân tộc, cũng như có được một vị lãnh đạo tài ba, lúc ấy mới là khởi điểm của một cuộc vùng dậy đánh đuổi quân thù. Ai còn ý kiến gì, xin cho biết để chúng ta cùng thảo luận.

Mọi người yên lặng. Lê Quân không thấy ai lên tiếng, mới nói:

- Tôi cũng xin thưa cùng anh chị em trong nhóm là từ nay, Anh Vũ quán sẽ do Mai Lão quản trị để tôi rảnh tay lo việc khác. Sự mở quán cho đến nay đã không có gì bất lợi xảy ra. Từ nay chúng ta vẫn còn chỗ đi lại, liên lạc với nhau tránh phần nào được tai mắt quân giặc và đám tay sai. Tuy nhiên, để phòng bất trắc, chúng ta sẽ phải rất thận trọng, mật hiệu sẽ là phương tiện hữu hiệu để chúng ta liên lạc với nhau. Xin các trưởng khu liên lạc thường xuyên với tôi để chúng ta thống nhất hành động.

Mai Lan tiếp lời:

- Nay mai anh Quân cũng phải tổ chức một nhóm hộ tống các anh chị em cần đi Yên Tử Sơn. Chúng ta phải thao luyện gấp rút, không đến lúc hữu sự thì không còn thì giờ nữa.

Lê Quân đáp:

- Thưa tôi cũng đang lo vụ đó. Xin Công Chúa yên tâm.

Rồi chàng nhìn khắp mọi người vui vẻ tiếp:

- Xin cảm ơn các anh chị đã đến tham dự buổi họp đêm nay. chúng ta có thể chia tay. Xin giữ liên lạc thường xuyên với tôi.

Mọi người yên lặng đứng dậy.

Mai Lan ra đứng ở cuối phòng họp. Mỗi anh chị em đi ngang qua, Lê Quân ân cần giới thiệu với nàng trong sự vui vẻ và cởi mở.

Không mấy lúc căn phòng chỉ còn lại Lê Quân và ba thầy trò Mai Lan.

Mai Lan thông thả ngồi xuống ghế uống nốt chén trà.

Lê Quân kéo ghế ngồi bên nàng chờ đợi.

Đặt chén xuống Mai Lan thân mật:

- Quân ạ! Ngày mai tôi đi Vạn Kiếp. Tôi đã được thầy tôi dạy là ngoài pho bình thư của đức Trần Hưng Đạo ra, khó có chiến thuật nào đuổi được giặc Minh. Tôi đã suy nghĩ kỹ, quả thật lời ngài rất hữu lý.

Lê Quân như bưng tĩnh:

- Biết người biết mình trăm trận trăm thắng. Quả là như vậy. Cuốn binh thư đã xử dụng ngay cái địa lợi của nước mình, bắt kịp được cái thiên thời cũng như lợi dụng được lòng dân để quy nhân tâm về một mối. Giặc Nguyên so với giặc Minh mạnh gấp mấy lần mà còn phải cuốn cờ thua chạy. Thái Thái thật là cao kiến.

Nhưng. Lê Quân bỗng khựng lại. Mai Lan hiểu ý:

- Quân đừng lo. Chuyến này tôi đi Vạn Kiếp vì mục đích đó, và tôi tin chắc mình sẽ thành công.

Rồi nàng chuyển sang vấn đề khác:

- Chuyến đi này tôi có mang theo một người chắc Quân biết Lê Lai chứ, anh ta quyết tâm thoát ly để theo ta mưu đồ đại cuộc. Sau khi đi Vạn Kiếp, tôi sẽ về Yên Tử Sơn báo kiến quý vị Sư phụ tôi, cũng như tham khảo ý kiến các ngài về tình hình đất nước và đưa tin cho các anh chị em đã có thể xuống núi về hợp tác với các anh chị em ở đây. Quân lo phương tiện cho tôi để tôi có thể đi vào ngày mai.

Lê Quân ngẫm nghĩ, rồi thưa:

- Thưa, tôi nghĩ đường bộ hay đường thủy bây giờ đều nguy hiểm. Có điều, mình đi đường bộ, nếu gặp bất trắc, mình dễ xoay xở hơn, ý kiến cô thế nào?

- Việc này có lẽ Quân biết hơn tôi, xin Quân lo giùm.

- Để tôi suy nghĩ và sẽ trình cô ngày mai.

Mai Lan ngập ngừng một lúc, rồi bất chợt hỏi:

- Quân có được tin gì về anh Dung không?

Lê Quân vội đáp:

- Tôi cũng đang định thưa với cô về chuyện đó. Tôi được liên lạc của anh Dung cho biết là anh ấy đã tới xin gặp Đức Giản Định ở Thanh Hóa, nhưng Ngài chưa quyết tâm. Kịp đến lúc có tin Ngài Đặng Tất hàng giặc thì Dung lo về thu xếp việc nhà. Anh Dung đã gặp thân phụ để trình bày điều hơn lẽ thiệt, nhưng nghe đâu Đặng tướng công gạt đi và chỉ nói là ngài đã có chủ đích, con trẻ không được bàn vào.

Mai Lan băn khoăn:

- Quân đã biết tâm can của tôi rồi. Dung cứ nghĩ là phải giúp tôi khôi phục nghiệp nhà. Ôi cái nhà mới một đã ăn ruộng rồi, có dựng lại nó cũng chẳng đứng vững được tới dăm ngày. Tôi phải gặp lại anh ấy.

Lê Quân buồn bã:

- Trong tình thế hiện tại, anh ấy chưa muốn gặp cô đâu, à mà cô còn nhớ Nguyễn Cảnh Dị không? Dung đã liên lạc được với hắn ta.

Mai Lan hơi vui:

- Thế hả, anh đó cũng là tay khá đấy. Càng hay cho chúng ta, tôi nghĩ chúng ta cứ phải như thế, kết hợp được càng nhiều bạn hữu bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Thôi, chúng mình đi nghỉ đi.

Lê Quân thực quyền luyện nòng, nhưng cũng đành đứng dậy chia tay.

Đã sang canh ba rồi mà Mai Lan vẫn chưa chợp được mắt. Qua cánh cửa sổ mở rộng, nàng lặng ngắm mảnh trăng lưỡi liềm lạnh lẽo treo ngang mái lầu, lòng buồn không bút nào tả. Không lúc nào bằng lúc này, Mai Lan cảm thấy nỗi cô đơn vô bờ. Đại sự thì chồng chất những khó khăn, hiểm nghèo, gần như không lối thoát, mà người có thể chia xẻ gánh nặng đang chịu trên vai nàng thì không một ai. Lê Hoàng Quân, có thể, nhưng anh ta còn quá nhiều việc phải lo cho tổ chức, khiến không có thời giờ để đóng góp những ý kiến về đường hướng, chiến lược cho Đại Cuộc. Dầu sao nàng cũng là đàn bà, tài thao lược còn sơ cạn, mà Đại Cuộc lại cần những tay kiệt liệt, mưu trí hơn người mới mong có cơ may cứu nước trong thời ngửa nghiêng này. Càng nghĩ, Mai Lan càng thêm bối rối.

Đặng Dung. Đặng Dung, anh cả của Tổ Chức Anh Hào Phù Trần, người mà nàng đang đặt hết hy vọng cho tương lai của đất nước thì mỗi ngày mỗi xa. Hiện nay, chàng như đang hụp lặn trong những nỗi thống khổ tình nhà, nợ nước. Có một người cha hàng giặc giữa lúc quốc biến là một điều nhục nhã không thể nào gột rửa. Dù nàng, dù anh em hào kiệt trong nhóm có khoan dung biết mấy, cái uy tín ban đầu của chàng chắc cũng không thể nào còn nguyên vẹn. Vì thế, Dung cứ lúng túng mãi trong vùng Nghê An, Thanh Hóa như muốn làm một cái gì để chứng tỏ tấm lòng son sắt của mình. Chỉ còn một hy vọng cuối cùng là Mai Lan phải làm sao tìm cho được cuốn Võ Kinh Binh Thư Yếu Lược của Đức Hưng Đạo, và nhất là bộ Vạn Kiếp Tông Bí Truyền là một bộ kỳ thư rất quý giá chỉ được lưu truyền trong các Vương Tôn nhà Trần giữ những địa vị như Quân Sư mà thôi. Sách này là một của báu gia truyền, không được phép tiết lộ ra ngoài, do đó ít ai được biết tới. Mai Lan cũng chỉ nghe truyền thuyết về nó, chứ thực sự nàng chưa từng được thấy. Dù là của Gia Bảo, nhưng nàng nguyện rằng, vì sự mất còn của Đất Nước, tương lai của Dân Tộc, nếu Trời Phật độ cho nàng tìm được chúng, nàng quyết tâm trao sách cho kẻ hiền tài để mưu đồ Đại Cuộc. Người mà nàng hiện nay đặt hết tin tưởng là Đặng Dung, trang thanh niên anh tuấn mà Mai Lan vừa thương yêu, vừa kính phục.

Đang lúc lòng ngổn ngang trăm mối, bỗng có tiếng gõ cửa rất nhẹ làm Mai Lan định thần.

Ở giường bên, hai nàng Cúc, Hồng cũng đã bừng tỉnh, nhòm người dậy, nghe ngóng. Như một con mèo trườn mình trước địch thủ, nàng Cúc nhẹ nhẹ tiến gần cửa, sẽ hỏi:

- Ai?

Một giọng thì thào:

- Thưa, Lão Mai đây.

- Có chuyện gì vậy lão?

Giọng nói trở nên thận trọng:

- Thừa có việc khẩn cấp, thiếu chủ tôi muốn trình cùng Công Chúa.

Cúc quay nhìn lại phía Cô Chủ như chờ đợi. Mai Lan sẽ nói:

- Được

Lão Mai nói nhanh:

- Xin cảm ơn Công Chúa, Thiếu Chủ tôi đang chờ Ngài ở dưới phòng khách.

Mai Lan xuống nhanh khỏi giường:

- Lão nói với ông ấy, tôi sẽ xuống ngay bây giờ.

Có tiếng chân dõng dạc rất nhẹ nhàng, chứng tỏ cho Mai Lão cũng là một cao thủ có hạng.

Mai Lan vô phòng trong rửa mặt thay đồ rất mau, rồi trở ra, bảo hai cô thể nữ:

- Hai con cứ nghỉ đi, để mai mình còn nhiều việc phải làm.

Hồng nói nhanh:

- Để chị Cúc nghỉ, cô cho con theo hộ giá.

Mai Lan ân cần đáp:

- Thôi khỏi, cứ ở trên này, khi nào cần ta sẽ gọi.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng mở cửa, đi nhanh xuống lầu

Lê Quân đã đợi Mai Lan ở ngay lối đi. Sau cái cúi đầu chào, Lê Quân khẽ nói:

- Có việc quá khẩn cấp nên đã phiền Cô.

Mai Lan gạt đi:

- Đừng khách sáo, Quân.

Lê Quân nhanh nhẹn hướng dẫn nàng vào một căn phòng nhỏ ở sau phòng làm việc. Một bộ trường kỷ khảm xà cừ, nhỏ hơn những bộ bình thường, kê ở giữa phòng. Một đĩa đèn dầu một ngọn vừa đủ sáng.

Lão Mai đã pha được trà, bung ra hai chén nước khói bay nghi ngút, hương sen ngào ngạt.

Lê Quân ngồi đối diện với Mai Lan, không để mất thì giờ, chàng vào ngay câu chuyện:

- Trình Cô, tình hình ở Đông Quan vừa có những biến chuyển rất quan trọng và thực bất lợi cho ta, tôi muốn được thỉnh ý Cô.

Rồi không cần để cho nàng hỏi, Lê Quân tiếp:

- Từ tối hôm qua, các cửa ngõ ra vào Cổ Đô Thăng Long đã bị phong toả, nội bất xuất, ngoại bất nhập. Không những chỉ có một vạn quân của tướng Minh là Trần Tuấn, mới đây lại được tăng viện thêm năm ngàn quân kỵ nữa. Vì thế mà Đông Đô gần như bị vây hãm ngặt nghèo.

Ngừng một lúc, Lê tiếp:

- Đồng thời, một nhóm không nhỏ người Việt địa phương, bỗng nhiên xuất hiện với băng đồ trên cánh tay phải, được chỉ huy bởi những kẻ lạ mặt, hợp tác với quân giặc kiểm soát các nơi nội thành. Những kẻ này tự xưng là quân binh của Triều Đình mới nhà Trần.

Mai Lan ngắt lời:

- Có lẽ chúng tìm tôi?

Lê Quân khẽ reo lên:

- Công Chúa thực nhạy cảm. Đội thám sát của ta cho tôi biết chúng tìm bắt Cô, mà nghe đâu chúng cũng đã phong thanh được một ít tin tức về tổ chức của nhóm ta nữa.

Mai Lan uất hận:

- Đây chắc chắn là mưu đồ của Dương. Tôi biết trước là có ngày hôm nay mà. Thực không còn ngôn từ nào để nói về hấn nữa.

Lê bắn khoả:

- Việc đã rất gấp, xin Cô định liệu.

Mai Lan rất bình tĩnh:

- Tạm thời chúng ta phải cố gắng bảo toàn lực lượng, hết sức tránh những đụng độ với giặc. Trong khí thế đang lên của chúng, sự đụng độ chỉ là trong chọi với đá, và chúng ta rất dễ bị lộ hình tích và không tránh khỏi bị tận diệt. Quân ra lệnh gấp cho các anh chị em tìm mọi cách lẩn tránh cho đến khi ta tìm được một biện pháp an toàn đưa nhóm thoát khỏi vòng kiềm tỏa của giặc.

Ngừng một lát, nàng tiếp:

- Anh Vũ Quán cũng không thể là nơi tôi trú chân được nữa. Việc đi Vạn Kiếp tạm hoãn. Tôi không thể rời Đông Quan trong cảnh huống này của nhóm được.

Sau một lúc suy nghĩ, Mai Lan nói rất chậm:

- Tôi lánh sang chùa Bạch Mã. Phương Trượng là một bậc trưởng thượng của tôi. Tôi chắc không thể về kịp bên Báo Thiên.

Rồi nàng đứng dậy, nói mau:

- Gọi giùm Lai, bảo sửa soạn đi gấp.

Khi bốn người vừa xuống hết cầu thang lầu thì bên ngoài cửa quán đã có tiếng đập cửa rất gấp.

Lê Quân nói thầm rất nhanh với Lão Mai, rồi cả năm biến ra phía sau.

Trăng hạ tuần đã khuất sau non đồi, trời đất tối như bưng. Bỗng qua khu lau sậy ven sông, vượt tắt qua mấy thửa vườn rau của dân ngoại ô, năm người đã tới trước cửa tam quan chùa Bạch Mã. Không chờ gọi cửa, năm người nhảy qua bức tường thấp của chùa vào bên trong một cách an toàn và nhẹ nhàng.

Trong bóng tối, Mai Lan sẽ nói với Quân:

- Huyền Giác Đại Sư là bậc trưởng thượng của tôi, nhưng ít ai biết tới lý lịch của Ngài. Ngài có biết tôi. Minh cũng cứ tạm ở đây một thời gian để nghe ngóng tình hình thế nào rồi sẽ liệu.

Rồi nàng nói mau:

- Bán hương Thọ Xương. Thôi Quân đi đi.

Lê Quân hiểu ý:

- Xin cô bảo trọng. Rồi trong chớp mắt, chàng biến nhanh vào bóng đêm.

Phải gõ cửa ba lần mọi người mới nghe thấy tiếng dép nhè nhẹ từ trong đi ra. Rồi một giọng rất khoan thai, nhưng nhỏ, chỉ vừa đủ nghe vọng ra:

- Mô Phật, đêm khuya thí chủ cần gì nơi cửa chùa?

Như đã có chủ ý từ trước, Mai Lan ra hiệu cho Lê Lai.

Hiểu ý, Lê từ tốn đáp:

- Bạch thầy, chúng con là học trò chạy loạn qua đây, muốn xin nương nhờ cửa Phật một đêm.

Cánh cửa từ từ mở một cách thận trọng. Tia sáng yếu ớt của đĩa đèn một ngọn le lói hắt trên khuôn mặt già nua, khắc khổ của một Đại Sư thấp và gầy guộc. Ngài đưa cao ngọn đèn mờ soi nhìn từng người, giọng vội vã:

- Xin mời vào.

Đại sư chờ cho cả bốn đã vào hết bên trong, rồi cẩn thận khóa trái cửa lại.

Ngài tiến lên trước, nói khẽ:

- Xin mời.

Không đợi ai đáp ứng, ngài nhẹ nhàng đi trước dẫn đường. Qua hết một hành lang hẹp và ngắn, mọi người tới một căn phòng rộng, có nhiều dãy bàn ghế kê rất ngay ngắn, trải phòng. Vì cả ba nàng đều vận nam trang và không lên tiếng nên nhất thời Đại Sư chưa phát hiện được Ngài đưa mọi người tới một đầu dãy bàn ở giữa, kéo một chiếc ghế tượng trưng mời:

- Xin tạm ngồi đây để tôi đi dọn chỗ cho quý vị nghỉ. À quý vị đã dùng bữa tối chưa, cũng xin cho biết để nhà chùa liệu.

Đã đến lúc Mai Lan phải lên tiếng vì vị sư trước mắt chính là Huyền Giác Đại Sư.

- Bạch Đại Sư không nhận ra con sao?

Giọng nữ của Mai Lan làm nhà sư không dấu được sự sửng sốt. Ngài như cố vận nhơn tuyến để nhìn cho thực rõ người vừa hỏi ngài. Tuy không lên tiếng nhưng ngài hơi lắc đầu chứng tỏ chưa nhận ra được người quen.

Mai Lan khẽ cười, đứng dậy tiến nhanh lại phía ngài, nắm bàn tay gầy guộc của ngài, lắc nhẹ:

- Thiên Lan đây, Cậu nhận ra con chưa?

Bình thường, với một vị xuất gia, con cháu cũng không được ăn nói đường đột như vậy. Nhưng trong tình thế này, Mai Lan không muốn giữ thói thường tình mà thân mật hỏi Đại Sư như thế. Huyền Giác Đại Sư khẽ reo lên vui sướng:

- Thiên Lan. Có phải đúng Thiên Lan đây không?

Có tiếng nấc nhỏ.

- Có phải Thiên Lan thực không?

Mai Lan nghẹn ngào:

- Thừa cậu, chính con đây.

Bọn Lai ngơ ngác trước cuộc gặp gỡ của hai người...

Ngay cả Cúc và Hồng, tuy đã theo hầu Mai Lan từ lâu, nhưng hai nàng chưa bao giờ nghe đến tên Thiên Lan.

Đĩa đèn được đốt thêm ngọn nữa.

Huyền Giác Đại Sư như quên hết mọi chuyện chung quanh, kéo Mai Lan ngồi xuống bên ngài, nhấc mắt nhìn nàng thực lâu, rồi thở dài:

- Cháu thực giống mẹ cháu, nếu không cậu cũng không thể nào tin được.

Đại Sư yên lặng một hồi lâu, rồi khẽ thở dài:

- Khi vụ công án năm Mậu Dần đổ bể, cậu có tìm cách vào cung liên lạc với cháu, nhưng tới nơi thì gia đình đã tan nát, mỗi người một phương. Chính cậu cũng phải mai danh ẩn tích cho tới ngày nay.

Mai Lan giọng xa vắng:

- Thừa cậu, khi các ngài Thái Bảo Trần Nguyên Hãn, Thượng tướng quân Trần Khắc Chân bị hại, có tới gần bốn trăm người nữa bị giết theo thì Trần Gia coi như bị diệt. Các anh con bị ruồng bắt gặt gao, may nhờ phúc ả của tổ tiên nên cũng thoát nạn. Riêng con, vì là gái, vả lại mẹ con chỉ là một vương phi nên con được

cứu ra ngoài dễ dàng. Con được đưa về sống trên Yên Tử Sơn, trong am Vân Tiêu. Tuy nhiên, trong thời gian sau, con cũng phải cải tên là Mai Lan, và tên này con vẫn còn giữ đến ngày nay.

Bọn Lê Lai ngồi nghe mới vỡ lẽ. Nhất là Lê Lai, chàng vô cùng ngạc nhiên vì không ngờ người thiếu nữ mà chàng mới quen mấy bữa nay lại chính là vị Công Chúa mà chàng hằng ngưỡng mộ, nhưng chưa từng có hân hạnh được gặp mặt.

Huyền Giác Đại Sư cao giọng:

- Gần đây, cậu có nghe nhiều người nhắc tới Mai Lan Công Chúa, cậu cứ thắc mắc không hiểu đó là vị nào trong hoàng tộc, vì các công chúa của Trần Gia thường mang chữ Thiên, không ngờ lại là cháu.

Mai Lan mỉm cười:

- Thực ra, con cũng mới được tin cậu ở đây, và cũng muốn đến thăm cậu lắm. Nhưng tình trạng của con hiện nay rất ngặt nghèo, không những bọn Hồ không nghĩ đến tình Ngoại tổ của chúng con mà luôn luôn tìm cách tận diệt cho tới những giọt máu cuối cùng của Trần Gia, mà ngay cả bọn xú nhân của Trần Gia cũng muốn loại trừ chúng con nữa. Vì thế, nếu con đến đây lại khiến cậu mang thêm họa mà thôi. Xin cậu cũng tha lỗi cho con.

Đại Sư bùi ngùi:

- Gia đình ngoại chỉ có hai chị em. Mẹ cháu mất sớm, cậu lại xuất gia từ nhỏ, nghĩ đến cảnh côi cút của cháu, trong buổi suy tàn của Trần Gia, nhiều khi cậu muốn rớt nước mắt, nhưng cũng không biết làm sao được.. Bây giờ biết cháu chính là Mai Lan Công Chúa, người mà sĩ phu trong nước đang ngưỡng vọng, cậu thực phần khởi vô cùng. Trong cơn quốc biến, thân già như cậu không làm được điều gì ích lợi cho sơn hà xã tắc, nghĩ cũng nhục.

Mai Lan an ủi:

- Cậu đừng nghĩ thế. Công lao của cậu đã ban cho anh chị em chúng con trong những năm tháng cậu ngồi giảng sách trong cung, những lời dạy vàng ngọc đó đã hun đúc tinh thần chúng con, khiến ngày nay chúng con biết sống ra con người, biết tôn trọng quyền lợi thiêng liêng tối thượng của Tổ Quốc, lẽ sống còn của Dân Tộc để không nhúng tay vào việc cồng rắn về cắn gà nhà cũng đủ để cậu hãnh diện với mọi người. Chúng con là kẻ được may mắn thừa kế cái tinh thần cao thượng đó, sẽ cố gắng noi theo gương tiền nhân để chung lo Đại Cuộc với toàn dân trong những ngày sắp tới.

Bồng Đại Sư như chợt nhớ ra điều gì, hỏi:

- Thế đêm nay con đến đây có việc gì vậy?

Mai Lan cũng sức nhớ tới hoàn cảnh của mình, thưa:

- Thưa cậu, như con đã vừa trình bày với cậu là tình cảnh của chúng con bây giờ rất ngặt nghèo. Bọn Hồ tuy tan rã, nhưng mới đây, một người xưng là Hoàng

Tử Dương, em của Trần Khang tức Trần Thiêm Bình, từ Lão Qua về, cầu kết với giặc Minh để mưu đồ khôi phục Triều Trần. Phụ Hoàng con thì nhiều Phi Tàn, nên nhất thời cũng không thể kiểm chứng được gốc tích của bọn Trần Thiêm Bình, thành ra hiện nay chúng con đang phải cắn răng chịu nhục. Vì việc này mà đầu đầu dân chúng cũng ta thán Trần Gia đang rước voi về dày mò. Và từ chiều hôm qua, bọn chúng đã đem thêm quân kỵ về vây kín Đông Quan để truy tầm con và nhóm Phù Trần. Lẽ ra sáng mai con sẽ đi Vạn Kiếp, nhưng vì biến cố này, con bắt buộc phải ở lại. Trong thành này hiện còn rất nhiều anh chị em đang trông cậy vào con, nếu con bỏ trốn lấy một mình là con đã phản bội bè bạn, tham sinh úy tử. không xứng đáng là một con người. Dù phải hy sinh tính mạng cho bè bạn được sống, cho Đại Nghĩa thành công con cũng không tiếc..

Đại Sư gật gù tán thưởng lời khí khái của cô cháu.

Riêng với Lê Lai, chàng cảm động đến trào ra nước mắt, niềm cảm khái ngàn ngút bốc cao trong tâm hồn vốn đã kiên cường của chàng. Chàng tự nguyện sẽ hiến thân cho tổ quốc và sẽ không từ chối bất cứ một hy sinh nào để đại cuộc đạt tới thành công.

Mai Lan tiếp:

- Cái khó khăn của con lúc này là làm sao bảo vệ được lực lượng mình mà không phải đụng độ với giặc, cùng lắm là sẽ đưa anh chị em thoát khỏi Đông Quan. Để tránh cho cơ sở khỏi bị lộ vì sự có mặt của con, nên đêm nay con đã mạo phép hy sinh sự an toàn của cậu, lên đây nhờ trú chân một thời gian để tìm biện pháp đối phó với tình hình quá khẩn trương hiện nay.

Rồi nàng quay sang Lê Lai, giới thiệu:

- Con thực vô ý, thưa cậu, đây là anh Lai, con của Lê Thức Đại Nhân. Còn kia là hai em Thu Cúc, Thu Hồng học trò của con.

Bọn Lê Lai chính thức cúi đầu chào ra mắt Huyền Giác Đại Sư.

Huyền Giác Đại Sư khẽ cười:

- Cháu đừng lo cho cậu. Đến nước này cậu còn nghĩ gì đến hiểm nguy nữa. Thấy cháu lớn khôn, nên người là cậu mãn nguyện lắm rồi. Giờ có phải hy sinh cái thân già này cho bọn trẻ các cháu, cậu cũng nào có từ nan. Các cháu có đói không, để cậu kiếm cái gì ăn lót dạ nhé.

Mai Lan đỡ lời:

- Thôi, cảm ơn cậu, hồi hôm chúng con cũng dùng bữa muộn, nên cũng chưa đói.

Rồi nàng nhìn lên khuôn mặt già nua của Đại Sư tâm tình:

- Con thấy cậu cũng không khác xưa là bao. Hồi còn ở trên Yên Tử Sơn, các vị Đại Sư của Trần Gia cũng mấy lần chiều con, cho người đi tìm kiếm cậu, nhưng đều không kết quả.

Đại Sư thở dài:

- Cậu chạy mãi sang Chiêm Thành. Thăng Quý Ly cứ thâm thù cậu ngay từ ngày cậu ngồi giảng sách trong cung. Những buổi cậu thuyết pháp ở chùa Khai Quốc là không bao giờ nó thêm dự. Vì cậu thận trọng nên nó chưa có cơ gì để hại cậu đó thôi. Vì cháu mà cậu cứ lần lữa ở trong thành mãi. Nhưng sau khi Phụ Vương cháu băng hà là cậu biết có ở lại cũng không giúp gì được cho cháu, mà còn nguy hại đến tính mệnh, nên cậu đã phải cắn răng ra đi. Đến vụ công án năm Mậu Dần cậu biết là không thể ở lại trong nước được nữa, cậu mới theo một vị đại sư gốc Chiêm vào Nam trú ngụ ngay tại Đồ Bàn.

Cách đây nửa năm, vị sư huynh của cậu là Phương trượng chùa Bạch Mã này viên tịch, vì giữ giới luật của vị cố Sư Phụ, cậu mới về đây trụ trì. Vả lại, cậu cũng đã chán cảnh lưu vong lắm rồi. Nó vừa tủi nhục, vừa tỏ ra mình quá hèn, thà rằng về đây đối đầu với sóng gió, thi gan với hiểm nguy, sát cánh với bằng hữu, quyền thuộc để nâng đỡ cứu giúp nhau trong thời hoạn nạn, còn hơn cái kiếp sống thừa nơi đất khách quê người. Phật không thể ở trong một cõi tâm chứa chất những hẹp hòi, yếu hèn, vị kỷ.

Trầm ngâm một lát, Đại Sư tiếp:

- Vả vì về đây, cậu mới phát giác ra một âm mưu vô cùng thâm độc, có thể đưa tới đại ách cho Đạo Phật ở nước ta.

Bọn Mai Lan giật mình kinh hãi, Lê Lai khẽ lên tiếng:

- Bạch Đại Sư, âm mưu đó từ đâu tới?

Huyền Giác Đại Sư hướng về Lê Lai dần từng tiếng:

- Từ Trung Quốc. Đó cũng là một trong những mục đích chính của cuộc xâm lăng của giặc Minh ngày nay Mai Lan và cậu Lai đến đây đêm nay là vạn phúc cho tôi cũng như tương lai của Phật Giáo đời chúng ta. Mấy ngày nay, tôi như người ngồi trên lửa đỏ, không biết cách nào thông tin với liệt vị Đại Sư trong toàn cõi, nhất là các vị Đại Sư trưởng thượng của Trúc Lâm phái trên Yên Tử Sơn. Nếu Mai Lan và cậu Lai chưa mệt thì tôi xin trình bày cặn kẽ để hai người mang cái sứ mạng cứu nguy Phật Giáo nước Nam đi truyền bá tới Phật Giáo đồ trong nước.

Lê Lai khẳng khái thưa:

- Bạch Đại Sư, chúng con xin lắng tai nghe lời dạy vàng ngọc.

Huyền Giác Đại Sư vào phòng bên, bưng ra một ấm nước và một khay chén.

Hồng và Cúc vội đứng lên đỡ lấy. Hai nàng bày chén và rót nước, mùi trà sen thơm ngát.

Đại Sư mời:

- Minh dùng trà cho đỡ buồn ngủ.

Bọn Mai Lan lãnh ý, vui vẻ uống nước.

Sau một tuần trà, Huyền Giác Đại Sư mới lấy giọng nói:

- Vào đêm mồng sáu tháng rồi, tức cách nay vừa đúng nửa tháng, khoảng quá giờ tỵ, một nhà sư Trung Hoa đã trốn vào đây. Nhà sư này bị tên ghim trên lưng thâu tới ngực trước, thương thế rất trầm trọng. Cậu có băng bó vết thương, nhưng tình trạng mỗi lúc một nguy kịch. Khi biết mình không qua khỏi, ngài mới hỏi cậu:

- Xin đạo hữu cho bản tăng gặp phương trượng của quý tự

Đại Sư nói tiếng Việt rất khá. Sau khi biết cậu chính là người ngài muốn gặp, Đại Sư mới tiếp:

- Bạch Phương Trượng, bản tăng là người Trung Hoa, nhưng cũng đã từng được sang An Nam nên có thể nói được chút ít tiếng Việt. Bản tăng từ trong trại quân Minh Triều trốn sang đây, có việc rất cơ mật muốn bạch cùng quý vị Cao Tăng của quý quốc.

Ngài ngưng nói vì quá mệt, sau một lúc lâu mới tiếp:

- Nhưng chắc bản tăng không còn thì giờ nữa, nên xin bạch cùng Phương Trượng. Xin Phương Trượng hết sức quan tâm đến vấn đề này, vì nó định đoạt sự sống còn của Phật Giáo của cả hai nước Trung Hoa và Đại Việt.

Nói tới đây, vị Đại Sư gần như kiệt lực, phải một thời gian khá lâu, ngài mới mệt nhọc tiếp:

- Phương Trượng ơi, chắc tới giờ tôi phải đi rồi, cuộc xâm lăng của Minh Triều kỳ này không những mang tính chất chính trị, mà nó còn là một cuộc xâm lăng tôn giáo nữa, mà tôi là một người trong đoàn tăng sĩ lãnh trách nhiệm trong cuộc xâm lăng tôn giáo này. Nhưng tôi không thể phản bội sư môn, phản bội Phật Tổ để làm tay sai cho Ma Giáo. Chính vì thế mà tôi đã liều mạng sống để đưa tin tới Phương Trượng đêm nay.

Đại Sư ngưng nói, lấy trong áo ra một ống quyển, trao cho cậu, rồi nói những lời dặn dò cuối cùng trước khi viên tịch:

- Tất cả cái âm mưu hiểm độc đó nằm trong ống quyển này, Phương Trượng đừng phụ lời ủy thác của bản tăng.

Sau đó, ngài mê man và viên tịch vào sau giờ sửu.

Mai Lan khẽ hỏi:

- Thừa cậu, tập tài liệu đó nói gì?

Huyền Giác Đại Sư không trả lời ngay vào câu hỏi, ngài thư thả nói:

- Trước hết, chúng ta phải đi ngược lại lịch sử Phật Giáo ở nước ta. Phật Giáo tuy mang tiếng là từ Trung Quốc truyền sang nước ta vào những năm cuối đời Hán Linh Đế, nhưng thực sự, người nước ta đã theo đạo Phật từ rất lâu, trước cả khi Đạo Phật được truyền bá vào Trung Quốc. Vì thế, sau này các Thánh Tăng của ta tuy vẫn theo lý thuyết của Đức Thế Tôn, nhưng lại lập ra các môn phái riêng như

phái Tỳ Ni Đà Lưu Chi, phái Vô Ngôn Thông, phái Thảo Đường và nhất là phái Trúc Lâm của Trần Gia.

Ngưng lại để nhấp một chút trà, Đại Sư tiếp:

- Do đó, Phật Giáo của ta hoàn toàn độc lập với Trung Quốc, và được các triều đại tích cực ủng hộ, nên về đạo pháp đã tiến rất xa, các sách nghiên cứu và kinh kệ đã được trước tác và phiên dịch rất nhiều. Hơn nữa, các vị Tôn Sư trong các môn phái đều nghiên cứu song hành Phật pháp và Võ đạo, nhất là Võ Đạo Dân Tộc, nên nền Võ Thuật nước nhà đã tiến những bước rất dài. Tuy có khác nhau về môn phái, nhưng các vị tôn sư đều là những người có lòng ái quốc cao độ, nên đã đóng góp tài trí rất nhiều trong việc chính trị, và nhất là luôn luôn sát cánh với toàn dân để đối phó với biết bao cuộc ngoại xâm, ở mọi thời đại của lịch sử nước nhà.

Mai Lan ngắt lời:

- Con nghe nói phái Thảo Đường do Lý Gia sáng lập?

Đại Sư cười, đáp:

- Đúng, năm Kỷ Dậu đời Lý Thánh Tông, nhà vua đi bình Chiêm, có bắt được một vị Đại Sư người Tàu, nhưng tu ở đất Chiêm, pháp danh là Thảo Đường. Nhưng Hoàng Thượng thấy Đại Sư là một Phật Gia uyên bác, nên sắc phong ngài làm Quốc Sư để hoàng dương đạo pháp. Vị Đại Sư này lập ra phái Thảo Đường và nhà vua là một đệ tử của phái này, mà chính cậu cũng là một đệ tử.

Mai Lan cười nhẹ:

- Sư Phụ của con cũng thuộc môn phái Thảo Đường.

Huyền Giác Đại Sư hơi lắc đầu:

- Tuy nhiên không phải vị tỳ khố nào cũng là một cao thủ võ lâm, như cậu chẳng hạn.

Rồi để khỏi mất thì giờ, Đại Sư nói tiếp:

- Vì các môn phái Phật Giáo của ta có ảnh hưởng quá lớn trong dân gian cũng như nền thịnh suy của đất nước, nên đã làm cho mọi triều đại bên Trung Quốc lưu tâm rất nhiều. Kịp đến khi Chu Nguyên Chương đánh đổ được nhà Nguyên lập nên nhà Minh thì vấn đề diệt Phật Giáo được đặt ra.

Lê Lai ngập ngừng thưa:

- Bạch Đại Sư, con nghe nói Chu Nguyên Chương trùng hưng Phật Giáo Trung Hoa?

Đại Sư hơi lắc đầu:

- Chúng ta đều bị gạt. Thực ra, Chu Nguyên Chương xuất thân là một Đường Chủ của một giáo phái bí mật, được đời gọi là Ma Giáo. Giáo phái này không phải là một phái của Phật Giáo, mà nó có một nguồn gốc rất bí mật. Ma Giáo được tổ

chức rất chặt chẽ, vừa có tính cách thần bí, vừa có tính cách chính trị. Giáo chúng được tổ chức thành đoàn ngũ chiến đấu. với những giáo luật khắt khe, tàn bạo. Nhờ lực lượng này mà Chu Nguyên Chương đã dẹp được nhà Nguyên đang trong buổi suy tàn và lập ra Minh Triều. Nhưng vì Phật Giáo là một tôn giáo rất mạnh và có ảnh hưởng sâu rộng về chính trị trong nước, nên ngay khi bình định được thiên hạ, Minh Chủ sợ dân chúng không chấp nhận cái nguồn gốc Ma Giáo của mình, nên hắn ta mới tạo ra những hành động có tính cách phục hưng Phật Giáo để lấy lòng dân, nhưng thực sự Ma Giáo vẫn là một lực lượng nòng cốt của triều đại. Trong các chùa chiền, các vị cao tăng uyên bác dần dần hiếm đi, và thay thế vào đó bằng một lớp tăng sĩ mất gốc, tiếng là thờ Phật nhưng hành vi thì tà mị. Và không lâu, Phật Giáo biến thành một thứ tôn giáo phù chú, bùa yểm, lẫn lộn với các tà giáo như Lạc Ma Giáo, Phù Chú Giáo và các vị sư trở thành các thầy cúng, thầy phù thủy.

Bọn Mai Lan ngồi nghe cảm thấy sợ hãi vô cùng. Đại Sư nói tiếp:

- Phật Giáo bên Trung Quốc hiện nay đang trong thời mạt vận. Chu Nguyên Chương đã thao túng được các giới trong nước, khiến các vị phật gia chân chính trở nên cô lập và mai một dần.

Đại Sư uống thêm chén trà, cao giọng:

- Sau khi đã thành công trong vấn đề Phật Giáo ở Trung Quốc, Minh Triều mới bắt đầu quay sang nước ta và vấn đề Phật Giáo của ta đã được hoạch định thành một âm mưu vô cùng thâm độc, mà ý cao tăng Trung Hoa tới đây gọi là một cuộc Xâm Lăng Tôn Giáo.

Bọn Mai Lan đã bắt đầu thấy vấn đề hơi ló dạng. Đại Sư tiếp:

- Khi nghe nói tới xâm lăng tôn giáo, cậu cũng không thiếu gì. mãi sau khi đọc tập tài liệu của Trí Thông Hòa Thượng, tên vị Đại Sư, cậu mới vỡ lẽ và sợ hãi vô cùng.

Ngài đứng dậy, đi nhanh vào phòng, một lúc sau, mang ra một ống quyển nhỏ bằng cổ tay một đũa bé, dài hơn gang tay, cẩn thận lấy ra một tập giấy nhỏ trải ra mặt bàn, tiếp:

- Đây là ống quyển của Trí Thông Hòa Thượng, trao cho cậu. trong đó có kế hoạch thôn tính nền Phật Giáo Đại Việt. Tóm tắt là cùng sang với đoàn quân xâm lăng, có chừng một trăm tăng chúng của Ma Giáo. Nhờ thế lực của quân Minh, chúng sẽ chia nhau tiến chiếm các chùa chiền của chúng ta, lấy cớ là để trùng hưng Phật Giáo Đại Việt. Sau đó, chúng sẽ có những kế hoạch tàn phá tới tận cõi rễ nền Đạo Pháp của chúng ta mà các Tổ Sư ta đã mất hàng bao trăm năm mới xây dựng lên được. Một phát tên sẽ bắn chết hai chim: Phật Giáo chân chính sẽ bị Ma Giáo tận diệt, đồng thời nền võ học của dân tộc cũng bị mai một theo. Do đó, mà Dân Tộc ta sẽ mất dần sức đề kháng để đất nước này sẽ vĩnh viễn trở thành một quận lỵ của Bắc phương.

Mắt Đại Sư trở nên xa vắng:

- May thay, nhờ sự hy sinh cao cả của Trí Thông Hòa Thượng, một vị cao tăng trà trộn trong đám sư xâm lăng đã vì Phật Pháp mà đưa tin này đến cho chúng ta, để chúng ta có đủ thì giờ tìm biện pháp đối phó trước cơn pháp nạn.

Huyền Giác Đại Sư quay sang Mai Lan:

- Thiên Lan Công Chúa, có lẽ đây cũng là cơ duyên, kể từ lúc này, cháu mang cùng một lúc hai sứ mạng, vừa cao cả, vừa khó khăn nguy hiểm, đó là sứ mạng cứu nguy Dân Tộc và Phật Giáo Đại Việt.

Đại Sư vừa nói, vừa trao ống quyển cho Mai Lan.

Mai Lan mắt rung rung lệ, tay hơi run đỡ lấy nó trên tay Đại Sư nhưng giọng cương quyết:

- Con xin lãnh ý.

Trời về đêm mà bọn Lê Lai, Thu Cúc, Thu Hồng thấy mồ hôi lạnh ướt đầm áo.

Đợi cho Mai Lan cất cẩn thận ống quyển vào trong bọc, Đại Sư mới thông thả nói:

- Cậu không ngờ công chuyện nó diễn biến mau lẹ đến thế, vì sáng hôm qua, cậu đã tiếp một tên trong đoàn tăng sĩ xâm lược. Hẳn thuyết cậu về mục đích phát triển Phật Giáo của nhà Minh, về sự ích lợi và thúc thời của sự hợp tác của chúng nó, và nó "hứa" hai hôm nữa sẽ đưa đến đây hai tên tăng sĩ Trung Hoa và nhiều kinh sách mang từ Tàu sang để "giúp đỡ" cậu hoằng dương đạo pháp. Như thế là chúng đã bắt tay vào việc rồi. Các chùa chiền của chúng ta sẽ lần lượt bị nhóm Ma Giáo này khống chế.

Đại Sư trở nên buồn rầu:

- Thực chưa kịp hội ngộ đã đành chia phôi, rồi ra Công Chúa cũng không thể trú ngụ ở đây với cậu được hơn một ngày.

Trước tình thế này, Mai Lan cũng hoang mang.

Bỗng Huyền Giác Đại Sư sáng mắt lên:

- Thiên Lan, sắc sắc, không không là lẽ ảo diệu nhất của Phật pháp, nơi an toàn nhất là nơi không có một chút an toàn.

Mắt Mai Lan rực sáng, nàng reo lên:

- Cám ơn cậu đã chỉ điểm, con đã ngộ được lời của cậu rồi. Trời cũng đã gần sáng, xin mời cậu đi nghỉ. Chúng ta cần phải dành sức cho những cam go của ngày mai.

- Cháu nói rất phải.

Đại Sư đứng dậy ngay, hướng dẫn mọi người về khách trú phòng ở dãy nhà ngang.

Bên ngoài trời mờ sương. có lẽ đã sang canh tư.

Trời hùng đông.

Năm bát cháo đậu xanh thơm ngát, khói bay nghi ngút. Đĩa đường thẻ Thanh Hóa vàng đậm đặt bên cạnh đĩa cà ghém nén trong trong. Bữa ăn điểm tâm của Huyền Giác Đại Sư đãi cô cháu Công Chúa và bọn Lê Lai.

Huyền Giác Đại Sư cầm lấy chiếc thìa sứ, mỉm cười:

- Các cháu dùng tạm chút lót dạ.

Rất tự nhiên, Mai Lan lấy một tô đặt trước mặt, liếc nhanh về phía Lai:

- Đại Sư ban lộc, chúng ta cứ tự nhiên dùng.

Đại Sư cười:

- Cửa nhà chùa thì đều là những món ăn thanh đạm như thế này, cậu Lai đừng chê nhé.

Lê Lai vội vã đỡ lời:

- Đại sư dạy quá lời. chúng con đâu dám.

Nói xong, chàng cũng lấy phần mình, cầm lấy một chiếc thìa sứ, chàng lễ phép:

- Xin phép Đại Sư và Công Chúa.

Lần đầu tiên Mai Lan nghe lời xưng hô này của Lai, nàng liếc xéo chàng ta, mỉm cười:

- Không dám.

Đại Sư quay lại phía hai cô thể nữ đứng hầu sau lưng Mai Lan, vui vẻ nói:

- Cả hai cháu Cúc, Hồng nữa.

Thu Cúc vội thoái thác:

- Bạch Đại Sư cho phép chúng con đứng hầu.

Đại Sư mỉm cười nhìn Mai Lan. Ngài không dám đường đột tự quyết định vì dù sao việc này là quyền của nàng.

Mai Lan hiểu ý, nàng khẽ gật đầu, nói:

- Thôi, ta cũng mạn phép Đại Sư, hai con cùng ngồi ăn đi. Mình còn nhiều chuyện phải làm gấp.

Hai cô thể nữ lưỡng lự một chút, rồi cùng ngồi xuống bàn, lấy phần mình, lễ phép thưa:

- Chúng con xin mạn phép.

Mai Lan múc một thìa cháo, nhấp thử, cười khen:

- Tuyệt, mỗi sáng được ăn lót dạ thứ cháo đậu này, con cũng muốn đi tu. Ai nấu mà khéo thế cậu?

Huyền Giác Đại Sư nghe cô cháu pha trò, rất thích thú, nói mau:

- Cậu chứ ai.

Mai Lan reo lên:

- Cậu Con không ngờ cậu giỏi bếp núc đến thế. Con chiu chút. Gạo tám đây, nên chỉ cháo thơm ngon thế này.

Đại Sư thông thả nói:

- Nhưng cháu nên nhớ đây là bữa sáng đãi khách quý của cậu, chứ không phải sáng nào nhà chùa cũng dùng như thế này.

Nghe Đại Sư nói, cả bọn đều cười rộ. Mai Lan giọng thực ngậm ngùi:

- Từ ngày mẹ con mất, cho mãi đến hôm nay con mới được săn sóc và ăn bát cháo ngon như thế này.

Im lặng. Đại Sư mắt rung rung cảm động. Ngài mừng tượng đến người chị gái thân yêu nhưng bạc phước thuở nào. Ngài như quên mình là một Đại Sư phương trượng một ngôi chùa tăm tiếng, mà chỉ còn là một người cậu ruột trước cô cháu xinh đẹp và đáng tội nghiệp. Nếu không có bọn Lê Lai, chắc hai cậu cháu đã ôm lấy nhau khóc ròng rồi.

Những phút xúc động cũng qua mau. Đại Sư hơi lắc đầu, rồi đẩy ra đường thề về phía khách, thân mật:

- Các cháu ai thích ngọt thì dùng đi. Món cháo đậu xanh ăn với cà nén cũng là một món quốc hồn quốc túy của mình đấy.

Lê Lai với tay lấy một miếng đường, thả vào bát mình, khẽ nói:

- Xin Đại Sư.

Cả bọn vừa ăn, vừa khen cháo ngon luôn miệng làm Huyền Giác Đại Sư vô cùng sảng khoái.

Mai Lan bỗng ngưng ăn, nói:.

- Sáng nay chúng ta phải hết sức thận trọng. Ăn xong, Hồng và Cúc sẽ giả bộ làm khách thập phương ra lễ ở chùa ngoài. Các con phải cẩn thận để ý những khách đến chùa, vì thế nào tội giặc cũng cho người đi dò la tung tích của ta ở các chùa chiền. Anh Lai chịu khó ra trước sân chùa giả dạng làm ông thầy bói để tiếp ứng hai đứa nếu chẳng may có chuyện gì bất lợi xảy ra. à, anh có mang cái áo lương thâm nào không?

Lê Lai nhanh nhẩu đáp:

- Thừa có.

- Rất hay. Cần nhất là chúng mình đừng vọng động, nếu thực sự chưa có gì quá nguy đến tính mạng. Trường hợp vạn nhất đám sư Minh có đến chùa ngày hôm nay, trước ước hẹn với Đại Sư của chúng ta vào sáng mai, ngoài đó, ai cứ lo giữ gìn hình tích của mình đừng bận tâm gì về tôi ở trong này. Mình cố gắng kiên trì cho tới tối nay, tôi sẽ có biện pháp an toàn.

Huyền Giác Đại Sư ngạc nhiên vì thấy cô cháu phân phối công việc một cách chuẩn xác và mau lẹ, không khác một người lịch duyệt và có bản lĩnh thượng thừa.

Ngừng một lát, Mai Lan tiếp:

- Trong trường hợp động thủ, ba người phải tiếp ứng nhau chặt chẽ, ta cần thanh toán chiến trường thực lẹ. Cứ bình tĩnh chiến đấu. Sau khi xong, phải chạy gấp ra phía sau chùa đợi tôi.

Lê Lai được Mai Lan gán cho bộ râu mép, trái chiếc chiếu con dưới một gốc cây đại cổ thụ ở một góc chùa, bày tráp và một lư hương nhỏ, khói bay nghi ngút. Chàng ra dáng chững chạc, ngồi đợi khách coi bói và giải xâm. Cúc và Hồng thì áo tứ thân, thắt lưng xanh, chít khăn mỏ quạ, đang lễ trước tiền điện y như hai tín nữ mộ đạo.

Bên trong Tàng kinh các ở phía sau chùa, Mai Lan ngồi đối diện với Huyền Giác Đại Sư. Nàng hỏi Ngài:

- Cậu thấy có gì sơ hở không?

Huyền Giác Đại Sư lắc đầu:

- Chu đáo lắm rồi.

Mai Lan như đã sẵn định kiến, bình tĩnh nói:

- Nếu tụi nó y hẹn vào ngày mai mới tới đây thì là nhất, bằng không cháu cứ lánh mặt đi là xong, cậu hãy lo nơi ăn chốn ở cho chúng, cố gắng đãi ngộ chúng thực chu đáo, cháu chỉ cần ở đây tới tối mọi việc sẽ đâu vào đó.

Nàng nhìn quanh căn phòng rộng với những kệ kinh sách chạy dài theo bốn bức tường và năm dãy kê song song ở giữa, khẽ thở dài:

- Những bộ chân kinh quý báu này rồi đây sẽ bị tịch thu hết cả. Thực đáng tiếc! Mưu đồ của giặc thực quả sâu hiểm cậu nhỉ.

Đại Sư than thở:

- Tiếc làm gì cháu, cả giang sơn gấm vóc này, cả dân tộc này đều mất về tay chúng thì còn xá gì mấy cuốn sách vô tri.

Mai Lan khẽ gật đầu:

- Lời cậu dạy rất phải, nước đã mất thì mọi sự đều mất, cả cái thân xác của cậu, của con cũng trở thành nô lệ của chúng rồi còn gì. Tiếng nàng trở nên nghẹn ngào.

Một lúc sau, Huyền Giác Đại Sư nói:

- Tuy nhiên, cậu cũng đã chôn đi được một số sách quý, nhất là những kinh kệ, sách giáo lý, đạo pháp do các vị thánh tăng của ta trước tác, hy vọng một ngày không xa, quân xâm lăng bị quét sạch khỏi bờ cõi, đất nước độc lập, dân tộc tự chủ, mà nhờ đó mà Đạo Phật nước nhà được phục hưng thì những di sản quý báu của tổ tiên phần nào cũng còn đó, nhưng tiếc rằng ở đây cũng không đủ, còn thiếu nhiều bộ.

Ngài nói xong, kéo Mai Lan ra gần khung cửa sổ, mở rộng ra vườn sau chùa. Mảnh vườn không rộng quá hai sào chung quanh vươn lên những cây nhãn cổ thụ, cành lá rườm rà. Những lối đi rải sỏi trắng chia khu vườn thành những ô vuông vức, gọn gàng. Ở giữa vườn là một chiếc hồ bán nguyệt, trung tâm hồ xây một tòa sen với tượng Đức Phật bằng cẩm thạch rất mỹ thuật. Sau hồ không xa là một tòa bảo tháp chín tầng sừng sững vươn lên giữa thảm cỏ xanh mướt.

Mai Lan buột miệng khen:

- Khu vườn thực đẹp.

Đại Sư khẽ nói:

- Pho tượng Đức Phật này được tạc vào đầu nhà Lý, rồi đây vật vô giá này sẽ bị giặc cướp mất thôi.

Ngài hạ thấp giọng, khẽ nói rất nhỏ bên tai Mai Lan:

- Cháu để ý tới góc nhãn thứ hai bên phải bảo tháp, thân chia ra ba chạnh ngay từ gốc đó. thấy chưa?

Mai Lan khẽ gật đầu:

- Thừa thấy.

- Cậu chôn sách ở sau góc nhãn đó, sâu chừng một thước, cháu nhớ kỹ nhé.

Đại Sư tiếp, chậm và rõ ràng:

- Sách để trong một chiếc rương gỗ vàng tâm, dù chôn lâu sách cũng không bị mục, còn có một số vàng bạc đáng kể, tài sản quyên cúng cho chùa này từ mấy đời nay. Vì đại sự, khi cần, cháu cứ tự tiện tới lấy mà dùng.

Mai Lan vô cùng ngạc nhiên về sự tiết lộ của Huyền Giác Đại Sư. Nàng cảm động nói:

- Con xin lãnh ý.

Mặt trời đã lên. Những sợi nắng đầu ngày đang nhuộm vàng những ngọn nhãn trong vườn. Mấy chú chào mào bay lượn từ lùm cây nọ sang lùm cây kia, đàn se sẻ gọi nhau riu rít, bay là là trên các mái chùa rêu phong, cong vút.

Từ trong dãy nhà ngang, một chú sa di áo nâu sòng dài lướt thướt, lễ mễ xách bình nước tưới cây đi ra. Chú thông thả và cẩn thận tưới từng gốc hoa, từ những

cụm hải đường hoa đỏ tươi, mấy chậu thực dược nở rực rỡ đến hàng vạn thò đậm chạy dài hai bên lối đi sỏi trắng.

Chú sa di này là người đầu tiên mà Mai Lan thấy trong ngôi chùa u tịch này.

Trong vài giây phút ngắn ngủi. Mai Lan như quên mất cái hiện tại tang thương của đất nước, nỗi thống khổ của bao triệu đồng bào ruột thịt đang rên xiết dưới gót giày hung bạo của quân giặc xâm lăng, cảnh huống gian truân hiện nay, cũng như cái thân phận hẩm hiu của mình trước khung cảnh tươi mát, thanh bình và êm ả của khu vườn trước mặt. Chưa bao giờ nàng thấy tâm hồn mình gần gũi với đời tu hành như lúc này. Nàng bỗng như khao khát được trút bỏ hết những vắn vương trần lụy, những ưu tư phiền muộn, những trách nhiệm nặng nề đối với đất nước, với dân tộc đang ngày đêm canh cánh bên lòng, trĩu nặng trên đôi vai bé nhỏ, yếu ớt, để được ẩn dật trong nếp sống tu trì, tan loãng với cỏ cây, với tiếng kệ câu kinh, với mùi trầm hương ngào ngạt sớm chiều, trốn đời nép dưới bóng từ bi của Phật Tổ.

Bỗng từ ngoài con đường cái quan bên kia lũy trúc của chùa, vang lên tiếng vó câu rộn rập, chen lẫn với tiếng nhiều phụ nữ gào khóc thảm thiết khiến Mai Lan bừng tỉnh khỏi cơn trầm mê siêu thoát để trở về với hiện tại phũ phàng, với những lo âu chất ngất, những khó khăn trùng trùng.

Đứng cạnh nàng, Huyền Giác Đại Sư khẽ thở dài, u uất:

- Mới bảnh mắt mà chúng đã bày trò đón mặt, hiếp đáp dân lành. Thực khổ, thực khổ.

Cả hai ngưng trọng, dõi mắt trông theo bóng vó ngựa mờ dần về hướng sông Tô Lịch. Chẳng mấy chốc lại một đoàn ngựa xe khác của giặc ào ào cuốn gió chạy qua rồi chìm tắt cuối chân trời, bụi bay mù mịt. Không khí bỗng trở nên ngọt ngào, khản trương.

Mai Lan lo lắng khẽ hỏi:

- Thưa chùa có bao nhiêu tăng chúng?

- Ngoài sư bác Giác Huệ cậu cho về quê thăm nhà, trong chùa còn có sư bác Giác Hạnh và ba sa di giúp việc trong chùa.

Mai Lan thận trọng:

- Thưa, họ là người thế nào ạ?

Đại Sư như hiểu ý, đáp:

- Giác Huệ là người lanh lợi, ưa hoạt động và có tinh thần nghĩa hiệp. Ông ta cũng tinh thông võ nghệ, nhưng cậu không biết bản lĩnh cao tới đâu. Giác Hạnh thì là kẻ chân tu, nhút nhát. Ngoài việc tu hành, hầu như không muốn để tâm tới việc gì nữa. Hai sư này đều là đệ tử của vị sư huynh của cậu. Đối với cậu, họ vẫn một lòng tôn kính vâng phục. Còn ba đứa sa di đều còn nhỏ tuổi, cậu mới nhận vào chùa gần đây. Tuy nhiên, những việc cơ mật như chuyện Trí Thông Đại Sư,

cậu đều dẫu họ vì nó quá quan trọng, liên quan tới vận mệnh của cả giáo hội Phật Giáo Đại Việt.

- Thưa, cậu dè dặt như vậy rất phải. Quân giặc rất nham hiểm, chúng dùng lợi danh, dọa nạt, hình phạt dã man để lung lạc dân ta. Ngay cả những người trong một gia đình, nếu không biết cảnh giác, cũng dễ bị mắc mưu chúng để đi đến chỗ phản bội lẫn nhau. Con đã từng chứng kiến một số gia đình bị tan nát vì đòn thâm độc này.

Rồi nàng nhìn chú tiểu đang cúi húi làm việc bên bức tường gần cửa sổ, khẽ nói:

Con cần một chú tiểu làm giúp cho một việc ngay bây giờ.

- Để cậu gọi cho.

Ngài nói xong, nhào người ra ngoài cửa sổ, gọi lớn:

- Ngộ, lại thầy dạy việc.

Chú sa di nghe tiếng gọi, ngoái cổ nhìn lại, rồi đặt vôi bình tưới xuống đất, nhanh nhẹn đến dưới khung cửa sổ, nhìn lên lễ phép thưa:

- Bạch thầy gọi con.

Đại Sư ân cần hỏi:

- Chú Mộc đâu?

- Bạch thầy, chú Mộc ra ngoài tiền điện giúp thầy Giác Hạnh lo Phật sự.

- Bảo chú Tinh ra thay, còn chú Mộc vào gấp đây thầy dạy việc.

- Bẩm vâng.

Chú Ngộ thưa xong, cúi đầu chào hai người rồi đi nhanh lên mất bậc thềm.

Đại Sư quay sang Mai Lan:

- Mộc là đứa lanh lợi và kín đáo, con một vị khoa bảng trong thành.

Rồi Ngài hơi dang ra xa, nghiêng đầu ngắm cô cháu dưới lớp nam trang, mỉm cười:

- Cậu lại thêm một cậu cháu bảnh trai. Để khi cần, cậu sẽ giới thiệu cháu là Trần Tuấn, cháu trai của cậu nghe.

Cả hai đều mỉm cười thích thú.

Khi trở vào phòng, Mai Lan bỗng cảm thấy một nguồn cảm khái bùng bùng.

Hai người không phải chờ lâu, chỉ một thoáng đã thấy một chú sa di vận tăng màu xám từ ngoài nhanh nhẹn đi vào.

Chú lễ phép cúi đầu chào hai người, rồi đến bên Đại Sư khoanh tay thưa:

- Bạch thầy cho gọi con?

Đại Sư khẽ gật đầu, rồi nhìn sang Mai Lan nói:

- Mộc, đây là cậu Tuấn, cháu của thầy. Cậu ấy có chút việc muốn nhờ con làm giúp.

Mộc ngược nhìn sang Mai Lan từ tốn:

- Vâng, xin cậu cứ dạy.

Mai Lan rất vừa ý, nàng thông thả nói:

- Cảm ơn chú Mộc. Việc tôi nhờ cũng không có gì khó, phiền chú ra ngoài cổng chùa, xem có ai bán hương hiệu Thọ Xương xin dẫn vào đây để tôi mua một ít lễ Phật.

Mộc hơi ngần ra, khẽ nói:

- Thưa cậu, ở đây thường thấy bán hương Quảng Phát hay Thiên Hương, chứ con chưa nghe thấy hiệu Thọ Xương bao giờ.

Không đợi Mai Lan trả lời, Huyền Giác Đại Sư bảo Mộc:

- Cậu bảo, con cứ ra ngoài đó tìm ắt sẽ có.

Mộc không dám cãi, cúi đầu:

- Xin Thầy và cậu cứ yên tâm, con xin ra.

Mai Lan an ủi:

- Cảm ơn chú Mộc, chú ra ngoài đó, hề thấy ai rao bán hương Thọ Xương, thì cứ dẫn vào đây cho tôi là được

Mộc cúi đầu chào hai người, rồi đi nhanh ra ngoài.

Đại Sư theo sau đóng cửa, rồi quay lại, nói:

- Cháu yên tâm, Mộc nó nhanh trí lắm, thoáng cái là nó hiểu ngay.

Còn lại hai cậu cháu, Đại Sư mới hạ thấp giọng:

- Mấy lâu nay, có lần nào cháu về quê ngoại không?

Mai Lan giọng xa vắng:

- Thưa có một lần, nhưng con cũng không có thì giờ ghé thăm ai, với lại, tình cảnh của con lúc đó quá ngặt nghèo, về thăm họ hàng cũng sợ mang vạ cho thân quyến mà thôi.

Đại Sư bùi ngùi:

- Bên ngoại mình cũng không có bao nhiêu người, mẹ con mất sớm nên cũng không ai nhận được ơn mưa móc gì của Triều đình.

Mai Lan ngập ngừng một chút, đột nhiên hỏi:

- Cậu có thể cho con biết dịp nào Phụ Hoàng con gặp mẹ con không? Hồi xưa khi còn ở trong cung, nhiều lần con muốn hỏi cậu mà con thấy thế nào nên lại thôi.

Đại Sư hơi mỉm cười, lắc đầu:

- Thực đó cũng là lỗi ở cậu, người biết chuyện này không có bao nhiêu, vì thực ra, khi mẹ cháu về với Phụ Hoàng cháu người không ở Thăng Long mà ở Thiên Trường, mãi đến khi mẹ cháu mất, cháu mới được đưa về kinh sư. Thôi thì nhân tiện hôm nay, cậu cũng cho cháu biết, sợ sau này không còn dịp nào khác!

Đại Sư trầm ngâm một lúc, rồi với giọng đều đều và rõ ràng, ngài nói:

- Như con đã biết, giữa hai triều đại của đức Dục Tông và Phụ Hoàng con đã có một Triều đại của một tên họ Dương, mẹ con hát, bố phường chèo. Cái loạn Dương Nhật Lễ đã khiến cho triều Trần một phen điêu đứng.

Người chủ trương đưa tên ngoại tộc này lên ngôi bất chấp sự can gián của triều đình là bà Hoàng Thái Hậu thì bị chính đũa nghịch tặc này sát hại khiến cho cả Cung Định Vương cũng bị họa lây. Triều đình không chịu để Nhật Lễ hành động thô bạo, đã hợp binh bắt Nhật Lễ giết đi.

Trong cảnh rối ren này, Phụ Hoàng con lúc đó là Cung Định Vương, sợ bị hại nên bỏ kinh sư lên miền Bắc. Trên đường lánh nạn, Ngài có dừng lại mấy hôm ở nhà Ngoại Tổ con ở huyện Siêu Loại tỉnh Bắc Ninh. Sau khi dẹp được Nhật Lễ, Triều đình mới đón Phụ Hoàng con về lên ngôi cử ngũ. Nhưng Ngài chỉ làm Vua có ba năm thì nhường ngôi cho thúc phụ con là ngài Dục Tông, để về Thiên Trường làm Thái Thượng Hoàng.

Đại Sư ngưng nói, mắt lim dim như nhớ lại những việc đã qua, rồi nói tiếp:

- Cháu biết con gái Bắc Ninh có tiếng là đẹp nhất nước và Siêu Loại là nơi có chuyện truyền kỳ về bà Ý Lan Hoàng Hậu của Lý Gia.

Mai Lan mỉm cười:

- Cậu cứ điếu tụi con.

Đại Sư lắc đầu:

- Cậu nói thực. Mẹ cháu ngày xưa đẹp lắm. Chùa Siêu Loại là một trong những ngôi chùa xuất phát của phái Trúc Lâm. Ngài Điều Ngự tức Đức Nhân Tông khi xuất gia đã từng khai giảng thuyết pháp ở đây. Ngài Pháp Loa là Tổ thứ hai của Trúc Lâm Phái được truyền pháp bảo ở chùa này và cũng từ đó, chùa Siêu Loại là một chùa quan trọng của sơn môn Yên Tử. Chính thế mà Phụ Hoàng cháu có nhiều dịp về đây thăm viếng các cao tăng của Trúc Lâm phái và thường ở lại hai ba ngày, dự các buổi thuyết pháp. Trong những ngày này, vì nhớ ơn xưa, đôi khi Ngài có ghé thăm Ngoại Tổ.

Đại Sư nhìn lơ đãng lên trần nhà một chút, rồi tiếp:

- Rồi nhân một buổi trời mưa, Ngài không về được chùa ngay, nên ở lại dùng tiệc tại nhà ngoại tổ. Trong dịp này, Ngài gặp mẹ cháu lần đầu. Sau đó, không đầy hai tháng, Ngài cho triều đình tới xin cưới mẹ. Thời gian này Ngài đã là Thái Thượng Hoàng nên ở Thiên Trường Phủ và mẹ cháu được rước về đó, thay vì về kinh sư. Năm đó Ngài đã sáu mươi, còn mẹ cháu chưa được hai mươi tuổi!

Mai Lan thốt lên xót xa:

- Mẹ con còn trẻ quá

Đại Sur khẽ gật đầu, giọng thực buồn:

- Đúng thế. Được về làm Thái Phi, họ hàng vô cùng hân diện, nhưng riêng mẹ cháu thì thực chẳng vui gì. Hôm tiễn mẹ cháu về Thiên Trường, hai chị em đã khóc hết nước mắt.

Đại Sur khẽ thở dài, tiếp:

- Chừng vài năm sau, ông bà ngoại lần lượt qua đời. Còn lại hai chị em cô cút, mỗi người một nơi, đường xá xa xôi, giặc giã luôn luôn nên chẳng mấy khi được gặp nhau. Trước khi xuất gia, cậu có đến thăm mẹ cháu để cho bà biết ý nguyện của cậu. Cậu ở lại phủ Thiên Trường mấy ngày, thấy đời sống của mẹ cháu thực buồn tẻ.

Rồi Ngài mỉm cười nhìn Mai Lan tiếp:

- Cậu nhớ lúc đó cháu mới được một tuổi.

Mai Lan mắt rung rung:

- Hồi mẹ con mất, con lên mười. Tuy còn nhỏ, con cũng thấy đời của mẹ con buồn nhiều hơn vui. Phụ Hoàng con đã quá lớn tuổi, lại bận việc triều chính nên ít khi ở phủ. ở đây, cảnh sắc lại thâm u, mấy bà Thái Phi sống tẻ lạnh trong mấy tòa nhà cổ lạnh lẽo, tối tăm. Con nhớ mãi những hàng nhãn cổ thụ, những hàng phi lao cao vút với những thông reo thê thiết vào những đêm gió lớn, những con đường đá rêu xanh, trống vắng. Tội nhỏ chúng con như bị nhốt trong bốn bức tường rêu phong của cấm cung. Đời sống như thiếu sinh khí, dù được nâng niu trên nhung dưới lụa.

Không ngừng đầu lên, Mai Lan lấy ngón tay búp măng vẽ những vòng vô hình trên mặt bàn, tiếp:

- Khi mẹ con qua rồi, Thiên Trường phủ đối với con không còn chút gì sinh thú nữa, ngoài những kỷ niệm đau buồn của mẹ con để lại, mà mỗi lần bắt gặp con không sao cầm được nước mắt. Càng nghĩ đến càng thêm đau đớn, nhớ thương.

Huyền Giác Đại Sur ngắt lời:

- Chính cũng vì nghĩ đến hoàn cảnh cô đơn của cháu, mà cậu mới tâu với Phụ Hoàng của cháu để xin cho cháu về kinh sư và nhận lời mời vào kinh giảng sách cho các hoàng tử, công chúa trong cung.

Ngày đó, là thời gian hạnh phúc nhất của con kể từ sau ngày mẹ con mất đó cậu. Mất mẹ, con còn cậu, và được cậu chăm lo, dậy dỗ thực không ơn nào cao trọng hơn.

Nàng ngưng nói vì ghen lời. mãi sau mới tiếp:

- Thực con có cha mà cũng như không? Triều chính thì thối nát, hiền thần thì không thấy còn ai, quay đi quẩn lại chỉ còn mình ông ta. Khi cậu đi rồi, trong triều loạn không tưởng được. chúng con cực khổ, và tính mệnh bị đe dọa ngày đêm.

Huyền Giác Đại Sư hiểu ý Mai Lan ám chỉ ai. Dù sao, trong hoàng tộc, Hồ Quý Ly cũng ngang vai với Đức Nghệ Tông, Phụ Hoàng của nàng. Tuy nhiên, đến nước này mà nàng còn giữ được tấm lòng tôn kính bậc trưởng thượng là điều đáng khen.

Mai Lan bỗng nhìn thẳng vào mắt Đại Sư hỏi:

- Thừa cậu, thực con không hiểu nổi là tại sao giới sĩ phu của ta lại quá thụ động đến vậy. Ngải Chu Văn An, dưới triều Đức Dụ Tông chỉ biết bắt đắc chỉ từ quan, ngải Trần Nguyên Đán không dám can gián Phụ Hoàng con những điều trái lẽ, mà còn kết thân với loạn thần. Đức Đế Hiền thì cam tâm chết oan mà không dám đề thuộc tướng kháng cự, để đến nỗi nước mất, nhà tan như ngày nay.?

Đại Sư khẽ nói:

- Đó là do cái tinh thần hủ lậu của giới Tống Nho. Họ đã không ý thức được đúng cái tinh thần trung quân của Nho Giáo. Suốt cuộc đời họ được dậy về giáo điều trung với Vua. nay thấy vua u mê, bản triều thì bị khuynh loát, mà lời can gián của mình không được lý tới thì lòng trung quân mất điểm tựa nên họ chán nản, rũ hết trách nhiệm về qui ẩn, hoặc che mắt bưng tai sống qua ngày.

Đại Sư ngao ngán tiếp:

- Cho đến nay, giặc giày xéo đất nước, giới sĩ phu cũng không có một hành động cụ thể, tích cực phản kháng. Trần Gia hay Hồ Gia đều không còn đáng để họ xả thân nữa!

Mai Lan dần từng tiếng:

- Tại sao họ không nghĩ đến tiền đồ của Dân Tộc, của Giang Sơn đất nước, một triều Trần hay Hồ có thể qua đi, nhưng dân tộc Đại Việt phải trường tồn.

Nhưng rồi nàng bỗng ngưng bật, lúc sau giọng trở nên thống thiết:

- Ôi thôi! Muôn sự cũng do Phụ Hoàng con nhu nhược!

Thốt được câu thống hận đó, nàng như trút được những u uất bao năm đè nén trong tâm can mà không dám nói lên thành trùng? Nàng chờ đợi sự trách cứ của Huyền Giác Đại Sư trước một lời ngỗ nghịch với đáng sinh thành, nhưng không, Đại Sư vẫn im lặng. Một chập sau, ngải điềm đạm nói:

- Nhận định của con rất phải, nhưng bây giờ không còn là lúc để mình ta thán. Cháu phải lo việc khôi phục đất nước để chuộc lỗi cho Phụ Hoàng đối với Dân Tộc.

Bỗng có tiếng gõ cửa làm hai người đều giật mình nhìn ra phía ngoài. Huyền Giác Đại Sư dậm chân định ra mở cửa, nhưng không biết sao, ngài ngưng lại, luồn tay vào áo trong, rút ra một chiếc túi vải nhỏ màu nâu sòng, trao nhanh cho Mai Lan, vội vã như nếu không trao lúc này thì không còn một dịp nào khác:

- Cháu giữ lấy, có thể mở ra xem bất cứ lúc nào, nhưng càng để lâu, càng hay.

Mai Lan cũng vội vã không kém, nàng nhận lãnh, rồi cất nhanh vào trong người, trong khi Đại Sư ra mở cửa.

Chú Mộc đang đứng chờ bên ngoài, thấy Ngài, chú lễ phép trình:

- Bạch thầy, quả con đã tìm được người bán hương Thọ Xương cho Trần Công Tử.

Đại sư rất vui lòng, vui vẻ nói:

- Tốt lắm, con ra đưa người ta vào đây.

Cửa để ngỏ cho mãi tới khi chú Mộc đưa người con gái bán hương vào gặp Mai Lan. Cô gái trắng trẻo, xinh xắn, nhưng bên lén khi gặp một chàng trai lạ nhìn thấu vào mắt mình. Qua cử chỉ đó, Mai Lan thấy được sự thành thực của nàng, và biết chắc nàng là người Lê Quân phái tới.

Mai Lan khẽ nói:

- Xin cô làm ơn cho tôi xem mấy phong hương.

Cô gái cẩn thận nhìn mọi người chung quanh, rồi mới lấy trong chiếc giỏ mây ra mấy phong hương hiệu Quán Phát trước con mắt lạ lùng của chú Mộc. Nhưng trái lại, Mai Lan vẫn thản nhiên đỡ lấy, như không hề thắc mắc sao đó không phải là hương Thọ Xương. Nàng lấy ra mấy đồng tiền lẻ trao tận tay cô gái, mỉm cười nhìn nàng ta.

Cô gái vừa đỡ lấy tiền, vừa lúng túng, ngượng ngùng hỏi:

- Thưa công tử định đi lễ chùa nào mà cần thứ hương này?

Câu hỏi thực bất ngờ. Một cô gái còn đang đầy vẻ ngượng ngập trong việc mua bán, như là lần đầu tiên nàng làm việc này, thế mà dám hỏi khách khác phái một câu đường đột như vậy. Nhưng Mai Lan lại rất tự nhiên trả lời nàng, nửa như thực, nửa như bông đùa, một câu làm người nghe ngỡ ngàng:

- Tôi định lễ chùa Chân Giáo cô ạ. À, vào đầu giờ tuất Quảng Phúc Môn còn mở cửa không cô?

Chùa Chân Giáo là một ngôi chùa cổ nổi tiếng do đức Lý Thái Tổ xây cất cách đây mấy trăm năm trong nội thành Thăng Long, tức Đông Quan ngày nay và được

triều Trần trùng tu nhiều lần. Chính Huyền Giác Đại Sư khi còn ngồi giảng sách trong cung cũng trụ trì tại đây.

Nghe Mai Lan nhắc đến ngôi chùa xưa khiến ngài không khỏi ngậm ngùi, và cũng hiểu được phần nào thâm ý của nàng. Riêng câu trả lời của Mai Lan khiến cả chú tiểu lẫn cô gái bán hương ngạc nhiên, vì cửa Quảng Phúc Môn là cửa Tây thành Đông Quan mà ai cũng biết là tất cả các cửa thành đã bị đóng kín từ nhiều năm qua. Hơn nữa, chùa Chân Giáo cũng đã không còn sự trụ trì từ lâu thì làm sao mà vào đó lễ Phật. Tuy nhiên, như đã có định kiến, nàng vẫn trả lời xuôi:

- Thưa công tử, tôi không biết rõ, nhưng có thể còn mở, xin ngài thử tới coi. Nhưng chắc ngài không thể dùng xe được đâu, vì đường đi rất khó khăn.

Mai Lan phục câu trả lời thông minh của nàng. Tất cả những gì Mai Lan muốn nói, muốn nghe, nàng cũng đã được nói, được nghe hết, nên ân cần bảo cô gái:

- Thôi được, để tôi sẽ tới. Cám ơn cô đã tới đây. Xin bảo trọng.

Cô gái khẽ cúi đầu chào để cáo biệt.

Huyền Giác đưa mắt sang chú Mộc.

- Con đưa đường cho cô ra ngoài.

Đợi cho hai người ra khỏi phòng một lúc lâu, Đại Sư khẽ nói:

- Con nhỏ khá thông minh. Nhưng chỉ sợ những lời như thế có đủ để bên kia hiểu ý cháu không?

Mai Lan mỉm cười, tự tin thưa:

- Thưa, tại cậu chưa biết Lê Quân đầy thôi. Anh ta là một người thông minh, cẩn mật và chu đáo rất mực. Chỉ một câu dạy cô gái hỏi con là con biết là nên trả lời thế nào cho anh ta hiểu. Chúng con làm việc như tâm cảm vậy, ít khi nào giao kết trước. Tuy thế chúng con chưa từng hiểu lầm nhau.

Rồi nàng trở nên tự lự, khẽ nói:

- Cậu có để ý câu trả lời và nhấn nhủ của Lê Quân không? Không thể dùng xe vì đường đi rất khó khăn. Điều này chứng tỏ bọn con đang gặp nhiều hiểm nguy. Lời cậu dùng chữ Phật dạy con quả đã làm cho con sáng mắt. Phi nội thành Thăng Long ra, không còn nơi nào là an toàn cho chúng con nữa. Ít nhất là trong lúc này, chúng con có tới mấy chục mạng người. Bọn giặc chắc chắn không thể ngờ tới được.

Mai Lan thường dùng tên cũ Thăng Long thay vì Đông Quan vì sự Phụ của nàng hay dùng tên này, nên nó thành thói quen.

Huyền Giác Đại Sư đứng lên:

- Có lẽ cậu phải sửa soạn cho cháu ít thứ để mang theo vào thành cho anh chị em sống qua ngày.

Mai Lan cười:

- Đa tạ cậu, nhưng chắc không cần. Chuyện này Lê Quân không thiếu sót đâu. Anh ta là chủ một cao lầu mà cậu Tô Hà của bọn con đó.

Đại Sur tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Vậy thì còn gì bằng. Con thực may mắn, có những cộng sự viên đầy khả năng.

Bỗng có tiếng gõ cửa nhẹ. Đại Sur ngừng nói, vội ra mở cửa. Chú Mộc bung một khay trà đang đứng chờ ngoài cửa. Đại Sur reo lên:

- Phải lắm, con mang vào đây cho thầy và cậu Tuấn dùng một chút. Bọn ta đang khát đây.

Đại Sur vừa nói, vừa đi trước, chú tiểu lễ mễ bung khay trà theo sau. Trên khay, một bình nước, một chiếc chén tổng và hai chiếc chén quân xếp gọn gàng, sạch sẽ.

Chú đặt khay trà xuống, thận trọng chuyên nước ra chén tổng, rồi để một lúc cho nước lắng, mới cẩn thận san ra hai chén quân. Công việc chú làm trông thực gọn gàng khiến Mai Lan có thể biết được chú từng là người hầu trà Đại Sur. Trà mạn sen, khói bay nghi ngút, mùi hương thoang thoảng dịu mát, khiến Mai Lan bắt thèm. Không đợi Đại Sur nhắc lần thứ hai, nàng rón rén bung chén trà lên, như sợ thứ nước trà quý đó sánh ra khỏi chén. Chén trà vừa độ nóng, vừa thơm khiến dư vị như còn đọng mãi trên làn môi, trong đầu lưỡi. làm Mai Lan không khỏi buột miệng:

- Cậu mua đâu được thứ trà sen tuyệt hảo?

Vừa đặt chén trà xuống khay. Đại Sur vừa nói:

- Không đâu, cậu mua trà mạn về, rồi dùng sen nhà tự ướp lấy đó. Có điều hơi mất công một chút. Này nhá, mỗi sáng, lúc mới bình minh, sen chưa nở bung, cậu dùng thuyền nhỏ, bơi ra hồ, cho một dùm trà vào những đóa sen sắp nở, rồi buộc túm đầu lại. Ướp như thế cho đến gần trưa mới ra cắt những hoa đó về ủ. Lúc đó, hương sen nhờ sương mai đã thấm vào trà, và trà cũng đã tạm khô. Như vậy, chỉ cần ủ thêm một thời gian nữa ở một nơi khô ráo, ẩm áp là có thể cho vào hũ sành được rồi. Phải là hũ sành, vì nếu dùng lọ thủy tinh, ánh sáng chiếu vào cũng làm mất hương vị của trà.

Mai Lan thích thú ngồi nghe Huyền Giác Đại Sur nói về thuật ướp trà một cách thiên nhiên nhưng rất tinh tuyền đến nỗi cả hai tưởng như đang sống trong cảnh thanh bình hạnh phúc. Nàng liên tưởng tới vẻ huy hoàng của một đầm sen đầu hạ và cảnh tàn tạ của nó vào cuối thu với cuộc thăng trầm của một triều đại, của giang sơn, dân tộc mà không khỏi ngậm ngùi.

Huyền Giác Đại Sur bỗng hỏi chú Mộc:

- Sáng nay bên ngoài đại điện có gì lạ không con?

Chú Mộc lễ phép thưa:

- Bạch thầy, mọi sự đã có thầy Giác Hạnh lo liệu. Tuy nhiên hôm nay khách thập phương hầu như vắng hơn mọi ngày. Cho tới giờ chỉ có mấy cụ già đi lễ Phật thôi.

Đại Sư và Mai Lan nhìn nhanh sang nhau như hội ý.

Đại Sư khẽ nói:

- Cháu tạm ngồi đây chơi, cậu ra ngoài xem sao.

Rồi ngài quay sang chú sa di, giục:

- Đi Mộc, con cũng xuống nhà trai lo bữa cỗ đi thì vừa, cần gì thầy sẽ cho gọi sau.

Hai thầy trò Đại Sư khuất sau cánh cửa khép kín.

Mai Lan lững thững ra đứng tựa thành cửa sổ nhìn ra phía vườn sau. Lúc đó, nắng đã lên cao, trời trong xanh. Một vài cụm mây nhỏ và mảnh như tơ lững trôi về phía chân trời vô định. Sau bức tường thấp, cảnh đồng ruộng bỏ hoang chạy dài mãi tận hồ Lục Thủy. Làng xóm ở rải rác đó đây nhưng vắng vẻ tiêu điều vô cùng. Từ Phù Sa Châu, một cột khói đen bốc lên cao ngất trời. Mai Lan thầm hiểu là cuộc đàn áp của giặc Minh đã lan rộng đi mọi nơi, từ Đê Đô sầm uất cho tới những làng xóm xa xôi. Không biết trận chiến giữa Minh và Hồ đã đi đến đâu. Cha con Hồ Quý Ly đang ở phương nào. Anh em của nàng trôi dạt nơi đâu, có được an toàn không trong cơn dầu lửa này?

Càng nghĩ, Mai Lan càng nóng ruột. Nàng như muốn tức khắc bung ra khỏi nơi kiềm tỏa ngột ngạt này càng sớm càng tốt. Minh nàng thì quá dễ ai có thể cầm chân nàng được, ngoài ý thức trách nhiệm đối với mạng sống của anh chị em, những người đang đặt hết tin tưởng vào nàng lúc này. Nàng thoáng phác một cuộc hành trình dài và an toàn cho mọi người. Các chùa chiền nhất thời không thể còn là nơi dung thân được nữa, kể cả Yên Tử Sơn. Tức Mạc, quê hương của Trần Gia, Siêu Loại, quê ngoại của nàng, Vạn Kiếp, Mỹ Lạc, Vân Đồn, Phù Ủng là các thái ấp của các bậc vương tôn nhà Trần có thể là nơi dung thân được không? Mai Lan cũng chợt nghĩ đến lời ủy thác của Huyền Giác Đại Sư về việc đưa tin tới các vị Hoà Thượng, Đại Sư Đại Việt về âm mưu khuynh loát Phật Giáo của giặc Minh. Khiến nàng nhớ những ngôi chùa danh tiếng trong nước như các chùa Phổ Minh, Vĩnh Khánh, Tháp Bút, Tây Phương, Phật Tích, Trăm Gian, Lang Động, Siêu Loại, Thiên Đức, Yên Tử là những nơi chắc chắn nàng phải tìm cách truyền tin gấp.

Trong hoàn cảnh ngặt nghèo, giặc bủa lưới khắp nơi, muốn đến được các nơi đó trong một thời gian gấp gáp không phải là một chuyện dễ dàng.

Đang suy nghĩ miên man, bỗng Mai Lan thấy có nhiều tiếng chân đi lại gấp bên ngoài hành lang. Nàng vội trở lại bàn đọc sách, nơi lúc này nàng cùng ngồi

uống trà với Huyền Giác Đại Sư để chờ đợi, nghe ngóng. Nàng không muốn đường đột bước ra ngoài ngay vì dù sao sự hiện diện của bọn nàng ở đây cũng cần phải giữ kín được chừng nào hay chừng đó.

Khoảng một thời gian uống cạn chén trà, bỗng có tiếng gõ cửa.

Mai Lan nhẹ đến bên cửa, khẽ hỏi:

- Ai đó?

Có tiếng chú Mộc:

- Thưa con.

Mai Lan mở cửa.

Chú Mộc nét mặt lo lắng, thưa:

- Thưa cậu, thầy con thỉnh cậu ra khách đường.

Mai Lan không để mất thì giờ, vội theo chú tiểu đi ra.

Qua một dãy hành lang ngắn, Mai Lan thấy được khoảng sân trước tiên điện vắng hoe. Ở một góc sân, Lê Lai đang thao thao nói chuyện với một cụ già đầu tóc bạc phơ.

Căn phòng khách của chùa Bạch Mã đây quá nhỏ so với Báo Thiên Tự. Một chiếc bàn gỗ gụ đen bóng khá dài, chiếm gần trọn căn phòng với sáu chiếc ghế tựa. Chung quanh, sát với tường là một dãy những tủ chè, kệ sách, bàn thờ Phật khói nhang nghi ngút.

Huyền Giác Đại Sư đang trầm ngâm ở đầu bàn trong. Cạnh đấy, một nhà sư trung niên, áo quần xốc xếch, dơ bẩn đang đứng khoanh tay, như chờ đợi.

Thấy Mai Lan bước vào, cả hai đều dồn mắt về phía nàng. Như là Đại Sư đã nói về nàng trước đó với nhà sư.

Mai Lan không thấy ngại giới thiệu nàng, mà nói luôn:

- Trần Tuấn, đây là sư bác Giác Huệ mà cậu đã từng nói với cháu.

Mai Lan vô cùng ngỡ ngàng vì cuộc hội ngộ bất ngờ này. Trong khi đó, Sư Giác Huệ chấp tay, cúi đầu chào nàng:

- Mô Phật, bản tăng xin kính chào Trần công tử.

Trước người lạ, Mai Lan thận trọng hạ thấp giọng để tránh tiếng kim của phụ nữ, nàng nghiêng đầu đáp lễ:

- Không dám. Chào Đại Sư.

Như để khỏi mất thì giờ vô ích về những cử chỉ khách sáo không cần thiết, Huyền Giác Đại Sư nói ngay:

- Giác Huệ mới từ quê về, có nhiều chuyện muốn nói, cả hai ngồi xuống đây cho tiện.

Mai Lan xin phép lấy lệ rồi ngồi xuống ghé cạnh Huyền Giác Đại Sư.

Sư Giác Huệ thì hai ba lần từ chối rồi mới ngồi xuống một bên, đối diện với Mai Lan.

Huyền Giác Đại Sư ra đóng cửa, dặn khê chú Mộc đứng cạnh chùng bên ngoài, rồi cũng trở vào ngay. Sau một phút yên lặng, Huyền Giác Đại Sư mở lời:

- Giác Huệ, con nói đi.

Giác Huệ trông rất thiếu ngủ, khiến Mai Lan đoán chừng ông ta có một nỗi thương tâm trong lòng. Mà quả thế, Giác Huệ buồn bã nói:

- Thừa công tử, tôi người làng Trần Xá, tỉnh Hải Dương. Sau khi nghe quân ta thất trận ở thành Đa Bang, tôi xin phép sư phụ tôi về thăm nhà, để xem gia đình cha mẹ anh em thế nào trong cảnh loạn lạc này.

Ngừng một lát, Giác Huệ nói tiếp:

- Nhưng khi về đến nơi, thì các tướng Hồ Đồ, Hồ Xá đã rút khỏi bên Bình Than của làng tôi từ mấy ngày qua, quân giặc tràn vào đốt phá làng xóm không còn một căn. Vì tuy hạ được thành Đa Bang, nhưng tên giặc Trương Phụ đã phải hao binh tổn tướng rất nhiều, nên chúng căm hận, đâm ra cuồng bạo, gặp ai nấy giết, không phân biệt nam phụ lão ấu, để trả thù.

Mắt ông long lên, đầy vẻ căm phẫn:

- Nhưng tội lỗi phải đổ lên đầu tên Hồ Quý Ly. Chính vì cha con hấn tham sinh úy tử thấy quân giặc mạnh, chỉ biết chạy tháo thân lấy một mình, bỏ rơi quân sĩ, khiến quân ta dù có tinh thần chiến đấu cao đi chăng nữa, cũng rơi vào thế cô mà tan rã.

Mai Lan bỗng để ý đến tiếng "quân ta" mà sư Giác Huệ dùng để chỉ nhà Hồ, rồi lại hết lời mạt sát Hồ Quý Ly, làm nàng bỗng thấy sự nhận xét rất khoáng đạt, nhưng đúng đắn của ông ta, biết phân biệt rõ đâu là bạn, đâu là thù trong tình thế rối ren này, khác với người đương thời, còn lẫn lộn trong cái câu nệ quân nhà Hồ, quân nhà Trần mà quên đi cái nguy cơ trước mắt là giặc từ bên ngoài. Vì thế, Mai Lan cảm thấy có cảm tình đặc biệt với vị sư này.

Giác Huệ ngưng nói, nét mặt trở nên thực đau khổ, Mai Lan chợt hiểu, nàng vội đỡ lời vì biết cái điều ông ta khó nói ra:

- Và quý quyền cũng bị đồng cảnh ngộ với đồng bào?

Sư Giác Huệ khê gật đầu:

- Chúng tàn sát cả làng tôi, ném xác xuống sông Kinh Thầy!

Thấy Giác Huệ còn nghẹn ngào, rơm nước mắt, "anh hùng nhỏ lệ".

Tuy đã xuất gia, nhưng tình ruột thịt nào ai có thể vô tình?

Nhưng nàng cũng biết rằng, không phải Huyền Giác Đại Sư cho tìm nàng tới đây chỉ để nghe câu chuyện thương tâm của sư Giác Huệ. Nhưng muốn cho ông ta tiếp tục, nàng thấy cần phải giúp ông ta vơi nỗi sầu đau hiện tại, nàng nói:

- Đại Sư ạ, hiện tại cả nước ta đang chìm đắm trong cơn binh đao khói lửa, dưới vó ngựa bạo tàn của quân xâm lăng. Cảnh thương tâm thực không thiếu. Chính tôi đây phút chốc cũng trở nên kẻ mồ côi, không cửa không nhà, sống lang thang, trốn chui trốn lủi tại chùa của quý vị đây. Chúng mình cùng cảnh ngộ mà. Trong lúc này, mình cũng chúng nên quá thương cảm, để cho sự đau khổ làm nhụt nhuệ khí. Mình còn nhiều việc phải làm, phải không Đại Sư. Hãy cầu xin cho các vị đã qua được sớm phiêu diêu miền cực lạc, phù trì cho chúng ta trả được món nợ máu này.

Đó là một cách nói, tuy nó không hẳn đúng sự thực về bản thân nàng, nhưng tình trạng thì không khác bao nhiêu. Nghe chàng thanh niên bạch diện trước mặt nói lời khảng khái, Giác Huệ có vẻ hơi ngượng. Ông ta cảm thấy như vừa tìm được người tri kỷ, nên vội lau mắt, ôn tồn nói:

- Xin cảm ơn công tử đã chỉ giáo cho kẻ ngu muội này qua khỏi bến mê.

Rồi giọng ông trở nên rất mạch lạc, tiếp:

- Thấy gia đình bị tàn hại, tôi thương quá, có đi dò la mấy nơi xem có còn thu thập được tin tức gì thêm về thầy mẹ tôi không. Nhưng suốt hai ngày không hề gặp được một ai, tôi mới đành tìm đường trở về chùa. Trên đường về, một hôm ngang qua vùng Sơn Tây, tình cờ thấy một toán quân Minh đang áp giải một tù xa. Vì đang căm thù quân giặc, lại thấy tù nhân là một vị thanh niên đồng bào, nên không ngại võ nghệ chưa thông, tôi cũng quyết tâm tấn công tên tướng giặc để giải thoát cho tù nhân. Cũng may là giặc khinh địch nên tôi đã thành công, nhưng cả hai đều bị săn đuổi rất ngặt nghèo. Và cuối cùng.

Sư Giác Huệ ngập ngừng, mặt trở nên thống khổ, sau rồi ông cũng thốt nên lời:

- Nhưng sau cùng, người được tôi cứu bị trúng tên bỏ mạng. Chàng là một thanh niên chưa đầy hai mươi tuổi yếu ớt như một văn nhân.

Giọng ông trở nên ngậm ngùi:

- Rõ ràng muốn cứu người, lại trở thành hại người.

Hai chúng tôi chưa nói với nhau được câu chuyện nào đã đành đoạn vĩnh biệt.

Cả ba đều yên lặng.

Mai Lan linh cảm thấy câu chuyện như chưa ngưng lại nơi đây, còn thiếu một đoạn kết, mà đó mới chính là điều mà Huyền Giác Đại Sư muốn nàng tới nghe câu chuyện. Đúng như Mai Lan dự đoán.

Sư Giác Huệ bỗng mở lòng bàn tay phải ra trước mắt Mai Lan làm nàng giật mình, ông tiếp:

- Trước khi tắt thở, chàng thanh niên quên cả xưng tên, vội trao cho tôi vật này, miệng chỉ nói được câu "Công Chúa"!

Một mảnh giấy nhỏ, vẽ một bông mai nằm giữa lòng bàn tay xám đen của Giác Huệ, khiến Mai Lan rung động

Thôi rồi, lại thêm một người anh em ra đi. Lòng nàng vô cùng xót thương và cảm phục sự can trường của chàng chiến sĩ tuổi trẻ vô danh. Nhưng ngoài mặt, nàng cố lấy vẻ tự nhiên đỡ lấy hình bông mai, trân trọng như đang nắm giữ mảnh anh hồn của người vị nước vong thân. Giác Huệ khẽ nói:

- Tôi hiểu rằng chàng muốn tôi đưa tin tới một ai đó, hay một bang hội nào mà tôi tin chắc là một tổ chức kháng Minh, nhưng hai tiếng Công Chúa làm tôi không hiểu. Thầy tôi khuyên nên thừa cùng công tử là người học rộng, biết nhiều để nhờ người chỉ giáo cho.

Mai Lan trầm ngâm một lúc, rồi thư thả nói:

- Đúng như Đại Sư dự đoán, đây là một hội kháng Minh, phục quốc của các thanh niên Đại Việt.

Sư Giác Huệ mắt sáng lên, ngắt lời nàng:

- Thế thì hay biết chừng nào. Tuy là kẻ tu hành, nhưng trước cơn quốc biến tôi cũng đã thừa với thầy tôi, nếu đúng đây là một lực lượng kháng Minh, cứu quốc, tôi xin tình nguyện làm tên cầm cờ, dắt ngựa cho các vị thanh niên anh hùng đó. Nếu công tử quen biết với họ, tin được tấm lòng của tôi, thì xin người tiến cử cho, tôi xin hết lòng đội ơn.

Trước sự xúc động của Huyền Giác Đại Sư, Mai Lan nhìn Giác Huệ, nói:

- Đại Sư yên tâm, tôi xin hết sức.

Sư Giác Huệ vội đứng lên, vái Mai Lan hai vái, khiến nàng phải vội đứng lên để tránh đại lễ đó.

Sư Giác Huệ cảm động nói:

- Thù nhà, nợ nước, ngu tăng xin đa tạ Trần Công Tử.

Mai Lan chưa kịp đáp lễ thì bỗng bên ngoài có tiếng gõ cửa rất gấp, tiếng chú Mộc giật giọng:

- Bạch thầy. bạch thầy.

Mọi người đều im bật, Huyền Giác Đại Sư đi nhanh ra phía cửa.

Chú Mộc khẽ nói:

- Bạch thầy, một nhà sư áo vàng và một đám quan quân đang tiến vào sân chùa.

Huyền Giác Đại Sư đến bên cửa, nhìn ra hướng tiền điện:

- Quả chúng đã tới sớm hơn ước hẹn.

Giác Huệ lúng túng theo sau lưng Huyền Giác Đại Sư Mai Lan trong phút chốc đã nghe thấy tiếng chân nhiều người bước mau lên thềm hành lang và không lâu đã tới bên cửa phòng khách.

Khi Huyền Giác hốt hoảng quay vào thì không thấy Mai Lan đâu nữa. Ngài hoang mang quay trở ra thì vừa kịp nhà sư áo vàng và một tên tiểu tướng đang tiến tới cửa phòng.

Huyền Giác lấy lại bình tĩnh, chấp tay vái khách:

- Mô Phật, ngu tăng không biết khách tới để ra tận cửa nghinh tiếp, xin xá lỗi.

Nhà sư áo vàng hơi nghiêng người đáp lễ rồi hỏi:

- Bần đạo xin được gặp phương trượng.

Sau khi được biết Huyền Giác Đại Sư chính là người nhà sư muốn gặp, ông ta liền tiếp:

- Bần đạo được phái tới trao tặng quý tự một số kinh quý mang từ Trung Quốc sang như Khiết Thanh Đại Sư đã hứa mấy hôm trước. Những bộ chân kinh này đã được dịch thuật từ nguyên bốn các pho ngọc kinh từ Thiên Trúc. Do đó, những bản kinh cũ mà chư tăng An Nam đang dùng sẽ được thu lại để cho Phật Giáo Bắc, Nam được thống nhất.

Huyền Giác Đại Sư tuy đã biết trước việc sẽ phải xảy ra như thế, nhưng nhất thời cũng không tránh khỏi xúc động. Bọn này quả thực ngang ngược. Tuy không nói ra chúng đã cho là những bộ kinh của mình đều là giả kinh cả Hơn nữa, hấn lại gọi mình là An Nam thay vì Đại Việt, hay ít nhất là Đại Ngu, quốc hiệu của nhà Hồ.

Cổ Đại Sư khô lại, giọng khàn cả đi:

- Bạch Đại Sư, thế bao giờ các ngài thu sách cũ?

Nhà sư áo vàng nói nhanh:

- Ngay bây giờ. Tướng quân đây có cho lính đến giúp chúng ta việc đó. Đã có xe đậu ở ngoài cổng chùa.

Câu trả lời làm Huyền Giác Đại Sư và Giác Huệ choáng váng.

Huyền Giác Đại Sư mời chiếu lệ:

- Vâng, chúng ngu tăng xin tuân lệnh. Nhưng cũng xin mời Đại Sư và Tướng Quân vào xơi chén trà đã.

Nhà sư áo vàng và tên tướng quân đều từ chối không vào cả hai đều đứng trước hiên.

Nhà sư nói:

- Bọn bản đạo không có nhiều thì giờ, xin phương trượng cho phép chúng tôi mang kinh vào trong quý kinh viện.

Không làm sao hơn, Huyền Giác Đại Sư đành phải chỉ lối cho tên tiểu tướng tới tàng kinh viện ngay ở cuối dãy hành lang.

Hàng chục tên Minh được gọi vào. Chúng vừa làm vừa nô rồn, nói chuyện oang oang, như không còn biết đây là nơi của Phật thanh tịnh. Những cuốn sách xưa cũ, gáy đóng cật đen cẩn thận, từng pho bị những tên giặc lôi xuống từ những kệ sách gỗ mun đen bóng. Chúng quăng sách bừa bãi vào những cái sọt tre. Có những tên đùa rồn, dùng sách ném nhau khiến cho những cuốn sách này long cả bìa hoặc rách từng trang.

Huyền Giác Đại Sư đau đớn nhìn những pho sách trân quý, thân yêu đang chuyền trong tay giặc, ngài khẽ thở dài vì biết chắc số phận của chúng sẽ ra sao. Thì ra, đây đúng là một âm mưu tiêu diệt, không những chỉ là mấy pho sách mà chính là tinh thần độc lập của Phật Giáo đồ Đại Việt vậy..Ngài cũng tự an ủi là rất may ngài đã biết trước để chôn đi những pho sách quý giá nhất do các Cao Tăng của ta trước tác từ mấy năm trở lại đây

Trước cảnh phá phách kinh sách của đám lính, nhà sư áo vàng và tên tiểu tướng không hề ngăn cản một lời, chúng như lò đi, đang cùng nhau quay ra phía sân chùa ngắm cảnh sắc chung quanh, thì thầm nói chuyện với nhau bằng tiếng Tàu.

Không mấy chốc, sách đã được dọn sạch, một toán lính khác, khiêng ba chiếc rương nhỏ, chắc là chứa sách, đặt ngay ở lối đi trước khách phòng, rồi lũ lượt kéo nhau ra cả ngoài đường, trong lúc cỗ xe chở sách cũ bắt đầu lăn bánh, một đội ba tên lính mang vào một chiếc rương nhỏ đặt dưới chân nhà sư áo vàng, rồi khoanh tay đứng hầu sau tên tiểu tướng.

Nhà sư áo vàng khẽ mỉm cười, quay sang Huyền Giác Đại Sư nói:

- Bạch phương trượng, trước khi ra về, bản đạo muốn được gặp chư tăng trong chùa, một là để biết tăng số của quý tự để về báo cáo với cấp trên, sau là để chuyện tới quý chư tăng mấy bộ pháp y do Hoàng Thượng ban.

Vừa nói, ông ta vừa cúi xuống mở cái rương ra.

Trông thấy xấp cả sa màu vàng đậm nằm phẳng phiu trong rương, bất giác Huyền Giác Đại Sư giật mình sợ hãi. Thôi rồi, từ tiếng Hoàng Thượng mà tên sư này vừa ngang nhiên dùng với mình cho tới mấy tấm áo vàng thay cho các áo nâu sòng và xám mà các đại sư ta đã dùng từ bao trăm năm nay, bọn giặc Minh quyết tâm đồng hóa cả dân tộc ta đây chúng nham hiểm đi từ tăng sĩ, giới mà mấy trăm năm nay từng lãnh đạo tinh thần cho cả xứ này. Một khi đã đồng hóa được tăng sĩ thì việc đóc gông cùm nô lệ lên dân tộc không còn là một việc khó. Trước tình thế

hiện tại, Huyền Giác Đại Sư không còn cách nào hơn là tạm phải nghe theo lời của nhà sư áo vàng.

Ngài quay sang bảo chú Mộc đi thỉnh thầy Giác Hạnh và chú Ngộ vào và sẽ gọi thầy Giác Huệ đang đứng khuất ở cửa phòng khách ra.

Sau khi cả năm thầy trò Huyền Giác đã hiện diện, Đại sư giới thiệu mọi người, nhà sư áo vàng mới lấy ra từng chiếc áo, trao tận tay cho từng người, miệng nói:

- Từ nay quý đạo hữu sẽ dùng màu cà sa này cho thống nhất Bắc Nam. Không lâu nữa, sẽ có một vị tăng già của Hoàng Thượng sẽ về đây để cùng tu trì với quý vị.

Vòng vây thực sự đã bủa ra chung quanh Phật Giáo Đại Việt?

Khi Giác Huệ ra lãnh áo từ tay nhà sư Trung Hoa, bỗng một tên lính biên sắc. Hắn đến bên tiểu tướng nói thì thầm những gì không ai biết.

Thoáng thấy vậy, Huyền Giác Đại Sư cũng cảm thấy tình thế bất ổn.

Quả nhiên, sau khi áo đã trao hết cho mọi người, tên tiểu tướng mới nói gì với nhà sư áo vàng bằng tiếng Tàu. Sắc mặt nhà sư bỗng thoáng vẻ kinh ngạc, ông ta vội quay sang Huyền Giác Đại Sư, rồi chỉ vào Giác Huệ, nói nhanh:

- Bạch phương trượng, vị tướng quân đây vừa nhận ra Giác Huệ Đại Sư hình dáng giống một tên tội đồ đang bị truy nã. Vì thế, ông ta muốn được đưa vị này về trại để sưu tra.

Huyền Giác Đại Sư nói lớn:

- Lạ thực, vị này là đồ đệ của ngu tăng. Từ rất lâu, ông ta chưa hề bước chân ra khỏi chùa thì làm sao có chuyện làm nghịch với Minh triều.

Với lời lẽ đó, nhất là khi nhấn mạnh hai tiếng Minh Triều, cũng đủ cho đối phương hiểu cái ý bất phục của ngài. Nhà sư áo vàng cũng không bị lung lạc, ông ta vẫn nói:

- Phương trượng yên tâm, nếu quả vị Đại Sư này không phải là tên tội đồ kia, thì Đại Sư sẽ được đưa về quý tự ngay.

Tuy lời nói có vẻ còn lịch sự, nhưng hành động thì không.

Trong khi hai bên đang đối đáp, thì tên tiểu tướng đã ra lệnh cho hai tên lính bất ngờ sấn lại bắt Giác Huệ.

Dao đã kề ngay vào yểu huyết, Giác Huệ đành thúc thủ, mắt rưng rưng nhìn Huyền Giác Đại Sư.

Huyền Giác Đại Sư không còn biết phản ứng thế nào cho phải. Ngài thấy rõ cái nguy cơ đã đến với người nhà mình. Mai Lan, Mai Lan đâu? Nhất thời, ngài chỉ thoáng nghĩ đến cô cháu gái không biết bây giờ đang ở chỗ nào.

Ngài tin là, nếu Mai Lan động thủ, chắc chắn sẽ cứu được Giác Huệ, ấy là chưa kể tới cánh của Lê Lai và hai cô thể nữ đang ở ngoài tiền điện. Bên giặc chỉ có năm người. Bọn lính bên ngoài đã chờ sách đi từ lâu. Nhưng tất cả đều yên tĩnh, Mai Lan đã không xuất hiện, mà bọn Lê Lai thì như không hay biết chuyện. Mặt Đại Sư như đại ra vì tuyệt vọng.

Nhà sư Trung Hoa như thấy được sự đau đớn của ngài, ông ta an ủi:

- Phương trượng yên tâm, vụ này bản tăng sẽ xin để được điều tra ngay cho Đại Sư đây sớm trở về chùa.

Hai tay bị trói giật về đằng sau, Giác Huệ ủ rũ trông thực tội nghiệp.

Huyền Giác Đại Sư vót vát:

- Vậy thì cũng nhờ Đại Sư giúp đỡ cho. Có thể xin đừng trói ông ta, được không, Đại Sư?

Nhà sư áo vàng liếc sang Giác Huệ, rồi nói với tên tiểu tướng Tàu mấy câu. Tên này vừa lắc đầu, vừa nói lú lo.

Nhà sư này nghe xong, nói:

- Bản tăng rất tiếc, vì tướng quân đây nói tên tội đồ võ nghệ rất cao, nếu Đại Sư đây chính là tên này, mà cởi trói ra thì thực là nguy, xin ngài hiểu cho.

Thôi, lành ít, dữ nhiều. Bọn thầy trò Huyền Giác thần thờ trông theo đám quân Tàu giải Giác Huệ đi.

Ngang qua tiền điện, qua sân gạch rộng, khách thập phương thấy quan quân Tàu tới đã rủ nhau trốn về hết tự bao giờ, cảnh chùa bây giờ thực vắng vẻ. Lúc đó, chỉ còn lại có Cúc, Hồng và Lê Lai, cả ba đều cũng đứng lên nhìn theo, ngần ngơ không biết chuyện gì đã vừa xảy ra. Mãi đến khi đám giặc ra khỏi cổng chùa, Huyền Giác Đại Sư mới ra hiệu cho chú Mộc ra đóng cổng chùa.

Ngài bảo nhanh Giác Hạnh:

- Con ra coi tiền điện. Ngô xuống lo bữa trưa, tình thế thực khẩn trương, các con để thầy suy tính công việc.

Giác Hạnh lên tiếng với vẻ thực xúc động:

- Con thực xấu hổ. Nếu biết võ công, dù có hèn, con cũng phải sống mái với bọn nó một trận rồi ra sao thì ra.

Huyền Giác Đại Sư cảm động:

- Thôi con, đề rồi thầy tính. Con cứ lo việc nhà cho thầy.

Giác Hạnh đành cúi đầu đi ra ngoài.

Khi Giác Hạnh vừa đi khỏi, Huyền Giác Đại Sư đã thấy Lê Lai và Cúc, Hồng đã có mặt trước khách phòng, ngài sẽ gọi:

- Mai Lan. Mai Lan..

Không có tiếng thưa. Cả bốn người đều vào cả trong phòng khách.

Đại Sư lại gọi to hơn:

- Mai Lan, cháu ở đâu vậy?

Vẫn không thấy nàng đâu. Lúc đó, ngài mới vắn tắt kể cho ba người nghe chuyện. Ngài cũng nhấn mạnh là chắc chắn chuyện này Giác Huệ khó thoát được cực hình.

Lê Lai nói:

- Bạch đại sư, Ngài thấy Công Chúa lần cuối cùng ở đâu?

Đại Sư nhìn khắp căn phòng không lấy gì làm rộng khẽ nói:

- Trong căn phòng này. Lúc đó tôi vừa ra đón tụi chúng ở ngoài cửa, khi trở vào thì không thấy nàng đâu nữa.

Cúc an ủi:

- Bạch Đại Sư, xin ngài yên lòng, cô con không để ngài thất vọng đâu.

Hồng chạy lại khung cửa sổ cuối phòng, sẽ nói:

- Cô con đã ra ngoài bằng lối này.

Mọi người đèn bên cửa này, thấy then vẫn còn cài bên trong.

Đại Sư nghi ngờ:

- Cửa còn cài mà.

Cúc đỡ lời:

- Bạch Đại Sư đúng, nhưng cô con ra ngoài rồi khóa lại đó việc này đâu khó khăn gì. Tụi con cũng làm được, thưa Đại Sư.

Cửa sổ được mở ra. Từ đây, mọi người có thể nhìn xéo ra phía khu vườn đằng sau chùa, cách cửa không xa là một hàng nhãn cổ thụ, rồi tiếp đến là bức tường thấp bao quanh chùa.

Huyền Giác Đại Sư quay lại, khẽ hỏi:

- Bây giờ làm sao?

Lê Lai lên tiếng:

- Công Chúa đi đâu, hiện ta không biết. theo con nghĩ, nên chờ nàng trở về rồi sẽ định việc cứu vị Đại Sư bị giặc bắt.

Cúc cũng nói:

- Bạch Đại Sư, Lê công tử nói phải, xin ngài cứ bình tâm.

Trước lời an ủi của mọi người, Huyền Giác Đại Sư miễn cưỡng trở vào, nói:

- Thì đành là như thế. Thôi, mình cũng ăn chút cơm rồi đợi Mai Lan về sẽ hay.

Đại Sư đưa mọi người trở lại nhà trai ở dãy nhà ngang. Tại đây, hai chú sa di đã dọn sẵn cơm chay đợi mọi người.

Có lẽ trời đã sang giờ mùi. Thế nhưng vì biến cố vừa qua, mọi người, nhất là Huyền Giác Đại Sư đều cảm thấy hết đói bụng. Ai cũng ăn qua loa cho xong bữa. Chỉ còn trông vào một người. Mai Lan Công Chúa. Những tia nắng trưa hè xuyên qua kẽ lá cây ngọc lan trước cửa trai phòng, óng ả trên mấy chậu sứ xanh. Mười con se sẽ kiểem ăn, nhảy nhót trên sân chùa, cảnh sắc thực thanh bình, trái với cõi lòng đang cuộn cuộn những sóng gió của mấy thầy trò Huyền Giác Đại Sư.

Lê Lai nhìn về trăm trăm trên khuôn mặt già nua của Huyền Giác Đại Sư.

Ngài ăn uống một cách máy móc, chốc chốc lại nhìn ra cổng chùa, chiếc cổng có mái cong vút, rêu phong làm mất màu ngói đỏ xa xưa, đôi cánh cửa cũ kỹ, tàn tạ khép kín như găng gượng chống đỡ những tai ương đợi chờ bằng một sự tuyệt vọng nào nề.

Đại Sư chờ đợi lo lắng.

Hoàn cảnh sẽ khó khăn vô cùng nếu Giác Huệ bị nhận diện chính là người đã cướp tù xa mấy ngày trước đây. Số phận của ông ta đã vậy, mà ngay cả tăng chúng trong chùa Bạch Mã này cũng không khỏi liên lụy.

Lê Lai ái ngại liếc nhìn từng khuôn mặt dăm chiêu, từ Huyền Giác Đại Sư, Giác Hạnh cho tới hai sa di Mộc và Ngộ. Chàng thoáng thấy sự ra đi đột ngột của Mai Lan thực là vô tình. Có lẽ nàng sợ bị lộ hành tung nên phải lánh mặt chăng? Đó cũng là cái lý do chính đáng của nàng. Tuy nhiên, nếu tính kỹ, thà rằng đảng nào cũng tới đường cùng, đánh một trận sống mái, tận diệt chúng trước khi ra khỏi nơi đây, còn nếu thất bại thì cũng không tệ hơn bao nhiêu so với cảnh huống hiện tại, mà cho dù có hy sinh tính mạng thì cũng danh để muôn đời. Nhưng với một Mai Lan, Cúc, Hồng, Sư Giác Huệ và chàng thì đám giặc cũng chắc gì đã thắng nổi. Nếu không, thì quả thực Mai Lan không phải là người mà chàng chờ đợi, có thể đưa mình tới chân trời của vinh quang và kiêu hãnh.

Bỗng có tiếng cười khúc khích của Hồng, khiến Lê Lai ngạc nhiên quay sang nhìn cô ta. Trong tình thế này mà còn cười được sao? Thực cái cô này vô tâm quá. Hồng thấy Lê nhìn mình thì như chợt nhận ra sự vô ý tứ của mình nên im bặt. Nhưng Lê đã nhìn thấy vẻ mặt quá bình thản của hai cô gái làm chàng vừa khó chịu vừa bức mình.

- Này Cúc, cô có đoán được Công Chúa đi đâu không?

Cúc khẽ lắc đầu:

- Thưa không.

- Thế sao các cô bình thản quá vậy, không sợ nàng bị nguy hiểm ư? Nhất là mình đang trong tình trạng trốn tránh quân giặc?

Hồng cướp lời:

- Dạ ai trốn tránh, cô con không bao giờ phải trốn tránh ai cả. Cô tạm lánh mặt vì sự an toàn của kẻ khác đây thôi.

A, thì ra thầy trò đám này tự kiêu quá. Lê hơi bực mình:

- Tôi nghĩ giá nàng ở lại để cùng bọn mình ra tay cứu Giác Huệ Đại Sư thì có lý hơn.

Cúc mỉm cười, lắc đầu:

- Cô con không làm vậy đâu. Chuyện đó quá dễ, cái kẹt là hậu quả của cuộc tàn sát sẽ đưa tội giặc tới đây tức khắc. Dù chúng chỉ nghỉ ngơi thôi, ngôi chùa này cũng ra tro, và các Đại Sư cũng khó toàn mạng.

Nhận định của cô gái làm Lê Lai giật mình kinh hãi. Nó thực tự nhiên, nhưng lại chuẩn xác biệt chừng nào? Một thể nữ đã thông minh và lanh lợi đến thế thì chủ nhân tất không phải là người thường?

- Cô nói rất phải. Rất phải. nhưng, nhưng không làm gì thì Giác Huệ bị bắt rồi cũng sẽ liên lụy tới mọi người ở đây. Có khác là ở thời gian lâu, mau mà thôi.

Cúc gật đầu:

- Vâng, nếu mình để thầy Giác Huệ bị chúng bắt, tra tấn, khép tội thì hậu quả cũng sẽ không khác gì bao nhiêu. Đó là lý do cô con mới vắng mặt!

Câu nói làm Huyền Giác Đại Sư bật đứng dậy, giơ cả hai tay lên trời, than:

- Thế mới khổ chứ, vì giữa thanh thiên bạch nhật mà chỉ có một mình con bé.

Tiếng "con bé" làm mọi người cố nín cười. Nhưng đó là một tiếng vô cùng thân yêu, chứng tỏ ngài đang hết sức quan tâm, lo lắng cho nàng.

Bỗng đàn se sẽ vụt bay khỏi sân. Trong lúc thần kinh căng thẳng, tiếng vỗ cánh của đàn chim làm mọi người thẳng thốt cùng đưa mắt nhìn ra ngoài.

Thì nàng đã đứng đó tự bao giờ, ánh sáng bên ngoài quá chói chang khiến người ngồi từ trong nhìn ra phải lóa mắt, nhưng trên khuôn mặt mờ tối, ai cũng nhận thấy đôi mắt lung linh và nụ cười gọi cảm chứa chan.

Huyền Giác Đại Sư không kìm hãm được sự vui mừng:

- Trời, Mai Lan, cậu đang nóng lòng chờ con.

Hai cô thể nữ mỉm cười, rời chỗ ngồi đi về phía sau.

Lê Lai cũng đứng lên chờ đợi xem những gì có thể xảy ra. Trước tình thế khẩn trương như vậy, vị Công Chúa này sẽ giải quyết ra sao.

Giác Hạnh và hai chú sa di thì ngẩn ngơ nhìn nàng vì cái tên quá phụ nữ của Trần Công Tử.

Mai Lan nhìn mọi người, khoan thai đi vào. Tà áo văn sĩ trắng bong, trắng băng, cái mũ nho sinh chỉnh tề che kín mái tóc mây, nàng vẫn còn hóa trang là một trang thanh niên công tử. Mai Lan đến bên Huyền Giác Đại Sư, cười khẽ nói:

- Cậu yên tâm, xong cả rồi.

Mọi người hiện diện đều băn khoăn không hiểu lời nàng ám chỉ "Xong cả rồi" có nghĩa là vấn đề đã được giải quyết toàn bộ. Toàn bộ về phía nàng, chắc gì đã là toàn bộ về vấn đề nan giải mà mọi người đang lo lắng. Nhưng mọi người không phải chờ đợi lâu, lời giải đáp đã rõ khi họ thấy một người vừa xuất hiện trước cửa: Giác Huệ Đại Sư.

Nhà sư đi vào, nét mặt còn đầy xúc động. Ông không nói không rằng, đến bên Mai Lan, phục xuống lạy nàng ba lạy đại lễ, làm nàng hốt hoảng tránh sang một bên:

- Đừng, Đại Sư, xin ngài đừng làm vậy, không tôi đâm xấu hổ.

Phải đợi Mai Lan nhắc tới hai ba lần, ông ta mới bình thân, đứng nép sang một bên.

Sự sung sướng rạng rỡ trên nét mặt Huyền Giác Đại Sư, Ngài thấy việc đã đến lúc phải làm, nên khẽ vẫy tay cho mấy đệ tử đến gần, rồi trịnh trọng nói:

- Thầy cũng không muốn dấu các con nữa, đây là Mai Lan Công Chúa, cháu gái của thầy.

Ông quay sang Giác Huệ, hãnh diện:

- Và nàng chính là người mà con đang khát khao muốn gặp.

Giác Huệ như đã linh cảm thấy điều đó từ trước, khẽ thưa:

- Bạch thầy, con thực có phúc.

Đại Sư không giấu được vẻ nóng ruột:

- Và mọi sự đều xong cả rồi?

Giác Huệ chậm rãi với vẻ vô cùng kính phục:

- Bạch thầy, quả có vậy, khi bọn giặc giải con qua khu lau sậy ở Cồn Đông thì Công Chúa xuất hiện cứu con gọn và hết sức nhẹ nhàng, vì dù võ nghệ chúng có cao cường hơn con rất nhiều, nhất là tên sư áo vàng, nhưng chúng cũng chưa phải là đối thủ của ngài. Đức Đại Từ Bi xin xá tội cho con, vì con đã cho cả năm tên xuống dưới rạch nước.

Lê Lai khẽ góp ý, giọng thán phục:

- Đúng, và như vậy không ai biết chuyện gì đã xảy ra ở đây dù sau này tụi giặc có tìm thấy xác của mấy tên đó.

Trong khi thầy trò chuyện Giác Đại Sư nói chuyện với nhau, thì Cúc, Hồng đã mời Mai Lan ra trước hè rửa mặt như một thông lệ mỗi khi cô chủ đi công chuyện

trở về. Ba nàng đang thân mật thì thầm nói chuyện với nhau. Hai cô thể nữ thỉnh thoảng lại cười khúc khích, luôn miệng vâng dạ. Sau đó, hai nàng đưa thau nước đi.

Mai Lan trở vào phòng.

Khi thấy mọi người đang hân hoan chờ mình, nàng cười, lắc đầu nói:

- Thưa, xin lỗi cậu, mỗi khi bắt buộc phải làm những việc "thất đức" như thế này, con cứ thấy lợm giọng .

Lê Lai khảng khái:

- Sao Công Chúa lại nói vậy. giết đám giặc dã man, tàn bạo, cướp nước hại dân đâu có phải là việc "thất đức". Ai mà giết được cả bốn mươi vạn quân giặc xâm lăng này, cứ xin đồ tội lên đầu tôi, tôi xin chịu hết.

Mọi người đều cười ồ.

Huyền Giác Đại Sư hơi lắc đầu:

- Mai Lan, ngộ biến phải tòng quyền. Trời Phật chắc cũng không bắt tội mình đâu.

Huyền Giác Đại Sư hỏi hai chú sa di đi dọn cơm chay để Mai Lan dùng.

Câu chuyện đang tới chỗ cởi mở vui vẻ, thì Mai Lan thoáng thấy Cúc đi vào. Nàng như hiểu ý, nói nhanh:

- Xin lỗi cậu và quý vị một chút.

Nàng đi nhanh ra ngoài, theo dãy hành lang về khu vắng lai phòng, nơi nhà chùa đã dành cho ba thầy trò trú ngụ đêm qua.

Ngoài trai phòng, cơm đã dọn sẵn với món đậu hũ chiên, rau đay cà ghém, và đặc biệt một nhát cá kho tương, khói bay nghi ngút.

Giác Huệ và Lê Lai đang còn bàn tán về câu chuyện vừa qua. Mọi người vẫn đứng quanh bàn trò chuyện, chờ đợi.

Nàng ra, Công Chúa Mai Lan. Tà áo lụa bạch thướt tha, khuôn mặt rạng rỡ như hoa.

Mọi người yên lặng nhìn bước chân nàng đi qua.

Mai Lan cười, bỗng nói đầy vẻ bẽn lẽn:

- Xin lỗi, làm Trần Công Tử mãi thấy ngượng nghịu khó chịu quá.

Và thực khoan thai, thoải mái, nàng bước tới nên bàn ăn, mắt sáng lên:

- Canh rau đay, cà pháo. bộ cậu muốn con bị bội thực hay sao đây.

Có tiếng cười ha hả của Huyền Giác Đại Sư. làm các đệ tử của ngài ngạc nhiên. vì điều đó chưa từng xảy ra.

Hoàng hôn.

Những bông hoa trắng rụng quanh mấy gốc đại cổ thụ bên sân chùa vừa thấy đầy, bây giờ đã lẫn vào màu đất. Khoảng trời vuông vức sau cánh cửa mở rộng đã đậm tím. Giữa cảnh chùa tịch mịch, chỉ còn những cánh dơi thấp thoáng, bay vun vút như không bao giờ muốn nghỉ.

Ba thầy trò Mai Lan sắp xếp hành trang một cách thần nhiên, Huyền Giác Đại Sư bỗng cảm thấy buồn ngủ. Mười năm dâu bể đã biến cô công chúa cảnh vàng lá ngọc trở thành khách giang hồ, luân lạc. Dĩ vãng chỉ còn như những kỷ niệm thương đau, hiện tại là chuỗi ngày nhọc nhằn nguy khốn mà tương lai thì mịt mù tăm tối? Chim có tổ, người có nhà, nhưng Mai Lan Công Chúa không có lấy một mái ấm gia đình. Tài đó, sắc đó, giữa cảnh ly loạn cũng đành trôi nổi trôi nổi! Tiểu gia đình của nàng hiện nay là bộ ba thầy trò, mà đại gia đình của nàng là Dân Tộc, nhà của nàng là - đất nước này, nhưng hiện nay cũng đã mất vào tay quân giặc tham tàn!

Huyền Giác Đại Sư đến bên nàng, ân cần khẽ hỏi:

- Con sẽ ở trong nội thành bao lâu?

Mai Lan quay sang ngài thưa:

- Thưa cậu không lâu - không thể quá một ngày - theo con nghĩ, Thành Tây Đô một sớm một chiều cũng mất, triều đại nhà Hồ còn tính từng ngày. Khi đó, cảnh đốt sách, chôn học trò của Tần Thủy Hoàng sẽ diễn ra tại đất nước ta. Nếu không mau tay cứu thoát đám thanh niên sĩ phu ưu tú thì dân tộc ta sẽ không có ngày hưng vượng được. Vì thế Lê Hoàng Quân sẽ tìm cách tập trung họ tại điểm hẹn, con sẽ đưa gáp họ thoát khỏi cái rọ Thăng Long này càng sớm càng tốt.

- Được chừng bao nhiêu người?

- Kể cả học sinh của Trường Quốc Tử Giám cũng lên tới cả trăm. Trong đó có nhiều người đã thành đạt vào những năm mới đây. Tuy nhiên, trong tình hình hiện tại, bị giặc kiểm soát chặt chẽ như thế này, không biết Quân đưa được bao nhiêu người.

Giọng Mai Lan trở nên hết sức ngậm ngùi:

- Con đi rồi, không biết cậu sẽ ra sao? Hay cậu đi với con đi?

Huyền Giác Đại Sư nghe một đề nghị quá bất ngờ mà có lẽ chưa bao giờ nghĩ tới nên tỏ ra vô cùng bối rối:

- Đi với cháu? Ồ nhỉ, có thể nào mà đi được?

Câu trả lời lại như một tự nhủ, Ngài vừa lắc đầu vừa tiếp:

- Công Chúa ơi, không thể được? Còn Phật Tử, còn đệ tử, còn môn đệ, còn chùa? Bao người đang cần sự có mặt của cậu ở đây! Ra đi thì yên lấy thân mình

mà lỡ hết dịp may để cứu giúp chúng sinh? Còn tiếc gì cái thân già vô thường này mà không hy sinh cho đồng bào, cho Phật Tử trong con quốc biển này .

Mai Lan cũng bắn khoăn không ít :

- Đó là tâm Phật - con không dám góp ý - Tuy nhiên, để bảo toàn tính mệnh, trong lúc này xin cậu hết sức nhẫn nại với giấc, con sẽ trở về, không lâu đâu.

Đĩa đèn dầu lạc ba ngọn chỉ đủ soi sáng bàn ăn. Hai người bỏ lửng câu chuyện riêng trở lại mâm cơm đã dọn sẵn. Bữa tiệc ly tan diễn ra thực thân mật và cũng thực náo nê.

Lê Lai, Giác Huệ, Cúc, Hồng trở nên thân thiết với nhau hơn. Chuyến đi này Mai Lan chấp nhận cho Giác Huệ đi theo vì lời hứa lúc ban đầu, cũng như tình trạng của ông ta không còn có thể ở lại chùa.

Trong lúc hai chú tiểu thu dọn chén bát. Cúc, Hồng đứng hầu trà.

Hai sư Giác Hạnh, Giác Huệ đưa nhau ra hành lang thì thăm to nhỏ.

Riêng Lê Lai chàng tỏ ra rất thoả mãn và thích thú vì chuyến đi này - chàng tưởng như đây là một chuyện phiêu lưu hơn là đang dần thân vào công cuộc kháng chiến chống xâm lăng đầy cam go, nguy hiểm - tâm tình này có lẽ một phần do bản tính nghệ sĩ của chàng, nhưng phần lớn mà Lê Lai vừa bất chợt nhận ra là do cái tươi mát, tin yêu toát ra từ vị lãnh tụ của chàng, khiến cho tất cả gian nan khốn cùng đều trở nên vô nghĩa. Có nàng là có tất cả. Có nàng là mọi vấn đề đều được giải quyết êm xuôi. Nàng không vĩ đại như ngọn núi Thái Sơn, không mệnh mông như biển Nam Hải, nhưng là ngọn đuốc soi sáng giữa đêm thâu mịt mùng, là làn khí nóng sưởi ấm đêm đông, là đóa hoa tô điểm mùa xuân bất diệt.

Bất giác, Lê Lai buột miệng ngâm khê:

Quốc biển hè đêm tối mịt mùng

Trăng thu hè rực sáng sông Ngân

Thuyền ai hè cắm sào chờ sáng.

Giữa lúc đó, hai sư Giác Hạnh, Giác Huệ từ ngoài sáng vai đi vào một cách nghiêm trang khác thường khiến cho Lê Lai ngưng ngâm thơ, quay sang nhìn theo hai người ở đầu bàn, Mai Lan cũng vừa mời Huyền Giác Đại Sư một chén trà thì hai nhà sư cũng vừa đến bên.

Thoáng gặp ánh mắt của hai người, Mai Lan đã thấy vẻ khác lạ, khê hỏi:

- Có chuyện gì vậy, Đại Sư?

Hai nhà sư không trả lời ngay câu hỏi, mà vội quỳ mốp xuống làm đại lễ trước mặt nàng. Mai Lan vội xô ghế đứng dậy xá lại đáp lễ:

- Ấy chết, sao lại thế? Xin mời nhị vị bình thân.

Phải nhắc lại hai ba lần, hai nhà sư mới đứng dậy, nhưng vẫn chấp tay hết sức cung kính, Giác Huệ từ tốn thưa:

- Thưa Công Chúa, chúng ngu tăng đã bạch cùng Huyền Giác Đại Sư phụ và đã được người ban phép hôm nay chúng ngu tăng mạo muội kính xin Công Chúa, nếu không chê bọn chúng tôi là vô hạnh, xin ngài thu nhận cả hai vào hàng đệ tử. Được như vậy, chúng tôi muôn vàn cảm tạ và xin thề sẽ trọn đời trung thành với ngài.

Cúc và Hồng chưa bao giờ thấy cô chủ của mình đỏ mặt như vậy. Một lúc khá lâu, nàng mới quay sang Huyền Giác Đại Sư, vừa như nói với ngài, vừa như phân bua với mọi người:

- Diễm phúc nào khiến con có thể có được một lúc hai người đệ tử là hai vị cao tăng như hai vị đây? Nhưng con sợ đức còn hèn, tài còn sơ và thì giờ quá có hạn. Bao nhiêu việc còn đang chờ con giải quyết. Con thực khó nghĩ!

Huyền Giác Đại Sư mỉm cười thông thả nói:

- Giác Huệ, Giác Hạnh là đệ tử của sư huynh của cậu - Huyền Không Đại Sư, vị phương trượng đời trước. Khi viên tịch, ngài có nói hai người đệ tử cho cậu. Đến nay, trước tình thế nghiêng ngửa của Giang Sơn, niềm thống khổ của đồng bào, cậu lại muốn nói hai người lại cho Công Chúa. Xin Công Chúa cũng vì nể cậu mà hoàn thành ước nguyện cho họ.

Giác Hạnh bỗng lên tiếng:

- Thưa Công Chúa, miễn người nhận ngu tăng vào hàng đệ tử là Giác Hạnh này đã thỏa lòng lắm rồi. Còn việc truyền dạy võ nghệ, nhất thời chưa cần thiết. Ngu tăng nguyện sẽ ở lại chùa này để lo Phật Sự và phụng dịch Huyền Giác Sư phụ cho đến ngày ngài viên mãn..

Câu nói của Giác Hạnh làm Mai Lan vô cùng cảm động. Không gì hơn có được một người đệ tử trung thành thay mình phụng dưỡng người cậu duy nhất, đáng kính của nàng. Nàng cảm thấy rất cao hứng, mỉm cười:

- Thực tôi không còn lý do gì để từ chối lời thỉnh của hai vị.

Nàng chưa dứt câu, Giác Huệ, Giác Hạnh đã phục xuống làm đại lễ nhập môn khiến Mai Lan bất ngờ lúng túng. Đợi cho đại lễ tắt, hai người bình thân, nàng nói:

- Nước Đại Việt chúng ta không có võ phái, mà chỉ có phái võ độc nhất của Dân Tộc là võ Đại Việt. Mỗi nhà tuy có những kỹ thuật khác nhau, nhưng điểm quan trọng là cùng một tinh thần võ đạo đó là: thành thật với mình, thành thật với người - tôn trọng người như tôn trọng mình và nhất là tuyệt đối trung thành với quê hương đất nước, dân tộc đồng bào.

Hai nhà sư vái một vái, miệng thưa:

- Đệ tử xin tâm lãnh.

Mai Lan nhìn Cúc, Hồng tiếp:

- Cúc Hồng tuy được thụ lãnh võ thuật với tôi, nhưng chưa chính thức làm lễ nhập môn. Như vậy, hai đại sư được coi như là hai đệ tử đầu của nhà mình. Tôi tin là hai người sẽ có dịp làm rạng danh võ đạo của dân tộc. Tôi xin nhắc lại là võ đạo, tinh thần của con nhà võ, chứ không phải võ thuật.

Hai người lại xá:

- Đệ tử xin tâm lãnh.

Mai Lan ngưng nói, nghĩ ngợi một giây lát, rồi vẫy Cúc lại gần, thì thầm mấy câu, Cúc vội vã tới đóng hành lý lục tìm, mang lại một cuốn sách nhỏ, chỉ dài độ gang tay.

Mai Lan cầm lấy, rồi nhìn hai nhà sư nói:

- Giác Huệ thì vì tình trạng bất ổn nên sẽ theo tôi, chưa biết đi đâu đây nhé - nàng mỉm cười nói đùa - còn Giác Hạnh xin ở lại đây sớm hôm gắng giúp đỡ thầy Huyền Giác - điều đó tôi hết lòng cảm ơn. Tuy nhiên, để an ủi đại sư, tôi lưu cuốn kinh phổ này lại - Đại sư theo đây để tập luyện phép Thiên định. Người tu thiền thân thể được nhẹ nhàng, tinh thần trở nên sáng suốt. Nhờ đó sẽ giúp ích được rất nhiều cho tha nhân. Đức Lợi Tha của Phật Gia sẽ trở nên cao diệu.

Giác Hạnh sung sướng tột cùng, hai tay run run đỡ cuốn quyền kinh, luôn miệng cảm ơn.

Mai Lan nói tiếp:

- Hai người, kể cả Giác Huệ, trong bước đường luân lạc, tôi vẫn dùng tiếng Đại Sư. Ngược lại các đệ tử cũng chỉ dùng tiếng Cô khi xưng hô với tôi như mọi người vẫn dùng để hành vi của chúng ta được kín đáo hơn.

Ở cuối bàn, chứng kiến cảnh thu nạp đệ tử của Mai Lan, Lê Lai bỗng thấy băng khuâng nuối tiếc. Mai Lan Công Chúa có xứng đáng làm thầy của chàng không?

Trong hiện tại, chàng chưa thể trả lời. Bỗng chàng nhớ phong thư tiền cử của Sư Bà Diệu Thanh với một vị nào đó trên Yên Tử Sơn. Tài đức so với Mai Lan không biết như thế nào, chắc chắn Sư Bà không thể để chàng thất vọng, nhưng nói về sự dục dăng, thân ái thì chắc chắn vị đó khó vượt trội hơn được nàng Công Chúa.

Đàng kia, Mai Lan đã đứng lên nói:

- Chúng ta nên đi vào cuối giờ tuất, trước khi trăng lên thì tiện hơn. Thôi mình cũng sửa soạn đi thì vừa.

Mọi người cùng đứng dậy. Nhưng bỗng Mai Lan khẽ nói rất mau:

- Phương trượng sắp có khách tới viếng chùa?

Cúc đến bên Mai Lan khẽ nói:

- Chúng ta bị vây rồi hả cô?

Mai Lan gật đầu:

- Con và Hồng đưa cậu Lê và thầy Giác Huệ ra ẩn trên ngọn kim tháp ngoài vườn sau. Mọi việc trong này để mình ta lo.

Cúc khẽ bàn:

- Trong đêm tối, sao mình không chặn đánh ngay ở ngoài. Chúng đâu biết ai với ai. Chuyện này Hồng với con có thể làm được.

Mai Lan cười khẽ:

- Đâu được Đánh một cánh quân khác với những trận đấu bình thường. Các con chưa kinh nghiệm. Vả lại, cô không muốn gây rắc rối ở đây vì sự hiện diện của Huyền Giác Đại Sư ở Thăng Long là điều còn rất cần thiết.

Nàng quay sang nói với mọi người:

- Một cánh quân không mấy đông đã vây chùa rồi. Mình chưa biết chủ đích của giặc, nhưng cũng có thể là do sự mất tích của nhà sư và tên tướng quân buổi trưa này. Xin cậu và mọi người cứ bình tĩnh để đối phó với chúng.

Mọi người đứng nghe chuyện của hai thầy trò Mai Lan đều cảm thấy khẩn trương. Nhưng trông vẻ mặt của hai người thì hình như họ đang nói một câu chuyện thường nhật. Bốn bề vẫn còn vắng lặng.

Lê Lai cảm thấy không thoải mái nếu phải theo Cúc ra ngọn tháp sau vườn.

Tuy mình là thân nam nhi, nhưng không sao lấy được quyền chủ động trong tay đám thiêu nữ này. vì bản lĩnh của mình chưa hơn được họ. Chàng chưa biết tính sao thì thỉnh thoảng từ ngoài cổng, tiếng đập cửa rầm rầm vang động.

Cúc liếc nhanh sang Lê Lai và Giác Huệ nói:

- Đại Sư đưa chúng tôi ra vườn sau.

Bốn người không còn thể chần chờ, thoát nhanh ra ngoài.

Còn lại trong phòng, Huyền Giác Đại Sư bỗng nghĩ ra một điều gì, ông vội lại rưng rưng mấy bộ pháp y màu vàng của nhà sư Tàu cho buổi sáng, lấy ra phát cho đệ tử, rồi nói:

- Vì ngộ biến, các con tạm nhận, mặc bộ đồ này đi.

Mai Lan mỉm cười, gật đầu:

- Cậu có sáng kiến rất hay. nhưng phải giấu bộ áo của Giác Huệ đi không lại lộ thôi. Mình cứ tạm nhận chúng trong nhất thời để lo việc cả. Cứ bình tĩnh. Cậu cho hai chú Ngộ, Mộc về phòng đi.

Nàng nói với hai chú sa di:

- Cứ mặc đồ vàng vậy mà ngủ. Nếu tụi nó tới khám xét thì cũng đừng sợ.

Hai chú sa di lúu rúu dắt nhau về nhà ngủ.

Tiếng đập cửa trở nên rất gấp. Mai Lan khẽ nói:

- Bây giờ Giác Hạnh ra mở cổng cho chúng.

Giác Hạnh vâng lời đi ra.

Mai Lan quay sang Huyền Giác Đại Sư, dặn dò:

- Cậu cứ bình tĩnh đón tụi nó, tùy cơ ứng biến.

Con sẽ ăn thân bảo vệ cậu, nếu gặp tình thế bức bách mình sẽ tính. Cậu tắt bớt đi một ngọn bấc.

Mai Lan vừa dứt, nhiều tiếng chân đã vang động ngoài hành lang.

Hai nhà sư áo vàng và một tên võ tướng mặt lạnh lùng đã theo Giác Hạnh tiến vào phòng trai. Tên võ tướng ngoắc tay ra hiệu cho đám quân theo sau trấn giữ chung quanh. Còn hai nhà sư thì mắt liếc nhanh khắp mọi nơi trong phòng.

Giác Hạnh tiến đến bên Huyền Giác Đại Sư thưa:

- Bạch thầy, quý Đại Sư đây có việc khẩn cấp muốn gặp thầy.

Không kịp để cho Huyền Giác Đại Sư kịp phản ứng, một trong hai nhà sư áo vàng đã tiến nhanh lại gần, đường đột nắm lấy tay ngài, ra bộ thân mật nói:

- Bạch phương trượng, chúng tôi muốn tới để hỏi thăm tin tức của một đạo hữu buổi sớm nay đi biểu sách các Chùa An Nam quanh vùng, nhưng đến giờ này chưa thấy trở về. Xin ngài chỉ giáo giùm cho.

Tuy hỏi thế, nhưng Huyền Giác Đại Sư cũng đã thấy thoáng vẻ hòa hoãn trên khuôn mặt của ông ta khác với lúc mới vào. Một phần có thể là nhờ bộ pháp y màu vàng.

Huyền Giác Đại Sư không rút tay về, mỉm cười:

- Chúng bản tăng hân hạnh được quý Đại Sư và tướng quân đây giáng lâm tề tụ. Bản tăng là Huyền Giác, trụ trì ở đây. Quá buổi trưa quý vị đó có qua đây ban quý kinh và pháp y, rồi ra về ngay sau đó. Bản tăng cũng xin bày tỏ sự cảm phục đối với thiên triều đã hết lòng chiếu cố tới Phật Giáo đồ An Nam chúng tôi.

Hai nhà sư và tên tướng quân ra chiều rất vừa ý. Tuy nhiên, nhà sư áo vàng vẫn nói:

- Chúng tôi rất tin lời phương trượng. Nhưng đề thi hành đúng như lệnh trên, xin Đại Sư cho phép tướng quân chu toàn phận sự.

Câu nói rất mơ hồ, nhưng Huyền Giác Đại Sư cũng đành đáp xuôi:

- Xin quý vị cứ tự nhiên.

Nhưng thực ra đó chỉ là một câu nói chiếu lệ, vì ngay lúc đó, ở bên ngoài hành lang đã thấy lộ nhô rất đông quân lính, nói cười ồn ào như chỗ không người. Chắc hẳn chúng đã mở cuộc khám xét ngay từ khi mới đột nhập vào chùa, chứ đâu đợi đến lúc nhà sư lên tiếng xin phép Huyền Giác Đại Sư.

Một tên phó tướng đi nhanh vào phòng, cúi chào tên tướng quân rồi nói một tràng tiếng Tàu. Tên tướng quân và hai nhà sư áo vàng lắng nghe, thỉnh thoảng gật đầu.

Sau khi tên này rút ra ngoài, nhà sư áo vàng quay sang Huyền Giác Đại Sư mỉm cười:

- Sự khám xét cũng là chiếu lệ, xin phương trượng thông cảm cho.

Rồi ông ta nhìn ngắm bộ pháp y vàng trên người ngài, khẽ gật đầu:

- Ngài là người rất thức thời. Chúng tôi mong ngài giúp một tay trong chương trình hoằng pháp của Thiên Triều rồi thể nào ngài cũng sẽ được trọng dụng. Bây giờ chúng tôi xin cáo biệt.

Huyền Giác Đại Sư cũng cúi đầu:

- Xin cảm ơn nhị vị Đại Sư và tướng quân.

Huyền Giác Đại Sư nói xong, tiến ra trước đưa đường tiễn khách. Cả một đám quan quân mấy chục người rầm rộ đi ra. Trong khoảnh khắc, Huyền Giác và Giác Hạnh trở lại nhà trai. Ông thấy phòng vắng hoe khẽ gọi:

- Mai.

Có tiếng suýt, Mai Lan nói rất khẽ:

- Còn có người ở sân trong.

Bên ngoài thực vắng lặng. Với người thường, tất cả đã trở nên yên tĩnh. Đám quan quân hầu như đã đi rất xa.

Nhưng với con nhà võ, thì đó chính là những cạm bẫy giăng mắc chập chùng. Chỉ một sơ hở nhỏ cũng không qua khỏi tai mắt rình rập và gây nên những hậu quả tai hại khôn lường.

Hai vị Đại Sư vội tự giác, lấy vẻ tự nhiên, yên lặng vào ngồi chờ ở một đầu bàn.

Giác Hạnh rót một ly trà nóng đưa đến mời Huyền Giác Đại Sư. Nhấp vừa hết nửa chung trà, Mai Lan từ trên kèo nhà buông mình xuống làm cả hai nhà sư giật mình.

Nàng mỉm cười, thư thả nói:

- Tụi giặc cũng chưa tin mình đâu. Tuy những thằng cuối cùng đã ra khỏi chùa rồi. Nhưng mình vẫn phải thận trọng.

Nàng đón chén trà từ tay Giác Hạnh, đặt trước mặt, rồi khoan thai bung lên uống từng ngụm nhỏ. Mùi trà mạn sen thoang thoang khắp phòng.

Uống hết chén nước, Mai Lan đứng dậy:

- Để con ra gọi bọn Lê Lai vào.

Còn lại hai người, Giác Hạnh khẽ hỏi:

- Bạch thầy, sao tụi nó ăn nói lịch sự với mình.

Huyền Giác khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, trả lời:

- Trong hiện tại, chúng chưa tận diệt được nhà Hồ, chưa đặt được nền thống trị trên toàn cõi nước ta nên vẫn còn phải dựa vào chiêu bài phù Trần. Vì thế, vấn đề nhân tâm vẫn còn là hàng đầu. Chúng đang thi hành chính sách dụ dỗ, mơn trớn, lấy lòng những người theo chúng, để giúp chúng thi hành mau chóng kế hoạch xâm lăng của Minh Triều. Một ngày gần đây, bả vinh hoa phú quý còn ghê gớm hơn, nó sẽ làm cho anh em đồng bào ta cầu xé, tàn sát lẫn nhau để chúng thủ lợi. Con có để ý tới câu nói cuối cùng của tên sư nói với thầy trước khi ra về không. Thực vô cùng hiểm độc. Từ khi đó cả đất nước này sẽ biến thành một nhà tù khổng lồ, giam cầm dân tộc trong đày đoạ, đói khổ khôn cùng. Xiềng xích nô lệ lúc đó thực sự đã đè nặng trên đầu lên cổ người chúng ta. Những kẻ nhẹ dạ tin theo lời dối trá, phỉnh gạt có hồi cũng không còn kịp nữa.

Bất giác Huyền Giác Đại Sư buông tiếng thở dài.

Giác Hạnh đắm chiêu lo lắng. Giữa lúc đó, bọn Mai Lan trở vào.

Lê Lai ngồi xuống ghế, khẽ lắc đầu:

- Cô Cúc thực lanh lợi. còn Hồng thì gan dạ hơn cả con trai. Thực chịu mấy cô này.

Mai Lan cười. Huyền Giác Đại Sư nhìn dáo dác:

- Cúc đâu?

- Dạ con sai chút việc.

Giác Huệ nói nhỏ với Lê:

- Tai mắt mình hẳn có lẽ là cái năng khiếu bẩm sinh của mấy cô ấy... Tôi cũng đã từng dày công luyện tập mà còn thua xa... Làm sao có thể đếm được từng tên giặc mà không cần trông thấy chúng.

Mai Lan góp chuyện, cười hỏi:

- Thế bọn nó nói bao nhiêu?

Lê Lai bán tín bán nghi:

- Bốn mươi sáu tên.

- Bốn mươi sáu người. Trừ hai người nhà, còn bốn bốn. Tụi nó nghe tiếng chân để đoán số người. Thói quen thôi. chứ đâu có khó gì. Mình tập nghe riết rồi sẽ phân biệt được.

Nàng quay sang Huyền Giác Đại Sư:

- Lúc này tên sư áo vàng nắm tay cậu, là để dò nội lực của cậu đó, khi nó biết cậu không có võ công nó mới nói chuyện hòa hoãn.

Giác Hạnh cũng nói theo:

- Thừa cô, vừa khi gặp tôi, nó cũng làm thế.

Mai Lan cười:

- Nó đâu qua mặt được bọn mình.

Cúc đã trở vào phòng. Mai Lan cười, quay sang cô ta.

Cúc nghiêm chỉnh nói:

- Thừa cô còn bốn tên gác, hai ở trước cổng chùa và hai ở sau. Con đã cho hai đứa ở sau chùa ngủ rồi.

Mai Lan mỉm cười vừa lòng:

- Tốt lắm. Thôi có lẽ chúng ta cũng nên đi thì vừa.

Quay sang Huyền Giác Đại Sư, nàng nói:

- Thừa cậu chúng con đi, con chắc cũng không có gì trở ngại nhiều nữa đâu, ít nhất trong lúc này.

Tuy ra chiều còn rất bận bịu, nhưng Huyền Giác cũng đành khẽ nói:

- Được, Công Chúa cứ yên lòng, cậu dư sức giữ mình mà.

Mai Lan đến bên Đại Sư:

- Vâng xin cậu bảo trọng. Con sẽ cố về đây thăm cậu mỗi khi tình thế cho phép.

- Nay Mai Lan, công chúa đừng quá quan tâm tới cậu, hãy để tâm lo việc cả. Bao nhiêu người đang trông đợi ở con. Đừng để hổ danh con cháu Trần Gia.

- Vâng, con xin ghi sâu lời Cậu dạy.

Nàng quay sang Giác Hạnh, ân cần:

- Giác Hạnh Đại Sư, xin chiếu cố giúp cậu tôi.

Giác Hạnh cúi đầu:

- Xin lãnh ý Sư Phụ. Đệ tử sẽ chu toàn nhiệm vụ với tất cả tấm lòng thành.

Khăn gói trên vai, mọi người lần lượt vái biệt Huyền Giác Đại Sư và từ giả Giác Hạnh. Hai chú tiểu cũng đã trở ra từ bao giờ để tiễn khách.

Bên ngoài, gió đã lên là dấu hiệu trăng sắp mọc.

Tiếng lá cây rì rào buồn bã.

Khi thấy mọi người đã sẵn sàng. Mai Lan khẽ ra lệnh:

- Mình đi lối sau, vượt tường ra ngoài.

Cả bốn nhanh nhẹn rời khỏi nhà trai.

Huyền Giác Đại Sư quay sang Giác Hạnh:

- Này Giác Hạnh, thôi mình tắt đèn đi nghỉ.

Nói thế, nhưng ngài biết chắc rằng đêm nay mình sẽ không thể nào chợp mắt.

Chương Năm

Bên kia sông Tô Lịch, đối diện với Bắc thành Đông Quan là một bãi sậy chạy dài từ vùng Vồng Thị đến Cần Vũ Quán.

Dưới triều Trần, khu vực này rất sầm uất. Triều đình thường tổ chức những cuộc đua thuyền, tập thủy trận để nhà vua và triều thần giải trí. Nhưng từ ngày Triều đình nhà Hồ thiên đô về Tây Đô Thành thì khu vực này trở nên vắng vẻ, bãi xưa bỏ hoang, lau sậy bạt ngàn. Cả năm cũng không hề có quan quân đặt chân tới nữa. Mãi phía trong, giáp với bờ hồ Dâm Đàm, một Đại Hồ của vùng Đông Quan, thừa thớt mấy mái nhà tranh nghèo của xóm ngư phủ chài lưới quanh hồ.

Trời đã về chiều. Một chiếc thuyền mảnh mỏng lướt bên bờ lau sậy. Đây là một loại thuyền buôn rất lớn, với ba cánh buồm vĩ đại, nó có thể di chuyển với bất cứ chiều gió nào và vượt sông biển rất dễ dàng và nhanh chóng. Mui thuyền cao, chung quanh có những khung cửa sổ chạy dài từ đầu tới cuối thuyền. Bên trong thuyền được chia thành nhiều phòng rất khang trang, sạch sẽ. Chiếc thuyền lớn chúng khác một tòa nhà nổi, vì nó cần phải đầy đủ tiện nghi để thủy thủ đoàn sống trong nhiều tháng trời lên đênh trên sông nước. Chủ nhân của loại thuyền buôn này thường là những người Tàu hoặc minh hương sống trên những hải đảo vùng biển Đông Bắc, giáp giới hai nước Việt Hoa. Họ là những người Trung Hoa chạy giặc Nguyên từ thời nhà Nam Tống mất nước và nhiều đời đã nhận nước Nam như là quê hương của mình. Đám người này đều là dòng dõi người Thương, nên họ đều có đầu óc thương mại, dùng những loại thuyền mảnh cỡ lớn để chở hàng hóa mang đi bán khắp nơi trong nước. Họ đã rất thành công trong thương vụ và đều trở nên giàu có.

Lúc đó, tại đầu thuyền, giữa những dây buồm căng chặt, tua tủa thả từ ba cột buồm cao vút, một cụ già quắc thước, trầm ngâm đứng nhìn sang bên kia bờ sông, nơi có mặt Bắc thành Đông Quan, tức Thăng Long, chạy dài hun hút, đang chìm đắm trong ánh chiều tà. Quanh ông, những tay chân sao đang sửa sang lại các vật dụng, kiểm soát các đường dây, cột buồm và các cánh buồm. Họ nhanh nhẹn sửa soạn cho chuyến đi sắp tới. Gió mỗi lúc một lộng, cánh áo đen của cụ già bay phấp phật.

Bỗng cánh cửa chính của khoang thuyền hé mở, một thanh niên vận võ phục màu nâu từ trong đi ra. Cụ già quay lại khẽ nghiêng đầu chào. Thanh niên từ xa cũng cúi xuống đáp lễ, rồi tiến lại gần cụ, khẽ nói:

- Mời cụ chủ thuyền vào trong để cùng Cô chúng tôi thương nghị.

Cụ già chủ thuyền từ tốn đáp:

- Xin vâng.

Bên trong thuyền, ngay lối vào là một phòng rộng rãi tương tự như một sảnh đường thu nhỏ. Nàng ngồi đó, tà áo lụa bạch mềm mại thướt tha, bên chiếc bàn tròn, trên đó một khay nước trà khói bay nghi ngút. Hai cô thể nữ Cúc, Hồng đứng hầu đằng sau. Quanh nàng là Lê Quân, Vũ Thắng, Trần Thanh, Ngọc Quỳnh, Quỳnh Như.

Khi lão chủ thuyền vào tới nơi thì mọi người đều đứng dậy chào.

Ông cụ vội vã đến trước mặt Mai Lan khom mình đáp lễ:

- Xin Công Chúa an toạ, già này thật đặc tội với ngài.

Mọi người ngồi xuống, Mai Lan mỉm cười, dịu dàng nói:

- Thực không lấy gì đền đáp được công ơn của Dương Đại Gia.

Mai Lan mời Dương lão ngồi ngay bên nàng.

Ông lão không khách sáo, cảm ơn nàng rồi vừa ngồi xuống vừa cung kính đáp:

- Ấy chết, xin Công Chúa đừng nói thế, chúng tôi là con dân nước Nam, thì phải có bổn phận tham gia vào đại cuộc chống xâm lăng, chứ đâu có dám điềm nhiên tự tại giữa con quốc biến.

Mọi người nghe Dương lão nói lời tâm huyết đều rất cảm động. Ai cũng đều biết lão là người gốc Trung Hoa nhưng lời lão nói ra là phản ảnh của cả một tấm lòng yêu nước Nam chân thành.

Sau một lúc yên lặng, Mai Lan thông thả nói:

- Chúng tôi hoàn toàn tin tưởng ở tấm lòng yêu nước nhiệt thành của Dương đại gia. Chính nhờ lão gia tận tâm giúp đỡ mà đêm qua chúng tôi mới đưa được các thanh niên, thiếu nữ ưu tú của thành Thăng Long vượt thoát được vòng kiểm toả của quân giặc.

- Lão đâu có công gì, nhất nhất đều do Công Chúa chủ trì đại sự.

Qua mấy lời khách sáo lấy lệ, Mai Lan chậm rãi đi vào vấn đề:

- Tuy nhiên, việc quan trọng chưa phải đến đây là hết, mà thực sự chỉ là mới khởi đầu. Dương đại gia còn phải nhọc công đưa họ về Yên Tử giùm tôi.

Dương lão khẽ gật đầu:

- Vâng, tôi đã hứa hoàn thành mọi công việc Công Chúa giao phó. Việc này đối với tôi không đến nỗi khó khăn vì quân giặc thấy tôi là người Tàu, lại là giới thương hồ nên chúng cũng bớt nghi ngờ nhiều.

Ông ta ngẫm nghĩ một lúc, rồi tiếp:

- Quý vị nữ lưu và các văn nhân thì xin ở hẳn trong khoang thuyền, ban ngày tuyệt đối giới hạn lên mạn thuyền. Còn các vị có võ nghệ, xin thay phiên nhau giả làm các chân sào. Nếu không may ngộ biến sẽ cùng chúng tôi chiến đấu bảo vệ lẫn nhau. Xin Công Chúa cứ bình tâm nghỉ ngơi.

Mai Lan gật đầu tán thành:

- Dương đại gia tính như thế rất phải. Ngay từ những giây phút đầu gặp lão, Mai Lan đã thấy được vẻ chân thành thật sự của Dương lão, nàng mừng thầm là Lê Quân quả đã chọn đúng người. Với những phương tiện và tài năng sẵn có của một khách thương hồ bản lãnh thì việc đưa người của nàng đi sẽ rất bảo đảm. Nàng cũng tạm yên một bề.

Mai Lan trải một tấm bản đồ nhỏ ra mặt bàn, rồi chỉ tay theo những đường vẽ ngoằn ngoèo, giải thích:

- Tôi chắc Dương đại gia nhìn thoáng qua bức địa đồ này sẽ thấy. Mình dùng thủy bộ, vượt Sắt Giang sang Quảng Yên để về Yên Tử. Tới Yên Hưng, xin Dương đại gia cho người liên lạc của tôi lên bờ để về Yên Tử trước. Quý vị Trưởng thượng của tôi sẽ phái người ra nhận người thì đỡ vất vả cho Đại Gia hơn.

Nghe Mai Lan cắt đặt công việc, mọi người ngạc nhiên vì hình như chuyến đi này không có nàng.

Quỳnh Như tiểu thư khẽ hỏi:

- Thế Công Chúa không về với chúng em sao?

Mai Lan khẽ gật đầu:

- Mình còn kẹt mấy anh chị em, như Lê Ban, Lý Bảo, Trần Hoàng, Lê tiểu thư, và một vài vị đại thần của Trần triều nữa nên tôi còn cần phải ở lại. Tôi sẽ đi đường bộ lên sau. Dương Đại Gia, có lẽ Đại Gia cho thuyền nhỏ nó đêm nay đi.

Bồng Trần Thanh hỏi:

- Những ai ở lại với Công Chúa. Nếu được, tôi xin tình nguyện.

Mai Lan lắc đầu:

- Quân vẫn còn phải ở lại Thăng Long. Trần Thanh rất cần có mặt trong chuyến này để giúp Dương đại gia xử lý mọi việc. Vũ Thắng nên sát cánh với Trần Thanh để lo cho anh em. Quỳnh Như thì lo cho các bạn gái.

Trong lúc Dương lão đang ngồi hí hoáy sao lại chiếc bản đồ của Mai Lan và cùng nàng bàn bạc thêm về đường đi nước bước thì bỗng từ trong một góc phòng, Lê Lai không biết đã ra đó từ lúc nào, đứng vụt lên nói:

- Xin Công Chúa cho tôi ở lại hộ giá.

Cúc và Hồng mỉm cười vì lời nói văn vẻ của anh chàng khách sáo khác hẳn ngày thường.

Mai Lan ngừng đầu lên nhìn anh chàng, đang định từ chối thì chàng ta đã nói tiếp:

- Sở dĩ tôi thưa như vậy, là vì tôi muốn giữ lời đã hứa với Sư Bà Diệu Thanh.

Mai Lan mỉm cười:

- Vâng, tôi xin để công tử hoàn thành lời đã hứa.

Tuy nhiên, tôi cũng xin nói trước là theo tôi thì cực khổ vô cùng đấy.

Lê Lai phân khởi:

- Tôi xin chấp nhận mọi sự.

Cuối cùng, Mai Lan cũng cho cả sư Giác Huệ ở lại để Lê Lai có bạn, và nhất là để đỡ bất tiện cho nàng và hai cô thế nữ.

Bên ngoài, trời đã bắt đầu tối. Các cửa sổ của con thuyền được che bớt ánh sáng.

Dương lão gia sai bày bữa ăn tối giữa phòng.

62 thanh niên thiếu nữ quanh quần bên Mai Lan đều ăn bữa cơm thanh đạm chia tay.

Trong khi ăn, Mai Lan ân cần dặn dò mọi người phải hết sức cảnh giác, trong chuyến đi vô cùng nguy hiểm này.

Dương lão cũng ngồi chung với mọi người, ông ta lên tiếng:

- Chắc chắn trong chuyến đi, chúng ta sẽ bị những chiến thuyền của giặc chặn ngang đường, nhưng xin quý vị cứ bình tâm, tuyệt đối đừng vọng động để quân giặc nghi ngờ, mọi việc đối phó với chúng ở phía trên đã có tôi lo. Vạn sự bất đắc dĩ phải chiến đấu, chúng tôi cũng xin xả thân để bảo vệ quý vị.

Mai Lan cũng nói thêm:

- Tôi biết Dương đại gia là một cao thủ, chúng ta yên tâm mọi sự đã có Đại Gia lo liệu. Các anh em của chúng ta, nếu phải lâm trận cũng nhất nhất phải tuân theo mệnh lệnh của lão gia. Có như thế chúng ta mới mong thắng được quân giặc. Tôi giao cho Vũ Thắng điều động anh em giúp Dương Đại Gia.

Bữa tiệc tàn, trời cũng đã tối hẳn, mọi người kéo nhau lên cả mạn thuyền hóng gió. Đêm nay trăng lên muộn. trời đầy sao lấp lánh. Lòng họ là cả một trời đau thương. Họ đứng từ bên này sông Tô Lịch, nhìn về phía kinh thành Thăng Long mà vô cùng xót xa. Bên kia sông, một vài đốm lửa chập chờn ẩn hiện, trong vùng tối kia là quê hương của họ đó. Chỉ cách một dòng nước vô tình mà thực đã xa ngàn trùng. Ở nơi đó, còn gia đình, còn cha mẹ, còn bà con quyến thuộc, còn bao kỷ niệm của những ngày vui đã qua mà nay vì giặc xâm lăng mà họ phải cắn răng lìa bỏ để mong có ngày trở lại giải phóng quê hương. Có những người phải ghìm môi để khỏi bật lên tiếng khóc.

Bên bờ lau sậy, trăng gió rì rào buồn bã.

Mai Lan nói:

- Anh chị em, ngày hôm nay chúng mình phải bỏ kinh thành không phải là rời đây vĩnh biệt. Chúng ta phải có một ngày về, một ngày về trong vinh quang, trong

chiến thắng. Hãy tin tưởng vào tiền đồ của đất nước. Một ngàn năm đô hộ, Bắc phương đã không diệt được dân tộc ta, không chiếm đoạt được giang sơn ta, thì giặc Minh cũng sẽ không thể làm gì được nòi giống quật cường này.

Mọi người yên lặng, trong đêm chỉ còn tiếng gió rì rào, tiếng sóng vỗ vào thuyền đều đều buồn tẻ.

Mai Lan khẽ nói với Dương lão đang đứng cạnh nàng:

- Dương đại gia, chúng ta sửa soạn lên đường thì vừa, gắng ra khỏi địa phận Đông Quan trước khi trăng lên, thôi muôn sự nhờ lão gia xử lý.

Dương lão cảm động khom mình vái dài:

- Lão xin tuân lệnh Công Chúa, xin Công Chúa tin ở lòng trung của già này.

Mai Lan nhẹ đỡ ông ta, nói:

- Xin lão gia bình thân. Tôi phải hết lòng tin tưởng ở lão gia chứ.

Rồi nàng quay lại mọi người:

- Chúc anh chị em lên đường bình yên, hẹn sẽ gặp lại một ngày rất gần đây. Thôi mọi người vào cả trong thuyền để các chân sào làm việc.

Mọi người búi ngủi chia tay. Mấy thiếu nữ chạy lại xụp xuống ôm lấy chân Mai Lan như muốn bật lên tiếng khóc.

Mai Lan đỡ từng người an ủi:

- Đây Thanh Mai, em phải nghĩ đến tương lai, đến phụ thân em đang ở trong tù, ngày đêm chờ chúng mình giải phóng. Kìa Hoàng Lan. Em không nhớ rằng mẹ đã hy sinh để em có một cơ hội ra đi như thế này sao?

Mai Lan đưa các nàng vào tận khoang thuyền, vỗ về rồi mới trở lên. Nàng kéo Trần Thanh ra, dặn riêng:

- Lặn ra đi này rất quan trọng vì nó liên hệ tới bao nhiêu người, tới tương lai của Tổ Quốc mình, em phải hết sức thận trọng.

Rồi nàng đưa cho anh ta một lá thư, nói:

- Lên tới Yên Tử em trình thư này cho Chân Giác hòa thượng để ngài thu xếp mọi việc cho anh chị em, cố gắng an ủi, khuyến khích anh em.

Trần Thanh khẽ nói:

- Xin cô yên tâm, tôi xin hết lòng.

Mai Lan quay sang Lê Quân và bọn Lê Lai:

- Thôi, chúng ta cũng lên bộ đi.

Dương lão đưa chân thầy trò Mai Lan tới tận cầu thang xuống bến. Mọi người búi ngủi chia tay.

Bên bờ lau sậy, bọn Mai Lan đứng ngẩn nhìn theo con thuyền viễn xứ kéo nó, giương buồm ra từ từ tách bến. Tiếng nước rào rào rẽ sóng, tiếng gió lộng trên ba cánh buồm phấp phật xa dần, xa dần. Cảnh vật trở nên vô cùng ảm đạm.

Đợi cho con thuyền mất hút trong đêm, Mai Lan khẽ nói:

- Bây giờ chúng ta về thôi.

Bốn bề vắng ngắt.

Lê Quân đi trước hướng đạo. cả bọn lầm lũi vượt qua rừng lau san sát bên cồn. Ra khỏi rừng lau là con đê thấp ngăn cách Trường Giang với Dâm Đàm. Vượt qua con đê, cả bọn tiến vào xóm chài lười nghèo nàn. Những mái tranh nằm nép bên những hàng liễu ẻo lả xiêu xiêu.

Tới một. khu nhà ở sát bên bờ hồ, Lê Quân ngừng lại, khẽ nói:

- Đây là nhà của người bà con của Lê Ban. Mời cô tạm nghỉ ở đây để đợi tin từ trong Nam ra.

Chiếc cổng tre đóng kín. Từ ngoài nhìn vào ngõ trúc uanh co, mọi người thấy khu nhà cũng khá khang trang thơ mộng. Đêm vắng, tiếng sóng vỗ vào bờ hồ rì rào êm nhẹ.

Lê Quân lấy cán dao gỗ lên cổng tre năm tiếng đều đặn. Chỉ một chốc, đã có tiếng kẹt cửa, và một bóng người vận áo cánh trắng, quần đen đi nhanh ra.

Có tiếng khẽ hỏi:

- Hoàng?

Lê đáp:

- Giang.

Mọi người đã nhận ra nhau.

Chủ nhân là một thiếu phụ ngoài bốn mươi, dáng người nhỏ nhắn, trông điệu bộ đi đứng, Mai Lan biết nàng không phải là người làm ăn lam lũ. Người đàn bà lẳng lẽ dẫn đường. Căn nhà ba gian hai chái, thềm cao tam cấp, tường xây mái ngói. Đây là một lối kiến trúc rất thông thường của giới quan liêu đương thời. Chung quanh nhà còn dấu vết những dãy tường hoa bằng gạch chạy dài, kiến trúc khá mỹ thuật bên những gốc nhãn cổ thụ rườm rà, khiến Mai Lan thấy nơi đây khác hẳn với những mái tranh nghèo nàn của đám dân chài lười quanh vùng mà bọn nàng vừa đi qua. Tuy nhiên, nhìn cảnh vắng vẻ tiêu điều của tòa nhà, nàng cũng biết được chủ nhân đang trong thời hàn vi đạm bạc.

Cánh cửa gian nhà khách được mở ra, người đàn bà lùi lại nhường bước cho khách, Lê Quân tiến vào trước, rồi đến Mai Lan, và bọn Lê Lai. Giữa nhà là một bộ trường kỷ gỗ gụ đen bóng, bên trong nữa là bộ tủ chè ở giữa hai chiếc cột sơn son, mỗi cột treo một bức câu đối nền đen chữ thiếp vàng. Dưới ánh sáng chập

chờn của cây bạch lạp nhỏ để ở giữa bàn, căn phòng khách trông thực quanh quẽ, dường như đã rất lâu không còn tiếp khách.

Bọn Mai Lan vào tới giữa nhà, người thiếu phụ mới lại gần, lên tiếng:

- Anh Quân với tôi là chỗ quen biết, nên cũng xin coi nơi đây như ở nhà.

Với cung cách đó, bà tỏ ra chưa biết gì về lai lịch của bọn Mai Lan. Thế cũng hay. Mai Lan bỗng nhận thấy những dấu vết phần son của thuở nào xa xưa còn vương trên khuôn mặt người thiếu phụ. Giữa chốn thôn dã mà lại có bóng dáng của một người đàn bà đài các thì cũng là một điều lạ

Lê Quân quay sang bà ta, lễ phép:

- Thưa Lê phu nhân, đây là mấy anh chị em từ trong thành giặc ra ngoài này, muốn xin tá túc vài bữa.

Câu nói thực mơ hồ, nhưng dường như Lê phu nhân không quan tâm tới, cũng hời hợt trả lời:

- Xin vâng. Chắc quý vi đây cũng đều là bạn anh Ban, vậy xin đừng quá khách sáo.

Mọi người chia tay ngồi vào hai chiếc trường kỷ.

Lê phu nhân nhìn quanh mọi người, rồi vui vẻ:

- Xin ngồi chơi, đợi tôi đi pha ấm trà nóng để các cô các cậu dùng.

Bà ta nói xong, rời phòng khách bằng một cửa nhỏ cạnh chiếc tủ chè.

Đợi cho người thiếu phụ đi được một lúc, Lê Quân mới nói với Mai Lan:

- Ban gọi phu nhân là cô. Có một thời anh ta sống ở đây do đó, tôi được quen biết với bà ta, và được bà ta chấp nhận để mình dùng nơi đây là một trạm liên lạc.

Mai Lan lơ đãng nhìn khắp gia nhà khách. Nàng chú ý đến những bức hoành phi, câu đối treo trong phòng.

Lê Lai cũng dõi mắt trông theo Mai Lan, nhưng vì ánh đèn quá yếu nên chàng không đọc được chúng.

Mai Lan khẽ hỏi:

- Bà ta sống ở đây với ai?

- Chỉ có hai con hầu. Lê tướng công đã mất từ lâu, nghe nói hồi xưa ngài là bộ tướng của triều đình.

Lê Quân nhìn quanh sang Lê Lai và Giác Huệ, nói:

- Chốc nữa cô và Cúc, Hồng nghỉ ở đây, bọn tôi đi nơi khác.

Lê Lai ngạc nhiên nhìn Lê Quân, rồi Mai Lan.

Nhưng Mai Lan lại thản nhiên gật đầu:

- Quân nói phải. Nhớ theo dõi tin tức miền trong.

Có tiếng mở cửa. Một con hầu ăn mặc tươm tất bưng khay trà, khói bay nghi ngút, từ trong đi ra. Nó lặng lẽ cúi đầu chào mọi người, đặt khay trà xuống một góc bàn, rồi lần lượt bưng từng tách trà tới từng người. Nó làm việc này một cách rất nhanh nhẹn và đúng phép tắc khiến mọi người đều phải cảm phục nền nếp gia phong của một vị Phu nhân.

Quân lên tiếng mời. Mọi người vui vẻ nhấp trà. Sau thời gian uống cạn chén trà, Lê phu nhân đã trở lại. theo sau bà là một con hầu nữa, trông khá xinh, áo lụa đào diêm dúa, mang ra một khay trái cây đủ loại. Nào là nhãn, ổi vải, chuối.

Lê phu nhân cũng đã thay một bộ lượt là sang trọng khiến bọn Mai Lan rất ngạc nhiên.

Lê phu nhân vui vẻ nói:

- Các cô các cậu dùng ít trái cây. Chúng tôi đã sẵn sàng giường chiếu để quý vị nghỉ.

Mọi người đều thốt lời cảm ơn rồi lấy hoa quả ăn tự nhiên.

Lê phu nhân đến bên Lê Quân thân mật:

- Anh Quân dùng đi. Lâu lắm rồi anh mới lại về đây phải ở chơi vài ngày đây nhé.

Mai Lan bỗng cắt ngang câu chuyện của bà, hỏi:

- Thưa phu nhân, hiện có tin gì của Lê Ban không?

Lê phu nhân hơi khựng lại, quay sang nàng, trả lời bằng quơ:

- Tôi cũng chưa có tin gì từ mấy bữa nay. Cũng đang tính hỏi anh Quân về việc này.

Lê Quân nói chen vào:

- Từ hôm tình thế khẩn trương đến nay, tôi không gặp Ban lần nào nữa.

Lê phu nhân tỏ ra lo lắng:

- Chết thực, không biết anh nó có thoát khỏi tay tụi Minh không?

Lê Quân an ủi:

- Xin phu nhân yên lòng, chính vì việc mất liên lạc của Ban và một số anh chị em khác mà chúng tôi còn ở lại đây.

Lê phu nhân như có vẻ quan tâm đặc biệt tới Mai Lan, bà nhìn nàng, hỏi Quân:

- Quân giới thiệu mấy cô cậu với tôi đi chứ.

Lê Quân vội đứng lên, nói nhanh:

- Tôi thực vô ý, xin phu nhân tha lỗi cho.

Lê phu nhân khoát tay:

Anh Quân đừng khách sáo, người nhà cả mà.

Lê Quân hướng về phía Lê Lai ngồi ở đầu bàn, giới thiệu trước:

- Đây là anh Lê Lai, rồi tới Giác Huệ Đại Sư, cô Cúc, cô Hồng, cô Lan.

Lê phu nhân cười:

- Máy cô xinh đẹp quá. cô Lan, quê ở đâu vậy cô?

Quân đỡ lời:

- Cô Lan ở thôn Đông Thành.

Rồi chàng quay bang Lê Lai, Giác Huệ nói:

- Thôi chúng mình xin phép phu nhân để đi.

Lê phu nhân ngạc nhiên, nhướn mắt nhìn Quân, hỏi nhanh:

- Ở kia, ở đây chứ còn đi đâu nữa?

Lê Quân chậm rãi:

- Thưa, còn một ít việc nữa phải làm nên chúng tôi không ở lại được, xin gửi phu nhân ba cô bạn đây.

Lê phu nhân tỏ ra rất thất vọng, thở dài:

- Lâu lắm mới về chơi đã vội đi.

Lê Quân nhăn nhó:

- Không phải thế, chúng tôi sẽ trở lại vào ngày mai mà. Xin cảm ơn lòng ưu ái của phu nhân.

Không đợi phản ứng của bà, ba người thanh niên vội đứng dậy, chào mọi người rồi nhanh nhẹn tự mở cửa ra ngoài.

Lê phu nhân yên lặng trông theo ba người đàn ông rời khỏi phòng. Sau khi cánh cửa đã được khép lại, bà ta mới chịu quay vào, khuôn mặt trở nên khó khăn, nói:

- Thôi được, Bạch Huệ, mấy đứa mấy cô này sang đông phòng. Chúc các cô ngủ ngon, mai ta sẽ gặp lại.

Bà nói xong, lặng lẽ rời phòng khách bằng khung cửa bên trái thông sang phía Tây tòa nhà. Cô hầu mặc áo lụa đào hấp tấp theo sau.

Mai Lan mỉm cười theo dõi thái độ bất thường của Lê phu nhân. Đợi cho bà ta đi được một lúc, nàng mới bảo Bạch Huệ:

Em làm ơn đưa mấy chị về phòng.

- Cô gái hầu chỉ chờ có thể, vui vẻ nói:

- Vâng, xin mấy chị theo em.

Bốn người đi ra bằng cửa đôi diện, Bạch Huệ cầm cây nén đưa cao khỏi đầu đi trước dẫn đường. Bên ngoài, tuy vẫn ở trong tòa nhà, nhưng là một cái hành lang hẹp chạy ngang một căn phòng lớn, cửa đóng then cài, đi tới cuối dãy hành lang, cô hầu mới ngừng trước một khung cửa nhỏ, khẽ nói:

- Mấy chị sẽ ở căn buồng này.

Vừa nói, Bạch Huệ vừa lui cui mở khóa. Cánh cửa mở ra kèm theo tiếng kêu ken két vang động trong đêm.

Một mùi hôi mốc xông lên nồng nặc. Chắc căn phòng lâu ngày đã không được xử dụng tới.

Hồng nhanh nhẹn bước vào trước. Cô ta đoạt cây nén trên tay cô hầu, đưa lên cao để quan sát khắp căn phòng, mặt cau lại, coi bộ bất mãn, miệng lẩm bẩm:

- Bẩn quá.

Trong khi Cúc lặng lẽ đi mở rộng khung cửa sổ cho thoáng khí.

Mai Lan đứng bên con hầu, nói:

- Tôi là Mai Lan, còn hai chị kia là Cúc và Hồng.

Em ở với phu nhân lâu chưa?

Con hầu đáp, giọng nhỏ nhẹ:

- Thừa em theo hầu phu nhân cả chín mười năm nay từ hồi em mới sáu, bảy tuổi.

Lâu thế đó, cảm ơn em rất nhiều. Em có thể đi nghỉ đi.

Em không dám. Để em phụ với mấy chị lau chùi phòng để mấy chị còn đi nghỉ, không cũng muộn lắm rồi.

Hồng đã đốt thêm hai ngọn bấc của cây đèn đĩa đã có sẵn trên một cái kệ ở góc tường. Căn phòng nhỏ hẹp, chỉ vồn vện có một chiếc sập gỗ nhỏ kê ở đầu phòng, chiếc án thư, bộ ghế ngồi và hai kệ sách lớn, cao chạy dọc hai bờ tường.

Mai Lan nhìn quanh, Bạch Huệ lấy chiếc phát trần treo trên tường xuống vừa phủi bụi, vừa nói:

- Đây là thư phòng của Lê tướng công, xin các chị ở tạm.

Cúc và Hồng cũng tìm được khăn, cấp tốc lau chùi đồ đạc.

Thấy Mai Lan thản nhiên khoanh tay, lặng lẽ đứng nhìn mọi người làm việc và nhất là cái vẻ đài các của nàng, Bạch Huệ nhận ra địa vị khác biệt của nàng đối với Cúc và Hồng, nên dò hỏi:

- Thừa chị ở khu nào trong thành?

Mai Lan đáp nhanh:

- Đông Thành, khu bán tơ lụa đó em.

Chắc gia đình chị giàu lắm.

Mai Lan đáp một cách mơ hồ:

- Bây giờ giặc giã, nhà tôi cũng chả còn gì.

Bạch Huệ giọng bỗng trở nên xa xôi:

- Quê em ở mãi tận Kinh Bắc. Nghe nói nhà em xưa kia cũng khá giả. Nhưng sau vì vụ gì đó trong triều, thầy em bị hại, gia đình dần dần khánh kiệt. Khi em lớn lên, nhà đã nghèo lắm rồi, em được đưa về đây hầu hạ Lê phu nhân.

Vô tình nghe được lời tâm sự của Bạch Huệ, mắt Mai Lan máy động:

- Em có hay về thăm nhà không? Vụ giặc này nhà em có được bình yên không?

Bạch Huệ ngưng làm việc, đứng thẳng, quay sang Mai Lan đáp:

- Trước đây thì không được, nghe phu nhân nói về rất nguy hiểm, vì thầy em là tội đồ của triều đình, nhưng ít lâu nay, bà cho phép em về. Nhưng em chả còn tìm thấy ai là họ hàng thân thích. Gia đình em đã di cư đi đâu mất rồi.

Giọng Bạch Huệ ghen ngào.

Mai Lan lảng sang chuyện khác:

- Lau vậy được rồi, em cũng nên về nghỉ đi.

Bạch Huệ đáp:

- Xin vâng.

Cô nhìn khắp phòng rồi bỗng kêu lên:

- Ấy chết, chút nữa em quên . Để em đi lấy chiếu và màn cho các chị.

Cúc định đi theo, nhưng cô ta lắc đầu:

- Thôi mình em cũng đủ rồi khỏi phiền chị.

Vừa nói, cô ta vừa hấp tấp mở cửa ra ngoài.

Hồng giọng khó chịu:

- Họ tiếp mình tệ quá.

Mai Lan gạt đi:

- Mình sống lang thang mãi có sao đâu. Được thể này là tốt rồi.

Nhưng phu nhân là chỗ quen biết thân thiết với chú Quân.

Cúc cười:

- Với chú Quân chứ đâu với mình. Chú Quân mà ở lại chắc khá hơn.

Mai Lan mỉm cười nhìn Cúc như thầm khen con nhỏ có nhận xét khá tinh tế, nhưng nàng chặn ngang:

- Bây giờ không phải là lúc thắc mắc về chuyện đó.

Nàng ngừng ngang câu nói vì vừa nghe thấy tiếng chân của Bạch Huệ đang lại gần. Chốc lát, Bạch Huệ vào với một ôm mùng màn và một chiếc chiếu hoa cạp điều.

- Xin các chị dừng tạm..

Bạch Huệ đặt gói chăn màn xuống chiếc sập, rồi nhìn khung cửa sổ mở rộng, khẽ nói:

- Phu nhân rất khó, ban đêm xin các chị đừng mở cửa sổ.

Bạch Huệ xin cáo từ.

Mai Lan ra hiệu cho Cúc.

Cô thể nữ hiểu ý lấy một ít bạc trao cho nàng.

Mai Lan lại gần Bạch Huệ nói:

- Tôi có chút quà tặng Bạch Huệ. Xin đừng nói lại với phu nhân.

Bạch Huệ từ chối hai ba lần rồi mới chịu nhận.

Cô ta lặng lẽ lui gót.

Trong khi Cúc và Hồng sửa soạn giường chiếu để ngủ, Mai Lan nói:

- Ta thấy tính tình phu nhân hơi khác lạ, hai em phải thận trọng.

Cúc đánh bạo góp ý:

- Con thấy hình như bà ta có tình ý gì với chú Quân và tỏ ra chiều thiện cảm với cô.

Mai Lan gật đầu:

- Chính vì thế mà mình phải đề tâm. Thôi mình tắt đèn đi ngủ.

Hai cô thể nữ trải chiếu ngay lối cửa ra vào để nằm.

Mùa hè, không khí oi bức. Dù đã được Bạch Huệ nói trước, thầy trò vẫn để nguyên cửa sổ mở trong đêm.

Ánh trăng hạ tuần lên muện, vàng rực một góc trời. Từ xa xa, tiếng sóng trên hồ Dâm Đàm nhẹ nhẹ vang vọng rì rào.

Khi Cúc, Hồng vừa thức dậy thì thấy Mai Lan đang ngồi thiền trên sập.

Hai cô thể nữ lặng lẽ dọn dẹp đồ ngủ.

Lúc này Cúc quan sát lại căn phòng. Ngoài cửa đi ra hành lang, còn thêm một cửa xếp nữa thông ra phía hậu. Căn phòng thu hẹp chỉ là cái chái nhà, nhưng có cửa sổ mở ra vườn, ngồi ở đây nhìn ra ngoài cũng rất nên thơ.

Sáng sớm, trời đã nức. Bên ngoài, trong những lùm nhãn um tùm, chim chóc hót líu lo thực vui. Cái ngõ trúc xanh mượt tuyệt đẹp. Cảnh sắc thực thanh bình.

Mai Lan cũng đã ra đứng bên cửa sổ, nàng bảo Cúc, Hồng:

- Dù có chuyện gì xảy ra ở đây, các em cũng phải bình tĩnh, nhất là Hồng không được nóng nảy. Cúc sẽ thay ta lo mọi chuyện, kể cả khi tiếp xúc với Quân.

Nàng trao cho Cúc một mảnh giấy hoa tiên, nói:

- Hôm nay, Quân có lại, hãy bí mật trao cho chú ấy.

Có tiếng chân đi lại, cả ba đều quay ra phía cửa chờ đợi. Không lâu, có tiếng gõ cửa. Cúc lên tiếng:

- Xin cứ vào.

Bạch Huệ mở cửa, tươi cười vào phòng, trên tay có mấy chiếc khăn mặt còn mới tinh. Cô ta đến bên bọn Mai Lan, Cúc biết ý đưa tay đỡ lấy. Bạch Huệ cười nói:

- Xin các chị dừng. Để em đưa các chị ra sau.

Vừa nói, cô vừa đi tới chỗ cửa hậu, lấy chìa khóa ra mở. Bên ngoài là một chiếc sân nhỏ, có lối đi lát đá xanh nhẵn bóng, đầu đó là những chậu cảnh rất đẹp. Những chậu đình lăng lá xoăn, chậu bạch mai quý giá xen lẫn những gốc ngẫu vàng những hoa thơm mát xếp đặt rất mỹ thuật quanh một hòn non bộ được dựng ở giữa sân.

Ngay sát lối ra vào, có một cái bể nước chứa nước trong vó và cái bệ thấp trên để sẵn chiếc chậu thau rửa mặt xinh xắn. Từ góc sân, một lối đi nhỏ hai bên cây maul đơn mát hút sau vườn cây rậm rạp.

Bạch Huệ nói:

- Các chị cứ tự nhiên, ở đây có tường vây kín đáo, mình có thể dạo chơi thư thả.

Mai Lan hỏi:

- Phu nhân dậy chưa?

- Thưa đã.

- Bà có hỏi gì về chúng tôi không?

Bạch Huệ lấy lòng khách một cách quá thật thà:

- Dạ không, nhưng em có nói với Bà em là chắc gia đình chi Mai Lan thế giá lắm.

Cúc biến sắc, nhưng Mai Lan vẫn thản nhiên:

- Thế Bà có nói sao không?

- Thưa, Bà em bảo "ta biết".

Cúc, Hồng đưa mắt nhìn nhau lo lắng.

Bạch Huệ không để ý tới phản ứng của hai nàng, nhìn quanh rồi tiếp:

- Thôi các chị cứ tự nhiên, em xin kiêu, khoảng đầu giờ thìn thì mời các chị dùng cơm sáng.

Mai Lan không giữ cô ta lại, đáp:

- Cảm ơn em. Em đừng bận tâm đến tụi tôi. Cứ lo việc nhà đi.

Bạch Huệ lễ phép cúi đầu chào, rồi theo con đường nhỏ đi về phía sau vườn.

Trong khi Mai Lan rửa mặt, Cúc khẽ nói:

- Con nhỏ thực lắm chuyện. Cô có sợ mình bị lộ không?

Mai Lan ngừng đầu lên, nhìn lại phía Cúc nói:

- Vì an ninh, lúc đầu ta cũng định giấu hành tung của bọn mình. Nhưng, khi thấy một vài điểm nghi ngờ về gia thế của vị Phu nhân này, nên ta lại nghĩ ra một kế. Vì vậy, tối qua ta mới nói tên thực và úp mở về bọn mình với Bạch Huệ. Quả nhiên con nhỏ đã ton hót với chủ, và bây giờ, mình phải cẩn thận theo dõi hành vi của bà ta.

Nghe Mai Lan nói, Cúc mới yên tâm. Kinh nghiệm cho nàng thấy, khi cô chủ đã để tâm đến việc gì thì mọi sự đều an toàn.

Sau thời gian làm việc vệ sinh cá nhân, Mai Lan ngồi cho Hồng gỡ tóc, chải đầu bên thềm, còn Cúc thì có bốn phận đi quan sát khắp khu vực quanh nhà. Từ đây, nhìn ngược về phía sau lưng tòa nhà, nó có vẻ đồ sộ hơn là họ thấy vào lúc ban đêm. Nền đá cao, tường vôi rong rêu phong đã xanh dờn càng làm cho tòa nhà trở nên cổ kính.

Hồng vừa chải đầu cho Mai Lan, vừa hỏi:

- Minh cứ quanh quẩn ở đây mãi, việc Huyền Giác Đại sư phụ nhờ cậy đưa tin tới các chùa thì sao cô, con sợ không biết có kịp không?

- Cô đã nghĩ kỹ. Minh còn quá nhiều việc phải làm, nên không thể ôm hết mọi chuyện. Vì thế, cô đã giao riêng cho Vũ Thắng mang tin về Yên Tử cho các vị Trưởng Thượng để các ngài cắt đặt công việc truyền tin đi các chùa. Hiện tại, tụi giặc cũng chưa dám làm mạnh ở các nơi, ít nhất là cho đến khi chiến trường được giải quyết xong. Điểm quan trọng là chúng ta phải theo dõi sát tình hình chiến sự miền Nam.

- Họ Hồ đang cố thủ Nghệ An?

- Mình mới nhận được tin như vậy, nhưng tin đưa được về đây thì tình hình có thể đã đổi khác, điều chắc chắn là Hồ Quý Ly không còn hy vọng gì vì nhân tâm đã bỏ hẳn ta để quay về với Trần Gia.

Mai Lan thở dài:

- "Phù Trần, diệt Hồ", cái chiêu bài lợi hại dễ sợ. Biết bao người đã tin tưởng và hy vọng tràn trề, hứa theo bọn Hoàng Tử Dương để hợp tác với giặc.

Hồng bỗng nói:

- Bao giờ mình mới lại được trở về Vân Tiêu Am sống như xưa, cô nhỉ?

Mai Lan khẽ cười:

- Lúc đó Hồng tha hồ ngủ, hết phải thức khuya, dậy sớm phải không?

Hồng không cười, nói nhanh:

- Không, con chỉ nghĩ cô sẽ được thanh thoi luyện võ. Da cô sẽ tươi mát và đẹp như hồi nào!

Mai Lan thở dài, tội nghiệp cho sự ngây thơ của Hồng cũng như số phận lênh đênh của mình.

Nàng nói đùa:

- Và ba thầy trò mình sẽ biến thành ba bà vải.

Nghe nàng nói, Hồng như ngẩn người ra.

Mai Lan an ủi:

- Nhưng chắc cũng không lâu đâu Hồng, thầy trò mình sẽ có ngày được nghỉ ngơi. Nhưng không phải là hôm nay đâu nhé. Hôm nay sợ có nhiều việc quan trọng phải làm.

- Người ở miền Nam ra gặp cô?

Mai Lan giọng xa vắng:

- Chưa biết chừng. Nhưng việc trước mắt là ở trong căn nhà này.

Cúc đã từ trong vườn đi ra.

Mai Lan và Hồng nhìn cô ta chờ đợi.

Cúc thông thả đến bên hai người:

- Thưa cô, chắc không có gì cần quan tâm lắm.

Mai Lan vừa lòng:

- Tốt. Mình chờ tin của Quân.

Hồng đã cài chiếc trâm cuối cùng trên mái tóc cô chủ.

Cúc vào trong mang ra cho Mai Lan một cuốn sách nàng đọc.

Cả ba ngồi nghỉ dưới bầu trời trong xanh của buổi sáng hạ.

Mặt trời đã lên cao. Làn nắng đầu tiên rót trên những chậu ngâu xanh, long lanh vì những hạt sương mai còn đọng trong kẽ lá.

Ngồi nhìn Mai Lan thản nhiên đọc sách, bỗng Cúc nghĩ ra điều gì, vội hỏi:

- Cô ơi, cô tin được Dương lão sao? Mình mang cả bọn anh chị em trao cho ông ta, ngộ nhỡ ông ta phản thì thực đáng ân hận biết chừng nào.

Mai Lan ngưng đọc, bỏ quyển sách xuống ngang đùi, mỉm cười nói:

- Cúc đừng lo, cô đã nghĩ rất kỹ về việc đó. Từ thời cổ xưa, nhà Thương đã bị nhà Chu, rồi nhà Hán của người Tàu hiện nay đối xử tàn tệ, dòng tộc nhà Thương liên tiếp bị xua đuổi ra khỏi đất Trung Hoa, phải lang thang khắp nơi trong vùng Đông tới Nam. Có những nhóm người Thương phải vượt biên ra sống ngoài các hải đảo để khỏi bị tiêu diệt. Vì thế, đối với những người Thương thức giả như Dương Lão thì họ cũng chẳng ưa gì Minh Triều. Hơn nữa, người Thương và người Cổ Việt ta từ ngàn xưa, thời mà nước Văn Lang có biên giới trải tới Động Đình Hồ cũng đã có rất nhiều những mối dây tương quan thân hữu ràng buộc, chúng ta lại cho họ nơi tá túc, đùm bọc trong những ngày luân lạc. Vì vậy, cô không lạ khi thấy Dương Lão nói những lời tâm huyết đối với chúng ta tối hôm qua và cô rất tin ở lòng trung thành của ông ta.

Những con se sẻ đã bắt đầu bay lượn, nô rồn trước mặt mọi người.

Cúc nhìn trời, hỏi:

- Thế cô định mấy hôm thì mình của Dương lão tới nơi?

- Cũng phải năm, bảy hôm. Tuy nhiên, càng đi xa khỏi Đông Quan, mình càng yên tâm, vì từ Kinh Bắc ngược trở lên, quân Minh coi như là đất đã bình định, nên vẫn đề phòng bị cũng lỏng lẻo. Như Huyền Giác Đại Sư hôm trước đã chỉ dạy, mình phải làm những gì mà quân giặc không thể ngờ tới. Vì thế, miền Bắc mới là miền trú thân an toàn của chúng ta sau này.

Bỗng có xe ngoài ngõ đi vào. Nhịp vó câu, tiếng hí kèm theo hơi thở phì phì của ngựa chứng tỏ xe vừa phải vượt một độ đường khá xa. Khuất sau bức tường, ba thầy trò Mai Lan không trông thấy cỗ xe, nhưng âm thanh cho họ biết đó là một chiếc xe song mã.

Mai Lan đưa nhanh mắt sang Cúc.

Cô thể nữ hiểu ý, nhanh nhẹn đi vào lùm cây vượt bờ tường, lén ra phía trước.

Tiếng bánh xe lăn nhỏ dần rồi im bặt. Cỗ xe đã ngừng lại ở đâu đó.

Hồng nói:

- Có thể chú Quân đưa người trong Nam tới?

Mai Lan lắc đầu:

- Không mau như thế. Ít nhất, mình cũng còn phải chờ họ một vài ngày nữa. Và lại, chắc chắn họ không tới đây bằng xe. Thời buổi này, chỉ có các mạng phụ mới dùng xe song mã mà thôi.

Hồng tỏ ra thắc mắc:

- Chắc Lê phu nhân có khách quý?
- Chưa biết chừng chính là.

Cúc xuất hiện, cắt ngang câu nói của Mai Lan. Sắc mặt cô gái có điều khác lạ. Cô đến bên, nói:

- Lê phu nhân. Bà về với một người trùm chần kín mít như là một con bệnh nặng. Tên đánh xe phải dìu người đó vào nhà.

Mai Lan gật đầu:

- Ta cũng nghĩ vậy. nhưng không thể ngờ có thêm một con bệnh về theo.

Hồng thắc mắc:

- Bà ta đi rất sớm, trước cả lúc cô cháu mình dậy.

Cúc xen vào:

- Nếu họ ra đi, tại sao mình không biết. Có thể mình ngủ mệt quá chăng?

Mai Lan nhìn xa xa, nói:

- Có thể như thế, nhưng cũng có thất nhà xe không gần đây, hoặc lúc về bà ta mới dùng xe.

Không thấy cỗ song mã đi ra. Lâu lâu có tiếng vó câu đập lộp cộp xuống đất, chắc chắn xe còn ở sân trước.

Cúc nhắc:

- Thế là trong nhà hiện có bốn người.

Hồng nêu ý kiến:

- Người bệnh là ai? Chắc bệnh nặng lắm và chỗ rất thân tình nên đang đem Lê phu nhân mới phải đi đón về.

Mai Lan bảo Hồng:

- Ngay hôm nay, Hồng phải bí mật xem dưới bếp họ có thuốc thang gì không? Mình không cần phải vào trong, đứng ở bên ngoài, nếu họ sắc thuốc thì ngửi thấy ngay.

Mai Lan đứng dậy, cười nói đùa:

- Tại cái đời giang hồ của mình khiến mình để tâm mọi chuyện vậy thôi, chứ chưa chắc đã có gì khác lạ, phải bình tĩnh không lại thất thố với người ta.

Hai cô thế nữ cũng cùng mỉm cười. Cúc bỗng thân mật hỏi:

- Thừa cô đói chưa? Có lẽ cũng đầu giờ thìn rồi.

Mai Lan vừa cười, vừa vờn vai:

- Chưa, nhưng cô nhớ bát cháo đậu xanh và miếng cà ghém chua của Huyền Giác Đại Sư quá!

Cúc nhìn ra ngoài ngõ, hỏi:

- Cô ơi, sao chưa thấy chú Quân tới.

Mai Lan lắc đầu:

- Chắc không có chuyện gì gấp gáp. Với lại người đàn ông lịch sự họ luôn luôn tránh những giờ sớm mai của phụ nữ.

Hai cô thể nữ vụt hiểu ý.

- Có tiếng chân từ phía sau đi tới, rồi Bạch Huệ tươi cười từ con đường nhỏ đi ra.

Cô ta đến bên bọn Mai Lan, lễ phép nói:

- Xin mời các chị lên nhà dùng cơm.

Mai Lan cười:

- Cảm ơn em. Nhà mình ăn cơm sớm nhĩ.

Ba thầy trò theo gót Bạch Huệ đi về phía sau. Con đường nhỏ hai bên trong mầu đơn, hoa nở tuyệt đẹp. Từ đằng xa, những khóm trúc đào nhiều mầu rất vui mắt.

Mai Lan có thấy tới bốn loại khác nhau. Ít đâu có những gốc trúc đào quý như vậy. Từ bông trắng nõn, cho tới mầu cánh sen, đỏ tươi, đỏ tím và nhất là mầu cam thì nàng chưa từng thấy. Chỉ một điểm đó cũng chứng tỏ chủ nhân quả là người đã từng có một cuộc sống đài các.

Con đường nhỏ dẫn tới hậu viện. Qua một dãy nhà ngang là lối lên tòa nhà chính. Hai bên là vườn hoa, tuy cảnh sắc đã có vẻ tàn tạ, nhưng những dãy tường hoa gạch đỏ mài nhẵn được xếp đặt rất có mỹ thuật.

Mai Lan thấy phảng phất những nét giống như vườn thượng uyển. Bậc tam cấp bằng đá xanh nhẵn bóng đưa mọi người vào nhà khách. Bữa ăn được sắp ngay trên bộ trường kỷ mà mọi người ngồi tối hôm trước.

Một đĩa thịt gà luộc trên phủ lá chanh xanh mướt xắt nhỏ, đĩa rau dưa, đĩa tôm kho và hai bát canh miến gà khói bay nghi ngút. Bọn Mai Lan ý tứ chưa ngồi vào bàn. Bạch Huệ đặt nồi cơm bên cạnh đầu bàn, nói:

- Bà em nói xin ngồi các chị ngồi, bà em sẽ ra sau.

Mai Lan ra hiệu, ba thầy trò không khách khí, chia nhau ngồi vào trường kỷ.

Không mấy chốc, cửa phía Tây phòng khách vụt mở, Lê phu nhân tươi cười đi ra.

Hôm nay, bà vận một bộ lượt là trắng tinh, không kém gì bộ đồ của Mai Lan, lại cắt rất khéo khiến bà như trẻ lại. Nhìn thoáng qua, không ai có thể đoán chính xác được niên kỷ của bà. Những đường cong trên cơ thể còn đầy những nét hấp dẫn, khuôn mặt trang điểm kỹ từ nét lông mày cho đến đường môi cẩn chỉ. Thực ngạc nhiên!

Bọn Mai Lan đứng lên chào.

Lê phu nhân đến bên Mai Lan nói:

- Tôi thực thất lễ, xin Công Chúa tha lỗi cho.

Mai Lan không giạt mình vì cách xưng hô của Lê phu nhân, nàng mỉm cười:

- Xin phu nhân chớ quá lời, chúng tôi đâu dám.

Trong lúc lánh nạn, chúng tôi có phần sơ thất, xin phu nhân bỏ qua cho.

- Xin đa tạ Công Chúa đã niệm tình tha thứ.

Trong buổi loạn lạc không thể thù tiếp Công Chúa một cách trọng thể, nghĩ thực xấu hổ.

Mai Lan cũng nói vài lời khách sáo cho qua chuyện rồi mọi người vui vẻ bắt đầu cầm đũa.

Trong suốt bữa ăn, Mai Lan đã tránh né nhiều câu hỏi của Lê phu nhân về những hoạt động của nàng, khiến bữa cơm hơi kéo dài. Khi bọn Mai Lan rời bàn ăn để về phòng thì trời đã gần trưa.

Lê phu nhân truyền cho Bạch Huệ đặc biệt chăm sóc, hầu hạ bọn Mai Lan rất mực chu đáo.

Về đến phòng riêng, Hồng như chợt nhớ ra nhiệm vụ của mình, nói nhanh:

- Con phải xuống nhà bếp xem sao.

Mai Lan gật đầu:

- Bây giờ thì thực thuận tiện. Cứ tự nhiên như mình xuống giúp Bạch Huệ một tay. Nếu quả thực họ có sắc thuốc cho người bệnh, cố gắng kiếm ít bã thuốc đem về đây.

Hồng khẽ vâng, rồi mở cửa sau đi ra.

Cúc khẽ hỏi:

- Thưa cô, lấy bã thuốc làm gì ạ?

- May ra mình có thể đoán được bệnh và biết người đó là nam hay nữ.

Mai Lan nói thêm:

- Mình phải thận trọng vì bây giờ là giai đoạn, quyết liệt bọn Hoàng Tử Dương cần thanh toán bọn ta trước khi quân Minh đánh bại Hồ Quý Ly. Lúc đó tôn thất chính thống của Trần Gia không còn ai, chắc chắn Trương Phụ sẽ chọn Dương để lập một triều đình bù nhìn tay sai.

Trước bả vinh hoa, không thiếu gì người đã giúp Dương để làm khó dễ chúng ta.

Cúc chợt hỏi:

- Trước bữa ăn, Lê phu nhân dường đột xưng hô đích danh cô. Cô có nghĩ là đã có người chỉ điểm cho bà ta không?

Mai Lan gật đầu:

- Nhận xét của Cúc rất đúng. Những gì đêm qua mình nói với Bạch Huệ không thể đủ để bà ta xác quyết một cách mau lẹ như vậy. Ít nhất, bà ta cũng phải thận trọng dò hỏi trước chứ. Cô cũng nghĩ, nếu không có người chỉ điểm thì sống ở một nơi hẻo lánh như thế này, chắc chắn bà ta phải có những liên lạc đặc biệt với bên ngoài, nhất là với thành Đông Quan mới biết cô một cách tinh tế như thế. Con có để ý bộ áo bà ta mặc hôm nay không? Tương tự như cô? Bà ta lại trang điểm kỹ càng như muốn ganh với cô vậy.

- Đúng.

- Sao bà ta lại làm như thế?

Mai Lan không trả lời, nói nhanh:

- Chắc Quân đã tới. Người phải nhớ mảnh giấy hoa tiên.

Không lâu có tiếng chân người từ ngõ đi vào sân.

Tiếng gõ cửa.

Cúc khẽ nói:

- Có một mình chú Quân tới thôi?

Bên ngoài, có tiếng mở cửa. Lời vấn đáp của Bạch Huệ và Quân vọng vào:

- Chào ông?

- Không dám. Máy cô bạn của tôi đâu cô?

- Mời ông ngồi. Tôi đi thông báo với phu nhân.

- Không, tôi có chút việc khẩn cấp muốn nói chuyện với mấy cô bạn tôi trước, xin cảm phiền cô giúp.

Một giây lưỡng lự, Bạch Huệ nói:

- Được, ông theo tôi.

Có tiếng chân đi về phía phòng riêng của thầy trò Mai Lan.

Mai Lan lắc đầu:

- Không xong?

Có tiếng gõ cửa, Mai Lan đưa mắt cho Cúc. Cô thẽ nữ lên tiếng:

- Mời vào.

Quân vào, đã quay lại khép nhanh cửa như muốn chặn ngang Bạch Huệ ở bên ngoài.

Đến bên Mai Lan, Quân nói:

- Sáng nay, những anh em còn lại ở trong thành đều bị bắt hết. Tôi

Mai Lan chặn ngang:

- Chắc bà ta tới.

Cả ba đều nhìn ra phía cửa. Không có tiếng gõ, nhưng cửa đã tự động mở.

Lê phu nhân có sắc giận.

- Mời quý vi ra ngoài nhà khách chứ. Sao Quân lại vô phép với Công Chúa vậy?

Quân tái mặt. Lần đầu tiên Cúc thấy Quân thất thố đến như thế.

Chàng ấp úng nói:

- Xin lỗi phu nhân.

Mai Lan đưa nhanh mắt sang Cúc, rồi nhỏ nhẹ nói:

- Quân ra hầu chuyện với phu nhân. Tôi hơi chóng mặt, cần phải nghỉ một chút.

Lê phu nhân mỉm cười, nói cho có lệ:

- Để tôi bảo Bạch Huệ đi mua thuốc cho Công Chúa dùng.

Mai Lan ngăn lại:

- Phu nhân khỏi bận tâm. Tôi nghỉ một chút là hết, không cần phải thuốc men gì cả.

- Vậy mời Công Chúa nghỉ, chúng tôi xin phép.

Lê phu nhân nói xong, bước nhanh ra ngoài.

Lê Quân đành phải ra theo.

Cúc theo bèn gót Quân, bí mật trao tờ hoa tiên cho chàng trước khi đóng cửa phòng.

Những âm thanh rộn rã từ ngoài phòng khách vọng vào, tuy không nghe rõ là câu chuyện gì, nhưng giọng cười trong trẻo, cao vút của Lê phu nhân như tiếng hoàng oanh buổi sớm chốc chốc lại vang lên khiến thầy trò Mai Lan cũng đoán

được là ở ngoài đó rất vui vẻ. Lý do nào đã mang nguồn sinh động đến cho một người đàn bà mà đêm hôm trước còn là một góa phụ tàn tạ chán chường? Mai Lan liếc nhìn sang Cúc, khẽ lắc đầu.

Bỗng có tiếng gõ cửa. Cúc nhanh nhẹn ra mở. Bạch Huệ mỉm cười đi vào, hai tay bưng một tách trà nóng khói bay nghi ngút, hương ngâu thoang thoảng. Cúc nhanh nhẹn đỡ lấy, quay vào đặt nhẹ xuống bàn, bên ghế Mai Lan đang ngồi. Bạch Huệ khẽ cúi đầu, đổi cách xưng hô, lễ phép nói:

- Xin mời Công chúa dùng trà.

Mai Lan mỉm cười, thân mật nói:

- Cảm ơn Bạch Huệ. Em nhọc công với ta quá!

Bạch Huệ lắc đầu, giọng thật tha thiết:

- Xin Công Chúa đừng bận tâm. Con thực sung sướng khi được hầu hạ Công Chúa.

Cô ta vừa nói, vừa lui về phía Cúc, rồi đứng ngang hàng với cô này, yên lặng chờ đợi.

Cúc lên tiếng:

- Mời cô dùng trà cho nóng ạ?

Mai Lan nâng chén lên nhấp một ngụm nhỏ, khen:

- Trà ngon lắm, Bạch Huệ ạ!

Mắt Bạch Huệ sáng lên cười nhẹ, nói:

- Thừa Công Chúa, trà này chúng con tự ướp lấy nên hương vị rất đậm đà. Trà mạn dùng để ướp là loại quý nhất vùng Phú Thọ nên vừa thơm, vừa được nước.

Uống hết chén trà, Mai Lan nói:

- Cảm ơn Bạch Huệ, bây giờ em có thể về phòng khách hầu hạ Phu nhân. Ta đã thấy dễ chịu nhiều rồi.

Bạch Huệ lắc đầu:

- Bà con truyền phải ở đây hầu Công Chúa. Mọi việc ở bên đó đã có Khuê Bích lo.

Cúc chợt nhớ ra:

- Khuê Bích là cô vận áo đỏ đêm qua?

- Vâng, cô Bích là người rất được Bà em tin cậy. Bà em đi đâu cũng đưa cô ấy đi theo.

Bỗng có tiếng Lê phu nhân nói rất lớn ở ngoài phòng khách:

- Anh đừng có làm phách? Thôi anh đi đi.

Có tiếng xô bàn ghế.

Lê Quân có trả lời sao đó nhưng quá nhỏ.

Lê phu nhân gắt:

- Thôi, khỏi giải thích. Các cô kia cứ tạm ở đây!

Mai Lan cau mày.

- Có tiếng mở cửa, tiếng đóng cửa khá mạnh và tiếng chân Quân hấp tấp xuống bậc tam cấp và đi nhanh ra phía ngõ.

Trong phòng, cả ba đều sững sốt.

Bạch Huệ có vẻ ngượng.

Quân đã làm gì khiến bà ta giận dữ một cách quá đáng, đến nỗi phải nói những lời kém tao nhã, không thích hợp với một vị Phu nhân như vậy.

Cúc khẽ nói:

- Thưa cô, chú Quân.

Mai Lan gạt đi:

- Chuyện người ta. mình đừng thắc mắc.

Rồi nàng bảo Bạch Huệ:

- Bạch Huệ, em ra ngoài xem phu nhân có sai bảo gì không?

Hình như Bạch Huệ cũng đang nóng lòng muốn đi, nên vội vã thưa:

- Vâng, con xin ra ngoài đó xem sao. Công Chúa cần gì cứ truyền cho Cúc tới bảo con.

Cô ta nói xong, nhanh nhẹn ra khỏi phòng.

Từ ngoài nhà khách vang lên những tiếng đóng mở cửa rầm rầm chứng tỏ cơn giận của Lê phu nhân vẫn chưa nguôi.

Đợi tới khi cò tiếng chân của Bạch Huệ im hẳn, rồi tiếng khẽ mở và đóng khung cửa ở cuối dãy hành lang chấm dứt, Mai Lan mới đứng dậy, lắc đầu hỏi:

- Việc phải đến đã đến. Cúc, con cẩn thận trong những lúc chúng ta ăn uống ở đây.

Cúc gật đầu:

- Cô yên tâm, con vẫn cảnh giác, kể cả chén nước vừa rồi, con đều đã thử không có độc, con mới mời cô xơi.

Cô ta nói xong, ngửa bàn tay phải, chia ngón trỏ và ngón giữa ra phía Mai Lan, tiếp:

- Lần này, con dùng cả thuốc thử nọc rắn nữa đấy cô.

Mai Lan nhìn thấy dưới hai móng tay dài của Cúc bôi một lớp thuốc mỏng, một màu vàng lợt, một màu xanh dương. Nếu chúng được nhúng vào đồ ăn hay khói nước trà hay canh, màu sắc biến mất thì chứng tỏ các thức ăn này có độc.

Con cẩn thận như vậy rất phải.

Vừa lúc đó, cửa sau vụt mở, Hồng đi nhanh vào, nói:

- Thưa cô, từ nãy đến giờ, con dọn dẹp ở nhà dưới với cô Bích, không thấy họ sắc thuốc men gì cả.

Mai Lan gật đầu, nói:

- Bà ta đã dùng cách đuổi hai con hầu, một con xuống bếp, một sang đây để quyến rũ Quân, nhưng cuối cùng cũng bị Quân cự tuyệt, nỗi giận hờn này khiến bà ta sẽ trở nên cực kỳ nguy hiểm và có thể làm bất cứ chuyện gì để ám hại chúng ta. Dễ nhất là dùng độc.

Ngừng một lát, nàng tiếp:

- Quân vừa báo là một số anh em còn kẹt lại đã bị bắt hết. Cô có cảm tưởng là vụ này cũng liên quan tới người lạ mặt và bà phu nhân này.

Cúc bắt chợt hỏi:

- Thưa, Cô đã viết gì trên mảnh giấy con đã trao cho chú Quân.

Ngẫm nghĩ một lúc, như đoán đo có nên nói điều đó cho hai cô thể nữ nghe không, cuối cùng. Mai Lan nói:

- Lê phu nhân là người nhà họ Dương.

Thấy hai cô thể nữ nhìn nhau ngơ ngác, Mai Lan đổi thế ngồi, khẽ gật đầu ra hiệu để hai cô đến gần, rồi trầm giọng nói tiếp:

- Đây là một thâm cung bí sử của Triều Trần. Các con làm sao biết được. Cách đây chừng bốn năm chục năm, một gánh hát bội nổi tiếng được gọi vào hát tại Cung Túc Vương Phủ, nhân ngày sinh nhật của Vương. Sau những đêm ca hát tiệc tùng, Vương mang lòng say mê cô đào thương diễm lệ của gánh hát và tìm mọi cách lấy cho bằng được nàng, mặc dầu nàng đã có thai. Chồng nàng họ Dương, cũng là một nghệ sĩ của gánh hát này. Đứa con trai của nàng tên Nhật Lễ và đương nhiên trở thành con nuôi của Cung Túc Vương. Nhật Lễ cũng là một nghệ sĩ tài hoa xuất chúng. Hơn 20 năm sau đó, ngài Dụ Tông băng hà, triều đình định tôn ngài Cung Định Vương lên nối ngôi, nhưng vì say mê giọng đàn lờ ca của Nhật Lễ, bà Hoàng Thái Hậu đã nhất định lập Nhật Lễ. Sau khi làm vua, Nhật Lễ nghĩ lại nguồn gốc của mình, giết luôn Hoàng Thái Hậu và Cung Định Vương, cải lại họ, định lập triều Dương để dứt ngôi nhà Trần. Trước cảnh vong ân phản nghịch đó, tôn thất Trần Gia đã hội binh về triều bắt giết đi và tôn Phụ hoàng ta lên ngôi báu.

Cúc, Hồng lặng nghe, hình như cũng đã thấy lò mờ mối tương quan của câu chuyện xưa với hiện tại ngày nay, giữa nhà họ Dương và Triều Trần.

Mai Lan ngưng một chút, tiếp:

- Đêm qua, tình cờ ta đọc một bức hoành phi cũ kỹ treo ở cuối phòng khách của Nhật Lễ mừng nhân ngày Lê phu nhân Vu Qui, ta mới biết bà ta là người họ Dương và lễ cưới đã cử hành vào thời Nhật Lễ tại ngôi.

Cúc dè dặt ngắt lời:

- Thế thì bà ta có thâm thù với cô rồi.

Mai Lan gật đầu:

- Sau khi ta nghe Bạch Huệ tâm sự và nói về gia thế của nàng ta trong đêm qua, ta mới biết đây là nơi ẩn cư của dư đảng nhà Nhật Lễ, Bạch Huệ, Bích Khuê, và còn ai nữa, đều là con cháu của phe cánh nhà họ Dương.

Từ cách kiến trúc tòa nhà này, hoa viên trước sau, xem ra mộng vương bá của họ lớn lắm chứ không phải thường.

Bồng Hồng chợt nhớ ra điều gì quan trọng, khẽ kêu lên:

- Thừa cô.

Mai Lan nhướn mắt nhìn Hồng, làm cô ta hơi ấp úng:

- Cô có nghĩ Lê Ban.

Mai Lan chặn ngang:

- Còn sớm quá để nhận định về sự liên hệ của Lê Ban với Lê phu nhân. Nhưng không thể không để tâm theo dõi.

Cúc đắn đo rồi nói:

- Chú Quân nói Lê Ban là cháu Lê phu nhân, con nghĩ có lẽ là cháu Lê Đại Nhân thì đúng hơn. Tuy không phải là người nhà họ Dương, nhưng xa gần cũng là phe cánh của họ. Tính tình Lê Ban trước nay rất nóng nảy và hay ganh tỵ với anh em. Kỳ này, anh ta mất tích, cũng là may cho chúng ta.

Bỗng có tiếng chim vỗ cánh rất mạnh, như vừa vụt bay qua trước cửa, Cúc nhanh nhẹn phát phượng đẩy bung cánh cửa sổ, cả ba cặp mắt đều nhìn ra ngoài. Trên nền trời xanh thẳm, một cánh chim bồ câu vừa cất khỏi ngọn cây trước hè. Hồng vụt miệng:

- Chim thư cô ạ.

Cúc cũng nói theo:

- Đúng, họ thông tin với ai.

Sắc mặt Mai Lan trầm xuống, chậm rãi nói với hai cô đệ tử:

- Mình sửa soạn rồi nơi đây tối nay, chắc Quân cũng đang kiếm một nơi trú chân khác. Tình hình này là họ quyết liệt chơi chúng ta rồi.

Hai cô thế nữ đã hiểu chủ của mình muốn nói gì.

Nhưng Hồng lại hỏi:.

- Sao ta không đi ngay bây giờ, tránh được phiền nhiễu, nguy hiểm ?

Mai Lan lắc đầu:

- Không, phải ở lại đây để chờ xem bọn họ gồm những ai, và hoạt động ra sao? Xưa nay chúng ta đâu có sợ phiền nhiễu, nguy hiểm. Mình biết họ, trong khi họ chưa biết mình đã là một lợi điểm của mình rồi. Cứ lờ đi như không, xem mục vụ nhân này đỡ những trò gì.

Cúc Hồng lặng lẽ thu dọn đồ vào tay nải, trong khi Mai Lan đứng bên cửa sổ nhìn băng quơ ra ngoài.

Trời mỗi lúc một chiều, gió từ ngoài Dâm Đàm nhẹ thổi, mang theo cái mùi ngai ngái của nước.

Vào giờ thân, Bạch Huệ tươi cười bung vào một khay xôi chè đậu đen còn đang bốc khói. Mùi hoa nhài thoang thoảng. Cô ta đặt nhẹ nó lên bàn, nói:

- Bà em muốn làm một bữa tiệc thịnh soạn đãi Công Chúa vào buổi chiều hôm, nên mời Công Chúa tạm dùng chè lót dạ trước.

Chè đậu màu nâu sậm nổi, bát trong ba chiếc bát màu trắng muốt bày cạnh đĩa xôi vò vàng nhạt, khiến món ăn trông tinh khiết và ngon lành vô cùng.

Bạch Huệ mở gói khăn trắng lấy ra ba chiếc muỗng bạc, nhẹ nhàng để lên từng chiếc đĩa.

Cúc đến bên, vui vẻ nói:

- Thôi, không dám phiền chị, để em lo.

Nàng vừa nói, vừa nhanh nhẹn bung một bát chè đến chỗ ghế ngồi của Mai Lan.

Mai Lan mỉm cười, rời cửa sổ đến bên bọn Bạch Huệ, và Cúc vừa ngắm khay chè đậu, vừa khen:

- Chà, ai đồ xôi tài quá vậy? Lâu lắm, tôi không được ăn món xôi chè này đây. Bạch Huệ, em cho tôi gửi lời cảm ơn Lê phu nhân. Bà đối đãi thực tử tế với bọn tôi làm chúng tôi nghĩ ngợi quá.

Bạch Huệ cười:

- Thừa Công Chúa, đâu có chi. Để gì có dịp được hân hạnh tiếp đãi Công Chúa.

Mai Lan thở dài:

- Bây giờ tôi cũng chỉ còn cái hư danh, sự thực Trần Gia đâu còn tại vị nữa.

Bạch Huệ cười, nói rất ngây thơ:

- Thừa Công Chúa vẫn là Công Chúa chứ ạ.

Mai Lan mỉm cười, nhìn cô ta lắc đầu.

Ở lại một chút nữa, rồi Bạch Huệ xin cáo từ:

- Con xin phép về xuống nhà phụ bếp.

Mai Lan gật đầu:

- Cảm ơn Bạch Huệ nhé.

Bạch Huệ vâng, rồi thông thả mở cửa sau xuống nhà dưới.

Đợi cô hầu gái đi khỏi, Cúc đến bên Mai Lan:

- Mời cô xơi xôi.

Mai Lan không ngần ngại, thư thả lấy muỗng múc chè ăn.

Đầu bàn kia, Cúc và Hồng cũng chia nhau ăn nhẩn phần của mình.

Trời đã nhá nhem tối, Bạch Huệ mang lên phòng một cây đèn đồng có ba ngọn bạch lập sáng trưng. Cô ta tắt những ngọn đèn dầu trong đĩa đã được Hồng thắp lên từ trước, rồi quay sang Cúc nói:

- Đèn dầu lên khói, hôi là hôi, chị nhỉ.

Cúc thân mật:

- Đâu có sao Bạch Huệ. Loại dầu này tốt lắm đâu có khói. Vì thế mấy ông nghiện thuốc phiện dùng nó đốt bàn đèn mà.

Bạch Huệ bỏ dở câu chuyện, lại gần Mai Lan, thưa:

- Mời Công Chúa sửa soạn sang phòng khách dự tiệc.

Mai Lan gật đầu:

- Được em cứ đi trước, rồi chúng tôi sẽ ra ngay.

Bạch Huệ đi khỏi, Mai Lan khẽ nói với hai cô thể nữ:

- Để xem họ dở trò gì. Hai con cứ thấy ta làm gì thì tùy cơ ứng biến theo. Nhớ đừng hấp tấp không hư việc.

Vì theo hầu Mai Lan đã lâu, thầy trò nhiều phen vào sinh ra tử nên hai cô rất hiểu cô chủ của mình, vì thế họ hành động rất ăn ý với nhau.

Hành trang đã sắp sẵn, để gọn ghẽ ở góc phòng.

Mai Lan vẫn mặc bộ lụa bạch thường ngày, tóc nàng bới hơi cao cho gọn ghẽ.

Không lâu, Bạch Huệ trở lại trình trọng mời mọi người ra phòng khách.

Đêm nay, căn phòng khách thực sáng sủa. Trên bàn có tới ba cây đèn bạch lạp năm ngọn. Những chân đèn đồng bóng lộn, quý giá. Bàn được trải khăn trắng muốt, trên bày la liệt đồ ăn, khói bay nghi ngút, hương thơm ngát ngào.

Bạch Huệ đang cúi húi sắp lại đĩa bát, những chiếc bát màu trắng răng, viền hoa kim nhũ lóng lánh, úp bên những đôi đĩa ngà chạm trổ tinh vi, sang trọng.

Bạch Huệ nghiêng mình mời Mai Lan ngồi vào bàn.

Nhưng giữ ý Mai Lan khẽ lắc đầu:

- Em để ta tự nhiên.

Nàng nói xong, vịn vơ nhìn ngắm xung quanh phòng khách.

Không lâu, có tiếng mở cửa, rồi Lê phu nhân vui vẻ, ồn ào bước ra. Tối nay, bà ta cũng ăn vận đặc biệt áo lục bạch thêu hoa, giày nhung hạt cườm mà chỉ những mệnh phu mới dám dùng. Nhìn vẻ lịch sự quý phái của bà, không ai ngờ được sáng nay đã có lúc bà đã buông những lời nặng nề, khó nghe với Quân.

Mai Lan hơi cúi đầu chào Lê phu nhân trước.

Bà ta có vẻ rất thoả mãn, đến bên nàng vồn vã:

- Để Công Chúa chờ thực có lỗi. Xin mời Công Chúa ngồi.

Vừa nói, Lê phu nhân vừa kéo nàng đến bên bàn ăn.

Mai Lan không khách khí, khoan thai ngồi xuống, đối diện với bà, rồi cười nói:

- Phu nhân bày vẽ thế này, chúng tôi thực áy náy.

- Ồ, có gì đâu Đã không biết thì thôi, nếu đã biết làm sao có thể thất lễ với Công Chúa được.

Mai Lan lắc đầu:

- Tôi ngày nay cũng là một người dân tầm thường như mọi người, phu nhân để tâm gì tới chút hư vị ngày xưa.

Lê phu nhân lắc đầu:

- Đâu có được, họ Hồ chẳng qua chỉ là đứa thoán nghịch. Ngôi vị của nó chỉ là ngôi vị giành giật của người khác.

Mai Lan thấy vẻ chua chát khác lạ trong giọng nói của bà ta. Mâm cơm dọn cho bốn người ăn, nhưng vì giữ ý, Cúc và Hồng vẫn đứng hầu một bên Mai Lan. Đợi mãi tới khi Lê phu nhân mời hai ba lần, Mai Lan mới cho phép hai người ngồi xuống bàn ăn.

Bạch Huệ, Khuê Bích đã bắt đầu mở vung đánh cơm, mùi cơm tấm thơm phức.

Lê phu nhân ân cần mời Mai Lan cầm đũa:

- Cơm nước nhà quê, lại trong buổi loạn ly, chẳng có gì, xin Công Chúa dùng tạm.

Mai Lan cũng cầm đũa, miệng luôn cảm ơn:

- Cảm ơn phu nhân, bà quả khiêm nhượng, thế này là quá thịnh soạn rồi. Lâu nay, luân lạc khắp nơi, tôi ít khi khi được ăn một bữa tiệc linh đình như tối nay.

Lê phu nhân đặt chiếc thìa vào tô canh đang bốc khói, nói:

- Đây là canh gà ngũ tảo nấu bát bửu, Công Chúa dùng thử trước.

Mai Lan nhìn khắp mâm cơm, cười:

- Cảm ơn phu nhân, xin cho tôi tự nhiên. Nhiều món quá, tôi chưa biết thưởng thức món nào trước đây.

Bồng phu nhân như chợt nhớ ra, quay lại hai cô hầu gái, nói:

- Ô kìa, muối chấm thịt gà thiếu hồ tiêu, tụi bay thực vô tích sự.

Khuê Bích vội mở cửa xuống nhà dưới. Bên này, Cúc đỡ bát của Mai Lan, đặt bên cạnh tô canh gà, nhẹ múc mấy thìa. Khi nàng múc, bàn tay ngửa ra, Mai Lan thoáng thấy mấy móng tay, màu thuốc đã trắng bệch, chừng tô trong tô canh có độc. Tuy nhiên, Cúc vẫn lặng lẽ đặt bát trở lại trước mặt cô chủ.

Lê phu nhân hấp tấp mời:

- Mời Công Chúa. Cả hai em gì nữa, ăn đi chứ.

Cúc Hồng khẽ vâng, rồi cũng lần lượt múc phần mình.

Mai Lan cầm lấy thìa, nhưng chưa ăn, cười nói:

- Xin phu nhân cũng ăn cho vui.

Hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng bà ta cũng múc phần canh vào.

Mai Lan bưng bát canh lên miệng ăn.

Lê phu nhân nhìn nàng rất nhanh, rồi bỗng đứng dậy:

- Xin các vị cứ tự nhiên, tôi có vật này muốn biếu Công Chúa lại để quên trong phòng. Tôi xin lỗi đi lấy, không chốc nữa lại quên.

Bà ta nói xong, vội vã rời phòng khách.

Mai Lan hơi ngừng lên nói với Bạch Huệ:

- Bạch Huệ làm ơn cho tôi xin cái tắm.

Cô hầu gái nhanh nhẹn đến bên tủ chè lấy ống tắm.

Lúi húi một chập, lúc trở ra bàn ăn, Bạch Huệ bỗng rụng rời tay chân vì thấy ba thầy trò Mai Lan đã gục đầu cả

xuống bàn ăn.

Sợ quá Bạch Huệ la lên:

- Trời, bà ơi... bà ơi...

Ngay lúc đó, Lê phu nhân đã xuất hiện cạnh bàn ăn.

Bạch Huệ trở mắt ngạc nhiên nhìn Lê phu nhân trong lúc bà ta đang cười vang cả ba gian nhà khách.

Đang sau, Lê phu nhân vừa xuất hiện một người, Lê Ban. Đúng Lê Ban, anh em trong nhóm Phục Trần. Ban hiện ra cũng cất tiếng cười ha hả.

Khuê Bích vừa trở lên, thấy hai thím cháu Lê phu nhân cười như điên loạn, trong khi ba cô khách quý thì gục đầu trên bàn tiệc, không biết sống chết ra sao, ngạc nhiên đến độ sợ hãi, đứng nép bên Bạch Huệ.

Lê phu nhân đến bên Mai Lan, nhìn nhanh qua ba bát canh gà chỉ còn chút cặn, bà ta đắc ý, tiện tay nắm tóc nàng kéo ngược lên, trông khuôn mặt xinh đẹp, hai mắt nhắm nghiền, vừa ghen tức, vừa hả hê.

Lê phu nhân bỗng buông tay ra khấn mặt Mai Lan đập mạnh xuống bàn, quay lại Ban, đắc chí nói:

- Ta tính việc như thần. Con ma đầu này đâu có thoát khỏi tay ta.

Lê Ban tiến lại gần Mai Lan, trái với Lê phu nhân, hấn vuốt nhẹ tóc nàng, cười nói:

- Sáng nay, nghe cô nói, cháu đã biết ngay là nàng ta.

Lê phu nhân không chịu thua, cao giọng:

- Hừ, ta đã đoán ra nó từ đêm qua. Thấy bộ điệu khép nép của thằng Quân, ta đã biết ngay. Nhưng, cũng mãi tới lúc tụi nó ăn sáng, anh ở trong ngõ ra xác quyết là nó, ta mới quyết tâm ra tay. Nếu không, chỉ sợ hại lắm người.

Bà ta bỗng nhìn lên bức hoành phi treo ở cuối phòng, bức hoành phi mà Mai Lan đã nhận ra là của Dương Nhật Lễ tặng bà ta ngày vu quy, nghiêng răng nói:

- Mãi đến ngày hôm nay ta mới có dịp trả mối thâm thù này cho anh ta. Chính vì thằng bố nó mà chúng ta tan cửa nát nhà. Lễ ra nhà họ Dương đã là một Đại Triều ở đất nước này rồi. Ta cũng là một quận chúa như ai, chứ đâu đến hạng con chó cái này.

Trong cơn tức giận, Lê phu nhân đã buông những lời quá thô bỉ.

Lê Ban hơi nhăn mặt, khẽ nói:

- Thím ơi, đó là tội lỗi của những thằng họ Trần, chẳng qua nàng cũng là kẻ vô tình.

Lê phu nhân trợn mắt nhìn Ban, hét lên:

- Anh còn bệnh nó hả, cha ăn mặn, con khát nước. Với lại, chỉ cái bộ mặt vênh vang ta đây của nó cũng đáng chết với ta rồi chứ không cần nó có tội thực với nhà ta hay không.

Lê Ban đành nín lặng chịu đựng cơn giận bốc lửa của bà thím dâu. Trong khi đó, Lê phu nhân đi đi lại lại quanh phòng khách. Bà đang nghĩ phương thức nào thích hợp nhất, thâm độc nhất để hành hạ kẻ thù, vừa thù nhà, vừa hận vì nàng mà Quân đối đãi với bà không ra gì.

Bỗng bà dừng bước trước mặt Ban, hỏi:

- Bao giờ tụi Minh tới đây?

Lê Ban trả lời:

- Cháu cho chim đưa thư tới Tổng trấn thành Đông Quan ước hẹn với họ tới đây vào đầu giờ dần.

Lê phu nhân tỏ vẻ không bằng lòng:

- Ta muốn cho đám quan quân nhà Minh hành hạ nó càng sớm càng hay. Ha ha! Công Chúa nhà Trần làm điểm cho quân Minh thì còn gì nhục cho bằng. Sao anh lại hẹn chúng muộn vậy.

Lê Ban hơi ngượng, ngập ngừng:

- Thím không muốn thấy nó làm cháu dâu một đêm sao?

Lê phu nhân ngẩn ra một lúc, rồi bỗng cười ha hả:

- A, thằng này có ý kiến hay. Ta cũng muốn thưởng công anh.

Lê Ban nói một câu làm Lê phu nhân hơi nhăn mặt:

- Đây là thím mượn hoa cúng Phật, chứ đâu có phải là đồ riêng của thím.

Được, đợi đến khi ta về Triều mới rồi ta sẽ tính cho anh. Anh cũng biết lão Trương Phụ đã cam kết rất nhiều với ta rồi đó. Chúng ta mới đúng là người có quyền nói để nghiệp chứ không phải là đám con cháu nhà Trần. Hoàng Huynh ta, Dương Nhật Lễ mới là vị vua chính danh, còn cha con Mai Lan này chỉ là kẻ thoán nghịch. Mai này, Dương Triều sẽ huy hoàng trên giải đất này, ha ha ha.

Lê Ban khép nép kể công:

- Thím ạ, trước sau, công bắt Mai Lan này cháu cũng dự một phần. Nếu thím không sai cháu đi Tây Đô gặp Trương tướng quân thì cháu đã bắt được cả bọn chúng từ mấy hôm trước rồi, chứ đâu có chờ mãi tới ngày nay. Nhưng cũng may, sáng nay cháu về kịp, có như thế, cháu mới được..

Lê phu nhân biết bọn đàn ông trước sau rồi cũng xoay sở đến mục đích cuối cùng đó, khẽ thở dài:

- Thôi được, làm gì thì làm lẹ đi, không tới lúc bọn Minh nó tới thì lại xôi hỏng bỏng không.

Lê Ban sung sướng:

- Cháu chờ đợi cái đêm nay đã bao lâu rồi. Thím yên tâm, bây giờ chưa sang giờ dậy, còn kịp chán.

Nói xong, Lê Ban quay sang hai cô hầu:

- Hai đứa bay khiêng hai con Cúc, Hồng về phòng chúng, còn mang Mai Lan về phòng ta.

Hai cô hầu lăm lét nhìn nhau làm Ban bực mình gắt:

- Chúng mới bị mê chứ chưa chết đâu mà sợ. Ít ra tới sáng mai chúng mới tỉnh lại được. Làm đi, sao còn đứng mãi đấy khi?

Khuê Bích, Bạch Huệ liú ríu làm theo.

Cúc, Hồng được đưa về phòng phía Đông.

Cuối cùng, Mai Lan cũng đã được mang về căn phòng phía Tây, ngay sát phòng khách là nơi mà Lê phu nhân vẫn dành cho khách họ hàng mỗi khi họ tới chơi và muốn ngủ lại qua đêm.

Lê phu nhân nhìn quanh, rồi nói:

- Thôi tụi bay dọn dẹp đi, nhớ tắt bớt đèn, rồi xuống nhà nghỉ. Chốc nữa, quan quân có tới đây, đừng có vác mặt lên không mang họa, chẳng ai cứu được đâu.

Lê Ban khẽ nói:

- Cháu cũng xin đi ra tay chân mặt mũi một chút cho nó mát mẻ cái đã.

Đợi ba người đi hết xuống nhà dưới, Lê phu nhân mới thở phào, thoải mái. Bà thông thả đặt cây đèn năm ngọn bạch lập ở giữa bàn. Căn phòng trở nên vắng lặng, chỉ còn tiếng dế kêu rên rĩ đâu đó. Ánh nến chập chờn, bỗng bà cảm thấy một nỗi buồn ghê gớm, như có một việc gì bất thường quanh quất đâu đây.

Mai Lan đã bị bắt. Tất cả rồi đây sẽ êm đẹp. Thù nhà, hận tình, tất cả đã xong, danh vọng sắp đến.

Bỗng bà như muốn xem lại bộ mặt đẹp đến đáng ghét của nàng Công Chúa Trần gia.

Một ý nghĩ ghê gớm thoáng qua, không thể chịu được cái bộ mặt kiêu diễm đó. Nhưng phải đợi Lê Ban cái đã, rồi chỉ hai cái rạch thôi, cái mặt đó sẽ không còn hấp dẫn chút nào nữa.

Nghĩ ngợi sao, Lê phu nhân rời phòng khách, đi về phía Tây hành lang, vào phòng Lê Ban.

Lê Ban đã đẩy cửa vào phòng. Mùi thơm của hoa lan thoang thoảng đâu đây khiến chàng ngây ngất. Nghĩ lại những ngày còn theo bọn Phù Trần của Mai Lan, mỗi lần hội họp mà có nàng tham dự, là một lần lòng Lê Ban xốn xang thèm khát. Con người đó, bộ mặt đó toát một sức hấp dẫn kỳ lạ khiến hắn đôi lúc như muốn

điên lên vì khát vọng. Thì nay, bây giờ đây, người ngọc đã ở ngay trên giường hắt rồi, thần tiên nào bằng.

Lê Ban nhẹ nhàng tiên về phía giường, vén màn lên. Ánh đèn dầu trên tường cao chập chờn soi mờ mờ thân hình kiều diễm của nàng Công Chúa đáng thương. Mái tóc buông lơi, mặt nàng nghiêng trên gối, hơi quay vào phía trong.

Lê Ban hồi hộp vô cùng. Chàng nhào lên giường, dù biết rằng người thiếu nữ đã mê man bất tỉnh, không còn một chút chống cự, nhưng chàng ta vẫn không sao bình tĩnh được, toàn thân như bắn loạn lên vì kích động đến tột cùng. Đây là lần đầu tiên trong đời hắn được gần đàn bà.

Tay Ban run run mở những hàng cúc vôi vàng như sợ ai cướp mất của quý ngàn vàng. Những mảnh vải cuối cùng rời cũng không còn nữa, tấm thân ngà ngọc lộ lộ. Khuôn mặt đẹp giờ này cũng không còn cần thiết phải ngấm vì còn những chỗ hấp dẫn hơn, thôi thúc hơn, dâng cao làm hắn đến nghẹt thở, miệng thở dốc.

Không một chống cự nhỏ nhoi, không một lời than vãn, rên rỉ, tất cả chỉ là những chịu đựng, những chịu đựng mà trong cơn hôn mê, người đàn bà đành mang mối nhục nhã không thể rửa sạch.

Lê Ban mệt mỏi buông tấm thân trắng muốt, nằm vật sang một bên để nghỉ. Lúc này, hắn mới lại nghĩ thấy thoang thoảng mùi lan, mùi lan mà hắn đã từng có dịp thưởng thức mỗi khi đứng gần Mai Lan.

Thực thoả mãn, ngàn lần thoả mãn.

Lê Ban băng khuâng nghĩ tới cảnh ngộ hai người. Hắn bỗng cảm thấy ân hận, thấy tội nghiệp nàng vô cùng. Dù sao, nàng cũng là người đáng kính, là nguồn hy vọng của bao người. Mối thù của Lê phu nhân với nhà Trần làm sao lại đổ lên đầu nàng.

Lê Ban bỗng nghĩ đến cách cứu nàng, cứu Mai Lan để vĩnh viễn được làm chồng nàng.

Mai Lan chắc chắn sẽ trách cứ, sẽ khi rẻ hắn. nhưng với ơn cứu tử, có thể nàng không nổi xử tệ với hắn.

Ban chỗi dậy, mặc nhanh quần áo, ra khỏi giường, lấy ghế đứng lên đốt cả bốn ngọn đèn.

Hắn muốn tự tay mặc đồ, sờ sờ nàng, muốn có dịp nhìn ngắm thực kỹ tấm thân ngàn vàng mà trong cơn bốc lửa vừa rồi, hắn đã bỏ qua.

Lê Ban trở lại giường, vén cao tấm màn lên.

Hắn bỗng sợ toát mồ hôi, khẽ kêu lên:

- Trời!

Chương Sáu

Đêm đã khuya, những thuyền chài trên hồ Dâm Đàm đã lên đèn. Đâu đó, những ánh lửa chập chùng ẩn hiện, soi bóng trên dòng nước tịch mạch, thê lương. Không một tiếng động nào, ngoài tiếng sóng nhẹ vỗ vào mạn thuyền. Ngọn đèn chai, thứ đèn dầu lạc một ngọn bắc lồng trong một chiếc chai thủy tinh được cắt cụt đầu và đáy, treo lơ lửng ở một góc mũi thuyền. Chiếc thuyền chài không rộng lắm, bề ngang chừng thước rưỡi, dài chừng bốn thước, nhưng lại là một căn nhà nhỏ, với đầy đủ những tiện nghi tối thiểu cho một gia đình dân chài lưới. Có nơi ăn, chốn ngủ, đồ dùng thường nhật cũng như để làm nghề.

Đêm nay, Cả Đông đã gửi vợ con tạm trú bên thuyền một bạn nghề, để cho thuê thuyền mình vài đêm. Số tiền này rất lớn, lớn hơn nhiều so với những đêm làm nghề vất vả. Con thuyền cạm sào dưới một gốc liễu bên hồ.

Anh Cả Đông ngồi bên mạn thuyền từ chập tối. Trên bờ vẫn vắng ngắt.

Anh bỗng giật mình vì ở phía trái cỏ ngọn lửa bốc cao lên trong xóm Đông. Nhà ai cháy vậy? Anh đứng thẳng người như muốn nhìn cho rõ hơn, nhưng thực ra, cũng chẳng trông thấy gì thêm.

Ngọn lửa bốc mỗi lúc một cao. Từ ít lâu nay, quân giặc xâm lăng đốt nhà, cướp của dân xây ra thường ngày ở bên kia sông Tô Lịch, tại những khu phố giàu có trong thành, nhưng chưa có vụ nào xảy ra tại những thôn hẻo lánh như vùng anh ở.

Có thể nào quân giặc đã càn quét tới đám dân nghèo khó. Điều này đã làm Đông sợ hãi, lo lắng cho gia đình một vợ hai con của mình, cho bạn nghề và bà con trong làng chài lưới bé nhỏ này.. Từ đây, sẽ không còn một ngày bình yên.

- Anh Đông.

Có tiếng gọi sau lưng làm Đông giật mình. Người thiếu nữ bạch y thuê thuyền đã ra hỏi anh không hay.

Trong bóng đêm, Đông nhìn không rõ, nhưng anh vẫn mừng tượng được nét oai nghiêm trên khuôn mặt kiêu diễm của nàng.

Đông hơi lùi lại phía sau, nghiêng đầu, lễ phép thưa:

- Bẩm tiểu thư đã ra ngoài chơi.

Trong đêm, tiếng nàng nhẹ như hơi gió thoảng:

- Cháy ở thôn nào vậy anh?

- Bẩm cô, chắc là thôn Đông rồi... thôn này ở ngay bên lộ, quân giặc từ bên kia bến Anh Vũ có thể bơi thuyền sang dễ dàng. Và lại ở nơi đó mới có một vài trang

trại của mấy vị đại quan hồi hưu, có tiền bạc, chứ thôn Tây, chúng con đây, nhà nào cũng nghèo cả.

Thiếu nữ yên lặng suy nghĩ một lát mới hỏi:

- Nhà Lê phu nhân ở thôn đó?

Đông khẽ reo lên:

- Thưa cô đúng, cô cũng quen bà phu nhân này?

Thiếu nữ khẽ hừ một tiếng, rồi không trả lời vào câu hỏi của Đông, nàng như nói một mình:

- Lạ nhỉ.

Từ thôn Đông, ánh lửa đỏ rực cả một góc trời. Đám cháy đã tới hồi dữ dội nhất. Từng cuộn khói theo ánh lửa ngùn ngụt bốc lên trời. Mặt hồ Dâm Đàm bỗng trở nên huyền ảo. Những thuyền chài cắm sào trên hồ như đồng thức giấc. Mọi người đã ra cả mạn thuyền để xem đám cháy. Tiếng nói lao xao phá vỡ cái không khí tịch mịch cổ hữu ở nơi này. Thỉnh thoảng người ta lại cất tiếng gọi nhau ơi ới, trao đổi những câu bàn bạc truyền từ thuyền này sang thuyền khác.

Rất lâu, không thấy người thiếu nữ nói thêm điều gì, anh Đông hơi quay lại nhìn thì nàng đã trở vào trong thuyền từ lúc nào rồi. Bỗng có ba tiếng gõ vào thành thuyền, anh Đông biết đó là ám hiệu nàng gọi anh. Đông vội vã khom lưng, vén chiếc chiếu che cửa, chui vào trong khoang. Nàng thiếu nữ đang ngồi dựa bên gối. Ánh lửa mờ ảo của ngọn đèn chài làm Đông cảm thấy nàng có nét thần tiên huyền bí lạ thường. Thấy anh, người thiếu nữ khẽ nói:

Bên ngoài ồn ào quá, anh cần phải chú ý những người qua lại trên bờ, xem có thấy người nhà tôi tới không. Anh nhớ ám hiệu rồi chứ?

- Bẩm cô, con nhớ. Cô cứ yên lòng nghỉ ngơi, con không để lỡ việc cô đâu.

Người thiếu nữ gật đầu:

- Tôi cũng tin như vậy. Thôi anh ra ngoài đi.

Đông trở ra ngoài mạn thuyền. Đám cháy đang lui dần. Ngọn lửa đã thấp, chỉ còn những tàn lửa chớp chớp trên cao rồi tắt ngúm.

Chẳng mấy chốc, cái vắng lặng trở lại trên mặt hồ.

Người ta đã rút hết cả vào trong khoang thuyền.

Trong đêm khuya, chỉ còn lại mình Đông giữa cảnh bao la, hiu quạnh. Lần đầu tiên trong đời, anh gặp cái cảnh ngộ này, chờ đợi, đón tiếp những người mà mình chưa hề quen biết, trong một khung cảnh đêm hôm mịt mù này chén anh hồi hộp không ít. Nhớ lại dáng dấp của người thanh niên buổi chiều đến thuê thuyền, đến vẽ quý phái của người thiếu nữ đang nghỉ trong khoang,

Đông cũng đoán chừng họ là những vị hoàng thân quốc thích chạy giặc. Điều đó làm Đông thấy việc mình làm trở nên thực có ý nghĩa.

Đêm mỗi lúc một khuya, ánh trăng hạ tuần đã lên chênh chếch phía sau thành Đông Quan. Bóng hàng liễu chập chờn rủ bên bờ hồ. Con đường mòn ẩn hiện, chạy dài về phía xa xa, vắng ngắt. Anh thức khuya, dậy sớm đã quen, nhưng cái tâm trạng xôn xang, bồn chồn vì chờ đợi đã làm anh mệt mỏi vô cùng. Mắt anh như muôn điu lại vì buồn ngủ.

Bỗng có tiếng động đầu đây làm Đông giật bắn người. Anh nhìn lên bờ, dưới gốc liễu, đã thấp thoáng có bóng người.

Đông luống cuống tay chân. Anh vùng đứng dậy nhìn lên đào dác. Từ trên có ba tiếng huýt sáo nhỏ và ngắn. Đông thót người vì đó là ám hiệu mà anh đã được dặn từ trước. Đông huýt lại hai tiếng dài. Trên kia, ám hiệu lại được trao đổi lại. Khi hai bên đã biết chắc là người nhà, Đông đang định cho thuyền sát vào bờ để rước khách thì bỗng con thuyền hơi rung động. Đến khi định thần lại, Đông đã thấy xuất hiện trước mặt mình ba bóng người, hình như có một người bị thương, phải diu một bên.

Đông chưa kịp lên tiếng thì từ trong thuyền đã có tiếng nói vọng ra:

- Các con vào cả đây.

Đông nhanh nhẹn đến bên cửa, vén lá chiếu che cửa để mấy người mới tới vào trong, rồi lui ra ngoài.

Trong khoang thuyền chật chội, nhưng cũng đủ để bốn người ngồi thoải mái. Nàng ngồi giữa hai cô thể nữ, nét mặt trầm trầm... Giữa khoang thuyền, Bạch Huệ đang mê man bất tỉnh.

Cúc không để cho cô chủ hỏi, nàng bình tĩnh báo cáo trước:

- Thưa, từ lúc cô rời khỏi nhà Lê phu nhân, chúng con phục bên tàng cây ngoài vườn để dễ theo dõi động tĩnh bên trong, đồng thời chờ bọn chú Quân. Chừng một khắc sau, chúng con nghe thấy nhiều tiếng la hét chửi rủa, tiếng khóc lóc của Lê phu nhân, tiếng van lơn, kêu xin của Lê Ban rất ồn ào vang lên ở trong nhà. Rồi tiếng đập phá đồ đạc và bỗng nhiên tòa nhà bốc cháy dữ dội. Con định cùng Hồng chia nhau vào cứu người trong nhà, thì bọn chú Quân lại. Quân và con đang bàn xem cách nào ổn thoả nhất thì tụi quan quân Minh cũng vừa tới. Vì phải chia nhau thanh toán tám tên quân kỵ và một thằng phó tướng, đến khi chúng con giải quyết xong thì tòa nhà đã cháy ra tro. Con chạy xuống khu nhà bếp may bắt gặp Bạch Huệ ngất xỉu ở ngoài hè.

Mai Lan hơi vạch mắt Bạch Huệ, rồi nhanh tay điểm mấy huyệt đạo trên người cô ta.

Cúc ngưng lại xem Mai Lan cứu Bạch Huệ, xong tiếp:

- Bọn chú Quân còn ở lại một chút để thanh toán mấy cái xác chết, chắc cũng sắp về tới nơi.

Tuy đã hết nguy hiểm, nhưng Bạch Huệ còn rất mệt, nằm nhắm mắt thiêm thiếp.

Nghe Cúc báo cáo, Mai Lan khẽ thở dài. Chưa bao giờ nàng cảm thấy ân hận như hôm nay. Từ lúc rời khỏi nhà Lê phu nhân, nàng bắn khoãn vô cùng. Nàng nhỏ nhen quá chẳng. Tầm thân trinh bạch, một khi đã bị nhục nhã thì làm sao còn dám sống. Người ta đã xử tệ với nàng thì ngược lại, nàng có quyền trả đũa. Nhưng trả đũa một cách thâm độc như vậy có là một việc xứng đáng với một người như nàng không. Chưa bao giờ Mai Lan phải đương đầu với một vấn đề quá riêng tư đến như vậy Trinh tiết và danh dự của chính mình.

Nàng vội hỏi:

- Còn Lê phu nhân và Ban?

Cúc nhanh miệng:

- Con chắc họ đã chết cả rồi.

Hồng bắn khoãn:

- Họ có thể ra khỏi nhà, sao lại chịu chết một cách vô lý như vậy?

Cúc nói:

- Hồng khờ quá, họ đốt nhà để tự tử thì còn chạy ra ngoài làm gì.

Mai Lan thấy nhói trong tim. Kết quả của một hành động trả thù. Nàng với tay ra sau lưng lấy một bọc vải đưa ra trước mặt Cúc, Hồng: bộ quần áo sang trọng của Lê phu nhân, khẽ nói nhanh:

- Thủ tiêu nó đi. Đừng cho bọn Quân biết việc hôm nay.

Nàng nói xong, cảm thấy rất ngượng, vì từ xưa tới nay, Mai Lan chưa hề làm một việc khuất tất như vậy.

Trong một giây phút nào đó, dù ở một người cương trực, công chính như Mai Lan, cũng không thể tránh được những phản ứng rất đàn bà tính: ghen tương, thù hận, nhất là những khi lòng tự ái và danh dự của họ bị xâm phạm nặng nề. Ngày hôm nay, dù danh dự, trinh tiết của nàng suýt bị xâm phạm, nàng có thể thoát một cách nhẹ nhàng hơn mà nàng không làm, trái lại, với kế "thiêm thù thoát xác", thay đổi vị trí giữa nàng và Lê phu nhân, khiến cho cả hai, bà ta và Lê Ban bị nhục nhã đến độ không còn dám sống nữa. Giết người cũng đã từng giết, nhưng chưa bao giờ Mai Lan cảm thấy vô cùng ân hận như bây giờ.

Cúc ôm bọc vải trong tay, nói:

- Để con kiểm hòm đá đim bộ đồ này xuống đáy hồ là xong.

Mai Lan gật đầu đồng ý. Cúc chui ra phía sau lái.

Bồng thuyền hơi tròng trành.

Mai Lan bảo Hồng:

- Chắc bọn Quân đã tới.

Hồng vội kéo Bạch Huệ nằm gọn ở một góc khoang thuyền. Không mấy chốc, Lê Quân từ ngoài lên tiếng:

- Chúng tôi đã về, thưa cô.

- Quân vào đây.

Lê Hoàng Quân nhẹ vén tấm chiếu che cửa khum lưng chui vào. Trong thuyền chật chội, chàng ngồi ngay gần cửa. Thoáng thấy vẻ mệt mỏi của Mai Lan, Quân liền nói:

- Mọi chuyện đều tạm giải quyết xong, có lẽ đêm nay cô nên nghỉ một chút để lấy sức.

Mai Lan lắc đầu:

- Mình phải lo cứu mấy anh chị em bị bắt sáng nay Quân trấn an nàng:

- Cô yên tâm, chuyện này tôi lo được mà. Đâu đến nỗi cô phải thân chinh.

Cúc đã quay trở vào. Lê Quân hỏi:

- Cô gái Cúc cứu được bây giờ thế nào?

Mai Lan đỡ lời:

- Cô ta không sao. Chỉ bị ngất đi. Hiện đang ngủ.

Quân nghĩ ngợi một lúc, rồi nhẹ thở dài, nói:

- Tôi thật không ngờ lai lịch Lê phu nhân lại phức tạp như vậy. Lúc tôi nhận được thư của cô, tôi mới té ngã ra.

Ngừng một lát, Quân tiếp:

- Nhưng điểm đau lòng nhất là Lê Ban. Tôi thực đắc tội.

Mai Lan an ủi:

- Thôi Quân, việc đã qua thì không cần nhắc tới nữa ân hận cũng vô ích thôi. Việc cần phải tính bây giờ là tình trạng nguy hiểm của các anh chị em đang bị tù tội. Ai đã cung cấp tin, chỉ điểm cho giặc.

Quân nói:

- Chắc Lê Ban rồi.

Mai Lan ngẫm nghĩ, rồi lắc đầu:

- Lúc chúng tôi vờ trúng độc của Lê phu nhân, nghe họ đối đáp với nhau, tôi cảm thấy hình như Lê Ban không biết việc này.

Mai Lan nhìn Quân, nói tiếp:

- Chuyện ngày hôm nay còn nhiều phức tạp, nếu đã có một Lê Ban này, thì cũng có thể còn những Lê Ban khác nữa. Mỗi kẻ phản bội đều có một lý do riêng của nó.

Chúng ta cũng thừa biết những chuyện này khó tránh được, vì mưu mô của quân giặc quá thâm độc, chúng dùng đủ mọi thủ đoạn để chia rẽ dân tộc mình. Bả vinh hoa làm tối mắt bọn ham danh tham lợi. Bọn Hoàng Tử Dương, bọn Lê phu nhân và còn những nhóm nào nữa đây Quân cần phải duyệt lại toàn bộ cơ cấu tổ chức và hoạt động của nhóm chúng ta để kịp thời ngăn chặn những đáng tiếc có thể xảy ra sau này nữa.

- Vâng, tôi xin tuân lệnh.

Mai Lan chợt hỏi Cúc:

- Cúc, còn cỗ xe ngựa và người đánh xe.

Cúc ngần ra một lúc, đáp:

- Cỗ xe ngựa. Đúng, lúc sau này con không còn thấy nó nữa. Nó đi từ hồi nào kia?

Mai Lan nói:

- Có lẽ phải hỏi Bạch Huệ cho ra lai lịch của tên đánh xe.

Hồng khẽ lấy vai Bạch Huệ, nàng ta chợt tỉnh giấc, ngồi nhồm dậy, ngơ ngác nhìn mọi người.

Mai Lan hỏi, nhưng giọng thực nghiêm nghị:

- Bạch Huệ, em thấy khỏe chưa?

Bạch Huệ chưa hết ngạc nhiên, vừa nhận ra Mai Lan, nàng phục xuống lạy chào, rồi khẽ nói:

- Bẩm Công Chúa, con đã khỏe. Thưa con ở đâu vậy ạ?

- Em đang ở trên thuyền của ta. Cúc đã cứu được em về đây hồi đêm.

Bạch Huệ nói, giọng xúc động:

- Xin đa tạ Công Chúa và chị Cúc đã cứu tử con. Công Chúa và các chị được bình an về đây con rất mừng.

Mai Lan khẽ gật đầu, đợi cho đến khi Bạch Huệ lấy lại bình tĩnh, rồi nàng mới hỏi tiếp:

- Tình hình trong nhà Lê phu nhân thế nào trước khi đám cháy xảy ra, em có thể kể cho ta nghe được không?

Hai giọng lệ từ từ lăn trên má, phải một lúc khá lâu, cô hầu gái của Lê phu nhân mới thốt lên lời:

- Sau khi chúng con dọn dẹp xong, thì bà con cho hai đứa chúng con đi ngủ. Cậu Ban theo xuống nhà rửa mặt, rồi cũng trở lên ngay. Tuy nhiên, cứ nghĩ đến hoàn cảnh của Công Chúa, con không sao nhắm được mắt.

Cô ta ngừng một lúc, nói một câu hơi ra ngoài câu chuyện:

- Cám ơn Trời Phật, Công Chúa đã thoát nạn.

Mai Lan gạt đi:

- Em kể tiếp đi.

Bạch Huệ khẽ vâng, rồi tiếp:

- Nằm không gần hết một canh, con bỗng nghe thấy tiếng la hét ở nhà trên. Con vội đánh thức Khuê Bích, rồi hai đứa con lên lên trên đó xem chuyện gì. Qua khe cửa sổ buồng cậu Ban, cảnh trước mắt làm chúng con vô cùng sửng sốt. Bà con choàng chiếc khăn mỏng, đầu tóc rũ rượi, đương lồng lộn, xía xói cậu Ban, miệng la hét thảng khốn nạn, thảng khốn nạn mà làm chuyện loạn luân rồi. Trời ơi, cảnh đó, cậu Ban quỳ mọp dưới đất, vừa lạy, vừa rên rĩ dưới những cái đá, cái tát của bà con: "lạy thím, oan cho con, con thề là con không biết. Con thực không ngờ". Mỗi lúc bà con như càng điên lên, bà xé màn, phá đồ đạc trong nhà, miệng chửi rủa. Rồi cuối cùng, như không chịu nổi sự đau khổ, nhục nhã, bà con đổ hết thùng dầu đốt đèn trữ trong phòng, rồi nổi lửa đốt nhà, miệng rít lên: "Nhục, nhục, còn sống làm gì nữa hờ trời...". Khuê Bích lo quá, tung cửa vào bị bà con phang cho một cái chân ghề té xui dưới đất. Con nhát gan, đứng chết dí một chỗ, hoang mang không biết phải làm gì. Đến khi lửa lan ra khắp nhà, con bị sặc khói ngất ngư, đến khi chạy được ra ngoài thì bị ngất xỉu, không còn biết gì nữa.

Mai Lan hơi nhăn mặt. Nàng biết là Phu Nhân chắc chắn đã nguyên rửa nàng không tiếc lời, nhưng vì nể mặt nên Bạch Huệ không dám nhắc lại.

Lê Hoàng Quân nói:

- Lê Ban tệ quá.

Mai Lan khẽ thở dài, giọng hơi lạc:

- Không, lẽ ra hẳn muốn xử tệ với tôi, chứ không phải Lê phu nhân. Nhưng tôi đã không thể để cho hắn làm được như vậy.

Câu nói của nàng thực máy móc và mơ hồ. Lê Quân cũng chỉ dám biết tới đó. Tuy nhiên, chàng đã thấy được tất cả sự thương tâm trên nét mặt của nàng. Không khí yên lặng nặng nề bao phủ mọi người. Một lúc khá lâu, Mai Lan hỏi Bạch Huệ:

- Bạch Huệ, tên đánh xe ngựa là người thế nào?

Bạch Huệ như chợt tỉnh cơn mê, cô ta hơi nhíu lông mày, rồi đáp:

- Bẩm Công Chúa, người này không phải là tên đánh xe mướn, mà là người anh con chú con bác với bà của con.

Mọi người đều ngạc nhiên:

- Hắn ta ở đâu?

- Con cũng không được rõ, chỉ thấy lâu lâu ông ta lại chơi, một mình hay với một vài người nữa, hoặc đánh xe tới đưa bà con đi, thường lâu tới cả buổi, có khi qua đêm luôn.

Mai Lan liếc nhanh sang Quân, chàng hội ý, gật đầu.

Biết là có hỏi nữa, Bạch Huệ cũng không biết gì hơn, Mai Lan diu dàng nói:

- Bạch Huệ, bây giờ Lê phu nhân đã mất, nhà cửa đã cháy cả rồi, vậy em muốn về đâu, sáng mai ta sẽ cho người đưa em đi.

Bạch Huệ mặt cúi gằm, nước mắt đầm đìa, nghẹn ngào đáp:

- Bẩm Công Chúa, con mồ côi từ nhỏ, ở với Bà con bấy lâu, nhiều lúc muốn bỏ đi cũng không biết về đâu. Nay việc đã như thế này, con xin Công Chúa tùy nghi định đoạt.

Nghe lời Bạch Huệ, mọi người nhìn nhau khó nghĩ.

Sau cùng, Mai Lan bảo cô ta:

- Thôi được, ta sẽ lo cho em.

Đến đây, Lê Hoàng Quân xin kiêu từ, Mai Lan không khỏi áy náy, hỏi:

- Quân thực không cần tôi cùng đi cứu mấy anh chị em bị bắt giữ sao?

Lần đầu tiên, Mai Lan thấy Mai Lan thiếu tin tưởng ở chàng, khiến chàng hơi khựng lại một chút, rồi đáp:

- Tôi hứa sẽ đem họ về, chậm lắm là tối mai. Nếu không tôi.

Mai Lan tỉnh ý, vội gật đi:

- Quân đừng hiểu lầm tôi. Tôi thấy được sự khó khăn ngày hôm nay, muốn nhắc chừng vậy thôi. Quân đi đi, hãy thận trọng.

Quân khẽ vâng rồi lui ra. Nhưng bỗng Mai Lan gọi giật lại, nói:

- Nay Quân, còn tin trong Nam thế nào?

Lê Hoàng Quân buông tấm chiếu che cửa, quay nữa người lại, nói:

- Người đưa tin đầu tiên tới đây vào sáng hôm nay, cho biết anh ấy sẽ tới đây vào đêm mốt. Kẻ này cũng không biết gì nhiều về tình hình chiến sự nên tôi cũng không làm mất thì giờ để hắn đến gặp cô. Tôi đã cắt người theo dõi để đón khách.

Thôi được. a, nếu thiếu người đi Đông Quan, Quân có thể cho Giác Huệ theo.

Lê Hoàng Quân không thấy nàng đã động tới Lê Lai, vì anh này võ nghệ còn tầm thường, cho đi theo chỉ thêm gánh nặng, nên đáp:

- Vâng, tôi cũng còn đủ người, nhưng cũng nên đưa Đại Sur đi để ông ta thêm kinh nghiệm cũng như làm quen với các hoạt động của nhóm mình. Tôi sẽ lo chỗ tạm trú cho Lai. Xin cô an tâm nghỉ ngơi.

Mai Lan đợi cho bọn Mai Lan lên bộ xong, mới bảo bọn Cúc:

- Bây giờ chúng ta chia nhau mà ngủ.

Giữa lúc đó, từ xa bỗng có tiếng gà xao xác gáy. Đã nửa đêm. Trăng hạ tuần lạnh lẽo chiếu xuống mặt hồ long lanh. Mai Lan ngồi thẳng dậy, tiếp:

- Đã sang canh ba, ta sẽ lo phiên gác đầu, sau đó đến Cúc, rồi đến Hồng. Bây giờ các con ngủ đi.

Cúc nói mau:

- Xin cô cứ đi nghỉ, con và Hồng sẽ thay phiên gác.

Với lại cho thuyền ra xa bờ thì chắc cũng không có gì đáng ngại.

- Không, mấy con đã vất vả suốt buổi chiều nay rồi, đi nghỉ đi, để lấy sức. Ngày mai còn nhiều việc phải làm.

Biết Mai Lan đã quyết định việc gì thì không thể thay đổi, Cúc và Hồng đành vâng lời. Hai cô dọn dẹp chỗ nghỉ cho mình và Bạch Huệ.

Mai Lan ra ngoài khoang thuyền. Bốn bề vắng ngắt.

Những con thuyền chài rải rác đó đây, mờ mờ dưới ánh trăng vàng úa ướt sũng sương đêm. Xa xa, thỉnh thoảng vọng lại vài tiếng vạc ăn đêm lạch lũng giữa bầu trời vắng.

Nhìn thấy cả Đông đang ngủ gà ngủ gật ở đầu mũi thuyền, Mai Lan hơi lắc đầu.

Có lẽ bọn Cúc, Hồng đã ngủ say rồi. Càng về khuya, Mai Lan càng cảm thấy rất cô đơn.

"Non sông bốn mặt ngủ mơ màng

Thức tỉnh mình ta dạ chẳng an!"

(Thơ Hàn Mặc Tử)

Nước đang mất dần vào tay ngoại bang, không còn cách nào cứu vớt. Cả dân tộc như đang ngủ vùi trong tuyệt vọng, buông xuôi. Nàng bỗng thấy cái yên lặng của đêm khuya nó nặng nề làm sao, như ngộp thở, như uất nghẹn. Nàng muốn gào lên, những tiếng thống thiết nhất để thức tỉnh mọi người hãy chỗi dậy khỏi cơn mê để cùng nhau hợp sức đánh đuổi quân thù. Tiếng nàng chưa thốt ra được đã như tan loãng trong cái vô tình cay nghiệt của hoàn cảnh đau thương chung của đất nước.

Đêm nay, đã mấy ai đang thao thức để lo nghĩ cho tiền đồ đất nước như nàng bây giờ. Mấy ai đang lao mình vào vòng hiểm nguy vô vàn để cứu vớt anh em

khỏi tay quân thù tham tàn như bọn Quân. Biết đâu, trong lúc nàng đang thơ thần nơi đây, lại là lúc các bạn của nàng đang đợi chờ cái chết trong gang tấc. Mai Lan bỗng thấy lòng không yên.

- Anh Đông, anh Đông.

Cả Đông đang chập chờn trong cơn ngủ gật, nghe tiếng gọi, choàng thức giấc. Thấy nàng đã đứng bên từ lúc nào, bóng áo trắng xóa, anh lật đật đứng dậy, vội lên tiếng:

- Bầm cô dậy việc?

Mai Lan đưa tay ra hiệu, miệng nói:

- Anh cho thuyền ra xa bờ một chút. Tôi đi có chút việc rồi sẽ trở về ngay.

Vừa nói, nàng vừa nhẹ nhàng rời thuyền không một tiếng động nhỏ. Khi cả Đông cho thuyền ra xa bờ thì đã không còn thấy bóng nàng ở dưới gốc liễu nữa.

Không biết đã nghĩ được bao lâu, Cúc bỗng tỉnh giấc. Cô thể nữ vội ra vén mảnh chiếu che cửa. Một góc trời mầu tím sẫm, lấp lánh sao đêm hiện ra ở trước mặt.

Kìa, sao Thần Nông đã cúi xuống giữa lưng trời như hình dáng ông cụ già chít khăn ngang đầu đang khom lưng gặt lúa. Thì ra trời đã sang canh tư rồi còn gì. Cô ta áy náy vì đã nghĩ quá giấc để cô chủ phải thức canh gác quá lâu.

Không chậm trễ, Cúc vội bước ra ngoài. Trăng đã gác non đoài lúc đó Mai Lan đang đứng quay lưng lại phía nàng, sừng sững như một vị thần. Dưới chân nàng, cả Đông ngủ quay, ngáy pho. Nghe thấy tiếng động, Mai Lan không quay lại, khẽ hỏi:

- Cúc hả?

- Thừa vâng, con thực có lỗi, mời cô vào nghỉ.

Cúc lại gần, đứng bên Mai Lan, nhắc:

- Trời sắp sáng rồi. Rước cô đi nghỉ.

Lời Cúc nói coi như thừa, vì điều đó Mai Lan đã quá biết rồi. Nhưng bỗng giọng nàng trở nên trầm buồn vô cùng:

- Cúc, đêm rồi, bọn ta thiệt mất một người, hình như là Chí Bảo bên Giám.

Phút đâu, Cúc hơi bối ngỡ, nói:

- Bọn chú Quân đã về rồi, thưa cô?

Mai Lan lắc đầu:

- Không, họ về một nơi nào đó để an định mấy anh em vừa được cứu thoát và chăm sóc cho vài người bị thương.

Cúc chột hiểu. Lúc các cô ngủ say trong thuyền là lúc cô chủ của họ đã về nội thành Đông Quan. Cúc thấy nhói trong tim niềm thương cảm cô chủ tuyệt vời của mình, tình thương và lòng hy sinh của nàng là mạch sống cho mọi người chung quanh.

Cúc ghen ngào:

- Cô đâu cần phải như vậy. Giá chấp tôi, cô cho con theo chú Quân có phải cô đỡ khổ thân hơn không.

Giọng Mai Lan xa vắng:

- Người thiệt mạng không phải do bên mình yếu, nhưng do sự bất cẩn của anh ta lọt vào cạm bẫy của địch. Ta muốn tự mình đi, một là để tận mắt thấy anh em hành động ra sao, hai là phòng khi họ gặp bất trắc thì kịp thời hỗ trợ. Cứu được năm người thì lại mất một.

Cả hai đều im lặng. Cúc nhẹ thở dài:

- Cô có nghĩ đó là lỗi của người chỉ huy không?

Mai Lan lúc đầu:

- Nói là lỗi của Quân thì quá đáng. Có chăng là người của mình còn thiếu kinh nghiệm thôi.

Nàng an ủi:

- Hễ dụng độ là không tránh được mất mát. Mình coi đó là cái không may của anh bạn vậy.

Bỗng nàng đổi giọng, ân cần hỏi:

- Cúc, con cũng đã chính chắn khá rồi. Từ mai, ta giao Bạch Huệ cho con uốn nắn nó, nhất là giữ cái miệng không được bép xép. Những lúc rảnh rỗi, dạy cho nó võ nghệ, cách đi đứng nhanh nhẹn, những thế phòng thân khẩn cấp.

Cúc khẽ nói:

- Cô định cho Bạch Huệ theo ta sao?

- Đành vậy, chứ bây giờ biết đưa nó về đâu. Nó không có đến một thân nhân, không có nơi làm nhà.

Ngưng một lúc, nàng tiếp:

- Tuy nhiên, vì an toàn của tổ chức, an toàn của chính chúng ta, con cần luôn luôn phải để tâm theo dõi hành vi của nó. Lai lịch của con nhỏ này cũng thật là mập mờ.

Cúc nhắc chủ:

- Có điều chắc chắn cô ta là con cháu nhà họ Dương.

- Đúng như vậy. Nhưng bây giờ Lê phu nhân đã chết. Chỉ còn bọn tên đánh xe. Mình phải tìm cho ra tung tích của chúng.

Sương xuống như mưa bụi. Mặt hồ vắng lặng đến sâu thẳm. Trăng đã khuất sau dãy núi bên kia hồ. Trời sắp hùng đông.

Cúc khẽ nhắc:

- Trời sắp sáng, mời cô đi nghỉ.

Mai Lan gật đầu:

- Thôi được. Những gì ta đã dặn phải nhớ kỹ.

- Thừa vâng.

Cúc vội vàng đi trước, vén cao tấm chiếu che cửa thuyền để Mai Lan vào trong.

Cúc lặng lẽ cài lại tấm phiếu cho kín đáo, rồi trở ra mũi thuyền.

Trên trời sao đã thưa. Về phía Đông cánh sao mai lấp lánh. Đã có sợi mây hồng vương vương cuối chân trời.

Bây giờ, khắp mặt hồ như bừng tỉnh giấc ngủ say. Hàng trăm ánh đèn lấp lánh gần xa. Những tiếng lao xao gọi nhau, tiếng bì bõm của mái chèo khuấy nước. Đã đến lúc dân chài trên hồ bắt đầu một ngày làm việc. Thường dân nghề trên hồ từng bọn ba bốn thuyền họp nhau bắt đầu giăng lưới từ chập tối và đầu canh tư thì vớt lưới thu cá tôm để kịp mang ra chợ vào lúc mờ sáng. Những thuyền đánh lẻ thì từng chiếc có những khu vực sẵn quăng lưới bắt cá ven theo bờ. Những người này thường chỉ bắt được những loại cá nhỏ, hoặc tôm, chứ ít khi được những thứ cá lớn. Từ rất lâu, qua nhiều thế hệ, họ làm ăn trong cái không khí quen thuộc và yên bình, kể cả những thời loạn lạc như hiện thời. Không lâu, những đốm lửa chài xa dần rồi mất hút trong sương đêm, cảnh vật lại trở nên yên tĩnh, trở lại chỉ còn độc nhất chiếc thuyền của cả Đông với mấy cô khách lạ.

Cả Đông đã quen mất thức giấc vào đúng giờ này, nhưng hôm nay anh nghĩ làm vì thuyền đã cho thuê, nên nhàn rồi ngồi thừ bên lái, mắt nhìn ra xa, như mừng tượng tới cảnh sinh hoạt nghề nghiệp mà bỗng nhiên anh thấy nó quá tầm thường và nhàm chán. Vì từ bữa qua, cả Đông may mắn có dịp biết được ngoài đời sống bình thường của xóm chài lưới quanh đây, còn có những con người kỳ bí với những việc lạ lùng, vĩ đại mà từ trước đến nay, những người dân chài phác như anh chưa bao giờ nghĩ tới: việc chống quân thù xâm lăng. Giới dân nghèo như anh thường rất thụ động, đến vô tình trước những thảm họa của đất nước. Những biến động như thay đổi triều chính, chiến tranh, nước còn nước mất đối với họ chỉ là những tai ương do trời giáng xuống, họ chỉ biết chịu đựng, hoặc tìm cách lẩn tránh cho qua tai họa mà thôi. Nhưng từ lúc chứa chấp nhóm người lạ trên thuyền, những người chỉ gặp một lần cũng không thể làm ai quên được tâm tình anh đã thay đổi. Vào lúc đầu gặp mặt người thiếu nữ cho anh biết một cách mơ hồ là bọn

cô là những người đang lo việc chống quân Minh xâm lược, cả Đông cũng chưa ý niệm được tầm quan trọng của công việc đó. Nhưng qua một ngày một đêm, được ở cạnh bên họ, nghe được phần nào câu chuyện họ trao đổi, công việc họ làm, cả Đông bỗng bồi hồi trong dạ. Anh như bừng tỉnh một cơn mê, lơ mơ thấy mình như cũng có bốn phen đóng góp vào công việc của những người này đang lo toan, nhưng anh không biết mình phải làm gì, hoặc có thể làm được gì. Anh chợt nghĩ tới hai Nhiêu, cu Tính, cả Nhơn là những người bạn nghề thân thiết của anh. Nếu có làm gì, anh sẽ rủ họ cùng giúp một tay. Cả Đông định bụng sẽ đem ý mình trình bày với người thiếu nữ áo lụa bạch.

Giữa lúc cả Đông đang miên man với những ý nghĩ rất xây dựng đó thì Lê Hoàng Quân và Giác Huệ vừa nhảy xuống thuyền.

Cúc đón hai người bằng câu hỏi thăm:

- Thưa chú, mọi việc tốt đẹp cả chứ?

Lê Hoàng Quân khẽ thở dài:

- Thiệt một bạn bên Giám.

Cả ba ngồi xuống bên mũi thuyền để dễ nói chuyện.

Quân lắc đầu, nó nhỏ:

- Lỗi là tôi không nắm vững địa hình khu nhà giam để lưu ý anh em.

Quân ngưng nói, mọi người vội đứng lên vì lúc đó Mai Lan đã vén tấm chiếu, khoan thai bước ra.

Cả ba lễ phép cúi đầu chào nàng.

Mai Lan đáp lễ, rồi khẽ hỏi:

Xong cả rồi chứ Quân?

- Thưa, chú Chí Bảo con Doãn đại nhân tên Giám bị trúng tên độc và đã hy sinh. Tuy nhiên cả năm anh chị em đều đã được cứu thoát bình yên. Tôi đã đưa họ về tạm trú ở một nơi an toàn.

Không nhắc tới việc thiệt hại, Mai Lan nói:

- Quân phải lưu ý, tất cả những nơi trước đây mình nghĩ là an toàn, nay có thể chẳng an toàn nữa.

- Thưa cô, tôi đã biết điều đó.

Ngưng một lát, chàng tiếp:

- Chí Bảo thiệt mạng là do tôi không huấn luyện kỹ cho anh em về kỹ thuật trinh sát. Quanh khu nhà giam, những chỗ có địa thế cao như ngọn cây, bờ tường là những nơi mà chắc chắn quân phòng thủ phải đặt cạm bẫy để hạ những người dùng đó để do thám bên trong. Tôi đã dùng phương pháp khoét gạch để đột nhập,

không ngờ Chí Bảo lại hấp tấp vội nhảy lên một ngọn cây để quan sát, thay vì đợi đào xong đường hầm, nên đã trúng một loạt tên độc được thiết trí sẵn ở đó.

Mai Lan yên lặng nghe, nhưng tới đó vội ngắt lời:

- Cũng không thể trách Quân được, vì chúng ta bị bắt buộc hành động trong những trường hợp quá khẩn cấp, thì giờ đâu cho phép chúng ta nghiên cứu, huấn luyện anh em một cách toàn hảo. Ấu đó cũng là cái giá chúng ta phải trả. Sự hy sinh của Chí Bảo là một đóng góp lớn lao của anh ta đối với Giang Sơn Dân Tộc Việt.

Quân yên lặng nghe Mai Lan an ủi, sau đó chàng tiếp, với một giọng đầy thất vọng:

- Nhưng có một điều lạ là cái chết của Chí Bảo đã làm kinh động đến tụi giặc phòng vệ nhà giam. Một số quân canh gác bên ngoài đã phát giác ra có biến động, một vài tên có bản lĩnh cao cường đã phóng nhanh lên bờ tường, nhưng không hiểu vì lý do gì, chúng đều bị hạ rớt ngay xuống chân thành, không kịp la một tiếng. Tôi chắc là chúng ta đã được một kẻ nào đó trong hàng quân giặc bí mật hỗ trợ.

Cúc nghe đèn dây khẽ a lên một tiếng. Cô thể nữ biết người đó không ai khác hơn là Mai Lan. Với tình hình này, bọn Quân đã không ngờ được nàng yểm trợ.

Trong khi đó, Quân tiếp:

- Điều nhận định trên càng đúng khi chúng tôi theo đường hầm tiến vô khu nhà giam thì không bị một trở ngại nào ngăn trở. Tới cửa nhà giam tôi lại phát hiện ra xác của những tên quân giữ ngục, khóa cửa đã bị bẻ gãy từ lúc nào. Chúng tôi chỉ việc cấp tốc đưa các tù nhân thoát thân, an toàn như chỗ không người.

Đến đây, chính Mai Lan lại thốt lên tiếng ngạc nhiên, Cúc cho là Mai Lan giả bộ để bọn Lê Hoàng Quân không nghi ngờ người đó là nàng. Nhưng riêng Mai Lan, nàng biết kẻ giết bọn cai ngục không phải là nàng.

Như vậy chắc chắn là đã có cao nhân trong bóng tối trợ giúp ta. Thôi được, chuyện này để chúng ta sẽ dò xét sau.

Mai Lan trầm ngâm một lúc, rồi tiếp:

- Quân này, sáng sớm hôm nay, bọn mình nên trở lại nhà Lê phu nhân lo việc chung sự cho họ tử tế. Có thể chính tên đánh xe ngựa cũng trở lại và nhân dịp này chúng ta tìm ra tung tích của hắn. Vì những nhóm như vậy rất nguy hiểm cho cuộc chống giặc Minh của chúng ta.

Nàng hướng về phía Cúc, nói:

- Cúc. Vào gọi Hồng dậy, dặn nó ở lại thuyền và coi chừng Bạch Huệ, rồi trở ra đây.

Cúc khẽ dạ, rồi bỏ vào trong khoang. Ngoài này, Mai Lan quay lại phía lái, gọi:

- Anh Đông.

Được gọi tới, cả Đông dạ lên một tràng nhỏ, rồi lật đặt men theo mạn thuyền để đến đầu mũi thuyền:

- Cô gọi con?

Mai Lan gật đầu, rồi nói:

- Anh cho thuyền vào gần bờ để chúng tôi lên, xong anh lại đậu thuyền ra xa. Khi nào chúng tôi trở về sẽ gọi.

- Bẩm cô có trở về ăn cơm sáng không, để con nấu?

Mai Lan cười:

- Cảm ơn anh, tôi đi không lâu đâu. Cô Hồng còn ở lại thuyền, cô ta sẽ lo cơm nước nhé. Anh khỏi lo chuyện đó.

Lúc đó, Cúc đã trở ra, cả Đông vâng lời dùng sào chống thuyền vào gần bờ để bọn Mai Lan đổ bộ.

Đứng trên bờ nhìn theo con thuyền chài trở ra xa bờ. Mai Lan mới ra hiệu cho mọi người lên đường.

Trời đã bình minh. Sương sớm bay là là trước mặt.

Bọn Mai Lan lầm lủi theo con đường mòn quanh co trở lại khu trang trại của Lê phu nhân. Không lâu, cả bọn đã đến trước ngõ tre. Nhìn cảnh vật vắng lặng lơ mờ trong sương, Mai Lan không khỏi ngậm ngùi nhớ lại đêm hôm trước, khi nàng mới đến. Đâu đây như còn thấp thoáng bóng áo trắng của Lê phu nhân trong buổi gặp mặt lần đầu.

Mai Lan khẽ nói:

- Mình nên thận trọng. Quân vào trước xem.

Lê Hoàng Quân tuân lệnh đi nhanh lên trước. Một lúc sau, có tiếng huýt gió của Quân, mọi người mới tiến vào sân. Tòa nhà đã cháy rồi, chỉ còn trơ nền. Đó đây, tro than vương đầy. Mọi người dễ dàng nhận ra được vị trí những căn phòng. Phòng phía chái Đông, nơi bọn Mai Lan trú ngụ, phòng khách, phòng Lê Ban, phòng Lê phu nhân. Bên kia nền nhà chính là khu nhà bếp còn đứng chờ vợ hiu quạnh.

Mai Lan đứng lặng nhìn cảnh hoang tàn mà nàng cảm thấy chính là do nàng gây nên. Ngậm ngùi, ân hận.

Nhưng một phút sau đó, lấy lại bình tĩnh, nàng bảo bọn Quân:

- Giác Huệ đứng trấn cửa ngõ, hễ phát giác người lạ tới thì phải ra hiệu bằng tiếng ếch kêu. Cúc lên cây nhãn kia trấn sân trước. Quân và tôi lên nền nhà lục soát tìm xác của Lê phu nhân và Lê Ban.

Mọi người tản ra. Mai Lan và Lê Hoàng Quân nhảy lên nền tòa nhà.

Những bức tường cháy xém loang lỗ sừng sững trước mặt. Đó đây, những kèo cột còn âm ỉ bốc khói, thỉnh thoảng có tiếng than nổ đì đẹt, bắn ra những tia lửa đỏ nhoáng lên rồi tắt. Quanh đây, còn hừng hực hơi nóng.

Trời chưa sáng rõ. Mai Lan và Lê Hoàng Quân rón rén bước dọc theo dãy hành lang phủ đầy tro tàn, dưới ánh sáng mờ mờ của buổi bình minh và những tia lửa bập bùng đâu đó còn sót lại của gỗ đang cháy dở dang.

Quân đi trước Mai Lan thận trọng theo sau.

Bỗng nàng gọi giật Quân:

- Này Quân, có dấu chân người trên tro.

Hai người cúi xuống quan sát. Những dấu chân lúc ẩn, lúc hiện dọc theo dãy hành lang phía Tây, và chỉ có dấu chân đi ra mà không thấy dấu chân đi từ ngoài vào.

Mai Lan nói nhỏ đủ cho Quân nghe:

- Chỉ có dấu chân đi ra.

Quân nhìn dào dác, rồi nói:

- Có người vào đây trước chúng ta, có thể họ đi lối khác.

Mai Lan ngắt lời Quân:

- Và cũng có thể chẳng có ai tới đây trước.

Không để cho Quân lên tiếng vì ngạc nhiên về lời nói của nàng, Mai Lan nói tiếp:

- Vì Lê phu nhân vẫn còn sống. Và đây chính là dấu chân của bà ta từ trong đi ra.

Quân vừa nhận ra dấu chân in trên lối đi nhỏ nhắn, chứng tỏ đây là dấu chân của một phụ nữ.

Quân thoáng hiểu. Chàng góp ý kiến:

- Bà ta ra sau khi toà nhà bị thiêu rụi, vậy chắc chắn bên trong tòa nhà này phải có một chiếc hầm.

Cả hai đứng dậy. Mai Lan nói:

- Điều nhận xét của Quân rất hữu lý. Chúng ta phải tìm cho ra manh mối. Nếu đúng thế, thì tên đánh xe sẽ không trở lại đây nữa.

Hai người nhìn theo dấu chân để cố xem nó xuất phát từ đâu, nhưng có lẽ bên trong tro tàn nhiều nên khi có gió dấu chân bị tro phủ lại, không còn thấy rõ nữa.

Lê Hoàng Quân đi trước, Mai Lan theo sau, chầm chậm tiến vào phòng của Lê Ban.

Trời đã sáng rõ, cảnh vật thê lương bày ra trước mắt. Căn phòng bị cháy không còn vật gì.

- Quân kiểm soát xem có thấy thi thể của Lê Ban và Khuê Bích không.

Không lâu, hai xác chết cháy thành than quả thực đã tìm thấy.

Quân lật đi lật lại hai cái tử thi, nhưng không thể nhận diện được ai với ai.

Chàng làm bầm:

- Bà này thực ghê gớm, đốt nhà, giết người để giữ nhem câu chuyện xấu xa của mình.

Mai Lan chặn ngang:

- Và để bề ở trong bóng tối tìm cách trả thù tôi. Đó mới là mục đích tối hậu của mẹ này.

Lê Hoàng Quân yên lặng biểu đồng tình với Mai Lan về nhận định của nàng.

Mai Lan nói tiếp:

- Nhưng rồi mẹ ta sẽ thất bại ê chề, vì tôi là Mai Lan mà.

Nghe câu nói đầy cao ngạo đó của Mai Lan, Quân cũng không cho là quá đáng, vì quả thực nàng có chỗ hơn người.

Quân đứng thẳng người, nói:

- Mình thử tìm xem quanh đây có căn hầm bí mật nào không?

Mai Lan không đáp, yên lặng cùng Quân chia nhau tìm kiếm. Họ lấy chân nện lên nền nhà rồi nghe tiếng dội lại từ lòng đất. Không thấy gì là ở căn phòng Lê Ban ở.

Hai người kiên nhẫn kéo nhau sang phòng bên, căn biệt phòng của Lê phu nhân. Đồ đạc đều bằng đá cẩm thạch còn trơ giữa gạch, gỗ ngổn ngang. Một chiếc gương đồng lớn sừng sững ở một góc phòng khiến Mai Lan phải sững sốt, vì tấm gương của Hoàng Hậu ngày trước cũng to đến thế là cùng. Mai Lan nghĩ bụng: "Mẹ này có nếp sống như một bà hoàng. Những loại đồ đạc ở căn phòng này, các mệnh phụ của các quan trong triều cũng không làm sao có được. Đang nghĩ lan man, Mai Lan nghe thấy tiếng Lê Hoàng Quân gọi từ một góc nhà:

- Thừa cô, đây rồi.

Mai Lan vội đến bên Quân. Lúc này Quân đã ngồi xuống, lấy tay mở nắp hầm. Quân lấy trong người ra một mẫu bạch lập, đánh lửa. Một làn ánh sáng yếu ớt, lung linh soi mờ một bậc thang đi xuống. Cả hai thận trọng đi vào căn hầm.

Căn hầm thực sự rất nhỏ hẹp, chỉ bằng một chiếc buồng con dùng làm nhà kho, chỉ có một chiếc tủ đứng, chắc là dùng để chứa đồ cũ.

Lê Hoàng Quân ra hiệu cho Mai Lan lưu ý đề phòng cạm bẫy, rồi cẩn thận mở một cánh cửa tủ. Một tiếng kệt nhỏ vang lên, không có nguy hiểm, nhưng cả hai đều thốt lên ngạc nhiên. Bên trong tủ để ngay ngắn một chiếc vương miện và một ít bộ áo đại trào màu vàng tươi của bậc hoàng đế.

Mai Lan giải thích:

- Vương miện và áo châu của Nhật Lễ, Quân ạ, đây chính là sào huyệt chính của nhà họ Dương rồi. Bọn chúng nó lưu giữ những vật này mong có ngày được dùng tới. Chắc chắn mục ta tránh hỏa ở trong căn hầm này.

Lê Hoàng Quân hỏi:

- Minh tính sao với các vật này?
- Để nguyên vậy, y như không có ai vào đây đụng tới. Bọn nó sẽ còn trở lại lấy đi.

Cả hai trở ra. Họ kỹ lưỡng xóa những dấu chân của mình.

Qua cửa căn phòng Lê Ban, Lê Hoàng Quân khẽ lắc đầu khi bắt gặp hai cái xác chết nằm cong quóc ở một xó nhà.

Mai Lan khẽ nói:

- Minh phải để nó trở lại vị trí cũ.

Quân nhanh nhẹn làm theo. Sau đó, cả hai từ trên thềm nhà nhẹ nhàng nhảy xuống sân.

Cúc đón thai người ở ngoài, hỏi:

- Thừa xác họ đâu để con mang xuống.

Mai Lan vừa đi nhanh ra ngõ, vừa đáp:

- Thôi khỏi cần. Minh về.

Quân có cảm tưởng Mai Lan không muốn cho Cúc biết việc gì đã xảy ra, nên chàng cũng giữ yên lặng luôn.

Buổi sớm, những tia nắng hè đã nhảy múa trên lùm cây ngọn cỏ. Tuy nhiên, sương sớm vẫn còn bay là là trước mặt.

Ra tới ngõ, Mai Lan hỏi Giác Huệ:

- Sáng đến giờ đã có ai qua đây chưa Đại Sư?

Giác Huệ thận trọng thưa:

- Thưa Cô chưa. Tôi để ý quan sát suốt dọc con đường này, mọi chỗ đều vắng lặng như không.

- Rất tốt. Chúng ta về thôi.

Không mấy chốc, họ đã về đến bên hàng liễu ngang chỗ thuyền đậu.

Lê Hoàng Quân và Giác Huệ xin chia tay:

- Xin cô yên tâm về thuyền nghỉ ngơi. Chúng tôi ở rất gần đây thôi. Đến trưa chúng tôi sẽ xin liên lạc lại.

- Nay Quân, mọi chuyện đầu đề đó, cho tới khi tôi có quyết định dứt khoát về vụ này. Nếu có thể, cho người canh chừng khu nhà Lê phu nhân. Kín đáo ghi nhận những người lui tới, nhất là tên đánh xe ngựa. Nếu tên này xuất hiện, phải theo dõi để biết sào huyệt của chúng cho kỳ được. Điều này rất quan trọng. Bọn Hoàng tử Dương quá lộ liễu, chúng ta không sợ bằng tụi núp trong bóng tối.

Quân gật đầu:

- Vâng, tôi xin y lệnh. Chúng tôi xin kiếu.

Mai Lan cũng gật nhẹ đầu:

- Thôi Quân và Đại Sư về đi.

Đợi cho bóng hai người khuất sau hàng dương, Mai Lan mới nói nhỏ với Cúc:

- Đừng để cho Bạch Huệ biết việc sáng nay. Ta dặn gì về nó, phải nhớ kỹ.

Cúc đâu có quên lời Mai Lan dặn dò phải để tâm tới cô hầu gái của Lê phu nhân, nàng đáp:

- Xin cô yên lòng, con đã ghi nhớ.

Mai Lan khẽ hừ - Cúc chưa kia cất tiếng gọi. Cả Đông thấy bóng hai nàng trên bờ đã cho thuyền tấp vào bờ.

Mai Lan và Cúc nhẹ nhàng bước xuống. Ánh nắng ban mai đã lung linh đầy mặt nước. Thuyền lại trở ra xa bờ. Trên kia, bóng hàng liễu rũ thướt tha như mái tơ mượt mà của nàng trinh nữ.

Mai Lan trở vào thuyền với nét mặt nhọc thoáng hiện trên khóe mắt. Có lẽ nàng cần một giấc ngủ bù.

Đến xế trưa, bọn Lê Hoàng Quân tới bằng một chiếc thuyền chài khác đậu cạnh thuyền của Mai Lan. Một mình Quân bước sang, khẽ đập vào mảnh chiếu che cửa. Cúc ra đón chàng vào trong. Mai Lan đã ngồi chính tề giữa khoang thuyền.

Quân đến bên nàng nói rất nhỏ, chỉ đủ mình nàng nghe:

- Thừa cô, tôi đề nghị mình nên di chuyển về phía Đông thì tốt hơn, vì Lê phu nhân còn sống, chắc chắn bà ta sẽ cho người theo dõi chúng ta.

Mai Lan gật đầu:

- Tôi rất đồng ý.

Quân tiếp:

- Sáng nay đã có hai người nông phu tới lấy xác của Ban và Khuê Bích đi rồi. Người của ta đã biết được nơi ở của tên đánh xe. Hẳn ta chính là Trương điền chủ, trang trại ở gần chùa Châu Lâm, có cả trăm mẫu ruộng ở vùng này. Lai lịch thì hiện thời chưa được rõ.

Mai Lan rất vừa ý, nàng nói:

- Quân làm việc thực có hiệu quả. Mình di chuyển đi thôi.

Quân mở cửa hông huyền, gọi vọng sang chiếc thuyền của chàng:

- Đại sư, mình lên đường.

Bên kia, chiếc thuyền bắt đầu di chuyển. Quân bảo:

- Cúc ra bảo cả Đông theo thuyền của tôi.

Trong khi Cúc ra ngoài, Quân nói nhỏ với Mai Lan:

- Tôi đã liên lạc với sư cụ chùa Châu Lâm, chùa này chỉ mới bị tị giác tịch thu kinh sách mà thôi, chứ chưa có sư nào của Minh Triều về trụ trì. Mình có thể tạm dùng đây làm căn cứ để theo dõi bọn Trương.

Mai Lan gật:

- Thế thì rất tiện. Nhưng mình vẫn giữ hai chiếc thuyền này đậu ở gần đó để có khi cần dùng.

- Vâng, tôi cũng nghĩ thế. Hai chiếc thuyền cách nhau một quãng xa, nhưng vẫn theo nhau bì bõm tiện về hướng Đông. Trời không một chút mây, nhưng đi giữa mặt hồ, nên không khí bên trong thuyền vẫn mát mẻ.

Từ khi biết Lê phu nhân còn sống, Bạch Huệ ra chiều hồi hộp, bất an. Tuy cô ta không nói ra, nhưng nhìn nét mặt ấy, Mai Lan cũng hiểu được. Vì thế, nàng an ủi:

- Bạch Huệ, khi ta biết đích xác Lê phu nhân hiện ở đâu, ta sẽ cho người đưa em về. Nhưng vì an ninh của bọn ta, em chỉ có thể về khi ta dời khỏi vùng này.

Bạch Huệ phân vân, một lúc sau mới nói:

- Thừa cô, hiện tại con không biết có nên về với bà con nữa hay không. Ngày trước, đã có rất nhiều lần con muốn bỏ đi, nhưng ngại vì tứ cố vô thân nên đành chịu vậ thôi. Bây giờ là dịp may.

Mai Lan gật lời:

- Thôi được, em còn thì giờ để suy nghĩ. Để đến lúc đó, em quyết định cũng chưa muộn.

Bạch Huệ cúi đầu:

- Vâng, con xin cảm ơn Công Chúa.

Quân đứng dậy, vén một nửa manh chiếu che cửa.

Ánh nắng rơi vào một góc khoang thuyền. Chàng ngồi xuống ngay lối ra vào, yên lặng nhìn ra xa.

Mai Lan cũng không bàn gì thêm vì sự có mặt của Bạch Huệ.

Quân tính rất kỹ, vì nếu không đồ bộ, Mai Lan có thể sang thuyền của bọn Quân để bàn bạc, tránh tai mắt của cô hầu gái của Lê phu nhân.

Chùa Châu Lâm đã hiện ra từ đằng xa. Mái ngói đen sẫm vươn lên khỏi lùm cây xanh. Chùa nằm trên một bán đảo nhỏ của hồ Dâm Đàm. Chẳng mấy chốc, hai con thuyền đã đến nơi. Vì có lệnh của Lê Hoàng Quân từ trước, hai chiếc thuyền đậu nép vào phía Bắc chùa, ẩn dưới một lùm cây um tùm, kín đáo.

Quân đứng dậy, nói:

- Cô ngồi đây, chờ một chút, tôi lên liên lạc trước.

Quân ra ngoài, bám một cành cây gần đó, đu người lên bờ, rồi đi nhanh vào phía trong.

Không lâu, Quân trở ra với một vị sư già, áo nâu sòng phất phới bay trước gió, Mai Lan vội vã lên bờ.

Quân giới thiệu hai người:

- Bạch thầy, đây là Mai Lan Công Chúa của Trần Gia.

Nhà sư cúi đầu:

- Bàn tăng là Khiết Tịnh xin ra mắt Công Chúa.

Xin rước ngài vào chùa.

Mai Lan nghe lời giới thiệu của Quân, nàng hơi giật mình, nhưng chắc Quân đã có lý do của chàng, nên nàng cũng vội đáp lễ:

- Xin đa tạ đại sư đã cho nơi tạm trú.

Khiết Tịnh đại sư nói nhanh:

- Không dám, không dám, xin mời Công Chúa.

Khiết Tịnh đại sư đi tnước dẫn đường, Mai Lan và Quân theo sau.

Bọn Cúc, Hồng, Bạch Huệ còn nán lại dọn ít đồ lên bộ.

Chùa Châu Lâm có phong cảnh thực hữu tình. Ngọc Lan rất nhiều, hoa thơm nức. Những gốc đại cổ thụ, hoa vàng thực thanh khiết. Mọi người băng qua một

vườn rau nhỏ, những củ xu hào to bằng ba cái bát ăn cơm, xanh như ngọc, trông thực ngon lành. Gần chùa là một vườn hồng tuy không lớn lắm, nhưng cũng đây những loại hồng quý. Qua một dãy hành lang ngắn, Khiết Tinh đại sư đưa người vào phòng khách. Căn phòng không lớn nhưng bày biện rất mỹ thuật. Bộ trường kỷ gỗ nâu bóng, chiếc tủ chè chạm trổ rất công phu. Mấy đôi câu đối treo trên tường lời lẽ rất thâm trầm, nét chữ thanh nhã.

Mai Lan thoáng nhìn cũng đoán nhà sư trụ trì chùa này là một người có văn học uyên thâm.

Khiết Tinh đứng lại bên bộ trường kỷ, tươi cười mời khách:

- Xin quý vi tạm ngồi chơi.

Một chú sa di từ ngoài đi vào. Chú lặng lẽ cúi đầu chào khách, rồi đến bên đại sư chờ việc. Nhà sư quay sang chú tiểu:

- Con quạt nước lẹ, rồi mang lên đây để thầy pha trà.

Chú sa di khẽ vâng, rồi đi nhanh ra ngoài.

Khiết Tinh Đại Sư ngồi xuống bên Quân nói:

- Xin Công Chúa cứ an tâm ở đây. Tôi là bạn thân của Huyền Giác Đại Sư. Được anh Quân cho biết Công Chúa đang ở vùng này, tôi rất mừng.

Mai Lan thấy nhà sư là chỗ thân tình của ông cậu mình, rất an lòng:

- Vậy là rất may cho bọn tôi. Xin phiền đại sư mấy ngày. Nhưng chỉ ngại liên lụy tới ngài sau này thôi.

- Xin Công Chúa đừng khách sáo. Tôi với Huyền Giác đại sư thì còn sợ điều gì nữa chứ. Còn sống được ngày nào, còn phục vụ cho giang sơn dân tộc được điều gì là mừng rồi. Cô đừng quan ngại điều đó.

Mai Lan rất cảm kích:

- Xin đa tạ đại sư.

Khiết Tinh đại sư đến bên tủ chè, lấy xuống một khay chén bày ra bàn. Đây là một bộ đồ trà tàu đời Khang Hy, nét hoa xanh lợt thanh nhã trên màu trắng trong của chén.

Mai Lan khen:

- Đại sư có bộ đồ trà thực quý.

Nhà sư cười:

- Đây là một món quà tặng của một vị hòa thượng Trung Hoa cho từ hơn mười năm về trước.

Ông ta đôi giọng, nói đủ để hai người khách nghe:

- Ở đây tôi còn một vị sư bác và ba tiểu, nhưng đều là người tâm phúc của tôi. Tuy nhiên, tôi cũng xin giữ bí mật mọi chuyện của Công Chúa.

- Vâng, được như vậy rất tốt.

Ngay lúc đó, chú sa di mang ấm nước còn bốc khói nơi vòi đi vào.

Khiết Tịnh đại sư đứng dậy, đỡ lấy:

- Con về bên đông, dọn sạch sẽ căn phòng gần kinh viện cho thầy.

Chú sa di lãnh ý đi ra.

Khiết Tịnh đại sư nhanh nhẹn pha trà mời khách. Hương trà thủy tiên thơm ngát lan tỏa khắp phòng. Cả ba nâng chén.

Sau một tuần trà với những câu chuyện xã giao, Mai Lan mới dò dẫm hỏi Khiết Tịnh đại sư:

- Bạch đại sư, nghe Quân nói chưa có một nhà sư nào của giặc tới trụ trì tại đây?

Khiết Tịnh đại sư khẽ ẹ một tiếng, rồi hạ giọng nói:

- Thừa Công Chúa, sau khi tịch thu kinh sách ở tệt tự, cũng có một nhà sư Trung Hoa được phái đến đây gọi là để giúp bản tăng hoàng dương đạo pháp cho đúng với tôn chỉ của Minh Triều. Pháp danh nhà sư này là Trí Minh. Nhưng rất may, hai ngày sau, ông ta mới tâm sự với bản tăng về nỗi thống khổ của ông ta, về ách nạn của Phật Giáo Trung Hoa trước sự đồng hóa của Ma Giáo và âm mưu của Minh Triều trong việc tịch thu kinh sách Phật Giáo chính thống để thay thế bằng những bộ kinh mới phản ánh đúng với đường lối của Minh Triều. Ông ta khuyên bản tăng kíp báo cho tất cả các chùa chiền của ta hãy chôn dấu những bộ kinh quan trọng để khỏi bị hủy diệt trong cơn pháp nạn này.

Ngừng một lát, Đại Sư tiếp:

- Ông ta có nhắc tới một vị sư huynh đã có trốn ra ngoài để thông tin với chúng tăng ni của ta, nhưng cho đến nay, ông ta vẫn chưa tin tức gì về vị sư huynh ấy cả.

Mai Lan nhớ ngay đến câu chuyện của Huyền Giác Đại Sư, nên khẽ hỏi:

- Bạch Đại Sư, ông ta có nói tên vị Đại Sư đó không?

- Không. ông ta nói, nếu vị đại sư đó không bị hại thì chắc cũng đã rời rất xa cố đô Thăng Long rồi.

Mai Lan nhẹ thở:

- Nhưng rất không may là ông ta đã tịch rồi!

Khiết Tịnh Đại Sư không tỏ thái độ sừng sốt, bình tĩnh nói:

- Bần tăng cũng có ý kiến ấy với Trí Minh đại sư vì hiện nay, muốn trốn thoát khỏi thành Đông Quan không phải là việc dễ. Hơn nữa, sư huynh của ông ta không thuộc đường xá, không kẻ thân thích ở đây thì làm cách nào mà đi cho lọt hơn hai vạn quân Minh kiểm soát chặt chẽ vùng này.

Mai Lan thấy đây cũng là dịp tốt để nàng kể câu chuyện mà Huyền Giác Đại Sư đã cho nàng hay tối hôm nào, nên nàng nói:

- Bạch Đại Sư, cách đây ít lâu, vị sư huynh của Trí Minh là Trí Thông hòa thượng, đang đêm đã trốn được đến chùa Bạch Mã của Huyền Giác Đại Sư cùng với câu chuyện tương tự Trí Minh đã nói với đại sư về âm mưu lũng đoạn Phật Giáo của Minh Triều. Nhưng rất tiếc, trong khi đi trốn, ngài bị thợ trọng thương nên đã tịch ngay sau đó. Cậu tôi hiện nay không thể rời chùa, nên đã trao cho tôi nhiệm vụ truyền tin đi các chùa chiền trong nước. Nhưng vì gặp tình thế quá khắt khe, nên mãi đến nay, tôi vẫn chưa rời Đông Quan để đi được. Tuy nhiên, tôi cũng đã cho người mật báo với các vị trưởng thượng của tôi trên Yên Tử Sơn.

Mai Lan không nhắc đến cuốn tài liệu mật mà Huyền Giác Đại Sư đã trao cho nàng giữ.

Khiết Tịnh Đại Sư bây giờ mới thực sự ngạc nhiên, không ngờ câu chuyện ly kỳ đến như vậy, ngài tươi nét mặt:

- A Di Đà Phật, thực rất may mắn.

Mai Lan ngắt lời Khiết Tịnh:

- Bạch Đại Sư, thế Trí Minh Đại Sư đâu? -

Khiết Tịnh đại sư nhìn nhanh ra ngoài, rồi đáp:

- Bần tăng có hỏi Trí Minh là bằng vào đâu mà Đại Sư nói đến cái âm mưu ghê gớm đó. Ông ta nói là hiện ông ta không có một tài liệu nào, nhưng nếu cần, ông ta sẽ kiếm cho ra. Qua một đêm, hôm sau ông ta đề nghị với bần tăng, trở lại doanh trại của quân Minh ít ngày để làm việc này. Hơn nữa, ông ta cũng muốn liên lạc với một vài vị cao tăng đồng chí hướng khác đang còn ở trong đó và hẹn từ năm đến mười hôm sẽ trở về.

- Mấy hôm rồi, bạch đại sư?

- Hai hôm.

Mai Lan liếc sang Quân:

- Đủ thời gian để chúng tôi phiên Đại Sư ở đây.

Bồng Khiết Tịnh như nhớ ra điều chi, nói mau:

- Trí Minh võ nghệ rất cao cường.

Quân có vẻ hơi ngạc nhiên, nhưng Mai Lan thì không, vì nhìn sắc diện của Khiết Tịnh, nàng cũng thừa biết vị Đại Sư này võ học cũng không tầm thường.

Nàng nhìn sâu vào mắt ông ta, nói:

- Bạch Đại Sư, ngài cũng thế.

Khiết Tinh cười xoà:

- Bàn tăng cũng chỉ võ vẽ thôi, gọi là để luyện tập cho thân thể khoẻ mạnh chứ nào có chuyên nghề.

Mai Lan liếc nhìn đôi tay của ông ta, mỉm cười:

- Nhưng, Đại Sư đã luyện Chu Sa Chưởng tới thành công viên mãn rồi.

Vị Đại sư trở mắt nhìn người thiếu nữ, không ngờ võ học của nàng hơn ông ta tưởng rất nhiều. Một điều làm ông hơi hồ thẹn vì thấy người nhìn ra mình, mà mình lại không nhìn ra người.

Lê Hoàng Quân vẫn tắt cho Khiết Tinh đại sư biết tình hình mấy ngày qua của bọn mình, rồi hỏi ý kiến ông về người điền chủ họ Trương.

Khiết Tinh Đại Sư ngồi yên lặng nghe hết câu chuyện, rồi dè dặt nói:

- Ông ta tên là Trương Văn Thành, gia đình họ lập nghiệp ở đây đã lâu đời. theo ý tôi, ông ta cũng là người tốt. Tôi cũng không biết rõ lắm về liên hệ giữa gia đình bên đó với Lê phu nhân như thế nào.

Mai Lan thấy cũng không cần thiết để nhà sư này đi sâu vào câu chuyện về Lê phu nhân, mà nên cho ông ta hiểu mình đã, rồi sau hãy tính đến việc mời hợp tác. Vì thế, nàng nói:

- Thôi được, bây giờ mình cần thêm bạn, bớt thù. Để rồi xem, nếu họ không có hành động gì thù nghịch với mình, thì mình cũng không nên làm phiền họ.

Rồi nàng hướng về Khiết Tinh, nói với một giọng hết sức chân thành:

- Bạch Đại Sư, tình hình đất nước nhất thời không thể cứu vãn. Đồng bào hiện nay đang chia rẽ cùng cực. Một số rất đông, nghe lời phỉnh gạt của giặc, hy vọng diệt được Hồ rồi, Trần Gia lại được phục hưng, Vì thế không những họ không chống giặc, mà còn giúp đỡ, dẫn đường cho giặc thanh toán người nhà. Lúc này, một số tàn quân của nhà Hồ, trong đó có nhiều tên tướng hèn nhát, bỏ rơi ba quân, cùng với một số sĩ phu nhút nhát, đã âm thầm bỏ nước ra đi, tìm đường lánh nạn ở những nước lân bang.

Ngưng một lát, nàng tiếp:

- Vẫn biết lúc này, thế giặc mạnh như chẻ tre, không sức nào ngăn cản nổi. Vì thế, chúng tôi chủ trương tạm thời lùi bước, cố gắng bảo toàn lực lượng. Không lâu, bộ mặt giả nhân giả nghĩa của chúng rớt xuống, toàn dân thấy được dã tâm của giặc, may ra mới đoàn kết được với nhau để đồng tâm quét sạch quân xâm lược ra khỏi bờ cõi, lấy lại giang sơn gấm vóc của ông cha để lại. Nhưng, chúng ta phải có một người lãnh đạo, người đó không nhất thiết là người của Trần Gia, mà là bất cứ ai, miễn sao có đạo đức, có thực tài, đem nhân tâm về một mối, đứng ra

gánh vác trọng trách cứu dân cứu nước. Cánh Lê phu nhân tưởng tôi tranh giành vinh hoa phú quý với họ, nên họ muốn hại tôi thôi. Hiện tại tôi cũng không muốn gây xích mích với họ làm gì nữa. Hy vọng có ngày họ nghĩ lại, sẽ trở thành bạn mình thì hay biết chừng nào.

Khiết Tịnh Đại Sư buột miệng:

- Tôi biết, ai chứ Lê phu nhân là người cố chấp vô cùng.

Tuy nói là không liên hệ nhiều với cánh điền chủ Thành, nhưng Khiết Tịnh lại buột miệng nói một câu chứng tỏ ông ta rất hiểu Lê phu nhân, Mai Lan thấy hơi phân vân về thái độ của nhà sư này.

Uống thêm một tuần trà nữa, Mai Lan tỏ ý muốn về phòng.

Khiết Tịnh dẫn đường cho hai người về phía Đông chùa. Đây là dãy nhà cánh Đông của chùa Châu Lâm, thường dùng làm phòng trọ cho khách thập phương lỡ bước. Căn phòng dành cho Mai Lan là căn đầu, sát với bờ hồ, cách chỗ thuyền đậu không xa, rất kín đáo và riêng biệt với chùa trong. Đồ đạc đạm bạc, nhưng rất sạch sẽ.

Phòng có đủ giường chiếu và bàn ghế, đồ dùng tươm tất nhiên cho bọn Mai Lan ngạc nhiên về cách tổ chức quy củ của chùa.

Mai Lan hết lời khen ngợi và cảm ơn Khiết Tịnh Đại Sư.

Bữa cơm chiều cả bọn ăn trong phòng Mai Lan rất vui vẻ. Sở dĩ bọn nàng không dùng trai phòng là vì không muốn gây sự chú ý của người ngoài.

Chiều xuống rất mau, Mai Lan khuyên mọi người đi ngủ sớm, nhất là tránh làm kinh động tới mọi sinh hoạt thường nhật của chùa, và làm bận tâm Khiết Tịnh Đại Sư.

Cúc lên hầu trên phòng Mai Lan và ngủ tại đó với nàng, còn Hồng thì kèm sát bên Bạch Huệ.

Bên thuyền của Quân, Lê Lai và Giác Huệ cũng tránh lộ diện, thành ra hai người cũng ở luôn trong khoang, giới hạn tối đa việc ra ngoài.

Quân thấy Mai Lan không muốn khai thác tin tức từ Khiết Tịnh Đại Sư, nên chàng cũng im luôn.

Trời tối đã lâu, Lê Hoàng Quân vẫn chưa ngủ được. Chàng nghĩ chắc Mai Lan đã có chủ ý, và nếu đoán không lầm, thế nào nàng cũng cho chàng biết nội trong đêm nay. Vì thế, Quân mới cố tình chờ đợi.

Nằm mãi không thấy động tĩnh gì, Quân sốt ruột thư thả chỗi dậy nghe ngóng rồi lặng lẽ ra ngoài mũi thuyền.

Trăng đã lên. Mặt hồ phẳng lặng và sáng như gương.

Từ rất xa, những đốm lửa chập chờn của thuyền chài cũng chỉ còn lác đác dăm ba ngọn. Tiếng mõ tụng kinh đều đều vang ra từ chùa trong bóng im bật. Cảnh vật u tịch vô cùng .

Tiếng dế kêu rí rả thực buồn.

Có lẽ đã nửa khuya, Quân thấy vai áo ướt đầm sương đêm. Chàng đang tính trở vào ngủ thì nàng tới.

Mai Lan bước xuống thuyền, dưới ánh trăng, tà áo lụa trông thực diễm ảo.

Quân ngỡ người ra ngắm dáng thướt tha của nàng mà lòng vô cùng băng khuâng.

Trong khi đó thì nàng vô tình. Nàng thân nhiên quá, khiến Quân buồn vô hạn. Chàng biết trong mắt nàng chỉ có một người, nhưng không may cho Quân là người đó lại không phải là chàng.

Tuy nhiên, Quân chỉ buồn cho thân phận mình mà thôi, không bao giờ chàng có ý nghĩ phiền trách nàng.

Không những thế, nàng lại trở nên một thần tượng để chàng tôn thờ.

Nàng tới, Quân thầm nhủ chàng đã tiên liệu không sai, và sự chờ đợi của chàng thực chàng uống công.

Mai Lan tỏ ra vui khi thấy Quân chờ mình ngoài thuyền. Nàng dịu dàng bảo chàng:

- Quân chờ tôi đã lâu chưa?

Quân cảm thấy sung sướng khi nàng chú ý đến công lao của mình, cảm động trả lời:

- Thừa từ chập tối. Buổi trưa sau khi nói chuyện với Khiết Tịnh Đại Sư, tôi chắc thể nào cô cũng tới gọi tôi đi.

Mai Lan cười khẽ, rồi hỏi lại:

- Đi đâu?

- Thì tới trang trại của địa chủ Thành.

- Thôi, khỏi cần.

Quân ngạc nhiên:

- Cô bỏ qua cho họ thực sao?

Không, tôi nói Quân khỏi cần tới, vì tôi đã tới rồi.

- Cô đã tới?

- Phải, nhưng họ đã bỏ đi. Trong trang trại chỉ còn mấy người canh điền.

Quân thực bất ngờ. Cô này mau lẹ thực.

Mai Lan trầm giọng:

- Một điều ngoài sự tưởng tượng của mình là Lê phu nhân chết rồi.

Bây giờ Quân mới thực sự sửng sốt:

- Bà ta chết bao giờ vậy, bị ám hại hay bị bệnh?

Mai Lan thở dài, nói:

- Chết tại nhà bà ta, chết cháy.

Thế người trốn thoát:

- Khuê Bích! Đám canh điền cho tôi biết ông chủ của họ bỏ đi với một cô gái áo đỏ.

- Câu chuyện thực phức tạp.

Mai Lan ngẫm nghĩ một lúc:

- Con Bạch Huệ có thể còn biết nhiều chuyện. Canh chừng nó. Mình sẽ hỏi nó dần dần.

Hai người yên lặng. Có tiếng cá đớp mồi đâu đây.

Cuối cùng, Mai Lan lên tiếng:

- Thôi mình đi nghỉ.

Nàng đã dorm đi, nhưng rồi còn quay lại hỏi:

- Tin trong Nam ra sao?

Nàng vẫn có thói quen hỏi những câu quan trọng vào phút chót.

Quân trả lời rất mau mắn:

- Chắc nội ngày mai họ về tới đây.

- Quân, chuyện đó lúc này mới thực quan trọng đối với chúng ta. Nếu cần Quân nên về sớm để đón họ. Mọi chuyện ở đây đã có tôi. Thôi tôi đi nhé.

Không kịp để Quân đáp lời, Mai Lan đã lên bờ. Phút chốc bóng nàng khuất vào lùm cây rậm rạp. Quân khẽ lắc đầu, rồi thư thả trở vào trong thuyền.

Câu chuyện trở nên hệt hăng với sự bỏ trốn của điền chủ Thành. Cho tới lúc này, Quân thấy Mai Lan cũng không tha thiết việc truy lùng ông ta. Thực ra, bọn chàng không sợ cánh bên đó, nhưng chỉ hiềm rằng họ có thể vì tự lợi, chỉ điểm cho quân Minh hãm hại Mai Lan và tiêu diệt tổ chức của chàng mà thôi. Vì thế, điều tốt hơn hết là ngày nào còn ở thành Đông Quan này, ngày đó bọn chàng phải tuyệt đối giữ bí mật hành tung của mình. Quân chợt nghĩ đến Khiết Tịnh Đại Sư. Mai Lan hơi nghi ngờ thái độ của nhà sư. Nàng không có ý muốn truy vấn, có thể vì nàng cho rằng đó cũng chỉ là do mối cảm tình cá nhân giữa ông ta và điền chủ Thành mà thôi.

Khoang thuyền chật chội không đủ chỗ để ba người đàn ông nằm thoải mái. Khi Quân vào tới trong thì Giác Huệ và Lê Lai cũng đã thức giấc. Thấy chàng, Lai hỏi:

- Anh Quân đi đâu về vậy?

Quân ngáp dài:

- Tôi đứng ở ngoài mũi thôi.

Chàng kể sơ lược chuyện Lê phu nhân đã chết thực cho hai người nghe.

Giác Huệ góp ý:

- Chuyện Khuê Bích thoát chết cũng là điều thực bí mật.

Lê Lai nói:

- Có thể lời kể của Bạch Huệ không đúng sự thực, vì cô ta nói Lê phu nhân đã thương Khuê Bích đến ngất xỉu trước khi bà ta đốt nhà.

Quân gật đầu:

- Con bé có vẻ thật thà, nhưng mình cũng nên cẩn thận là hơn.

Nói xong, Quân vội ra ngoài. Dưới ánh trăng mờ mờ, Quân lên bờ, sang bên thuyền của bọn Hồng. Chàng xuống thuyền, đi qua cả Đông đang nằm ngủ ở ngoài mũi, khẽ đập tay vào tấm phiếu che cửa.

Hồng đã ló mặt ra. Khi thấy Quân, nàng khẽ nói:

- Gì vậy chú?

Quân ra hiệu cho nàng ra ngoài. Cả hai rời thuyền tiến vào vườn trong. Quân ra dấu ngừng lại dưới bóng tối của tàn cây cổ thụ.

Quân khẽ nói:

- Công Chúa vừa tới nhà lão điền chủ Thành, và cho biết Lê phu nhân đã chết rồi.

Quân vẫn tắt kể cho Hồng nghe, rồi kết luận:

- Chúng ta coi như đã bị lộ. Nhưng nếu điền chủ Thành có đi báo với giặc, thì chúng cũng chỉ biết mình đang ở trong vùng này mà thôi. Vả lại, giặc dễ gì mà bắt được bọn mình. Tuy nhiên, tôi vẫn e ngại đám anh em còn kẹt lại, cũng như việc liên lạc với trong Nam sẽ khó khăn vì mình di chuyển luôn.

- Ở chùa này, coi bộ cũng không yên?

Tạm thời, Công Chúa vẫn ở đây. Hồng cẩn thận thận bảo vệ nàng. Bây giờ, tôi phải trở về xóm chài để đợi người trong Nam. Tôi sẽ liên lạc ngay khi họ tới nơi.

Hai người đưa nhau về thuyền. Trước khi chia tay, Quân dặn thêm:

- Hãy canh chừng Bạch Huệ.

Đợi cho Hồng vào hắt trong khoang, Quân mới trở lại thuyền mình. Quân đánh thức Ty, anh chủ thuyền.

Đợi cho Ty hoàn toàn tỉnh táo, Quân mới nói:

- Anh Ty làm ơn cho chúng tôi về xóm chài giùm.
- Thừa cậu, ngay bây giờ?
- Phải.

Ty không hỏi thêm, lặng lẽ sửa lại mái chèo để rời bến.

Khi Quân vào đến trong khoang, Giác Huệ và Lê Lai còn đang ngồi đợi chàng dưới ánh đèn dầu lạc tù mù.

Thấy thuyền chòng chành di chuyển, Lai hỏi:

- Mình đi đâu vậy?

Quân giải thích:

- Trở về xóm chài. Tình thế bắt buộc mình cần phải thận trọng hơn trước rất nhiều. Nhất là những người trong Nam ra.

Giác Huệ và Lê Lai không biết những người trong Nam ra là những ai, nhưng cứ nhìn vẻ nghiêm trọng của Quân, họ cũng biết rằng người đó là nhân vật quan trọng của tổ chức.

Con thuyền bị bơm di chuyển. Quân khẽ nói:

- Tụi mình có thể ngả lưng một chút.

Ba người đàn ông nằm xuống nghỉ. Bên dưới tai, tiếng nước chảy rì rào.

Chương Bảy

Đối với một số đông người Nam, cuộc tiến binh của quân Minh vào đất Đại Ngu là một sự kiện không mấy quan trọng. Họ nghĩ rằng rồi đây, một triều chính khác hơn họ Hồ sẽ lên cai trị giang sơn đất nước. Cần phải có một sự đổi mới, cần phải đánh đổ Hồ Quý Ly và triều đại của ông ta, một triều đại tượng trưng cho phản bội, cho ươn hèn. Những gì Hồ Quý Ly làm cũng đều mang ý nghĩa của gian manh, bóc lột, kể cả những công trình cải cách tiến bộ mà từ xưa chưa có một ai nghĩ tới như thiết lập hệ thống tiền giấy, chương trình dạy toán pháp, dùng chữ nôm v.v.... Sự thua trận của nhà Hồ xảy ra trước mắt bàng quan của mọi người, họ coi đó như là chuyện riêng của nhà Hồ vậy. Thậm chí có những người còn xem đây như là một hình phạt mà Hồ phải gánh chịu. Vì thế, dù quân Minh đã quấy nhiễu không ít, dù chính sách kìm kẹp nhân dân đã khởi sự, nhưng dân từ Đông Quan trở về bắc gần như không mấy quan tâm. Cái không khí thanh bình giả tạo dưới sự cai quản của các quan quân Minh Triều, làm cho họ như quên đi tình trạng nguy khốn từng giây từng phút của nhà Hồ trong vùng Nghệ An. Tin tức chiến trận hầu như không có nữa, dân thì bắt đầu thu vén tài sản để tổ chức lại cuộc sống, sĩ phu thì ngong ngóng ngày chiến trận chấm dứt để đón mừng triều đại mới.

Bầu không khí yên tĩnh đến ngột ngạt của Đông Quan có chẳng chỉ riêng một số rất nhỏ người cảm thấy. Điều đó đã khiến Mai Lan buồn phiền vô cùng!

Khiết Tịnh đại sư thì thế nào. Mai Lan hơi thất vọng khi nghĩ rằng ông ta đã qua mặt mình về việc đề điền chủ Thành bỏ đi, thay vì khuyên ông này hợp tác với mình.

Mai Lan mang tâm trạng đó đến trai phòng nơi mà Khiết Tịnh đại sư đang chờ nàng ra dùng điểm tâm. Qua khu vườn hồng, rồi dãy hành lang thanh tịnh, Mai Lan bỗng nhớ lại kỷ niệm xa xưa khi còn học võ thuật trên đỉnh Yên Tử Sơn. Cũng khung cảnh tương tự như thế này, mười mấy năm trước đây, nó không phải là cảnh của một nơi tu hành, mà ngược lại, nó chính là chốn bồng lai của những tâm hồn thanh xuân thương mến nhau, ngàn đời thơ mộng. Nhưng ngày nay, cánh chim bạt gió, mỗi người một phương với những hiểm nguy trùng trùng, có giây phút nào nghĩ đến nhau cũng chỉ toàn những lo âu, buồn phiền. Hỡi ơi, hôm nay người có đến nơi này?

Khiết Tịnh đón Mai Lan trước cửa phòng:

- A di đà Phật, Công Chúa ngủ ngon chứ ạ?

Mai Lan khẽ đáp:

- Xin đội ơn Đại Sư.

Trước bàn ăn, đĩa xôi nóng với mấy khoanh giò lụa ngon lành, đại sư mời nàng dùng điểm tâm.

Mai Lan cầm đũa ăn lấy lệ. Thực sự nàng chẳng đói chút nào. Nghĩ đến đất nước, nghĩ đến mình, nhìn sang Khiết Tịnh, thấy vẻ mặt quá trầm tĩnh của ông ta làm Mai Lan hơi khó chịu.

Có lẽ nhận thấy điều gì không ổn qua nét mặt của nàng công chúa, Khiết Tịnh ngập ngừng:

- Công Chúa có chuyện lo nghĩ? Bần tăng có giúp gì được ngài không?

Mai Lan đã định không nói gì, nhưng cuối cùng lại trả lời:

- Bạch đại sư, có câu kệ rằng: "Tâm không thật thì Phật không có trong tâm?"

Khiết Tịnh Đại Sư vô cùng sửng sốt, rồi dần dần biến thành ngượng ngùng, cười gượng:

- Công Chúa thực tinh tế, bần tăng xin nhận tội !

Khiết Tịnh đại sư thấy không thể không nói những gì nàng muốn biết.

Ông ta ngồi yên lặng một lúc lâu, rồi mới từ tốn nói:

- Điện chủ Thành thực ra không phải là người họ Dương. Ông là một hoạn quan trong triều, phục vụ bên Dương Nhật Lễ khi ông này còn tại vị. Cái ngày các Hoàng Thân nổi dậy giành lại cơ nghiệp cho Trần Gia, Thành trốn thoát với một phi tần của Nhật Lễ đã mang thai. Mấy chục năm luân lạc, người cung phi này chết sớm, để lại một đứa con gái, đồng thời Thành cũng gây dựng được một sản nghiệp ở đây với một ít tiền của mang ra từ trong cung. Đứa con gái đó sau cùng bị Lê phu nhân lấy cớ là bà con, bắt về nuôi tức là Khuê Bích. Bà đã dùng cô gái như một đứa thị nữ khiến Thành nhiều khi bất mãn. Trong đêm cháy nhà, Khuê Bích có dịp ra tay trả thù Lê phu nhân rồi trốn thoát.

- Thế việc muốn khôi phục cơ nghiệp họ Dương?

- Đó chẳng qua chỉ là ảo vọng của bọn họ. Chính vì thế mà dù bần tăng có khuyên, Thành vẫn sợ Công Chúa truy lùng nên nhất quyết bỏ đi.

Mai Lan nghe xong câu chuyện, thấy vô cùng chán ngán. Mình với giặc Minh ngày nay, tình trạng nào có khác chi. Bỗng Mai Lan kịp nhận thấy sự sai lầm đến độ vô lý của mình. Bọn Dương gia làm sao so sánh được với nàng hiện thời. Nàng có cả một dân tộc trước mắt, nàng đâu có vì cho riêng Trần Gia, mà cuộc tranh đấu này là cuộc tranh đấu cho sự sống còn của toàn dân.

Mai Lan nhìn sang Khiết Tịnh đại sư:

- Bạch Đại Sư, ông Thành quả có hiểu lầm tôi. Chúng tôi tranh đấu bây giờ đâu có phải là cho một giòng họ nào. Dương gia đối với chúng tôi vì thế mà không còn mang thù hận. Chúng tôi chỉ mong có sự đoàn kết thực sự giữa trăm họ để khôi phục lại giang sơn gấm vóc khỏi bàn tay bạo tàn của giặc xâm lăng.

Vâng, bần tăng đã hiểu ý Công Chúa từ lâu. Non cao sông dài, nhưng chắc cũng có ngày gặp gỡ, bần tăng sẽ chuyển lời Công Chúa tới ông ta. Riêng bần tăng

nguyện sẽ hết lòng theo phụ Công Chúa trên bước đường diệt giặc, cứu nước. Chùa này, bản tăng có thể bỏ bất cứ lúc nào.

Mai Lan cảm động, vội gạt đi:

- Bạch Đại Sư, thực tôi rất cảm mỗi thỉnh tình của Đại Sư. Ngay lúc này, Đại Sư cứ trụ trì tại đây cũng có thể làm những công việc thực hữu ích cho đại sự của chúng ta. Với trình độ võ học thượng thừa của ngài, nơi đây có thể là một chốn an toàn để các nghĩa sĩ làm chỗ trú chân trên bước đường hành sự.

Nếu thế thì bản tăng rất sẵn sàng tuân lệnh Công Chúa.

Mai Lan nói vài lời an ủi ông ta, rồi xin phép lui về phòng:

- Nếu được, nội trong ngày hôm nay, chúng tôi có một vài người bạn từ xa tới, phiền Đại Sư cho mượn một căn phòng để họp.

Khiết Tịnh sốt sắng:

- Xin Công Chúa yên lòng, tôi xin sẵn sàng lo liệu. Khi nào cần, xin Công Chúa cho biết.

Cúc đã đón Mai Lan từ ngoài cửa.

Hai thầy trò lặng lẽ trở về phòng riêng.

Cúc nói nhỏ:

- Hồng cho biết chú Quân đã về xóm chài để đón người trong Nam.

- Về lúc nào?

- Tối qua. Chú hện sẽ liên lạc với chúng ta nội chiều nay.

Lòng Mai Lan bồn chồn không ít:

- Thôi cũng được.

Cúc nhìn vẻ đăm đăm của chủ mà lòng thấy se lại. Cả một cuộc đời lênh đênh, cho đến một mối tình cận kề, cô chủ của nàng cũng không được hưởng trong sự an lành. Nàng sẽ đi về đâu, và ngày nào sẽ dừng chân trong mái ấm gia đình? Thực xa và cũng thực mơ hồ, không có ngày thực hiện.

Về tới phòng, Cúc đã sắp sẵn quần áo sạch sẽ để Mai Lan thay.

Sau buổi chiều nay, chúng ta sẽ rời nơi đây ngay.

Nghe Mai Lan nói, Cúc dạ nhỏ như để cho chủ biết mình đang lắng tai nghe nàng. Mai Lan thở dài:

- Những ngày tới sẽ thực vất vả...

- Cô định vào Nam?

- Không, chúng mình sẽ về Vạn Kiếp.

Cúc không biết Mai Lan về đó để làm gì, nhưng không dám hỏi. Bỗng Mai Lan lại nói:

- Cúc, con có muốn về ngang qua quê mình không?

Cô muốn về Siêu Loại?

- Có thể chúng ta về đó trước khi đi Vạn Kiếp.

Cúc bỗng ngậm ngùi:

- Nhưng nào có ai muốn gặp mình đâu cô?

Nhớ lại những ngày tháng phải trốn tránh Hồ Quý Ly. Mai Lan đã bị một số người thân thuộc bên ngoại chối bỏ phiên lòng nàng thực buồn.

- Nhưng bây giờ nhà Hồ đã hết... Người ta đâu còn sợ vạ lây với thầy trò mình nữa. Mình cứ về, Cúc ạ. Cô có việc phải về đó.

Cúc ngập ngừng nói:

- Ấy là con cũng nhắc chừng cô vậy thôi. Con còn hận mãi cái hồi đó.

- Thôi Cúc, mình cũng phải hiểu cho hoàn cảnh của họ chứ.

Cúc giúp Mai Lan thay đồ, việc đó chẳng cần thiết, nhưng Cúc vẫn làm để tỏ sự triu mến của cô với chủ.

Nhìn Mai Lan, nàng cũng coi đó như là một an ủi thực thâm tình.

Bữa trưa qua đi trong tẻ nhạt vì sự đợi chờ ray rứt.

Mai Lan ngồi tư lự bên khung cửa sổ. Từ ngoài xa, trên mặt hồ Dâm Đàm, nước thực trong xanh, không một áng mây trong bầu trời mùa hạ. Những chấm đen của những chiếc thuyền chài lênh đênh đó đây. Mai Lan ngong ngóng trông chờ những chấm đen đó rõ dần rõ dần, để tiến vào bờ ngôi chùa này với nỗi nhớ mong ngút ngàn của nàng chứa chất trong bao năm nay. Nhưng cho tới chiều hôm, những chấm đen đó vẫn không thay đổi, nó vẫn là những chấm đen và tưởng như chẳng bao giờ có thể di động? Mặt trời đỏ ối cả phương Tây. Mặt hồ như loang máu đào khiến Mai Lan rùng mình lo sợ, một mối lo sợ trước vẫn còn vẩn vơ sau trở nên mãnh liệt làm rung động cả lòng nàng.

Cúc nhìn cô chủ mà vô cùng xót xa. Lại bữa cơm chiều dọn ra với những uế oải khó tả. Mai Lan không còn muốn che dấu nỗi lòng với cô hầu thân cận. Nàng không nói năng gì, lẳng lặng ngồi ăn, nhai những hạt cơm mềm mại khó khăn như nhai sỏi đá. Cúc lẳng lặng đứng hầu cơm.

Thốt nhiên, Mai Lan hỏi vu vơ:

- Quân mãi chưa tới nhỉ?

Dường như nàng cũng chẳng cần Cúc đáp lời.

Bữa cơm qua đi. Mai Lan lại cầm chén trà ra đứng bên cửa.

Bên ngoài trời đã cập quạng tối. Cúc đốt đèn lên rồi thu dọn chén bát.

Những đốm lửa đã xuất hiện trên mặt hồ mênh mông.

Mai Lan lại đắm đắm nhìn những đốm lửa mờ nhạt trong sương đêm để lại đợi chờ, đợi chờ sự di chuyển của một ngọn đèn nào đó. Rất lâu và rất lâu, những ngọn đèn đó vẫn bất động trong nỗi buồn phiền của nàng Công Chúa.

Có tiếng mái chèo đâu đây chăng? Mơ hồ nhưng có thực. Thính giác của Mai Lan đã tới cao độ. Nàng nhòm người vịn nhón tuyến nhìn vào khoảng đêm tối mịt mùng. Đúng tiếng chèo khua động đâu đây, tuy còn xa, nhưng chắc chắn là có một con thuyền không đèn đang di chuyển lại gần.

Trước mắt là khoảng tối mung lung, những tiếng mái chèo khua động thì có thực. Không còn nghi ngờ gì nữa, có một con thuyền đang đi tới. Tiếng động mỗi lúc một gần, rồi hình như đã im bật.

Mai Lan gọi nhỏ:

- Cúc?

Cúc hơi giật mình:

- Dạ.

- Con có nghe thấy gì không?

Hình như có thuyền cập bến.

Mai Lan giục:

- Ra đó xem thế nào? Nhớ phải thận trọng.

Mừng, nhưng trong lòng xốn xang muôn nỗi. Thôi thì sau bảy năm, cũng mong có ngày gặp mặt, rồi mai đây, mỗi người lại một phương, mỗi người lại một nhiệm vụ, mỗi người lại thêm những khó khăn riêng mình, sống chết không biết ngày nào. Thực ngậm ngùi, thực xót xa.

Có tiếng. Mai Lan quay lại.

Cúc đã trở vào phòng. Mai Lan rời chỗ đứng, hỏi dần:

- Thuyền của Quân? Quân đâu?

Cúc đến bên Mai Lan, ngập ngừng:

- Thưa đúng thuyền chú Quân, nhưng chỉ có anh Lai.

Nỗi thất vọng thoáng hiện trên nét mặt, Mai Lan hỏi vu vơ:

- Sao vậy?

Con cũng không hay. xin cô cho anh Lai vào.

Mai Lan gật đầu:

- Đưa vào đây.

Khi Cúc đi ra, Mai Lan khẽ thở dài, nàng tiến ra phía cửa chờ, không bao lâu, Lê Lai và Cúc mở cửa bước vào.

Không kịp để Lê Lai chào hỏi, Mai Lan hỏi ngay:

- Quân đâu?
- Thưa cô, Quân đi một thuyền khác và sẽ tới sau.
- Sao vậy Lai? Người trong Nam ra chưa?

Họ đã tới nơi, hai người. Nhưng có một người bị thương khá nặng, cho nên anh Quân phải lo tìm thầy chữa thương, vì vậy họ sẽ đến muộn.

- Hai người hình dáng thế nào?
- Một người hơi có râu quai nón, còn người bị thương thì không, Cả hai có vẻ rất mệt mỏi.

Mai Lan khẽ lắc đầu. Người có râu quai nón chắc không phải là người nàng đợi, vì nàng chưa biết là ai.

Còn người bị thương nặng? Không lẽ...

- Lai có biết tên họ không?
- Có Quân chỉ bảo tôi tới đây đưa tin gấp để cô khỏi mong là có Nguyễn Cảnh Dị ra.
- Nguyễn Cảnh Dị... còn người kia?

Lê Lai khẽ lắc đầu:

- Không thấy Quân nói.

Mai Lan gật đầu... "Có thể Quân không muốn nàng lo lắng..." Nhưng như vậy lại càng làm nàng bồn chồn hơn.

- Thôi được, Cúc, con ra pha trà chúng mình uống, chờ Quân.

Lê Lai chắc thấy được sự nôn nóng của nàng, khẽ an ủi:

- Chắc không lâu đâu cô. Lúc tôi xuống thuyền, thầy thuốc đã đến.
- Giặc giã như thế này mà tìm được thầy thuốc cũng là may. Thôi ta cứ việc uống trà đợi họ.

Trong khi chờ đợi Cúc đi xuống bếp pha trà, Mai Lan hỏi:

- Sao mấy bữa rồi, anh có thoải mái không?
- Thưa cô, đời giang hồ thực vui. Từ trước tới nay sống du dú ở nhà, mắt như bung không thấy được việc đời. Đúng là đi một ngày đàng, học một sàng khôn.

Mai Lan mỉm cười:

- Tôi sốnglang thang cả chục năm rồi, anh thấy có khôn hơn ai đâu?

- Riêng tôi nghĩ, ít ai hiểu đời và từng trải như cô. Với lứa tuổi của cô, các thiếu nữ ta mới chỉ biết thêu thùa làm bếp và nếu có gia đình thì lo nâng khăn sửa túi cho chàng là hết ngày.

Mai Lan hơi lắc đầu:

- Thế mà tôi ao ước cảnh đó từ bao lâu nay mà không được đó anh.

Lê Lai lắc đầu:

- Nếu sống an phận như thế thì cô đã chẳng là cô nữa rồi.

Mai Lan cười:

- Mấy đứa nó cứ muốn tôi làm bà vải.

Lê Lai cũng cười theo:

- Chắc hai cô ấy sợ cô lập gia đình rồi hết thương họ như bây giờ nữa đó.

Yên lặng một chốc, Lai ngập ngừng nói:

- Tình hình này, mình ở lại đây bao lâu nữa cô?

- Chắc không lâu. Anh sợ bỏ nơi đây sao?

Lê Lai lắc đầu:

- Không.

Chàng trở nên buồn buồn:

- Mỗi chiều đứng bên này sông Tô Lịch nhìn về phía Kinh thành, tôi lại thấy buồn vô hạn, thà rằng đi thực xa làm việc thật nhiều, chắc tâm hồn sẽ thoải mái hơn.

Mai Lan lắng nghe chàng tâm sự, rồi an ủi:

- Ai mới bỏ gia đình ra đi thì cũng có cái tâm trạng đó Lai ạ. Nhưng thôi khỏi lo, vài ngày nữa chúng ta sẽ rời nơi này... Mình còn nhiều việc phải làm mà. Điểm quan trọng cho Lai là phải tìm thầy học. Tôi đã hứa với thầy tôi đưa Lai lên Yên Tử Sơn để trình thư của bà cho các vị trưởng thượng của tôi trên đó. Tôi nghĩ thời gian phấn công của mình cũng không còn lâu nữa. Do đó, thời gian học tập cũng không được là bao, Lai hiểu điều đó chứ?

- Thừa vâng.

Cúc đã đưa trà lên phòng. Mùi trà thoang thoảng thơm. Cô thiếu nữ đặt khay trà lên bàn, rồi mời:

- Xin mời cô với anh Lai lại dùng trà.

Mai Lan và Lê Lai, tới ngồi quanh bàn.

Mai Lan cầm chén trà, hơi nâng lên:

- Mình uống trà đi Lai, cả Cúc nữa.

Uống chưa hết ấm trà, và những truyền vu vơ để qua thời gian chờ đợi thì Mai Lan bỗng uống vội chén nước còn lại, nói:

Có thuyền sắp tới.

Lê Lai hơi ngơ ngác:

- Chắc thuyền anh Quân?
- Tôi cũng nghĩ thế, mình sửa soạn đón họ.

Mai Lan quay sang Cúc, nói:

- Con sang bên Chùa hỏi đại sư xem phòng nào ông dành cho chúng ta. Con cũng mời ông tới họp luôn thể.

Cúc khẽ vâng rồi đi ra, Mai Lan nói với Lai:

- Phiền anh đón họ, xin đợi ngoài đó, Cúc sẽ đưa mọi người vào phòng họp.

Lai đi khỏi. Mai Lan đứng thờ một mình. Nguyễn Cảnh Dí là bạn chí thân của Đặng Dung. Chuyện này chắc có nhiều chuyện quan trọng phải bàn nên họ mới ra cả đây. Tuy Mai Lan không là lãnh tụ trực tiếp của nhóm Phù Trần, nhưng vì nàng là Công Chúa của Trần Gia, một cô Công Chúa có quá nhiều uy tín, do đó, mặc nhiên nàng trở thành một thứ siêu lãnh tụ của họ. Nhưng Mai Lan nghĩ, nhân tiện họ ra ngoài này, nàng nên khuyến khích họ tự đảm đương lấy trách nhiệm, nhất là cái trách nhiệm đối với dân tộc Việt, với giang sơn gấm vóc của tổ tiên, chứ không phải là chỉ lo cho cái ngai vàng của một dòng họ.

Cúc đã trở về:

- Thừa cô, đã có phòng, chỉ cách đây một bức vách.
- Thế thì rất tiện. Minh sang đó đi.

Hai người đi ra ngoài hành lang. Cúc quay lại khóa cửa phòng, rồi hướng dẫn Mai Lan tới phòng họp. Căn phòng khá rộng. Nó là tàng kinh viện của Chùa. Ngoài những kệ sách chạy dài dọc theo bốn bức tường với những bộ sách còn mới tinh, phòng còn có hai dãy bàn dài với ghế ngửa để khách tới đọc sách hay tham khảo. Phòng được quét dọn rất sạch sẽ, mùi trầm hương thoang thoang, dễ chịu. Một chú tiểu vừa vào, đặt trên bàn một ấm nước lớn và một khay chén cả chục chiếc, rồi lặng lẽ rời phòng.

Mai Lan nói:

- Cúc, con ra đón họ vào cả đây.

Cúc vừa đi ra, thì Khiết Tịnh Đại Sư cũng đã tới. Ông xá Mai Lan, trịnh trọng nói:

- Được Công Chúa vời tới, thực là hân hạnh...

Mai Lan đáp lễ, rồi thưa nói:

- Đây là một vài anh em từ trong Nam mang tin ra, tôi cũng muốn Đại Sư tới nghe cho biết tình hình đất nước hiện thời. Sau đó, mình sẽ bàn tới một thái độ thích đáng cho hoàn cảnh mới.

- Công Chúa có nghĩ đó là một tin vui?

- Không, bạch đại sư, tôi nghĩ đây là một tin chẳng lành!

Có tiếng gõ cửa cắt ngang lời Mai Lan. Nàng ngưng nói, rồi đồng dạc:

- Xin mời vào.

Cửa mở. Như cơn gió lốc, cả bốn năm người vào phòng.

Quân đi đầu với người thanh niên có bộ râu quai nón, bộ râu được cắt tỉa cẩn thận nên trông anh chàng rất bảnh trai. Những người còn lại đều là người nhà cả: Giác Huệ, Lê Lai, Cúc, Hồng.

Quân hướng dẫn khách tới ra mắt Mai Lan:

- Dị này, xin ra mắt Công Chúa.

Mai Lan diu dàng đến bên Nguyễn Cảnh Dị, ôn tồn:

- Xin anh chớ khách sáo. Nghe tiếng anh từ lâu, nay mới được gặp mặt, thực vui.

Rồi nàng hỏi Quân:

- Còn ai nữa không Quân?

Quân biết nàng muốn hỏi gì, chàng ái ngại thưa:

- Thưa cô, còn một anh bạn nữa đi với anh Dị, nhưng bị thương còn nằm ở nhà.

Nỗi thất vọng làm Mai Lan lặng đi một lúc. Nguyễn Cảnh Dị nhìn mọi người như chờ đợi.

Sau đó, Mai Lan mới khẽ nói:

- Anh Dị, đây là Khiết Tịnh phương trượng. Chúng ta là người nhà cả, xin anh cứ tự nhiên.

Tới lúc này, Dị mới nói thực chậm:

- Thưa Công Chúa, Tây Đô đã thất thủ, cha con Hồ Quý Ly bị bắt tại cửa Kỳ La.

Tuy việc coi như sẽ phải đến, nhưng lời của Dị cũng vẫn còn là tiếng sét đánh ngang đầu. Mọi người chết lặng.

Mai Lan lẩy hai tay úp lên mặt. Hai dòng lệ từ từ chảy trên đôi má hóp của Khiết Tịnh đại sư. Cúc và Hồng bật lên tiếng khóc. Thôi thế là hết. Đại Việt không

còn nữa? Bây giờ đất nước chỉ là quận lỵ của Trung Quốc. Ta đã là kẻ nô lệ của người.

Mỗi xúc động kéo dài rất lâu. Mai Lan buông tay xuống, nhẹ thở dài. Hai mắt nàng đỏ hoe. Giọng nàng như khàn đi:

- Thôi thế là hết. Bây giờ trách nhiệm đổ lên vai chúng ta. Chúng ta mà từ bỏ, bắt chước người khác chạy trốn thì đất nước này sẽ ngàn năm nô lệ giặc Tàu và chúng ta sẽ vô cùng có tội với tổ tiên dân tộc.

Nguyễn Cảnh Dị lấy giọng, rồi nói:

- Thừa Công Chúa, tôi và Đặng Dung định cấp tốc ra đây bàn kế hoạch lâu dài với cô, nhưng khi tới giáp Sơn Nam trấn, có một chuyện hết sức quan trọng, nên anh Dung phải ở lại, và do đó, chỉ có mình tôi tới yết kiến Công Chúa hôm nay thôi.

Cảnh Dị không nói rõ là chuyện gì, Mai Lan biết ý, nên hỏi:

- Người bạn của anh thương tích có nặng lắm không?

- Thừa cô, vì không dám đi đường lộ, phải băng rừng nên anh bạn vô ý bị sập bẫy cộp. May cũng không mất mạng.

- Ai vậy?

- Thừa, Nguyễn Xúng, Tiền quân lệnh của ngài Đặng Tất.

Mai Lan định hỏi tiếp, nhưng sau thấy không cần thiết, nhất là sự có mặt của Khiết Tịnh Đại Sur, nàng cũng cẩn thận trọng tối thiểu với những mật tin.

- Thôi được, mọi chuyện chúng ta sẽ bàn sau.

Khiết Tịnh Đại Sur lên tiếng:

- Xin mời quý vị ngồi nghỉ uống chén trà, chúng ta cứ đứng nói chuyện mãi.

Mai Lan mỉm cười:

- Đúng thế, xin mời.

Mọi người ngồi xuống bàn uống trà.

Nguyễn Cảnh Dị kể tiếp:

- Họ Hồ bị nhục nhã, chúng tôi cũng cảm thấy vô cùng đau đớn. Nhưng dù biết có giúp hãn đi chăng nữa, với sự chia rẽ cùng cực trong nội bộ, dù đổ thêm quân vào cũng như muối bỏ bể thôi.

Ngừng một lát, Dị tiếp:

- Công Chúa xem, tới Thanh Hóa, vì Ngụy Thức thành thực nói là nếu không đánh được giặc thì Hồ nên tự tử hơn là để mang cái nhục bị giặc bắt. Lão Hồ giận dữ, chém luôn ông ta. Đến thế cùng mà còn chém tướng thì thực là điên.

- Dân tình trong đó thế nào anh?

- Thừa Công Chúa, buồn ở chỗ là dân mình không mấy quan tâm tới việc thua trận của Hồ. Họ như chờ đợi cái ngày đó dứt sớm để dân tình đỡ khổ sở vì chiến tranh và hy vọng Trần Gia lại được phục vị.

Mai Lan thở dài:

- Đó là cái hồ mà chúng ta đã tự đào để chôn mình..

Thấy không nên kéo dài hơn, Mai Lan đứng dậy trước, nói:

- Anh Dị chắc cũng đã mệt. Quân đưa Dị về thuyền nghỉ, tối chúng ta gặp lại.

Khiết Tịnh Đại Sur đỡ lời:

- Xin Công Chúa và quý vị cứ nghỉ ngơi, mọi việc ẩm thực đã có bàn tăng lo.

Mai Lan thành thực:

- Được vậy, xin hiện Đại Sur. Chúng tôi hết lòng cảm tạ.

Khiết Tịnh cười:

- Xin Công Chúa đừng khách sáo.

Ông ta nói xong, cũng đứng dậy:

- Bàn tăng xin cáo lui.

Mai Lan khẽ gật đầu chào:

- Xin đại sư cứ tự tiện.

Đợi Khiết Tịnh ra khỏi phòng, Mai Lan nói:

- Anh Dị này, mình còn nhiều chuyện phải bàn. Về nghỉ đi, mình gặp nhau sau.

Nguyễn Cảnh Dị và Quân cùng đứng dậy:

- Vậy xin phép cô, chúng tôi về thuyền.

Tiến hai người ra tới cửa, Mai Lan quay lại:

- Hồng cũng về đi, nhớ chiếu cố tới con Bạch Huệ. Để đó ta tính.

Hồng đứng dậy, nhưng hỏi vội:

- Cô ơi mấy hôm rày, cô có khoẻ không? Con trông cô xanh đi đó.

Mai Lan cười gượng:

- Khỏi lo, cứ về ăn ngủ đi, ở đây đã có Cúc lo cho ta.

Hồng miễn cưỡng mở cửa đi ra.

Còn lại một mình với Cúc, Mai Lan mặt buồn hẫng đi, khẽ thở dài. Cúc đến bên nàng:

- Con chắc cậu Dung kết chuyện quan trọng lắm mới không ra đây.

Mai Lan cũng gật đầu:

- Ta cũng nghĩ như vậy. Còn tên Tiên quân lệnh của Đặng Tất, sao cũng ra đây? Để tôi ta xem.

Hai thầy trò lặng lẽ đưa nhau về phòng riêng.

Về đến phòng riêng. Mai Lan bỗng bảo Cúc:

- Con ra ngoài trông chừng tất cả động tĩnh ở trong khu vực ngôi chùa này, kể cả hành vi của Khiết Tĩnh Đại Sư.

Ta ra thuyền gặp riêng chú Quân và Dị. Tình hình không bình lặng như ta tưởng đâu.

Nói xong, Mai Lan mở nhanh cửa, đi ra ngoài.

Dọc theo bờ là những hàng liễu xanh ngắt, tuyệt đẹp.

Nhưng thuyền bọn Mai Lan thì đậu ở một khu vực độc nhất có những gốc đa cổ thụ, rờn rả che khuất một phen nước trên mặt hồ. Nàng xuống thuyền của Hồng trước.

Thấy chủ tới, Hồng hớn hờ ra mặt.

Tội nghiệp con nhỏ, cả ngày bó gối trong khoang thuyền chờ đợi.

Bạch Huệ thì có vẻ buồn. Nhưng hai đứa coi bộ cũng đã thân thiết với nhau.

Thấy Mai Lan đến, cả hai đều sung sướng.

Mai Lan diu dàng hỏi:

- Các con có buồn không?

Hồng mắt rưng rưng:

- Cô đừng lo cho chúng con... con ở đây có bạn, nên cũng đỡ buồn.

Mai Lan quay sang Bạch Huệ:

- Đời sống của chúng ta nản như vậy đây, Bạch Huệ ạ, liệu em có theo được không?

Bạch Huệ lễ phép thưa:

- Thưa cô, cô thương con là đủ rồi, con đâu có ngại khổ sở, buồn phiền.

- Vậy thì tốt, ráng đợi ở đây mấy ngày nữa rồi chúng mình đi.

Nàng bỏ lửng câu chuyện ở đó, quay qua nói:

- Thôi ta đến thăm hai đứa. Ta đi đây. Nếu chẳng may có gì bất trắc xảy ra, Hồng ráng bảo vệ Bạch Huệ về phòng ta.

Hồng nghe Mai Lan nói, tâm tuy không động, vì các nàng đã từng gặp quá nhiều hiểm hung trong bấy lâu nay, nhưng lời chủ nói làm cho nàng phải cảnh giác. Riêng Bạch Huệ, vẻ lo âu bỗng hiện trên nét mặt.

Mai Lan mở tấm chiếu đi ra, nhưng còn trấn an:

- Ta nói phòng xa vậy thôi, đừng lo.

Hai người đàn ông vụt nhóm dậy khi Mai Lan gõ mui thuyền đánh động họ. Nàng nói vọng vào:

- Tôi đây, Quân.

Quân ra đón Mai Lan, Cảnh Di ngồi lại ngay ngắn:

- Nàng khom lưng bước vào. Quân đặt chiếc nệm nhỏ ở một góc khoang thuyền rồi mời:

- Xin cô ngồi tạm ở đây.

Mai Lan không để Quân mời tới lần thứ hai, nhẹ nhàng ngồi xuống.

Hai người thanh niên yên lặng chờ đợi. Mai Lan mỉm cười :

- Định đề đến tối mới gặp lại anh Dị, nhưng tôi bỗng cảm thấy tinh thể hình như có những biến chuyển rất đáng ngại cho chúng mình nên mới vội lại đây.

Rồi nàng bỗng hỏi:

- Suốt dọc đường ra đây, anh có nghe nói về tổ chức của đám anh em Trần Thiêm Bình không?

Cảnh Dị hỏi ngay:

- Có phải cô muốn nói tới cánh Hoàng Tử Dương?

- Té là anh đã biết.

- Chúng không ra mặt một cách rầm rộ, nhưng bè cánh lại biến thành một lực lượng đặc biệt tiếp tay với giặc Minh để đàn áp những người không theo chúng. Và chúng ta là mục tiêu chính.

- Đúng như vậy, nhất là sau khi cha con Hồ Quý Ly bị bắt. Tôi và Đặng Dung ra tới Sơn Nam yết kiến đức Giản Định thì ngay lúc đó nhóm của Trần Gia bị tứ phía tấn công. Chúng tôi quyết định Dung phò ngài Giản Định vào Nam, còn tôi ra gặp cô. Nguyễn Xứng bị thương trong lúc chúng tôi thoát vòng vây.

Mai Lan gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ thế... Anh Dị này, tôi ở đây cũng bị nguy hiểm không ít. Tôi không biết Dương đang ở đâu, nhưng mấy ngày nay tụi nó tìm tôi và anh em ở đây rất gắt. Khi biết tin Hồ đã bị diệt, tình trạng này càng thêm hung hiểm. Hơn nữa, chúng tôi lại phát hiện thêm phe cánh của Nhật Lễ cũng nhắm nhe đi với giặc Minh để chiếm ngai vàng. Vì vậy, tại Đông Quan rồi đây sẽ nổi cơn sóng gió.

Cảnh Dị nói:

- Cuối cùng giặc Minh rồi sẽ tiêu diệt hết các phe nhóm để thống trị giang sơn này.

- Anh nói rất đúng, không có Hồ, cũng chẳng có Trần hay Dương gì cả. Sĩ phu của ta quá ngây thơ. Đến bây giờ họ vẫn còn bất động để chờ đợi một giải quyết chính trị êm nhẹ và không đổ máu. Thực là nằm mơ.

Mai Lan ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Nay anh Dị, tôi nghĩ anh nên xuôi Nam sớm, giúp Dung cầm cự ở trong đó. Tôi cũng phải rời nơi đây nay mai, để bảo toàn lực lượng cho mình trong lúc giao thời rất bất lợi này. Dân mình đang chia rẽ đến cùng cực, ta chưa chắc đã chết về tay giặc, mà chết trong tay của anh em mình! Các anh ở trong đó đợi tôi, tôi ổn định các bạn ở đây và làm một vài việc gấp nữa rồi sẽ vào trong đó với các anh.

Bồng nàng hỏi:

- Nguyễn Xúng là ai vậy?

- Một tùy tướng của cụ Đặng.

- Ông ta đang làm quan với Minh Triều mà.

- Đúng như vậy, nhưng Dung cho biết, chắc cụ có chủ ý. Một điểm rõ ràng là ông cụ cho Nguyễn Xúng theo giúp Dung từ lâu nay. Xúng là một kẻ có tài.

- Còn cụ nhà ta thì sao?

Cảnh Dị cười:

- Tôi ra đây với cô hôm nay thì chắc cô cũng hiểu thầy tôi muốn gì rồi?

- Nếu vậy thì thực may. Quan lo chuyện xuôi Nam của Dị đi nhé. Anh Dị, xin về nói với trong đó, tôi rất phấn khởi. Chúng ta hãy ráng giữ liên lạc với nhau. Ở đây, hai nơi có thể tin được là Báo Thiên Tự và Bạch Mã Tự.

Mai Lan đứng dậy. Quân ra trước vén tấm chiếu che cửa. Cả ba đứng tại mũi thuyền nhìn ra tứ phía. Mặt hồ mênh mông vắng lặng.

Mai Lan khẽ nói:

- Thôi tôi về, mình sẽ gặp lại nhau trong bữa cơm tối nay.

- Xin cô保重.

- Cảm ơn các anh.

Mai Lan rời thuyền. Hai người thanh niên đứng nhìn cho đến khi bóng nàng khuất sau hàng cây cảnh trong vườn.

Cảnh Dị lắc đầu:

- Thằng Dung cũng muốn ra đây lắm, nhưng kẹt vụ Đức Giản Định. Tôi muốn thay nó, nhưng Ngài không chịu, bảo Dung đưa Ngài vào gặp Đặng Tất đại nhân.

- Lực lượng của ông cụ thế nào?

- Rất mạnh, được tới cả vạn người. Coi như trong trận giặc này, chỉ có cánh quân của ông ta là bảo toàn được lực lượng.

- Nếu đúng đây là khổ nhục kế của ông cụ thì thực lợi cho chúng ta.

- Chúng tôi cũng mong như vậy.

- Chưa chắc sao đức Giản Định dám vào thăm ông ta?

- Tội tôi không dám đặt câu hỏi đó với Ngài, nhưng chính Ngài lại nói dù ông ta hiện chưa dứt khoát bỏ giặc nhưng Ngài sẽ thuyết phục.

- Kể Ngài cũng gan dạ.

- Tôi tin là có Dung bên cạnh, Ngài cũng sẽ rất an toàn.

Hai người nhỏ to một lúc lâu, rồi cũng kéo nhau vào trong.

Chỉ có Cảnh Dị và Lê Hoàng Quân dùng cơm chay tại trai phòng nhà chùa, vì thầy trò Mai Lan đã ăn từ lúc chiều.

Mai Lan và Khiết Tịnh đại sư ngồi uống trà ở bàn bên. Cúc thì đứng hầu ở sau lưng Mai Lan.

Trong khi hai thanh niên ăn cơm, Mai Lan nói với nhà sư:

- Bạch đại sư, sau bữa ăn, hai anh Dị và Quân phải về xóm chài. Bọn chúng tôi cũng xin phép đại sư đi vào sáng mai.

Khiết Tịnh hơi ngạc nhiên:

- Công Chúa nên nghỉ ở đây vài ngày nữa, xem tình thế ra sao?

Mai Lan lắc đầu:

- Không cần đại sư. Và lại, lúc này là thời gian nhiễu nhương, bọn Hoàng Tử Dương vì muốn bảo vệ quyền lợi nên chắc chắn sẽ tìm mọi cách hãm hại chúng tôi. Cảnh nổi da xáo thịt sẽ xảy ra, và cuối cùng, quân Minh sẽ tận diệt tất cả chúng ta, kẻ thắng cũng như người bại. Không bao lâu đại nạn máu đổ thịt rơi sẽ diễn ra khủng khiếp tại khắp nơi trong nước.

- Vâng, như vậy tùy ý Công Chúa định đoạt. Nếu ngài cần bản tăng làm gì, xin cứ dạy.

- Tôi chỉ xin Đại Sư trụ trì ở đây, và cho phép dùng ngôi chùa này như là một trạm liên lạc thì đã quý lắm rồi.

- Thưa, chuyện đó là đương nhiên rồi, xin ngài đừng ngại gì.

Bữa cơm vừa chấm dứt, sau khi từ biệt Khiết Tĩnh đại sư bọn Quân kéo về phòng Mai Lan.

Cảnh Dị nói:

- Tôi xin tạm biệt Công Chúa. Mong cô sớm vào đó với anh em chúng tôi.

Mai Lan ngập ngừng một lúc, rồi nói:

- Anh Dị ạ, tôi muốn đi tìm cho các anh những cuốn Binh Thư của Hưng Đạo Đại Vương. Tôi nghĩ rằng, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho đại cuộc của chúng ta. Nhờ những cuốn binh thư này mà dân ta đã thắng quân Mông Cổ hùng mạnh khi xưa.

Cảnh Dị gật đầu:

- Cô nghĩ thế rất phải. Chúng tôi sẽ chờ cô.

Quay sang Quân, Dị nói nhanh:

- Thôi anh em mình từ biệt Công Chúa đi về thôi.

Bỗng có tiếng xô cửa mạnh, Cúc đi nhanh vào, nói:

- Thưa cô, có kẻ lạ đột nhập vào chùa.

Cả ba bình tĩnh đi ra ngoài. Trời tối, trăng hạ tuần chưa lên, nhưng với thính giác của con nhà võ, họ biết được những bước chân rất gấp đang di chuyển quanh đây.

- Rất đông người thưa cô.

Có tiếng quát tháo ở tiền điện chùa. Rồi bỗng ở khắp nơi những bó đuốc được thắp lên sáng rực. Ngôi chùa coi như bị vây kín. Ngay chỗ đất trống trước cửa phòng Mai Lan, cũng có cả chục tên mặc đồ đen, tay buộc băng đỏ, lăm le khí giới trong thế sẵn sàng tấn công.

Cảnh Dị và Quân định xông vào tấn công bọn này, nhưng Mai Lan ngăn lại:

- Tụi này cũng chỉ là quân ô hợp của Hoàng Tử Dương. Điều quan trọng không phải là đánh lui tụi nó, mà là phải điều tra xem tại sao chúng biết bọn mình ở đây.

Cả ba tiến ra tiền điện. Bọn áo đen chia nhau theo sau. Tại đây Khiết Tĩnh đại sư đang đương đầu với một bọn người lạ mặt. Ba tên mặc áo chèn màu xanh đang thay nhau to tiếng với nhà sư. Khi thấy bọn Mai Lan đi ra, một tên quát mắt nhìn về phía nàng, rồi nói lớn:

- Mi còn chối cãi nữa hay không? Con mụ nào kia?

Bọn Mai Lan hiểu rằng Khiết Tĩnh đại sư đang cố chối sự hiện diện của bọn nàng trong chùa.

Mai Lan thư thả ra. Nàng đứng ngay trước mặt bọn này, nói:

- Đúng, ta là Mai Lan Công Chúa đây. Các anh muốn gì vậy?

Tên đứng giữa, tiến lên, tay lăm lăm cầm kiếm, nói:

- Nếu cô biết điều thì theo chúng tôi về gặp Đại Vương.

Mai Lan cười:

- Đại Vương của anh bây giờ ở đâu?

Hắn cười:

- Ngài đang ở trong thành Tây Đô để chờ sắc phong. Nếu cô chịu đi, chúng tôi sẽ khỏi phải ra tay, và ở đây sẽ tránh được bị tổn thương.

- Cũng được, nhưng ai cho tin các anh biết ta ở đây mà kiếm hay quá vậy?

Tên kia cười, đắc chí:

- Bọn ta tìm cô cũng đã lâu mà không thấy, may là hôm qua có một đứa con gái tới dinh Tổng Trấn thành Đông Quan cho tin chúng ta.

Cúc đứng đằng sau, bỗng buột miệng:

- Cô gái áo đỏ?

- Đúng như vậy.

Khiết Tịnh Đại Sur bỗng "a" lên một tiếng, mặt biến sắc. Bọn Mai Lan đứng lặng một lúc. Thì ra cánh Nhất Lễ hại nàng đây.

Tên áo xanh tiếp:

- Tụi nó nói cô có nhiều bộ hạ võ nghệ cao siêu nên quan trấn thủ bảo bọn ta giốc hết lực lượng tới đây đêm nay. Chúng ta đã vây mọi mặt, biết điều, bọn cô nên hàng đi.

- Ai là người thay mặt Hoàng Tử Dương ở Đông Quan, ta muốn gặp hắn trước đã.

Tên kia cười:

- Ta là Trần Thái Bảo, em nuôi của ngài Trần Thiêm Bình, đại diện của Đại Vương ta ở đây. Cô muốn nói gì?

Mai Lan cười lớn:

- Thế thì tụi bay chết đến nơi rồi.

Sóng gió phút chốc nổi lên. Bọn Mai Lan năm người, kể cả Khiết Tịnh đại sư xông vào chiến đấu với một bọn áo đen cả sáu, bảy chục tên. Cảnh Dị và Quân tấn công bọn ba tên áo xanh. Bọn này võ nghệ cũng vào hạng cao, nên trận chiến mỗi lúc một gay. Trừ ba tên áo xanh, bọn áo đen võ nghệ non kém nên chẳng mấy chốc, Mai Lan đã ra ngoài vòng chiến, đứng nhìn hai bên đánh nhau. Chỉ trong một thời gian uống cạn ấm trà, trận chiến coi như thắng bại đã rõ rệt. Một tên áo xanh đã tử thương, nằm bẹp ở góc sân chùa, hai tên kia chiến đấu một cách tuyệt vọng.

Đám áo đen thì bị hạ gần hết.

Bỗng từ phía, có thêm bọn áo đen rầm rập cầm đuốc chạy tới miệng la hét: "Nguy rồi! Nguy rồi!"

Mai Lan giật mình nhìn ra. Bọn nó có thêm quân tiếp viện ? Không, nhiều tên vào tới nơi, nằm vật ra, tên cầm đầu mình. Đồng thời, cùng lúc đó, nàng nhìn thấy từ xa, có ánh lửa rực trời, tiếng hò reo kinh động cả trời đêm, rồi tên lửa từ đâu bay tới như mưa. Cảnh tượng thật hãi hùng.

Quân và Cảnh Dị đã bỏ hai tên áo đen trở về bên Mai Lan.

Mai Lan bỗng chột hiểu, khẽ nói:

- Quân Minh vây kín nơi đây rồi.

Cúc vừa thở, vừa hỏi:

- Quân Minh, sao chúng lại giết cả đồng bọn chúng?

Mai Lan nói nhanh:

- Hồ đã bại, chúng không cần bọn này nữa. Bây giờ là lúc giặc Minh ra tay tận diệt người Đại Việt chúng ta. Bọn giặc Minh lừa toàn lực lượng của Hoàng Tử Dương đến đây để ra tay một lượt. Bắn một phát tên giết hai chim là vậy.

Cảnh Dị hừ một tràng, rồi nói:

- Cô nói rất đúng, thực nham hiểm. Bọn này chết thật cũng đáng.

Trong lúc đó, cảnh hỗn loạn đang diễn ra trong bọn áo đen. Chúng vây chặt ba tên thủ lĩnh, gào thét khiến mấy tên này không sao kiểm soát được tình hình.

Những mũi tên lửa đã bắt đầu tiên sát tới tiền điện, nhiều mũi đã dính trên mái chùa, khói bốc lên nghi ngút.

Cảnh Dị tiến ra trước thềm chùa, nói lớn:

- Giặc Minh đã tiến vào chùa. Chúng sẽ tiêu diệt hết mọi người ở đây, kể cả bọn chúng bay. Đừng mơ tưởng theo giặc nữa. Muốn sống thì phải cùng nhau hợp sức phá vỡ vòng vây mà thoát.

Tiếng la ó lại nổi lên, Cảnh Dị hét lớn:

- Chỉ còn đường máu là đánh thủng ra phía cửa trước. Tiến.

Một đám người hỗn loạn đi ra phía cổng chùa, nhưng bỗng lại phải tháo lui, một số đã bị tên cầm đầu người.

Mai Lan nói:

- Giặc chỉ dùng tên để vây hãm. Thử chạy ra thuyền mình.

Bọn năm người thoát đi rất nhanh. Nhưng tới nơi, hai chiếc thuyền chài đã không còn ở đây nữa. Cúc la lên:

- Cô ơi! Hồng??!

Mai Lan bình tĩnh:

- Bây giờ không phải là lúc lo lắng, phải tìm cách thoát ra khỏi nơi này đã.

Nhưng khi nhìn ra ngoài, mọi người đều giật mình:

- Chung quanh đây, trên mặt hồ, hàng trăm ánh đèn lấp lánh. Từ phía đã bị bao vây.

Quân đề nghị:

- Mình lặn qua thuyền giặc được không?

Mai Lan khẽ nói:

- Cúc nó không bơi được xa.

Khiết Tịnh lên tiếng:

- Tôi không biết bơi, xin quý vị cứ thoát đi, phần tôi sẽ tự lo lấy.

Mai Lan khẽ nói:

- Không được, để mình trở lại tiền điện xem sao rồi sẽ tính.

Trước tiền điện, bọn áo đen nằm la liệt, một số rất đông đã chết vì trúng tên. Hai tên áo xanh chạy đôn chạy đáo. Chùa đã bắt đầu bốc hỏa. Bọn Mai Lan vừa đi, vừa phải tránh tên từ ngoài bắn vào. Đà tên bay mỗi lúc một mạnh, chứng tỏ xạ thủ đã tới rất gần.

Mai Lan quyết định:

- Mình mở đường máu thẳng ra phía cửa trước. Tôi nghĩ bọn mình may ra thoát, chỉ chết là đám người kia.

Có tiếng reo hò ngay sau chùa. Quân Minh đã từ thuyền đổ bộ. Tình thế cấp bách vô cùng.

Bọn Mai Lan cùng xông ra phía trước.

Tên lửa bắn như mưa, năm người dùng khí giới gạt tên ra để chạy, nhưng cuối cùng cũng bị chặn ở cổng tam quan. Đuốc đốt sáng rực, giặc trông thấy mình, ngược lại, mình chàng trông thấy chúng.

Tình thế thực nguy ngập. Mai Lan chắc chắn phải làm một quyết định sinh tử, chứ không thể chịu bị bắt.

Lửa cháy rực trời. Trong sân chùa đã tràn ngập những bóng áo xanh của giặc Minh. Chúng ra tay tàn sát nhóm của Hoàng Tử Dương. Tiếng rên la thảm thiết vang động cả một góc trời.

Nấp trong cửa tam quan, Mai Lan biết rằng chẳng mấy chốc nữa, giặc từ trong chùa và ngoài kia sẽ tới vây hãm bọn nàng, với trận tên lửa dữ dội này, Quan Vân

Trường xưa cũng đã bỏ mạng. Hàng thì nhục, chiến đấu thì thực vô vọng? Tiếng reo hò chiến thắng của quân giặc như xé nát lòng nàng...

Chắc không còn lối nào thoát, ngoại trừ việc liều mạng đánh thẳng ra phía trước phá vòng vây để thoát thân.

Lê Lai là gánh nặng nhất cho nàng. Nhưng thực không còn thời giờ để đắn đo hơn. Mai Lan nói lớn:

- Các anh, chúng ta sửa soạn đánh thẳng ra ngoài. Đành phải liều mạng. Tôi hô đến tiếng thứ ba, mọi người phải xông ra, dựa vào nhau để tiến và để bảo vệ lẫn nhau.

Nàng vừa nói, vừa nhìn ra phía trước. Xa xa, ánh đuốc bập bùng. Gần đó, trong những lùm cây đen kìa, không trông thấy quân giặc, nhưng tên lửa từ đó lớp lớp bắn ra như mưa bắc. Đoạn đường sinh tử là khoảng cách từ tam quan tới những lùm cây đó, dài không quá mười trượng. Nếu thoát được đoạn đường này, bọn nàng sẽ đánh thốc vào vòng vây của giặc để tìm đường sống.

Mai Lan định thần một lúc, rồi sửa soạn đêm tiếng thứ nhất.

Bỗng Mai Lan thấy có biến chuyển gì lạ trong hậu quân của giặc ở trước mặt. Có nhiều tiếng rú phát ra từ trong những lùm cây, rồi mưa tên lửa bỗng trở nên rời rạc. Không chậm trễ. Sinh lộ đã mở, Mai Lan đếm nhanh ba giãng. Nhóm bảy người nhất loạt xông ra, đánh thẳng vào yếu điểm của vòng vây. Đoạn đường tử qua không mấy khó khăn. Những bóng áo xanh từ trong bóng tối chồm ra, nhưng bọn Mai Lan không thể để bỏ lỡ cơ hội thoát chết. Họ dựa vào nhau quyết chiến, chiến trường diễn ra ác liệt và chớp nhoáng.

Trong khoảnh khắc, bọn Mai Lan nhận được chỗ sơ hở ở hướng Bắc của vòng vây. Họ đã thoát ra từ đó, chạy thẳng ra vùng lau sậy. Tiếng la ó lui dần về phía sau.

Trong đêm tối, chỉ còn tiếng rì rào của rừng lau, tiếng thở gấp của mỗi người sau một cuộc chiến dành mạng sống.

Mai Lan họp mọi người lại ở một khoảng đất trống trong rừng lau.

Kiểm điểm lại anh em. Mai Lan, Lê Hoàng Quân, Nguyễn Cảnh Dị, sư Giác Huệ, sư Khiết Tịnh an toàn. Cúc bị thương ở tay trái, Lê Lai bị thương chân trái và đã được Giác Huệ công thoát ra đây.

Quân xé áo lấy thuốc dầu băng cho Cúc và Lai. Mọi người tạm ngồi nghỉ.

Mai Lan nói:

- Tình hình này, cơ sở của chúng ta ở đây chắc chắn đã lâm nguy. Bây giờ mình về xóm chài trước xem ở đó thế nào?

Cúc ngồi khóc sùt sùi. Mai Lan thấy lòng quặn đau khi nghĩ đến Hồng và Bạch Huệ, nhất là Hồng. Không biết hiện giờ hai đứa sống chết ra sao? Biết đâu buổi gặp gỡ giữa hai thầy trò nàng lúc chập tối là lần gặp gỡ cuối cùng.

Mười năm sống chết bên nhau, thầy trò tình như ruột thịt, nay bỗng mất đi một cách đột ngột, không lời giã lòng, thực xót xa.

Nàng đến ngồi bên Cúc, dịu dàng nói:

- Cúc miễn là Hồng chưa chết, mình sẽ tìm ra nó bằng mọi giá. Trong trận này, không phải chỉ có Hồng, mà còn các vị đại sư và sa di trong chùa cũng gặp ách nạn như vậy.

Nàng quay sang Khiết Tinh đại sư hỏi:

- Bạch đại sư, có bao nhiêu chúng tăng trong chùa?

Khiết Tinh khẽ thở dài, đáp:

- Thừa Công Chúa, mười người tất cả.

- Cái họa này chúng tôi mang tới cho chùa, thực là ân hận.

Chiết Tinh lúc đầu:

A di đà Phật. Công Chúa đừng nghĩ vậy, ách kiếp khôn lường, chúng ta làm sao biết trước được.

Mai Lan khẽ vỗ vai Cúc, nói:

- Thôi, chúng ta đi.

Mọi người lẳng lặng đứng dậy tìm đường ra khỏi rừng lau.

Không mấy chốc, đã ra tới con đường mòn chạy quanh hồ.

Về phía Đông, chùa của Khiết Tinh Đại Sư vẫn còn bốc cháy làm đỏ rực một góc trời.

Khiết Tinh Đại Sư không cầm được nổi ngậm ngùi, buột miệng:

- A di đà Phật!

Bảy người lầm lủi đi về phía Tây. Những gốc liễu mờ mờ lả bóng bên hồ. Ngoài xa, mặt hồ mênh mông, lóng lánh dưới ánh trăng hạ tuần mờ nhạt quanh quẩn.

Mai Lan khẽ nói:

- Trông kia, đêm nay không thấy một ánh đèn chài nào trên hồ.

Quân nói theo:

- Có thể giặc đã trưng dụng hết thuyền chài ở đây vào trận đánh vừa qua.

Cảnh Dị lên tiếng:

- Vậy thì dân ở đây thực nguy rồi.

Mai Lan nói:

- Chúng có thể tập trung họ ở đâu đó. Nhưng với giặc Minh thì bất cứ chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Mọi người tiến nhanh hơn về phía trước. Cúc đi đầu cách khá xa đoàn người.

Bồng nàng khẽ kêu lên:

- Thừa cô có xác chết ở trước mặt.

Bảy người vây quanh xác một người đàn ông áo quần lam lũ, nằm xấp ở ven hồ. Quân lật xác chết lên, mọi người thấy ngực bị chém toạc một vết dài.

Mai Lan gật đầu, nói:

- Không sai, đây là nhát mã tấu của giặc Minh.

Dọc đường, bọn Mai Lan còn phát hiện thêm nhiều xác nữa, kể cả con nít. Có những xác đàn bà, phần dưới lỗa lồ, khiến mọi người phải quay mặt đi. Quân đã phải xé áo xác chết khác đẩy lên.

Mai Lan giọng run lên:

- Quân giặc thực dã man, không ngờ chúng mình làm di hại tới dân chúng đến chừng này.

Dị an ủi:

- Không phải chỉ vì bọn mình, mà ở đâu giặc cũng ra tay tàn sát cực kỳ man rợ như vậy.

Bồng có tiếng rên khóc phát ra từ trong lùm cây trước mặt.

Cảnh Dị và Quân tiến lên trước. Quân nói:

- Để chúng tôi lại trước xem sao.

Hai chàng vệt lá đi vào. Có tiếng hét thất thanh của trẻ nhỏ, rồi tiếng đàn bà van xin:

- Lạy các quan tha cho chúng con.

Quân hiểu ý, ôn tồn nói:

- Các bà yên tâm, chúng tôi là người Nam đây. Quân giặc đã đi khỏi nơi đây rồi.

Lạy các ông cứu chúng tôi với.

- Các bà mấy người, xin ra cả đây.

Từ trong lùm cây đi ra bốn người đàn bà dắt dìu sáu bảy đứa nhỏ, có em còn ẵm ngửa trên tay.

Quân đưa họ tới chỗ Mai Lan đang đợi ở bên vệ đường.

- Thừa cô, tôi chắc còn nhiều người vẫn trốn quanh đây. Mình nên tìm để đưa họ về nhà.

Một người đàn bà dắt đưa con chừng tám chín tuổi, kể lể:

- Vào đầu canh hai, tụi giặc tới, ra lệnh gom hết thuyền chài lại, bắt chồng chúng tôi chở chúng đi đâu không biết, còn phụ nữ và trẻ em thì chúng đuổi lên bờ. Ai nhanh chân thì chạy trốn vào rừng, vào bụi, có nhiều chị không may bị chúng lột ra hiếp ngay tại đường lộ. Chúng con có đau lòng chống cự thì bị giết ngay tại chỗ.

Mai Lan an ủi:

- Tôi biết... Chúng tôi sẽ tìm cách đưa các chị về nhà. Còn các anh ấy, tôi chắc chỉ sáng mai giặc sẽ tha cho về.

Mai Lan không muốn mất nhiều thì giờ, giục Quân, Cảnh Dị và Cúc đi lục soát các nơi để tìm kiếm mấy người trốn giặc.

Về đến xóm chài, đoàn người có tới năm sáu chục.

Xóm vắng lặng như tờ, không một ánh đèn ló lắt. Vài tiếng chó nhách sủa ăng ăng vu vơ. Quanh quẽ như một làng bỏ hoang.

Mai Lan nói với đám dân chài:

- Các chị ai về nhà nấy. Nhớ đóng cửa cài then cẩn thận. Khi thấy có người quen hãy mở.

Bọn họ toàn đàn bà và trẻ nít. Không một người đàn ông nào còn sót lại. Nghe Mai Lan nói, họ lú lú rú rú cảm ơn rồi tản dần về nhà.

Khi đám dân chài đã về hết, Mai Lan khẽ nói:

- Quân đưa về chỗ Nguyễn Xứng tạm trú. Tôi nghĩ mình cũng không ở đây được lâu. Không lâu, giặc sẽ trở lại đây. Mình nên tính trước đi thì hơn.

Cúc nói:

- Vậy thì số phận của những người đàn bà ở đây?

- Mình biết làm sao hơn.

Quân nhắc Cúc:

- Đây là tai ách chung của cả nước. Cúc đừng nên quá bận tâm như vậy. Chúng mình còn nhiều việc khẩn cấp phải làm.

Cúc yên lặng.

Khiết Tịnh đại sư đưa ý kiến:

- Thừa Công Chúa, tôi biết trong khu rừng lau ở bờ hồ phía Tây, có mấy căn lều của bọn người chẵn vịt. Mình có thể tới đó tạm trú trong lúc khẩn cấp này.

Mai Lan không chờ đợi gì hơn, nói:

- Rất tốt, bạch Đại sư, mình chỉ tạm có nơi để ngồi lại tính cách đối phó với tình hình khẩn trương này, rồi chúng mình phải rời nơi đây ngay.

Tới căn nhà trọ, Nguyễn Xứng còn đang ngủ vùi dưới gầm giường, Quân vào đánh thức anh ta dậy, rồi cõng anh trên vai đi ra. Bọn người lại lầm lũi đi về hướng Tây.

Trong lúc đi đường, Khiết Tịnh đại sư giải thích thêm:

- Sở dĩ tôi biết được nơi này là vì một trong những người chẵn vịt là bà con với sư Thiệt Tâm của tệt tự.

- Đại Sư biết đường tới chứ?

Tôi cũng đến thăm họ một đôi lần.

Xóm chài đã lủi sau lưng khá xa. Cảnh Dị và Quân cõng Lê Lai và Nguyễn Xứng trên vai, tuy nhiên họ vẫn theo được bước đi nhanh của mọi người.

Con đường mòn dẫn sâu vào rừng lau sậy. Một khoảng đất rộng, bằng phẳng ở sát bên bờ hồ. Trên đó, ba khu vực được xây bằng cốt trong có trải rơm làm chỗ nuôi vịt. Bên cạnh mỗi chuồng vịt là một chiếc chòi mái rạ, vừa đủ chỗ cho một người chẵn vịt dùng làm nơi trú ngụ.

Vào mùa này khí trời ẩm áp, người ta đã đưa vịt đi bãi ăn sò, ốc, nhờ đó mà vịt sẽ đẻ nhiều.

Khi bọn Mai Lan tới nơi đây, bốn bề vắng vẻ, quạnh quẽ.

Quân đưa Lai và Xứng vào nằm nghỉ tại chiếc lều ở giữa.

Cúc dọn dẹp một chiếc ở bên để Mai Lan làm chỗ tạm nghỉ.

Bốn người gồm Mai Lan, Quân, Dị và Khiết Tịnh đại sư vào một lều để bàn chuyện trước mắt.

Việc bị tập kích đêm nay làm Mai Lan buồn lòng không ít. Tuy đã thoát nạn được về đây, nhưng Hồng và Bạch Huệ mất tích, bao người trong xóm chài bị hại vì bọn nàg.

Quân lấy đá lửa đánh, nhóm lửa đốt một khúc nến lấy từ chiếc túi vải nhỏ mà chàng thường mang theo bên mình. Ngọn lửa ló lét, chập chờn soi mờ mờ bốn bộ mặt bơ phờ mệt nhọc.

Mai Lan lấy giọng nghiêm nói:

- Việc đến nước này đã thực nghiêm trọng, các anh và Đại Sư có ý kiến gì không?

Sau một chút yên lặng, Quân nói:

- Ở bên này coi như đã bị động, mấy cái chòi rạ này cũng chỉ tạm trú một vài ngày là cùng. Có lẽ mình phải trở vào thành.

Mai Lan hơi lắc đầu:

- Quân có thể về được, nhưng còn Lai và Xứng.

Tôi nghĩ, các cơ sở của ta ở trong thành cũng không còn là nơi an toàn. Bây giờ quân giặc đã thắng, chúng không còn phải kiêng kỵ gì nữa, sẽ thẳng tay đàn áp mình.

Ngưng một lát, nàng nói:

- Vết thương của Lai chỉ vài ngày là lành. Còn Xứng không biết thế nào?

Quân nói:

- Thầy lang nói chắc cũng phải dưỡng thương cả mười hôm mới đi lại được.

Khiết Tịnh Đại Sur dè dặt đề nghị:

- Tôi trụ trì ở đây khá lâu, có thể nhờ cậy được một vài nơi để Xứng dưỡng thương.

Mai Lan quay sang Nguyễn Cảnh Dị:

- Anh Dị thấy tình hình miền trong ra sao?

Dị suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Tôi nghĩ nếu như thuyết phục được ngài Đặng Tất, đức Giản Định sẽ làm việc lớn trong nay mai.

Tuy đã có chủ trương từ lâu, nhưng trong lúc nhất thời, Mai Lan cũng đành nói xuôi:

- Nếu được ngài Đặng Tất giúp thì thực là may.

Quân này, nếu như có anh em nào muốn xuôi Nam cũng nên thu xếp cho họ đi với Dị, nhất là lúc này, chúng mình ở đây thân cô, thế cô cũng rất kẹt.

Nàng quay sang Khiết Tịnh:

- Xin phiền Đại Sur đi kiếm giùm một nơi để Xứng dưỡng thương. Nội trong đêm nay, chúng ta phải giải quyết cho ổn thỏa mọi việc ở đây. Mai tôi đi tìm tung tích của Hồng rồi ngược Bắc. Dị xuôi nam để lo việc trong đó.

Khiết Tịnh mau mắn:

- Tôi xin đi ngay. Công Chúa và các vị chờ ở đây.

Nói xong, Khiết Tịnh ra khỏi lều, rồi biến vào trời đêm. Mai Lan nói:

- Quân tạm đưa Xứng đi dưỡng thương, sau khi anh ta khỏi, phải đưa về Nam. Dị ạ, nếu như mình khởi nghĩa chống giặc Minh lúc này thực rất khó khăn, vì khi

thế của giặc đang lên cao, mà nhà Trần ta thì đã tai tiếng quá nhiều. Tuy nhiên, nếu có được Đặng Tất giúp tôi cũng yên tâm phần nào. Nhưng chủ trương của tôi từ trước tới nay vẫn là mình phải có thời gian chuẩn bị, nhất là về nhân lực. Với thời gian, bộ mặt tàn ác của giặc được phơi bày, toàn dân hết bị chúng phỉnh gạt, bả vinh hoa của giặc không còn hiệu lực để gây chia rẽ giữa người trong nước ta, tới lúc đó, chúng ta mới có hy vọng quét sạch được quân thù ra khỏi bờ cõi.

Ngẫm nghĩ một lúc nàng nói:

- Tôi biết tính của Giản Định Vương, không hy vọng thay đổi được quyết định của anh ấy. Vậy Dị và Dung cũng cứ giúp Vương lo việc trong đó đi. Phần tôi, tôi cố gắng những gì có thể làm được ở ngoài này. Khi có thể tiếp tay được, tôi sẽ vào Nam ngay.

Dị có vẻ cũng phân vân về lời nói của Mai Lan, nhưng tình thế trong Nam cũng khó có thể thay đổi được, nên nói:

- Công chúa đã quyết định như vậy, tôi xin tuân lệnh. Tôi sẽ bàn chuyện này với Dung, rồi sẽ gặp cô sau.

Mai Lan mỉm cười:

- Được thế là tốt. Quân cứ tiếp tục đường lối của chúng mình đã vạch sẵn. Nhưng tuyệt đối thận trọng.

Một phút im lặng trôi qua, bỗng Mai Lan hỏi:

- Quân này, anh có ý kiến gì về vụ hành tung của chúng ta bị giặc phát giác ra đêm nay không?

Quân nói nhanh:

- Cô muốn nói về việc cô gái áo đỏ?

- Đúng. Làm sao cô ta có thể biết được sự có mặt của chúng ta trong chùa nhanh như thế?

- Như vậy một là có kẻ nào khác tố cáo, nhưng không dám ra mặt. Vì nó có liên hệ với chúng ta, hai là cô gái kia được người đó cung cấp tin tức, nghĩa là chúng ta hiện có nội gián.

Mai Lan gật đầu:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

- Ai? Ai?

- Kẻ theo giặc hiện nay không hiếm. Vì thế, những người trong chùa không thể tin được, kể cả sư Khiết Tịnh.

Dị ngồi nghe hai người đối đáp, chàng thấy họ làm việc rất ăn ý với nhau cũng như rất thận trọng, điều mà anh em ở trong Nam ít khi có. Vì ngày nay, tình thế

thực hỗn loạn, ngay giữa những người thân cũng không còn có thể tin nhau được nữa. Chắc chưa có thời nào tinh thần người Nam suy đồi đến như thế.

Mai Lan nói thêm:

- Vì thế, việc giao Xứng cho sư Khiết Tịnh cũng chưa hẳn là một giải pháp hay. Tuy nhiên, trong tình thế này mình không còn cách lựa chọn nữa, nhưng Quân phải thực thận trọng trong việc giao thiệp với họ. Khi Xứng có thể lên đường được, Quân phải lo ngay cho anh ấy về Nam.

- Vâng, tôi xin lãnh ý cô.

Có lẽ trời đã sang canh ba. Đêm thực vắng lặng giữa bãi hoang vu. Một vài con muỗi bay vo ve trong lều cô.

Khiết Tịnh đại sư đã trở lại. Ngài không vào trong, chỉ ghé người ngang cửa lều, nói:

- Được rồi, ta đi thôi.

Mai Lan gật đầu:

- Anh Dị và Quân đưa Xứng đi. Tôi tạm nghỉ ở đây. Sớm mai, Quân về xóm chài dò thám tình hình rồi về đây cho tôi hay. Quân này, nhà Cả Đông cũng cách đây không xa, có phải không?

Quân như hiểu ý, đáp nhanh:

- Cô nhớ không sai.

Nói xong, Quân chui ra ngoài nói với nhà sư:

- Xin Đại Sư đưa đường.

Dị sang lều bên cổng Xứng trên vai, rời lom khom ra khỏi lều. Không mấy chốc, tiếng chân mấy người xa dần.

Mai Lan sang lều Cúc. Cô thể nữ đang chống mắt đợi nàng.

Thấy chủ vào, Cúc vui mừng:

- Mời cô đi nghỉ.

Mai Lan ngả lưng xuống ổ rom, khẽ thở dài:

- Họ đưa Xứng đi rồi. Còn Hồng, không biết bây giờ an nguy thế nào? Ta cũng thực lo cho nó.

Nàng không nói rõ hết ý mình, nhưng Cúc cũng hiểu cô chủ muốn ám chỉ điều gì. Cúc không còn dám khóc để

chủ khỏi buồn thêm.

Mai Lan sẽ tiếp:

- Thôi số nó như vậy. Để mai mình cố gắng tìm tung tích nó xem sao.

Cúc gằng gượng:

- Vâng. Lúc này con cũng chợp mắt được một lúc rồi, mời cô nghỉ đi, để con ngồi ngoài này trông chừng.

- Phải thận trọng...

- Xin cô yên tâm.

Ngoài kia, tiếng dế kêu rì ra buồn tênh, lều bên cũng yên lặng như tờ, chắc Lê Lai và sư Giác Huệ cũng đã yên giấc? Cúc mừng tượng lại mười năm sống chung với Thu Hồng mà lòng buồn khôn tả.

Bỗng thoáng có bóng người lướt qua cửa, Cúc vội nép sang một bên, sẵn sàng động thủ. Nhưng người kia đã dừng lại bên lều, khẽ nói:

- Tôi đây, Giác Huệ đây.

Cúc hết lo, khẽ cười:

- Đại Sư chưa đi nghỉ ư?

- Lai đã ngủ rồi... Để tôi gát ngoài này, cô và Công Chúa yên tâm nghỉ đi, khi nào mệt, tôi sẽ gọi cô gát thế, nhé.

Cúc thấy thực yên tâm. Nhà sư này mới theo bọn nàng chưa được mấy ngày mà đã tỏ ra như có nhiều kinh nghiệm giang hồ. Nàng không còn khách khí, cảm động:

- Được thế thì nhất rồi. Xin phiền Đại Sư.

- Xin cứ yên tâm.

Cúc quay vào lều, nằm ghé bên Mai Lan. Nàng nghe hơi thở của chủ đã đều đặn nên yên lòng nhắm mắt.

Chương Tám

Trời hừng đông, Lê Hoàng Quân và Nguyễn Cảnh Dị tìm đến khu lều vệt.

Thật hoang tàn. Mấy túp lều đã cháy rụi từ lúc nào. Rải rác quanh bãi cỏ, nhiều xác chết nằm bên những vũng máu chưa kịp khô, nhẩy nhụa trên đám cỏ xanh còn ẩm sương đêm. Gần lều là mấy cái xác mặc binh phục xanh của quân Minh, xa hơn là những cái xác vận y phục lối võ sĩ giang hồ.

Sát rừng lau là xác của một tên võ tướng tay cầm đại đao và một nhà sư áo vàng của Minh Triều.

Dị nhắm đếm được chín cái. Chàng hốt hoảng lật nhanh những xác chết để nhận diện. Phần lớn nạn nhân chết vì đường chưởng lực đánh bẻ lồng ngực, hoặc trường kiếm, nhưng may là chưa thấy xác của bọn mình.

Dị la lên:

- Không thấy ai trong bọn mình. Họ đi đâu cả rồi Việc gì đã xảy ra ở đây đêm qua.

Quân đang ở gần những túp lều đã cháy thành tro, di chuyển quanh vùng tìm dấu vết gì đó, chăm chú đến nỗi như không nghe thấy tiếng của Dị. Chốc chốc chàng ta lại cúi xuống nhặt một món binh khí lên ngắm nghía một lúc, gật gù rồi lại vứt xuống đất.

Nguyễn Cảnh Dị chạy lại bên Quân:

- Anh nghĩ họ có sao không?

Đến lúc đó, Quân mới như giật mình vì thấy có người đứng bên, hỏi lại:

- Anh nói sao?

Dị thấy có gì khác lạ trong mắt của Quân, nhưng nhất thời chưa cảm nhận được rõ ràng, nên nói lại:

- Họ đi đâu... Anh nghĩ có thể họ bị bắt rồi, không?

Quân nhìn ra xa, khẽ lắc đầu:

- Không, có lẽ họ đã chạy thoát rồi?

- Tại sao tụi giặc biết được hành tung bọn mình nhanh thế? Nội gián như Mai Lan đã nói chẳng?

Quân phân bua:

- Cũng có thể. Nhưng có điều mình đã biết đó. Quân Minh đã làm chủ tình hình. Đến xóm chài lưới ở một nơi hẻo lánh thế mà cũng còn bị tràn ngập thì đi đâu tránh khỏi được tai mắt của chúng chứ? Nhưng anh yên tâm. Họ đi đâu, tôi đã biết.

Dị thắc mắc:

- Anh nói sao?

Lúc đó, Quân mỉm cười, tay chỉ về khu rừng lau phía Đông, nói:

- Sau khi thoát được cuộc tập kích của bọn này, họ đã chạy về hướng đó.

Dị ngạc nhiên:

- Sao anh biết chứ?

Quân thông thả giải thích:

- Công Chúa là người rất thận trọng. Nàng đã nghĩ có nội phản nên tất có thể bị tấn công bất cứ lúc nào nên...

Dị ngắt lời:

- Công Chúa nghĩ đúng vì dù sao, tai mắt giặc không thể bén nhạy đến thế. Đã có kẻ bán đứng chúng ta. Ai vậy vì chỉ có mấy người chúng ta biết nơi đây?

Quân lắc đầu:

- Không, có Khiết Tịnh Đại Sư nữa. Anh quên rồi sao?

Dị vỡ lẽ nhưng chàng nhìn theo hướng tay chỉ của Quân, hỏi tiếp:

- Nhưng sao anh dám quả quyết họ đi về hướng đó?

Quân cười:

- Tại anh không hiểu cách làm việc của chúng tôi thôi. Anh nhớ lúc mình rời nơi đây, Công Chúa có nói:

- Nhà Cả Đông cũng cách đây không xa chứ? Vì lúc đó có mặt Khiết Tịnh Đại Sư là người nàng đã mang lòng ngờ vực nên phải dùng ám ngữ nói với tôi.

Dị vẫn chưa hiểu, Quân giải thích thêm:

- Câu đó nàng ám chỉ sẽ di chuyển đi nơi nào đó, có thể là hướng Đông hay ngược lại.

Rồi Quân nhìn ra hướng mặt trời. Khu lều vệt ở ngay bên bờ hồ, nói:

- Họ đâu có cách gì đi về hướng Đông, nên chỉ còn một đường là hướng đối nghịch, tức hướng Tây mà thôi.

Càng lúc, Nguyễn Cảnh Dị càng thấy nhóm người này làm việc thực lạ lùng. Chàng gật gù thần phục. Trong lúc đó Quân nhướn mắt quan sát rừng lau trước mặt đang rõ dần dưới ánh mặt trời ban mai. Chàng nhìn thực kỹ bãi cỏ hoang chung quanh khu lều vệt, rồi lấy tay phác một cử chỉ, nói:

- Anh có thấy hai đường cỏ bị dí xuống kia không? Chắc chắn họ đi y phía đó, đấy.

Dị nhìn theo, nhưng ngờ vực:

- Có hai lối cỏ dí. Vậy lối nào họ đã đi qua? Còn một vấn đề nữa là bọn người tập kích có bao nhiêu mạng. Ở đây có chín cái xác, không biết còn nữa không? Nếu còn, tội nó có thể đang truy kích Công Chúa.

Mặt Quân hơi nhăn lại:

- Cứ theo tình hình vị trí của các xác chết, thì những tên lính Minh tấn công đều bị thanh toán đầu tiên bằng kiếm. Tôi nghĩ đây là công trình của Sư Giác Huệ hoặc Thu Cúc. Nghĩa là họ có phòng bị canh gác. Tên tiểu tướng chết ở lều Công Chúa vì bị bẻ lồng ngực. Vết thương tuy trí mạng nhưng không mạnh lắm, có lẽ là do Thu Cúc. Tiếp theo là những tên võ sĩ giang hồ và tên võ tướng cầm đại đao thì bị thanh toán sau một lúc đầu sức. Những cái xác này đều chết thảm vì lồng ngực vụn nát.

Nhà sư áo vàng thì bị tập kích phía sau lưng. Tôi dám chắc đó mới là những đòn phản kích của Mai Lan. Vì trong bốn người, chỉ có nàng võ công mới cao đến thế.

Do đó, tôi nghĩ những kẻ tấn công đêm qua đều đã bị thanh toán. Giặc đã không tiên liệu được sức kháng cự của địch quân.

Bổng Quân khẽ thở dài nhìn ra xa, nói băng quơ:

- Thực không ngờ.

Nguyễn Cảnh Dị thực ngạc nhiên khi thấy Quân than, thế ra chàng ta cũng không biết rõ về võ công của Mai Lan sao? Tuy nhiên, lúc này không phải là lúc suy nghĩ về những việc lăm cẩm đó, nên hỏi:

- Thế bây giờ tính sao?

Tay Quân chỉ về phía rừng lau, nói nhanh:

- Tôi nghĩ mỗi người chúng ta đi một ngã để tìm Công Chúa. Dừng tiếng hú ba hồi để liên lạc khi tìm được bọn nàng.

Bổng có tiếng tù và từ xa vọng lại khiến Quân hơi khựng lại nghe ngóng.

Dị đang định đi, cũng dừng chân, quay lại hỏi:

- Gì vậy?

Quân lắc đầu:

- Không, thôi ta chia tay. Anh đi ngã bên phải. Đi trước đi.

Dị không đợi lâu hơn, nhanh nhẹn phóng về phía trước, rẽ lau đi sâu vào khu rừng lau.

Những thân cỏ lau cao hơn đầu người nhưng đã bị vệt sang hai bên để lộ một lối đi dẫn sâu vào phía trong. Đi được một quãng ngắn, Nguyễn Cảnh Dị đã phát giác ra những vết máu đọng trên thân lau hai bên lối đi. Máu ai? Bọn Mai Lan đã có kẻ bị thương? Tuy nhiên, chàng yên tâm là mình đã đi đúng đường. Còn bên Lê

Hoàng Quân thì sao? Dị vừa đi, vừa phân vân. Bất giác chàng giật mình vì gặp một xác người chết gục bên đường.

Một lão tăng áo vàng, tóc bạc trắng. Vết máu dọc đường có lẽ là của nhà sư này. Lão bị chém xả một bên vai bằng một món binh khí to bản, có thể là một nhát mã tấu hay đại đao là những món binh khí mà quân Minh thường dùng. Băng qua xác chết, Nguyễn Cảnh Dị thực hoang mang. Chàng đã đi đúng đường, nhưng bọn Mai Lan bị truy kích chứ không hẳn như lời Quân phỏng đoán lúc trước. Tuy nhiên, vết thương trí mạng của nhà sư kia thì do ai gây ra. Có thể một người trong bọn Mai Lan đã cướp khí giới của địch để dùng chằng. Vậy chàng lẽ bọn giặc còn những đứa khác nữa. Nghĩ tới đó, Nguyễn Cảnh Dị thấy thực khẩn trương, chàng phóng nhanh về phía trước. Giữa lúc đó, không biết từ đâu, có nhiều tiếng tù và vang lên, lúc thì như phía trước mặt, ở sau lưng, có lúc như bên trái hay bên phải. Có lẽ tiếng tù và di động, hoặc hơn nữa là đã nổi lên ở khắp nơi. Đó là một dấu hiệu thực chẳng lành. Cảnh Dị tạm ngưng lại để nghe ngóng. Nhưng bất chợt chàng sợ hãi vì từ phía bìa rừng lau có khói bốc cao mù mắt. Rồi không mấy chốc, có dấu ngọn lửa nhoáng lên. Rừng lau bị phỏng hỏa.

Nguyễn Cảnh Dị tiến thoái lưỡng nan. Đằng sau chắc chắn đã bị lửa ngăn chặn. Qua một phút suy nghĩ hơn thiệt, chàng quyết định đi sâu vào phía trước, biết đâu có đường thoát, hay ít nhất cũng gặp bọn Mai Lan.

Rừng mỗi lúc một rậm thêm, mà ngọn lửa chung quanh, tuy còn xa nhưng đã bốc cao dữ dội. Tiếng lau cháy, tiếng gió thổi qua ngọn lửa reo lên ào ào.

Dị chạy như điên. Chợt qua hàng lau sậy, Nguyễn Cảnh Dị thoáng thấy bóng người. Không ba bốn người. Đi nhanh qua hết đám lau trước mặt, chàng vui mừng vì gặp được người nhà: Mai Lan và tất cả bọn Cúc, Lai và Giác Huệ. Cả bốn cũng đang lung túng vì thấy rừng lau bị đốt. Gặp lại nhau, mọi người đều reo lên mừng rỡ.

Nguyễn Cảnh Dị nhìn bốn người, thấy họ như không ai bị thương nặng, nhưng vẽ mặt thì thực phờ phạc, mệt mỏi. Bộ trang phục của Mai Lan chừng như nhàu nát hơn mọi ngày. Lai còn đi khập khểnh bên Giác Huệ, Cúc thì nhăn nhó với bọc hành trang trên vai.

Mai Lan đưa tay lên cao, hỏi:

- Sao anh lại vào đây?

Dị nói nhanh:

- Tìm Công Chúa. Rừng lau bị đốt tứ phía. Bây giờ mình tính sao đây.

Mai Lan cũng không dấu được sự lo lắng, lắc đầu:

- Lúc này không thể ra ngoài, vì giặc cố tình đốt chết chúng ta ở đây. Chắc chắn chúng đã vây tứ phía rồi.

Dị hoảng, hỏi:

- Thế ra đằng trước cũng hết lối rồi? Bọn ta đành chịu chết một cách oan uổng thế này sao, thà trở ra mở một đường máu.

Mai Lan lắc đầu:

- Bây giờ tình thế khác hồi đêm. Đừng nói chuyện đùng độ. Vì lửa đã bao vây bốn phía, chúng ta đâu còn cơ hội. Mình phải trở lui vào giữa rừng. Rồi cũng chết thiêu thôi.

Mai Lan khẽ cười, quay gót đi vào hướng trong khiến Dị ngạc nhiên. Lúc này mà nàng còn cười được sao. Cả bọn yên lặng theo.

Đi được vài bước, Mai Lan mới hơi quay lại:

- Dị yên tâm, chúng ta còn đường sống. Vì trong kia có một cái đầm nước nhỏ, mà chúng tôi vừa ở đó ra đây.

Dị trợn mắt, hỏi lại:

- Cái đầm nước?

- Phải. Chúng tôi đã ở đó từ canh tư tới giờ. Thấy rừng bị đốt, tính chạy ngược trở ra nhưng không kịp. Quân khốn kiếp cũng nhanh tay thực. Lần này chúng chắc bụng là đã đốt bọn mình thành than rồi, nhưng Trời đã không phụ lòng ta.

Cảnh Dị thực mừng. Cúc mệt nhọc góp lời:

- Thừa cô, chắc mình phải lội xuống đầm để tránh hỏa?

- Đúng vậy. Đợi lúc ngọn lửa tới nơi rồi cũng không muộn.

Cái đầm nước chỉ lớn bằng một nửa sân đình làng, rong xanh lan đầy mặt nước. Nếu không phải lúc hiểm nguy chắc ai cũng ngại phải ngâm mình xuống đó. Nhưng bây giờ nó là đường sống của năm người.

Cúc đập một đám lau bên đầm để Mai Lan tạm ngồi nghỉ chân. Cả bọn cũng tìm chỗ nghỉ ở chung quanh nàng. Ngồi ở đây mà cũng nhìn thấy những cột khói từ phía bao vây. Ngọn lửa mỗi lúc một bốc cao. Không khí như chuyển mình dữ dội. Gió từ đâu ào ào thổi lại dào dạt những hàng lau trong rừng. Mùi cháy khét lẹt đã đầy trong không khí.

Mai Lan bảo mọi người:

- Mình nên lấy khăn mặt thấm nước che mũi để đỡ bị ngộp vì khói.

Mọi người vội vã làm theo. Cúc giúp Mai Lan cột chéo khăn lụa hồng ngang mặt trông nàng thực ngộ. Mọi người ngồi yên chờ lửa cháy ngang đầu.

Trong lúc chờ đợi để xuống đầm nước tránh hỏa, Cảnh Dị kể chuyện chàng và Lê Hoàng Quân lúc ở bên ngoài.

Lê Lai đứng lên nhìn quanh, hốt hoảng nói:

- Chết thực, nếu vậy chắc Quân cũng có thể đang bị hãm trong rừng lau.

Dị nói:

- Đúng vậy. Chúng tôi hai đứa chia nhau hai đường để vào đây kiếm Công Chúa.

Lai quay sang Mai Lan:

- Vậy bây giờ làm sao?

Dị chợt nhớ ra, nói:

- Quân bảo khi tìm được Công Chúa thì hú lên ba hồi để báo hiệu cho anh tới.

Giác Huệ nhắc:

- Vậy anh Dị hú đi chứ, còn đợi gì nữa.

Mai Lan đưa tay ngăn lại làm mọi người ngạc nhiên.

Sau vài giây suy nghĩ, nàng hỏi:

- Anh có thấy Quân vào rừng không?

Tuy Quân bảo tôi đi trước, nhưng tôi chắc Quân không trở lui đâu. Vì anh tỏ ra thực bản khoăn lo lắng cho Công Chúa.

Mai Lan hơi lắc đầu, buồn bã:

- Thôi được, Dị gọi Quân đi.

- Tiếng hú của Dị thực lẻ loi giữa tiếng ào ào của gió thổi qua rừng lau. Ngọn lửa đã tiến lại thực gần, hơi nóng đã tạt vào mặt mọi người. Không có tiếng Quân đáp lại Dị và Lai đã cố gắng nhiều lần thay nhau gọi Quân, nhưng đều vô vọng.

Cúc lo lắng nhìn Mai Lan:

- Cô ơi, chú Quân chết thực sao?

Nếu Quân đã vào rừng mà không chạy kịp lại đây thì có thể đã chết cháy trong biển lửa... trừ phi.

Mắt Lai lóe niềm hy vọng:

Trừ phi sao?

- Trừ phi Quân cũng đến được một cái đầm tương tự đây, hoặc Quân không vào rừng.

Giác Huệ chấp tay:

- Mô Phật, cả hai đều khó xảy ra.

Gió mỗi lúc một mạnh. Khói đã bay mù trước mặt.

Mai Lan thấy không còn thì giờ bàn chuyện Lê Quân nữa, nàng vội đứng dậy:

- Mọi người sửa soạn xuống nước. Chúng ta đội hành lý trên đầu, rồi bơi ra càng xa bờ bao nhiêu, tốt bấy nhiêu.

Cúc nhìn Mai Lan ái ngại:

- Để con đội hành lý. Xin mời cô xuống trước đi.

Giác Huệ tiến lên:

- Cúc để tôi mang hết cho.

Mai Lan mỉm cười:

- Cúc đưa tay nải cho Giác Huệ đi.

Cúc không cãi, trao cả hành lý cho Giác Huệ.

Lê Lai nhìn ông, cười:

- Đại Sur mà đánh rớt cái tay nải này thì cực nguy đấy nhé.

Giác Huệ ngăn ra, mãi sau mới hiểu câu nói giỡn của Lê Lai, khiến ông ta hơi đỏ mặt, vội quay đi.

Mai Lan thấy đã đến lúc không thể đứng trên bờ nữa, vì sức nóng đã tạt vào mặt, ngọn lửa đang tiến dần tới lớp lau trước mặt, cách xa không đầy vài ba trượng. Mai Lan không để mọi người ái ngại về mình, nàng nhanh nhẹn lội xuống nước trước tiên. Tuy nhiên, cảm giác nước ngấm dần qua lớp áo quần làm lạnh toát thân mình, những bước đầu tiên trên bùn dưới đáy đầm cũng làm nàng hơi nhần mặt. Mọi người sải tay bơi ra xa. Cũng may ở giữa đầm nước không sâu quá lắm.

Trên kia, lửa đã ào tới đốt rụi những lớp lau cuối cùng quanh đầm nước. Những tàn lửa bay lả tả trên trời, rồi là là rơi xuống mặt nước. Những tiếng lửa tắt nghe xèo xèo chung quanh.

Ngọn lửa quanh đầm tàn dần, những lưỡi lửa lại cuốn hút lớp lau sậy còn lại, và chuyển hướng cháy về phía khác.

Lê Lai đã định giục Giác Huệ bơi vào bờ, nhưng Mai Lan đưa tay ngăn lại:

- Thưa. Nếu chúng ta có bơi vào, cũng đừng lên bờ vội. Tôi nghĩ nhân cơ hội này, mình để cho giặc tưởng đã thiêu chết bọn mình rồi, về sau có lợi cho chúng ta hơn.

Ai cũng gật đầu tán thành ý kiến của nàng.

Mọi người từ từ bơi vào bờ. Nép bên bờ đầm nước, bọn Mai Lan đưa mắt quan sát khắp vùng. Rừng lau đã cháy gần hết, để một khoảng trống chạy dài tấp tít mãi đằng xa. Đứng ở đó, bên ngoài bìa rừng, nếu không biết có cái đầm nước này, chắc hẳn ai cũng phải tin là bọn Mai Lan đã bị thiêu sống trong biển lửa. Thế cũng hay cho bọn nàng.

Nhìn bốn phía, Nguyễn Cảnh Dị góp ý:

- Nếu tụi nó không tiến vào đây thì ở một quãng xa như thế này, chúng cũng khó nhìn thấy được bọn mình ở đây.

Mai Lan gật đầu:

- Dị nói có lý. Chúng mình có thể lên bờ để áo quần mau khô, nhưng cần phải hết sức cảnh giác. Nếu thấy có bóng dáng chúng tiến vào thì mình phản ứng liền.

Mọi người đồng ý đi lên. Cảnh Dị và Giác Huệ phụ trách việc canh chừng chung quanh để kịp thời đối phó với mọi bất trắc.

Cúc lấy một chiếc khăn lớn khoác lên người Mai Lan, rồi nhìn ra xa, buồn bã:

- Nếu chú Quân không chạy thoát, thì có lẽ xác cũng nằm đâu đây.

Mai Lan vỗ vai Cúc, an ủi:

- Bây giờ không phải lúc nhắc đến họ. Mình cần phải nghĩ cách thoát khỏi nơi đây đã.

Ngồi đợi bèn bờ đầm nước, Nguyễn Cảnh Dị kể lại chuyện chàng và Lê Hoàng Quân từ lúc đưa Nguyễn Xứng đi dưỡng thương tới lúc trở lại khu lều vệt bên hồ. theo chàng, quân Minh đã tràn ngập hết mọi nơi. Sau khi bí mật đưa Xứng tới một nhà người quen của Khiết Tịnh Đại Sư lưu anh ta ở lại, Quân và Dị trở về xóm chài thì đã thấy quân Minh kéo về đây... Chúng đang lục tìm những thứ chúng cần và thích. Đàn bà con gái lại một phen khổ nhục. Bọn đàn ông bị tập trung lại một chỗ, đành ngồi hút thuốc lảo vặt, đau khổ nhìn gia đình tan nát. Quân may mắn gặp lại Đông, hỏi về Hồng thì được biết nàng đã bị một võ quan bắt đi ngay từ lúc hấn đột nhập thuyền Mai Lan. Số phận Bạch Huệ thì Đông không biết đích xác thế nào.

Dị lắc đầu:

- Tình thế thực hết đường cho ta. Tôi nghĩ khi đã tận diệt được Hồ rồi, quân Minh không còn kiêng nể gì nữa. Công Chúa nên tính trước đi. Tôi sợ cô không thể trở về Đông Quan được nữa đâu. Nhất là ta lại mất liên lạc với Lê Hoàng Quân, không biết số phận anh ta sống chết thế nào.

Mai Lan mệt mỏi:

- Tôi tính cứ mạo hiểm về một chuyến.

Cúc can:

- Thôi cô, ai cũng đã có số phận. Cô về như vậy nguy hiểm lắm.

Dị cũng nói theo:

- Cúc nói đúng. Bao nhiêu người đang cần đến Công Chúa, cô không thể mạo hiểm như vậy được. Tôi nghĩ, nhân lúc giặc không ngờ mình thoát nạn, cô phải rời khỏi Đông Quan ngay, để tìm cách lo việc cả, nếu không cô sẽ ân hận suốt đời.

Bỗng như nhớ ra điều gì, Dị hỏi:

- Quý vị có biết bao nhiêu tên tập kích đêm qua không?

Giác Huệ nói:

- Lúc đó trời chưa sáng rõ, tôi không biết đích xác. Nhưng mấy tên tấn công đầu tiên nhờ phát giác kịp thời nên tôi hạ chúng ngay phút đầu. Tên võ quan bị Cúc dùng quyền đánh chết tại cửa lầu. Còn những tên khác.

Dị cắt ngang:

- Quân cũng đã nhận định đúng như thế. Mấy tên kia đều do Công Chúa thanh toán....

Mai Lan gật đầu:

- Đúng - trừ tên sư áo vàng. Tên này bị Trí Minh Đại Sư hạ.

Dị ngạc nhiên, hỏi:

- Trí Minh Đại Sư?

Mai Lan gật đầu giải thích:

- Trí Minh là nhà sư do Minh Triều cử về trấn giữ chùa Châu Lâm của Khiết Tịnh Đại Sư trong chương trình xâm lăng Phật Giáo của Minh Triều. Nhưng Trí Minh lại là một Phật Gia chân chính nên đã thổ lộ manh tâm của Minh Triều với Khiết Tịnh và giúp Khiết Tịnh giữ vững đạo pháp.

Mai Lan kể sơ lược những sự việc đã qua, liên quan tới Phật Giáo Đại Việt cho Dị nghe, rồi tiếp:

- Người giúp ngầm chúng ta từ trước tới nay chắc cũng là Trí Minh cả. Sáng này, Trí Minh có trong bọn đi tập kích bọn tôi, trong lúc chiến đấu, Cúc bị tên sư áo vàng tấn công cực kỳ hiểm nghèo nên ông ra tay tương trợ, đánh gục tên Đại Sư Trung Hoa, Vì thế ông bị tên võ tướng chém xả một bên vai.

Dị cười:

- Và tên võ quan bị cô trị tội?

- Đương nhiên, tôi đâu có thể để nó sống.

Dị gật đầu:

- Vậy nhà sư tôi gặp chết ở dọc đường là Trí Minh Đại Sư?

- Đúng. Ông ta theo chúng tôi chạy vào rừng lau, nhưng cuối cùng vết thương quá trầm trọng nên viên tịch, chỉ kịp thông báo pháp danh với chúng tôi mà thôi. Thực đáng tiếc.....

Bỗng Mai Lan đập tay xuống đất nói nhanh:

- Xứng. Tôi nghĩ chỗ Xứng cũng không còn bí mật nữa. Mình phải tới đó cứu anh ta càng sớm càng tốt.

Mọi người như muốn đứng dậy đi liền. Nhưng Mai Lan đưa tay cản lại:

- Nhưng không thể bây giờ, đi ra lúc này lộ liễu lắm. Đợi lúc trời tối đã.

Đêm xuống thực âm đạm. Ngọn lửa đã tắt từ lâu, nhưng mùi khét vẫn còn nồng nặc. Bốn bề vẫn vắng lặng, áo quần mọi người đã khô.

Bọn năm người lăm lụi vượt vùng rừng lau vừa cháy lúc ban ngày, tìm đường tới nơi Xứng tạm trú.

Đường đi thực khó khăn vì đều phải băng qua những lối hẻo lánh để tránh tai mắt của giặc.

Tòa nhà ở trong khu vực gần nhà Lê phu nhân.

Đêm khuya, nhà nhà đều đã yên giấc. Nhưng khi tới nơi, mọi người đều bàng hoàng vì cả khu nhà đã bị thiêu rụi từ bao giờ.

Những cây nhãn, ngọn cau cũng bị cháy xém trông thực tang thương.

Dưới ánh trăng mờ, cảnh hoang tàn làm mọi người thực bùi ngùi.

Mai Lan đi khắp khu nhà quan sát. Nàng khám phá ra hai ba xác chết đã cháy thành than.

- Di này, trong nhà có bao nhiêu người, anh biết không?

Di lo lắng lắc đầu:

- Tôi thực không hay. Vì tới đây Khiết Tịnh Đại Sur chỉ giới thiệu với một cụ già trạc sáu mươi, để sau này chúng tôi tới nhận Xứng, rồi chia tay chúng tôi và đưa Xứng vào nhà một mình.

Mai Lan suy nghĩ một chập, rồi thông thả nói:

- Ba cái xác này đều nhỏ, có lẽ không phải là xác của Xứng hay Khiết Tịnh...

Lai bần khoản hỏi:

- Sự việc không hay xảy ra cho ta mấy hôm nay, người đáng nghi ngờ nhất là Khiết Tịnh Đại Sur thì thực đây không lẽ là xác của ông ta, nhưng còn Xứng, giữa lúc lâm trọng thương.

Dị ngắt lời Lai:

- Có thể Xứng không chết, nhưng bị bắt. Bắt Xứng thì đúng rồi, nhưng sao còn đốt nhà người này. Cái ông Đại Sur này ác độc vậy. Nhờ người rồi lại giết người.

Mai Lan không tiếp tục những lý luận như Lai và Dị đương đặt ra, nàng cắt ngang câu chuyện:

- Việc Xứng thế này cũng như số phận của Quân ra sao, nhất thời không thể biết được. Việc trước mắt đúng như Dị nói lúc ban ngày là chúng ta không thể ở Thăng Long được nữa. Dị nên về gấp, còn bọn tôi sẽ ngược Bắc càng sớm càng tốt.

Dị gật đầu:

- Tôi đồng ý. Việc Xứng cứ tạm để đấy. Dù sao anh ta cũng có số phận của mình. Có lẽ mình nên chia tay tại đây.

Mai Lan ngậm ngùi:

- Này Dị, đất nước vô cùng điêu linh, chúng ta thì tàn nát mỗi người một ngã. Tôi nghĩ lúc này hãy cố gắng bảo toàn lực lượng, đừng hấp tấp không lại ân hận về sau.

- Vâng, Công Chúa yên tâm, tôi sẽ về bàn với Dung.

Mai Lan hứa hẹn:

- Tôi sẽ vào đây với các anh một ngày không xa.

- Xin giúp đỡ Giản Định Vương dùm tôi.

- Xin vâng. Công Chúa không dặn, chúng tôi cũng gắng sức giúp Vương.

Nguyễn Cảnh Di không có lấy một tay nải hành trang.

Người thanh niên thực hào hùng.

Mai Lan không khách khí, hỏi:

- Dị còn tiền đi đường không?

Dị hiểu ý, cảm động:

- Xin cảm ơn Công Chúa, tôi đã có đủ.

Rồi sau một hồi bịn rịn chia tay với Lai và Giác Huệ, Nguyễn Cảnh Di cúi chào mọi người, quay gót biến vào màn đêm.

Mai Lan nhìn theo người thanh niên khẽ thở dài.

Cuối cùng, nàng quay lại nhìn ba người đang đứng chờ đợi bên cạnh, nói nhanh:

- Mình cũng đi thôi.

Chương Chín

Căn phòng tối như bưng dù có một cánh cửa sổ mở nhìn ra vườn sau của Anh Vũ Quán.

Ánh trăng suông lạnh lẽo mờ chiếu trên mấy lối đi trải đá. Những bụi hoa ngả bóng tạo nên những khoảng đen trên thảm cỏ.

Đêm đã về khuya, nhưng bên lầu của quán, vẫn còn ánh đèn rọi qua khe cửa sổ chiếu thành một vệt sáng mờ mờ trên ngọn cây nhãn gần đó.

Có tiếng người trẻ tuổi hỏi:

- Họ vẫn thức khuya vậy đấy à?

Tiếng ông già khàn khàn trả lời:

- Phải, từ ngày tới đây họ thường thức khuya, có khi họ đi đâu đến đêm khuya mới về nữa.

- Họ đã cộng tác rất mật thiết với quân Minh rồi đó.

- Già cũng nghĩ vậy..

Một lúc im lặng, có tiếng người trẻ:

- Lão nghĩ những tài liệu họ đưa cho tôi đều khả tín cả sao?

- Thì cậu đã so với di thư của cụ nhà rồi đó, nét chữ đâu có khác nhau. Và lại cái ngày bà Vương Phi thủ vai Tây Vương Mẫu trong tuồng Quả Đào Tiên tại Cung Túc Vương Phủ thì lão có biết. Chính đêm đó, bà lọt vào mắt xanh của Cung Túc Vương nên bị tuyển vào cung làm Thứ Phi. Cụ nhà rất đau khổ vì vợ bị nhà Vương cướp đoạt, nhưng nhờ bà Vương Phi nên ông cụ được bí mật đưa vào làm việc trong ban âm thực của Vương Phủ. Vì thế ngày ngày cụ vẫn còn được dịp gặp vợ cũ.

- Thầy tôi sống như vậy thì càng đau khổ hơn. Thà rằng đi xa cho khuất mắt...

- Không, cụ làm vậy rất hữu lý, nhất là khi Thân Vương Nhật Lễ ra đời. Vì trước khi vào Vương Phủ, Vương Phi cho cụ biết bà đã mang thai, vậy thân vương chính là con ruột của Ngài.

- À! Thì ra vậy.

- Đúng. Từ lúc Thân Vương lớn lên với đầy đủ quyền hạn của một người thừa kế tông đường nhà Cung Túc Vương, thì ông cụ thấy những ngày đau khổ của mình thực có giá trị. Ngày tôi theo cụ vào Vương Phủ chỉ là một tên tiểu đồng. Nhưng cái ngày Thân Vương Nhật Lễ nhờ sự thương yêu của Huệ Từ Thái Hậu được nối ngôi Đức Dụ Tông tôi cũng đã khôn lớn, biết được chuyện thâm cung bí sử của nhà họ Dương, thực tôi không thể ngờ trên đời lại có một sự xếp đặt lạ lùng

như vậy. Một vương triều trị vì gần một trăm năm chục năm mà phút chốc rơi vào tay của nhà họ Dương mình không tốn một giọt mồ hôi.

Có tiếng khê thở dài. Giọng khàn khàn lại tiếp:

- Trong thời gian sống tại Cung Túc Vương Phủ, để che mắt bên ngoài, ông cụ có cưới một cung nhân. Lúc đó, tuy được nối ngôi, nhưng Thân Vương chưa đăng quang, và chọn niên hiệu vì trong triều đình còn rất nhiều người không phục. Hơn nữa, Vương muốn nhân cơ hội này, phế triều Trần để khai lập triều Dương theo đúng giòng họ của mình. Vì vậy mới có ngày biến động, Vương ghét Huệ Từ Thái Hậu và Cung Định Vương vì hai người này không chịu để Vương lập Vương Triều mới. Nhưng Triều Trần còn quá nhiều đình thần ủng hộ nên Vương mới thất bại, rồi bị hại.

Vội vàng quá?

Thấy mưu đồ thất bại, bà Vương Phi vào Chiêm Thành cầu viện với vua Chiêm, Chế Bồng Nga, xin mang quân về trả thù cho con. Quân Chiêm cất quân sang tàn phá Thăng Long, vợ vét của cải, bắt đàn bà con gái, nhưng không đủ lực thực hiện việc phù Dương lên ngôi cử ngũ và phải rút về trước sức phản công của quân Nam. Sau chuyện thất bại này, bà Vương Phi mất tích, ông cụ phải đổi họ đổi tên, mai danh ẩn tích. Cậu được ra đời vào những ngày sóng gió đó. Suốt cuộc đời còn lại cụ thù ghét Trần Gia đến độ khi nghe tin Hồ diệt Trần, cụ đã thất vọng, vì không được tự tay mình diệt Trần, thổ huyết mà mất. Người ngoài cứ tưởng cụ chết vì thương tiếc Trần Gia.

Tiếng người thanh niên lâm bảm:

- Tôi họ Dương. Tôi họ Dương...
- Đúng vậy! cậu còn nghi ngờ gì nữa.
- Tôi thực không ngờ, nhưng tôi đã đọc cuốn gia phả. Thầy tôi chắc không viết sai.
- Đúng như vậy. Cụ giao cho tôi trước khi lâm chung, và dặn khi nào tìm được giọng dõi của Thân Vương Nhật Lễ mới đưa cho cậu, và cho cậu hay mọi chuyện.
- Thì ra, giữa thầy tôi và lão Thành đã có một ước từ trước.
- theo như di thư, cậu có bốn phận phải giúp giòng dõi Thân Vương khôi phục nghiệp nhà.

Giọng nói thực ngạc nhiên:

- Khôi phục nghiệp nhà? Nghiệp nhà hàng hơn trăm năm của người ta chứ đâu phải của mình.
- Cậu lắm, Thân Vương được nối ngôi một cách chính danh hơn cả Thái Tổ nhà Trần nữa chứ đâu có phải ra tay cướp đoạt của ai. Vậy họ Dương mới là chính

thống theo đúng luật nước. Con cháu Trần Gia sau này chỉ là những kẻ cường đoạt ngai vàng.

Yên lặng rất lâu. Tiếng người trẻ:

- Nhưng bây giờ họ đi hân với giặc để mưu đồ danh lợi một cách bất chính.

Có tiếng cười khan:

- Vì thế mới cần cậu ra tay để dựng nghiệp lớn cho giòng họ một cách quang minh chính đại.

Có tiếng thở dài:

- Thôi, dù sao cũng tới nước tôi phải theo ngôn di của thầy tôi. Người tôi ủy kỵ nhất là Mai Lan thì đã.

- Sao?

Giọng sáng:

- Còn sao nữa. Lão đã nói gì với hai người kia khiến họ dẫn giặc Minh tập kích, rồi đốt cả rừng lau thiêu sống bọn Mai Lan rồi.

Lão già cười lớn:

- Tốt, thế càng bớt được một cái gai.

- Đành vậy. Nhưng lẽ ra họ phải bàn với tôi.

- Thì chính vì vậy mà họ ở đây chờ cậu đó.

Có tiếng xô ghế, rồi tiếng thở dài náo nức:

- Không ngờ trời xua đẩy tôi tới nước này. Tôi nghĩ lão nên sửa soạn cho tôi đi xa. Thực tôi không muốn ở đây nữa.

- Nên nhớ, nếu không nghe lời cụ, cậu sẽ là con bất hiếu, không lo phục hưng nghiệp nhà Dương cậu là tôi bất trung.

Thanh niên gất lên:

- Lão im đi. Tôi không phải là trẻ con mà lão cứ lải nhải mãi.

Có tiếng thân người thả mạnh xuống ghế nghe gỗ kêu răng rắc.

Yên lặng...

Bên ngoài, trăng đã ngả về Tây.

Ánh đèn qua khe cửa sổ trên lầu cũng đã tắt từ lâu.

Chương Mười

Vạn Kiếp Bí Truyền

Con thuyền cập bến thì trời đã chiều hôm.

Ráng chiều phản chiếu xuống làm đỏ rực mặt nước biển, giòng Trường giang trở thành một giòng sông máu.

"Đây Bạch Đằng Giang, sông hùng dũng của nòi giống Tiên Rồng, giống anh hùng Nam Bắc Trung."

Sau gần một tháng trời trốn tránh giặc thù, nhóm Công Chúa Mai Lan cũng tới được nơi họ muốn tới: Vạn Kiếp.

Đứng nhìn giòng sông Bạch Đằng rực rỡ trong ánh chiều tà, Mai Lan không khỏi xúc động khi nhớ lại những chiến tích vẻ vang của dân Việt, của Trần gia. Đây đây còn như vang dội tiếng hò chiến thắng, nhưng vận nước thực đã suy vi. Hai bên bờ sông đã bốc lên những đốm lửa của trại giặc. Chúng cũng biết đây là hiểm địa. Bao lần quân Nguyên đã thất bại đắng cay vì giòng sông lịch sử này. Xa hơn, về mạn Bắc, đền Kiếp Bạc, nơi sinh từ thờ Đức Hưng Đạo Đại Vương đã mờ dần trong chiều tối.

Bốn người còn ở lại trong thuyền, bên bờ sông hoang dại. Họ con phải thăm dò tình hình trước khi thực sự mở cuộc tìm kiếm cuốn Binh Thư của Hưng Đạo Đại Vương.

Lê Lai lên tiếng hỏi:

- Thưa cô đã qua đây lần nào chưa?

Mai Lan gật đầu:

- Một vài lần. Từ Thăng Long về Yên Tử có thể dùng đường ngang qua vùng này.

- Thế hậu duệ của Đại Vương sinh sống ra sao?

- Từ ngày Hồ Quý Ly thoán đoạt, con cháu Trần Gia đều phải sống ẩn dật cho qua ngày. Chính như tôi đây, cũng đâu có được một ngày yên thân.

Giác Huệ niệm Phật rồi góp ý:

- Mô Phật, ách nạn của Trần Gia vẫn còn kéo dài cho tới ngày nay. Như vậy, muốn tìm ra quý vật, cũng không phải là một việc đơn giản đâu.

Cúc góp ý:

- Thưa nghe tương truyền Đại Vương có hai gia tướng thân tín là Yết Kiêu và Dã Tượng. Biết đâu giòng dõi nhà này cũng có thể cất giữ bảo vật.

Mai Lan gật đầu:

- Thôi được, chúng ta tạm nghỉ qua đêm nay, sáng mai vào xóm trong rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Tuy nói thế, nhưng vẫn chưa ai tính chuyện vào thuyền nghỉ ngơi.

Bồng Lê Lai khẽ la lên, tay chỉ xuống mặt nước gần đó:

- Xác chết... xác chết...

Cả bọn người đều nhìn về phía Lai chỉ. Trên mặt nước, quả thực có xác người bập bênh trôi, tất cả đều đã xình thối.

- Giọng Cúc cũng khản trương, đưa tay chỉ về nhiều vài xác. Kìa còn nữa, nhiều lắm chứ không phải chỉ một. Những xác này, mặc dù loại trang phục, binh phục xanh của quân Minh, đồ của quân Hồ và nhiều xác là thường dân.

Mai Lan nói:

- Vì đây là cửa ngõ vào Thăng Long, là giao điểm của bốn con trường giang cho nên những trận thư hùng thường xảy ra quanh vùng này, nên chỉ chúng ta thấy quá nhiều xác chết trôi sông.

Giác Huệ thì thào mấy câu kệ như cầu nguyện cho những oan hồn kia được siêu thoát.

Về khuya, mặt sông trắng xóa một màu sương. Trăng hạ tuần như chiếc sừng trâu cô quạnh trên bầu trời u tối.

Thủy triều lên, giòng trường giang nước chảy cuộn cuộn khiến con thuyền lắc lư.

Mai Lan giải thích:

- Lúc trưa giòng sông cạn, đến đêm nước thủy triều dâng cao. Chính nhờ sự thay đổi mực nước một cách đột ngột này mà bao lần quân ta dùng chiến thuật đóng cọc lòng sông để chiến thắng quân giặc thù.

Mọi người yên lặng nhìn giòng sông đêm, lòng buồn vô hạn.

Sáng hôm sau, khi bình minh vừa ló rạng, bốn người đã thay đổi trang phục dân giả để sửa soạn lên bờ. Họ giả như là một nhóm thương hồ ngược xuôi Trường giang buôn bán kiếm ăn. Con đường nhỏ dẫn vào khu chợ búa và làng xóm đông dân cư ngụ. Cảnh hoang phế bày ra trước mắt. Chợ họp lèo tèo vài ba hàng rau, vài nơi bán gia súc và đồ thực dụng. Người đi kẻ lại thưa thớt, vẻ mặt trầm trầm âu lo.

Bọn Mai Lan vào một quán nước bên đường. Chủ quán đang xếp lại vài nải chuối, mấy vỉ bánh đúc, cạnh đó là một nồi bún riêu bốc khói. Mấy chiếc bàn tre, vài bộ ghế ngựa, khách hàng chừng bảy tám người đang tụ tập từng nhóm, nhỏ to nói chuyện.

Lên đèn cả thán trên sông, bọn Mai Lan quả không biết đã xảy ra những biến cố gì quan trọng cho tình hình chung của đất nước.

Sau khi gọi cho mỗi người một bát bún riêu, Mai Lan ngồi lắng nghe chuyện bàn tán của những bàn bên.

Nàng chú ý tới một người trung niên mặc áo đoạn xanh, sắc phục của những người có phẩm trật từ bát phẩm xuống cửu phẩm của Nam triều. Nàng ngạc nhiên vì trong tình thế này mà ông ta dám ăn vận như vậy giữa chốn đông người.

Một người thanh niên đi vào, tới bàn người áo xanh vừa ngồi xuống ghế, vừa nói:

- Thừa các cụ, đúng như vậy. Sáng nay, gần bảng chiêu hiền và kêu gọi người nhà Trần ra trình diện để Minh Triều trao trả quyền bính, thì hôm nay đã có thông báo của cái gọi là hội đồng bộ lão, trong đó có câu "con cháu nhà Trần không còn ai nữa. Đất An Nam vốn là đất Giao Châu ngày trước, nay xin đặt quận, huyện như xưa".

Thế là mất nước rồi. Sao lạ vậy. Thế còn lực lượng của Hoàng Tử Dương đâu?

Người mặc áo xanh đặt chén rượu xuống bàn:

- Cậu ngây thơ lắm. Hoàng Tử Dương nào đó chưa chắc đã đúng là giòng dõi Trần Gia để quân giặc có thể tin được. Tội này chỉ là tàn dư của nhóm anh em Đê Hiền ngày trước, sau vụ mưu diệt Hồ Quý Ly thất bại, trôi dạt sang Lão Qua, rồi cùng Trần Thiêm Bình chủ xướng việc cầu viện nhà Minh mà thôi. Trần Thiêm Bình có còn sống cũng chả làm nên cơm cháo hưởng gì nữa là bọn người nguồn gốc Khổng Minh bạch. Nghe nói buổi đầu bọn này cũng chầu chực ở Tây Đô mãi, cuối cùng biến đi đâu mất, không còn thấy ai nhắc tới nữa. Mà ngay bây giờ, chính con cháu thực sự của Trần Gia cũng chẳng làm gì được. Đừng nói chuyện nắm quyền, chỉ việc xuất đầu lộ diện là đã có thể bị thủ tiêu rồi.

- Thế còn bảng chiêu hiền?

- Đó cũng là một âm mưu. Hiện nay, bọn quan lại, bọn háo danh đang xô nhau ra tự nguyện làm tay sai cho nhà Minh. Đây là đòn độc, bọn này tổ giặc nhau, trong nước còn ai có chút chí khí thì cũng bị chúng chỉ điểm khiến nhà Minh tóm được các nhân tài của Đại Việt để dễ bề tiêu diệt. Nguyên cái vụ tịch thu sách trong dân gian, trong các chùa chiền cũng đủ biết cái thâm ý định tiêu diệt cả nền văn hóa hiện thời của ta để áp đặt một nền văn hóa ngoại lai thì đủ rõ.

Lê Lai hơi cúi xuống, khẽ nói:

- Sao ông ta ăn nói tự nhiên vậy, không sợ tai vách mạch rừng sao?

Mai Lan hơi lắc đầu:

- Không. Một là quân Minh đang dùng đòn dẫn dụ triều thần cũ nên không làm khó dễ họ, hai là đất Vạn Kiếp là nơi địa linh của nước nhà, họ có tinh thần cao nên không có việc tổ cáo nhau với giặc.

Thì ra mới ngoài tháng nay đã có nhiều biến chuyển quan trọng vậy.

Bàn bên, người tuổi trẻ đang hỏi:

- Thế bây giờ tại sao quý vị triều thần không đứng ra lo việc kháng Minh, phục quốc?

Người mặc áo xanh lắc đầu:

- Bọn đó coi như bỏ đi, cả một lũ tham quan ô lại. Vua không ra vua, tôi không ra tôi, bạc nhược, uơ hèn, thời bình thì chỉ biết ăn trên ngồi trước, hút máu, hút mỡ người dân. Đến khi giặc tới thì bỏ chạy lấy thân. Chúng còn mặt mũi nào để lãnh đạo dân chúng nữa chứ?

- Còn Trần Nguyệt Hồ của Hải Dương mình?

- Úi chà, tên này thì làm được trò trống gì? Ngay đến Giản Định Vương có nổi dậy cũng chưa chắc có mấy ai theo. Thanh niên các anh phải biết tương lai xứ sở hiện đang nằm trong tay các anh đó, mình phải xây dựng lại từ đầu.

Người trẻ tuổi ngạc nhiên:

- Trong tay chúng tôi một nhóm ô hợp, không một chút kinh nghiệm. Đi tới đâu cũng thấy quý vị phê phán, bôi bẩn lẫn nhau, khiến mọi người mất hết tin tưởng vào lớp người trước. Với một tinh thần băng hoại như vậy, giới trẻ chúng tôi làm được gì chứ? Có lỗi thì sửa, thấy sai thì phải phục thiện chứ không thể ngồi chỉ trích suông được.

Mai Lan gõ nhẹ tay xuống bàn:

- Chí khí. Đúng, tuổi trẻ đã mất hết tin tưởng vào bậc trưởng thượng nên bơ vơ như rắn không đầu, thì cách nào họ có thể gánh vác trọng trách phục quốc được?

Lê Lai băn khoăn:

- Họ sẽ phải chọn lựa giữa Hồ và Trần?

Mai Lan lắc đầu:

- Không, Trần đã thất thế, mà cảnh huống Hồ bị giặc bắt lại càng nhục nhã hơn. Những người có liên hệ với các triều trước làm sao có thể khiến cho người ta tin nhiệm nữa.

- Vậy cần một khuôn mặt mới?

- Khuôn mặt mới thì sẽ khó làm cho người ta tin tưởng vì thiếu uy tín.

- Thế lại lạc vào vòng mâu thuẫn trầm kha. Người cũ thì đều không xứng đáng, mà người mới lại thiếu thành tích. Hóa cho nên chúng ta rơi vào tình trạng không giải quyết được vấn đề lãnh đạo.

Ở bàn bên, người thanh niên đã đứng dậy:

- Xin phép quý vị, chúng tôi xin cáo lui,. mình có nói mãi cũng không giải quyết được gì. Thực hỏ thẹn cho chúng tôi là hậu duệ của các anh hùng Yết Kiêu, Dã Tượng. Đất nước rơi vào vòng ô nhục mà đành nhắm mắt làm ngơ.

Nói xong, hấn bỏ đi liền. Mai Lan thoáng vui, đưa đưa mắt sang Cúc. Cô thể nữ hiểu ý đứng dậy ra ngoài.

Người áo xanh không cản, chỉ nhìn theo lắt đầu. Còn lại ba người trung niên, họ vừa chề chén vừa khê khà tán chuyện.

Một người lên tiếng:

- Quan bác có liệu ra làm quan với Minh Triều không?

Người áo xanh mắt đăm chiêu:

- Bây giờ những phường vô lại tranh nhau đầu quân giúp giặc. Nếu vùng Vạn Kiếp này rơi vào tay bọn đó cai trị thì hậu quả không lường được, nên tôi tính có thể vì dân mà hy sinh cái danh dự của mình. Người ta sẽ kết án hành động này của tôi. Hãy nhìn cái bộ máy cai trị của giặc, từ việc tịch thu sách vở, kinh sách, tới những vụ tuyển lựa nhân tài, phụ nữ đẹp để đưa về Tàu, và những luật lệ có tính cách đồng hóa dân tộc ta, lần này, sách lược của chúng không giản dị đâu.

Lai coi vẻ không phục, khê nói:

- Cuối cùng cũng chỉ lo cho thân mình thôi.

Mai Lan cười, đưa tay ra hiệu cho Lai đừng nói nữa:

- Lai biết được vậy là khá đó. Tuy nhiên cũng phải công bằng mà xét đoán cho họ.

Mãi giờ, Giác Huệ mới lên tiếng:

- Nội cái vụ đưa Lạc Ma Giáo vào ngôi chung với Phật cũng đủ làm băng hoại cái xã hội của mình rồi. Đâu còn cái tinh thần nhân hậu khiến vua thương dân đến độ chỉ công chúa mà nói "Ta thương dân như thương con ta vậy, một nền pháp trị phi nhân đang được áp đặt trên dân tộc ta.

Cúc đã trở vào. Mai Lan gọi chủ quán tính tiền. Tiền giấy của nhà Hồ, dù là tiền 30 đồng hình vẽ sóng nước cũng không còn giá trị nữa. Cúc phải trả bằng bạc thực cho bữa ăn. Mọi người chán nản nhìn xấp giấy bạc trong tay Cúc.

Phố xá chỉ là một khúc đường quê với một vài quán nước, mấy hiệu tạp hóa tiêu điều.

Cúc khê nói:

- Anh ta ở cuối dãy nhà này. Bây giờ cô định sao?

Lai ngơ ngác:

- Cúc nói ai?

Mai Lan cười:

- Cái anh thanh niên lúc nãy ấy, Lai không thấy anh ta tự xưng là con cháu của Yết Kiêu, Dã Tượng sao?

Lai chột hiệu, cười theo:

- Tôi thực ngu.

Cúc dẫn đường, cả bọn đi về hướng đầu phố. Tới nơi, đó là một gia trang khá rộng. Sau chiếc cổng gỗ là một khu vườn rộng. Tòa nhà ngói ở mãi tận phía trong.

Mai Lan buột miệng khen:

- Có vẻ thế gia lắm.

Lai hỏi:

- Bây giờ làm sao?

Mai Lan suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Mấy người ở ngoài này. Nhớ đứng tản ra nếu không có thể quân Minh đi qua sẽ nghi ngờ lôi thôi. Để tôi vào đó xem sao.

Mai Lan đẩy cánh cổng vừa đủ để vào trong. Con đường trải sỏi dẫn vào tòa nhà trước mặt.

Lên khỏi bậc thang tam cấp, Mai Lan đã bị thanh niên đứng chặn ngay trước cửa.

Anh chàng trừng mắt hỏi:

- Nhà chị vào đây có việc chi?

Mai Lan nhìn chàng trai chưa quá hai mươi, nhưng có dáng dấp chững chạc, nằng nặc cười hỏi ngược lại:

- Hậu duệ của Yết Kiêu, Dã Tượng lại cư xử với khách như thế ư?

Thấy thiếu nữ đối diện trong trang phục dân giả, nhưng ngôn từ lại rất kẻ cả khiến thanh niên giật mình:

- Chị nói sao? Tôi.

Mai Lan nhìn sâu vào mắt cậu ta, khiến thanh niên hơi lúng túng:

- Đã biết sợ thì đừng nên sơ suất. Cậu đã nói gì ngoài quán nước, nào là phục quốc, nào là Trần Nguyệt Hồ của Hải Dương mình. Quên rồi sao?

Thanh niên thực hoảng, khẽ nói:

- Chị là... tôi xin...

Mai Lan nghiêm mặt:

- Cậu cho tôi gặp bề trên có được không?

Thanh niên có vẻ ngần ngại:

- Chị là người của.

Mai Lan biết anh ta đã hiểu lầm, nhưng cũng vẫn hỏi:

- Của ai? Cậu có nghe tôi nói không?

Thanh niên gật đầu:

- Thôi được. Chị là quân do thám của giặc Minh tôi cũng không sợ đâu. Vào đây, tôi sẽ thông báo với ông nội tôi để người tiếp chị.

Mai Lan thầm khen chàng có cái khí khái của người thanh niên Việt, thực không hổ giống dõi của những anh hùng kháng Nguyên.

Mai Lan theo người thanh niên vào nhà.

Ba gian nhà khách không rộng lắm, nhưng trang hoàng những kiểng, cung, trường đao, thương, trông như bản doanh của một vị tướng quân.

Sau khi mời Mai Lan ngồi vào bộ trường kỷ gụ đen bóng kê giữa nhà, anh ta mở cửa đi vào nhà trong. Không mấy chốc, một cô hầu gái bưng lên một khay nước trà khói bay nghi ngút, lễ phép mời nàng dùng.

Mai Lan chưa uống xong chén trà nhỏ thì cửa hông bỗng mở, một cụ già râu tóc bạc phơ, nhưng da dẻ hồng hào, trông còn quắc thước, theo sau là chàng thanh niên.

Mai Lan lịch sự đứng lên vái chào.

Ông cụ cũng vui vẻ chào lại, rồi ra dấu mời nàng ngồi. Sau đó, ông cũng sang trường kỷ kia ngồi đối diện với nàng, rồi cười nói:

- Không mấy khi cô nương ghé tẽ xá, xin dùng chén trà đậm bạc.

Mai Lan cũng nói:

- Xin cảm ơn cụ, chúng tôi đã mạo phép.

Ông cụ cũng nâng một chén trà, nhưng chưa uống, nói:

- Nghe thằng cháu có nói, cô nương muốn gặp lão, hẳn có việc muốn sai khiến?

Mai Lan giật mình, vì lời ăn tiếng nói của ông cụ này quả khéo léo. Nàng cười:

- Không dám. Chỉ vì khi ở ngoài quán nước, chúng tôi trộm nghe cậu đây xưng mình là hậu duệ của các ngài Yết Kiêu, Dã Tượng, nói những chuyện người lớn nên chúng tôi mới tới đây.

Ông già quay lại nhìn cậu cháu đang khấp nép đứng hầu đằng sau, rồi cười lớn:

- Quả đúng như vậy. Tổ phụ chúng tôi là anh hùng Yết Kiêu của Trần Gia. Thằng này thực có lỗi lầm. Tuy giữa chúng ta là chỗ chưa quen biết, nhưng cô nương muốn gì xin cứ dặt, chúng tôi sẵn sàng thừa tiếp.

Câu nói mơ hồ, nhưng rất đanh thép.

Mai Lan cười khiến không khí đỡ căng thẳng, nàng nói:

- Xin cụ đừng hiểu lầm chúng tôi. Chúng tôi đến đây là có việc muốn nhờ cậy quý vị.

Ông cụ hơi ngạc nhiên:

- Xin cứ nói.

Đã biết được cái hào khí anh hùng vẫn còn trong giòng họ này, Mai Lan thưa gở chiếc dây chuyền đeo ở cổ xuống, rồi đưa chiếc ngọc bội cầm thạch xanh biếc cho cụ già, rồi hỏi:

- Cụ có biết nguồn gốc chiếc ngọc bội này không?

Ông cụ cầm lấy, rồi nghiêng mắt ngắm miếng ngọc xanh, trên có khắc chữ Thiên Lan, miệng lầm bầm:

- Thiên Lan... Thiên...

Ông bỗng ngừng đầu lên, mắt lóe sáng, trả chiếc dây chuyền cho Mai Lan, vội rời trường kỷ, ra trước nhà quỳ ngay xuống, mặt thực thành khẩn, khẽ nói:

- Kẻ dân giả Trần Bảo xin cúi đầu ra mắt Công Chúa.

Chàng thanh niên lại càng lúng túng hơn thấy ông nội ra hiệu quỳ xuống, chàng ta cũng làm như cái máy, mặt còn lộ vẻ ngạc nhiên.

Mai Lan vội vã rời chỗ, ra nâng ông già dậy, miệng cười, nói:

- Xin cụ đừng đa lễ. Bây giờ không còn những lễ nghi xưa nữa.

Nàng nói mãi, ông cụ mới đứng dậy, khép nép ngồi xuống ghế.

Mai Lan nói:

- Gặp được cụ, chúng tôi mừng lắm. Hồi trước, có lần tôi cũng ngang qua đây, nhưng thời đó, Trần Gia đang gặp tai ách thành ra cũng không tới thăm ai được. Nghe nói quý vị ở đây, nhưng mãi đến nay mới được hân hạnh gặp mặt.

Ông cụ thưa:

- Thưa Công Chúa dạy quá lời. Vâng, từ ngày Hồ thoán nghịch tới nay, các Vương gia ở đây cũng đâu có yên thân. Các ngài đều trở về Tức Mặc sống qua ngày. Vì thế, chúng tôi mới được hân hạnh lo việc coi sóc sinh tử của Đại Vương. Tuy được ban quốc tính, nhưng là hạng tiểu tót, nên họ Hồ cũng không làm khó dễ bọn chúng tôi.

Rồi ông cụ chỉ vào thanh niên, nói:

- Nó tên là Trần Thiện, cháu nội của già này. Bố nó bị hại trong cuộc mưu sát Hồ Quý Ly của Thượng Tướng Trần Khắc Chân, để lại mình nó nổi dôi nhà Yết Kiêu thôi. Nó còn non dại nên ra ngoài hay lỡ lời. Nó không đởm tính có ngày gia đình này bị hại vì nó thôi.

Mai Lan an ủi:

- Không. Cụ có được người cháu khí khái như vậy rất nên hãnh diện, người trẻ hay bông bột vậy thôi. Và lại Vạn Kiếp là linh địa của nước nhà, chắc không có kẻ bán đứng lương tâm theo giặc đâu. Tuy nhiên, mình cũng nên cẩn thận thì hơn.

Rồi nàng tiếp:

- Tôi đến đây với mấy người bạn nữa, xin cụ cho ở tạm vài hôm, chúng tôi có chút việc quan trọng muốn bàn với cụ

Cụ già tỏ nét mừng rỡ, nói mau:

- Thực hân hạnh cho kẻ dân già này.

Rồi quay sang thanh niên, ông cụ nói:

- Con ra đón mấy vị vào đây.

Thanh niên khẽ vâng, rồi mở cửa ra ngoài.

Mai Lan nhìn theo, nói:

- Chú nhỏ này được lắm.

Mặt ông cụ rạng rỡ:

- Cảm ơn Công Chúa.

Bọn Lê Lai, Giác Huệ và Cúc vào ra mắt ông cụ Trần Bảo.

Mai Lan giới thiệu từng người, rồi nói:

- Thực phiền cụ.

Ông cụ xua tay:

- Xin Công Chúa đừng quá khách khí. Xin cứ coi chúng tôi như thuộc hạ.

Mai Lan lắc đầu:

- Không dám. không dám..

Buổi tối, Mai Lan gặp riêng ông cụ tại thư phòng. Căn Phòng trang hoàng thật trang nhã, nhưng trên kệ sách trống trơn.

Sau khi uống cạn chén trà mạn sen, Mai Lan hỏi:

- Sách của cụ đâu hết cả rồi?

Cụ già uất ức:

- Thì cũng bị chúng tôi tịch thu ngay từ tháng trước.

Mai Lan lo lắng trình bày mục đích tới đây tìm những cuốn binh thư của Hưng Đạo Vương cho ông cụ nghe.

Nàng tiếp:

- Đất nước này bị mất vào tay giặc, nếu chúng ta không có một sách lược khả dĩ đủ hiệu quả để nắm phần thắng trên chiến trường thì những cuộc nổi dậy cũng chỉ chuốc lấy thất bại mà thôi. Không những không giúp ích gì cho đất nước, mà còn khiến cho giặc ra tay tàn sát chúng ta một cách hung bạo hơn. Tôi tin tưởng rất nhiều ở cuốn binh thư của Đại Vương, nếu có được, trao vào tay kẻ anh hùng thì vận nước mới có cơ phục hưng. Tôi nghĩ, các giòng họ của Yết Kiêu, Dã Tượng chắc cũng còn cất giữ những cuốn binh thư này.

Ông cụ buồn rầu:

- Thừa Công Chúa nói đúng. Ngày trước, chúng tôi cũng lưu giữ những cuốn sách này như của gia bảo. Nhưng khi Quý Ly thoán nghịch, thì hành chính sách diệt Trần một cách tận tình, đã bắt chọt tới đây tịch thu tất cả những gì được gọi là di tích của Trần Gia, nên cuốn binh thư này cũng bị mất luôn.

Mai Lan hỏi:

Còn những thư tịch trong sinh từ của Đại Vương?

- Cũng không thoát khỏi bàn tay của Hồ. Hơn nữa, sổ sách gia bảo còn lại cũng đã bị quân Minh tới đây dọn đi hết cả rồi. Bọn giặc làm bất ngờ quá khiến chúng tôi không kịp trở tay nữa.

Thấy vẻ thất vọng trên mặt Mai Lan, ông cụ nói:

- Để ngày mai, già xin đưa Công Chúa vào điện tìm kiếm xem sao. Biết đâu chúng ta lại chẳng gặp may.

Mai Lan đứng dậy:

- Vậy phiền cụ ngày mai.

Ông cụ ngẫm nghĩ một lúc, rồi hỏi:

- Để xin thông báo cho bên Dã Tượng biết đến ra mắt Công Chúa.

Mai Lan gạt đi:

- Thôi, khỏi cần. Không phải tôi không tin bên đó, nhưng việc này càng ít người biết, càng tốt.

Mai Lan họp mấy người lại trong phòng của nàng, rồi cho biết hiện tình của công việc.

Lê Lai thất vọng ra mặt:

- Chuyến đi này thật uổng công.

Mai Lan cũng lắc đầu:

- Mình cũng đã tiên đoán công việc tìm kiếm này không phải là chuyện dễ. Không tìm được ở đây, mình sẽ đến những nơi khác. Đừng tuyệt vọng.

Giác Huệ và Lê Lai chia tay để về phòng của hai người.

Cúc dọn dẹp màn chiếu để Mai Lan nghỉ.

Sáng hôm sau, ông già Trần Bảo đưa bọn Mai Lan đến Kiếp Bạc. Đây là một phần trang ấp mà Triều đình đã xây cất để Đại Vương về hưu dưỡng tuổi già. Đèn nghiêng bóng bên sông, phần thượng lưu của Bạch Đằng Giang.

Bức tường thực cao chạy dài như một lớp thành. Cổng đền gồm ba cửa cong và cao trông thực hùng vĩ. Thực xứng đáng là nơi sinh từ của một bậc đế nhất anh hùng đất Nam.

Sau cánh cổng sơn son là một lối đi vào chính điện, Ba gian nhà thờ khói hương nghi ngút, nhưng vắng vẻ buồn tênh. Ông từ coi đền đón mọi người bằng những cái cúi đầu lặng lẽ.

Mai Lan đứng nhìn những gian nhà trống vắng lòng buồn vô hạn. Nàng có linh cảm nơi đây không cho nàng một hy vọng nào về những gì nàng mong muốn. Những gian trong cũng không có gì ngoài những bệ thờ, những bức họa chân dung của các bà Phu nhân của Đại Vương hồi sinh tiền, những kẻ tử rỗng không.

Không có gì tang thương bằng cảnh xuống dốc của một thế gia vọng tộc, của một triều đại. Hẳn đã bao năm rồi, nơi đây không còn ai lai vãng viếng thăm.

Buổi trưa, cả bọn trở về nhà ông cụ Trần Bảo.

Trong bữa cơm chiều, ông cụ bỗng nói:

- Thưa Công Chúa, còn một nơi này nữa, chắc chắn là có thể tìm thấy cuốn Binh Thư.

Mai Lan hỏi ngay:

- Chỗ nào. Bãi Kiếm chăng?

Ông cụ lắc đầu:

- Thưa không Bãi Kiếm ở giữa lòng sông chỉ là nơi Đại vương dùng làm chỗ thao luyện võ nghệ, bàn luận về thủy chiến với các Thân vương. Ngoài những bãi tập chỉ có mấy dãy nhà lá thô sơ.

- Vậy.

- Xin Công Chúa thứ lỗi, nếu già này nói điều mạo muội.

- Xin cụ cứ chỉ giáo.

Ông cụ ngập ngừng:

- theo truyền thuyết, khi Đại Vương qui tiên, các Thân vương xây cho ngài một mộ phần rất khang trang, nhưng ở dưới lòng đất. Trong đó có gian trưng bày

những di vật mà hồi sinh tiền Đại vương thường dùng. Như vậy chắc chắn có cả những thứ mà chúng ta muốn tìm.

Mai Lan giật mình:

- Nghĩa là chúng ta phải phạm tới mộ phần của Đại vương.
- Dạ đúng thế. Đó cũng là một cách bắt đắc dĩ thôi. Có điều.

Mai Lan khẽ lắc đầu, trong khi ông cụ tiếp:

- Có điều mộ phần của Đại Vương ở đâu, đến nay cũng không ai được biết.
- Tương truyền ở rừng An Lạc.
- Thừa vâng, khi hạ huyết xong, vùng đất đó được san bằng ngay, cho nên ngày nay không còn một dấu vết nhỏ về mộ phần của Đại Vương.

Mai Lan trầm ngâm:

- Nếu vì sự an nguy của giang sơn, sự tồn vong của cả dân tộc, chắc Đại vương cũng không hẹp lượng mà bắt lỗi bọn hậu sinh chúng ta. Nhưng cả khu rừng rộng lớn như vậy, có muốn tìm mộ phần của Đại Vương cũng thực khó.

Lê Lai góp ý:

- Nếu không bắt tay vào việc thì biết thế nào là dễ với khó.

Mai Lan quay lại nhìn chàng cười:

- Đúng vậy. Nhưng Lai phải hiểu rằng, trước chúng ta, bọn Hồ Quý Ly cũng đã mất rất nhiều công sức về việc này. Chúng cũng muốn có vật mà chúng ta đang tìm.

- Binh thư yếu lược? Sao nghe nói chúng tịch thu hết cả những cuốn binh thư này rồi đem thiêu hủy khiến trong dân gian không còn lấy một cuốn.

Mai Lan lắc đầu:

- Không phải Binh Thư Yếu Lược mà là Vạn Kiếp Bí Truyền. Cuốn này ngày xưa chỉ trao tay giữa các bậc Thân Vương đại tướng. Người ngoài chưa ai thấy được cuốn sách này. theo truyền thuyết, nó bao gồm cả những phương pháp luyện độn toán, phép thuật như Quỷ Cốc Tử ngày xưa. Hồ Quý Ly rất muốn chiếm đoạt.

Giác Huệ góp ý:

- Thừa Công Chúa, chúng ta không đủ sức đào xới cả khu rừng, việc này đến Hồ Quý Ly cũng đã chịu thua, cũng như không thể vô lễ mà khai quật bừa bãi mộ phần. Nếu vì tiền đồ của đất nước mà phải làm việc phạm thượng này, chúng ta phải nắm giữ được bản đồ của vùng mộ, rồi chỉ vào những chỗ chứa đồ, mà không nên đụng chạm tới nơi an nghỉ của Đại Vương.

Ông cụ khen:

- Ngài thực có tâm Phật.

Ông cụ đầu có biết chàng thanh niên này là một nhà sư.

Mai Lan gật đầu:

- Đúng. Thôi để tôi suy nghĩ đã.

Sau đó, nàng quay sang ông cụ Trần Bảo:

- Chúng tôi đến đây thực đã quấy rầy cụ. Mai chúng tôi xin lên đường.

Ông cụ giọng thực buồn:

- Thừa Công Chúa đừng nói vậy. Đã lâu lắm, già mới lại được đón rước một người trong Hoàng Gia. Điều đó không nói hết được cái hân hạnh của kẻ dân giả này. Cũng muốn lưu Công Chúa lại ít ngày cho thoả lòng mong ước, nhưng Công Chúa còn có trọng trách bên mình nên thực không dám ra lời.

Mai Lan an ủi cụ:

- Chắc tôi cũng còn phải về đây nữa. Khi đó sẽ ở lại chơi lâu hơn. Chúng tôi cũng xin cụ giữ kín những việc hôm nay.

- Xin Công Chúa tin ở lòng trung thành của chúng tôi đối với Trần Gia.

Mai Lan gật đầu:

- Xin cảm ơn cụ.

Chương Mười Một

Đường thiên lý có dài, nhưng lữ khách rồi cũng sẽ tới miền quê yêu dấu. Nhưng đường thiên lý của Mai Lan thì hầu như vô tận. vì quê hương nàng đã bỏ lại đằng sau. Yên Tử Sơn là điểm tới, nhưng không phải là nơi gửi thân lâu dài. Bọn nàng đâu có là tăng ni để chôn vùi suốt đời bên lời kinh, câu kệ.

Mai Lan đã quyết định bỏ đường sông để đi đường bộ. Con đường từ Vạn Kiếp về Yên Tử dọc theo Bạch Đằng Giang, xưa kia là vùng trù phú, đông dân cư. Nhưng nay thì thực hoang tàn. Bây giờ là đầu thu, lẽ ra khắp nơi phải sửa soạn đồng áng cho vụ mùa sắp tới. Nhưng hai bên quan lộ, đồng ruộng hoang vắng, cỏ mọc cao ngang đầu người. Có những thôn xóm bị tàn phá, còn trơ những cột nhà cháy xém. Lâu lâu mới thấy được một nhóm người gầy yếu sống lầy lắt bên đường. Những đứa trẻ bụng ỏng, đang hí hục bới những rễ cây, bẹ chuối chắc là để ăn cho qua ngày.

Có những buổi chiều, Mai Lan nhâm tính như hồi trước là sẽ qua vùng làng mạc để nghỉ chân, nhưng đến nơi thì đã vườn hoang nhà trống. Vài con chó đói đang gặm những xác chết xình thối bên đường. May bọn nàng được ông cụ Trần Bảo chuẩn bị cho một số lương khô đủ dùng, duy có nước uống, nhiều khi phải nhịn khát vì không dám uống nước hồ ao, vì đâu đâu cũng thấy xác chết ngổn ngang. Nhưng lúc qua vùng làng mạc, nhiều khu bỏ hoang, nhưng những vại nước mưa vẫn còn dùng được.

Trại quân của Minh Triều rải rác trong những vùng đi qua. Chúng bắt từng đoàn người phục dịch, vơ đất đắp thành vô cùng cực khổ. Qua những khu vực đó, bọn Mai Lan lại phải tìm đường trốn tránh, vì dân làng cho biết hiện quân giặc đã làm những thẻ gọi là hộ thiếp để kiểm soát dân chúng, nếu chúng hỏi mà không xuất trình được thẻ này sẽ bị bắt giữ liền. Nhiều khi Lê Lai nổi cơn thịnh nộ định gây chuyện, nhưng Mai Lan kịp thời ngăn cản, nên dọc đường cũng không xảy ra những chuyện đáng tiếc.

Mười mấy ngày lặn lội, Mai Lan cũng đưa được ba người tới vùng Yên Tử Sơn. Nơi đây, nàng đã quen thuộc.

Buổi chiều, cả bọn vào khu xóm nhỏ dưới chân một ngọn đồi, là cửa ngõ vào vùng Yên Tử. Xóm nhỏ này là nơi duy nhất giữa miền rừng núi đã biết bao đời nay sống được là dựa vào sự buôn bán cung cấp dịch vụ và mọi thứ cần dùng cho chín ngôi chùa của Yên Tử Sơn. Khách thập phương thường dừng chân nghỉ ngơi ở đây trước khi vào chùa. Họ có thể mua vàng hương, hoa quả để cúng Phật.

Những quán ăn, nhà trọ tuy nhỏ, nhưng sạch sẽ, xinh xắn, là nơi dừng chân rất thơ mộng.

Lúc đó, một vài nhà đã lên đèn. Mai Lan dẫn mọi người vào khu phố nhỏ gồm vài hàng tạp hóa, mấy quán nước, có quán có cả phòng trọ. Nàng hơi yên tâm vì

thấy người qua kẻ lại còn tấp nập như xưa. Ngày trước, Mai Lan thỉnh thoảng cũng xuống đây mua nhtmg vật dụng hàng ngày. Nhưng lâu rồi, chắc chẳng ai còn nhận ra nàng.

Mai Lan đưa cả bọn vào một quán trọ cuối dãy.

Trong quán lúc đó thực ồn ào. Một dãy bàn ở giữa nhà đã có hơn chục thực khách. Bọn này ăn vận rất chải chuốt, một vài tên đầu để đuôi sam, đang uống rượu, nói cười lớn tiếng như chỗ không người.

Mai Lan đã định đi ra, nhưng thấy có bóng dáng mấy tên tàu tóc để đuôi sam, nàng quyết định vào, biết đâu qua bọn này, nàng biết thêm được những tin tức quan trọng.

Tên hầu bàn đưa bọn Mai Lan vào bàn trong cùng, rồi đứng đợi một bên.

Mai Lan hiểu ý, nói:

- Cho chúng tôi bốn phần cơm. Một bình nước trà nóng.

Tên hầu bàn vâng dạ rồi bỏ đi vào bếp. Một chập sau, hấn đưa ra một ấm nước và bốn cái chén nhỏ, bày ra trước bàn.

Mai Lan ra hiệu cho Cúc, Cúc biết ý, lấy ra ít bạc vụn dúi vào tay tên hầu bàn.

Hấn biết ý nhận nhanh,

- Quý vị còn gì thêm xin cho cháu biết.

Mai Lan gọi hấn lại bên, rồi nói:

-Chú em thu xếp cho chúng tôi hai phòng trọ được không?

Tên hầu nhanh nhẩu:

- Dạ được, ở đây vẫn có phòng trống.

Mai Lan đưa mắt về đám thực khách ở bên ngoài, hấn nhìn theo rồi lắc đầu:

- Họ không ở đây. Họ chỉ đến chè chén rồi về núi.

Mai Lan ngạc nhiên:

- Về núi nào?

- Họ ở trên Yên Tử Sơn xuống chơi thôi.

Mai Lan giật mình, nói cho xong:

- Thôi được, chú dọn phòng cho chúng tôi. Ăn xong là chúng tôi lên nghỉ đây.

Tên hầu bàn hơi cúi đầu, rồi bỏ ra ngoài vì có khách vừa gọi.

Cúc lo lắng hỏi:

- Thế nghĩa là sao cô?

Lê Lai cũng như Giác Huệ đều có cùng một ý nghĩ như Cúc, nên hai người cũng đưa mắt nhìn Mai Lan chờ đợi.

Mai Lan hơi liếc mắt nhìn ra ngoài rồi thì thầm:

- Nghĩa là trên Yên Tử Sơn đã có biến rồi. Không biết các vị trên đó ra sao. Bọn này là những kẻ hiện đang chiếm ngụ chùa của chúng ta.

Lai hai tay ôm đầu, hỏi:

- Vậy bây giờ tính sao. Chúng ta còn chỗ nào để tới nữa đâu?

Mai Lan bình tĩnh:

- Đừng lo. Lai phải biết vùng Yên Tử Sơn có tới chín ngôi chùa, mà ngôi nào cũng lớn. Minh hy vọng là chúng không chiếm ngụ hết đâu. Việc bây giờ là chúng ta phải nghỉ ngơi để lấy sức. Sáng mai sẽ tìm hiểu tình hình rồi tùy cơ ứng biến.

Cúc hỏi một câu rất hữu lý:

- Vậy không biết bọn Trần Thắng hiện nay ra sao?

Mai Lan gật gù:

- Đó cũng là một vấn đề. Nhưng đừng lo rồi đâu sẽ vào đó.

Ba người thấy Mai Lan nói vậy cũng tạm yên lòng.

Cơm đã dọn ra. Cả mấy bữa nay phải ăn lương khô, uống nước lã, bây giờ được ăn một bữa thịnh soạn, có nước trà nóng uống, cả bọn cảm thấy ngon miệng vô cùng.

Tuy vậy, mọi người vừa ăn, vừa để ý và lắng tai nghe bọn ở bàn ngoài.

Chúng cười nói, tăng bốc lẫn nhau, vừa tiếng ta, lẫn tiếng tàu, hoặc tiếng ta giọng lơ lớ.

Bỗng một tên mặc trường bào màu lục đứng lên giơ cao cốc rượu, nói oang oang:

- Chúng ta chúc mừng Bạch tướng quân vừa thăng chức Tổng Quản vùng Yên Tử Sơn.

Cả bọn nhao nhao lên chúc mừng:

- Chúc mừng. chúc mừng.

Một tên có đuôi xam, mặc trang phục võ tướng bằng đoạn xanh, giơ cao tay, nói bằng một giọng lơ lớ:

- Ngộ cảm ơn, cảm ơn...

Mai Lan để ý tới tên mặc áo màu lục này, tuy màu đã bạc, nhưng Mai Lan cũng nhận biết đó là một người có phẩm trật tứ phẩm của Nam triều. À thì ra giặc

Minh vẫn để cho bè lũ tay sai vận phẩm phục như xưa để yên lòng dân chúng chẳng.

Một tên tay sai mặc trường bào xanh nước biển, đầu đội khăn lượt, tán tụng:

- Sáng nay vừa nhậm chức, Bạch tướng quân đã cho tên sư giả một bài học đích đáng.

Mai Lan giật mình lo lắng. Một tên khác nói tiếp:

- Nghe nói các sư trên Yên Tử Sơn võ nghệ cao cường lắm, thế mà cũng lãnh nguyên một cái tát tai của tướng quân, thực là nực cười.

Mai Lan giận tím ruột gan. Lê Lai thì tay nắm chặt như muốn xông ra quyết sống mái với bọn vô liêm xỉ kia nhưng thấy Mai Lan ngồi yên, chàng cũng biết tình hình chưa thuận tiện cho bọn chàng ra tay.

Rồi mỗi đứa tán một câu để cả bọn cười vang đắc ý.

Chợt cửa quán vụt mở, rồi một tên ăn vận dân giả đang đẩy hai cô gái đến trước bàn tiệc làm cho cả bọn đều im lặng đưa mắt nhìn nhau.

Hai cô gái khép nép, run sợ trước bọn đàn ông đang hau háu nhìn mình.

Tên áo lục vội đứng dậy, đến bên hai cô gái, nắm tay kéo lại phía tên Bạch tướng quân, miệng cười tươi, nói:

- Bẩm Tướng quân. đây là món quà của dân làng quanh đây tặng Tướng quân để mừng ngày thăng chức. Tôi xin đại diện cho chức sắc trong làng kính mời Tướng quân một ly.

Trong khi hắn nói, tên áo xanh đứng dậy rót rượu vào ly tên tướng quân họ Bạch, và một ly khác trao cho tên áo lục.

Tên Bạch tướng quân cười ha hả, cũng uống cạn ly với tên áo lục, mắt nhìn hai cô gái, miệng nói lớn:

- Tốt, tốt. Các nị thực tốt. Để chúng tôi sẽ đưa chúng về chùa hầu hạ tướng quân.

Không thấy tên võ tướng nói gì.

Nước mắt từ hai đôi mắt ngây thơ kia rơi lả chả.

Bọn Mai Lan giật mình. Trời, chúng dám làm những chuyện nơ nhuốc, tội bại đó ở giữa chốn tôn nghiêm sao?

Mai Lan giận lắm, nàng đã định đánh tháo cho hai cô gái, nhưng xét lại thì cũng đưa tới chỗ bế tắc thôi. Mắt người này, chúng bắt người khác. Hơn nữa chính bọn nàng cũng chưa có chỗ dung thân thì lấy đâu để bao bọc cho người khác. Ngoài ra, còn vị nào sáng nay đã bị chúng làm nhục. Mai Lan vô cùng uất ức.

Cơm nuốt hết nổi rồi. Mai Lan ra hiệu cho tên hầu bàn tới tính tiền và đưa bọn nàng về phòng. Đành đi cho khuất mắt, lương tâm của bọn nàng thực đã bị tổn thương.

Hai căn phòng khá sạch sẽ. Mai Lan giục Lê Lai và Giác Huệ đi ngủ sớm để lấy sức.

Lê Lai thắc mắc:

- Minh không thể cứu hai cô gái được sao?

Mai Lan lắc đầu:

- Với mấy tên này thì chẳng ngại gì, nhưng chỉ sợ rút dây động rừng. Đại quân của chúng ở đây vì việc này mà ra tay tàn sát dân chúng, không những hai cô gái kia không thoát mà cả thôn xóm quanh đây cũng không còn. Cái kinh nghiệm ở chùa Châu Lâm còn đó. Hơn nữa, mình cũng chưa biết tình hình trên Yên Tử Sơn ra sao.

Lai buồn bã bỏ về phòng.

Mai Lan cho gọi anh hầu bàn tới phòng nàng.

Cúc ra khép cửa lại.

Mai Lan nhìn anh ta, nói:

- Chúng tôi từ xa tới, muốn anh cho biết qua tình hình ở đây, nhất là trên chùa.

Anh hầu bàn vui vẻ:

- Thưa cô, cứ hỏi, cháu biết gì nói vậy.

- Có chừng bao nhiêu quân Minh ở vùng này?

- Một trại ở chân núi, cách đây vài dặm, có khoảng một ngàn quân, một trại trên chùa Ngọa Vân là nơi trú đóng của Bạch tướng quân thì chừng ba trăm.

- Vậy tình trạng các sư trên chùa ra sao?

- Hình như chỉ có chùa Ngọa Vân là bị chiếm đóng, ngoài Trí Tri sư phụ và mấy chú tiểu trên đó ra, các sư ở chùa khác cháu không nghe nói tới.

Mai Lan hết sức ngạc nhiên vì võ công của Trí Tri rất cao, sao lại bị tên tướng Minh này hạ nhục một cách dễ dàng như vậy?

Nàng hỏi tiếp:

- Tên áo lục là ai vậy?

- Thưa đó là Hoàng Đại tri châu ở vùng này. Ông ở mãi tận miền Bắc, nhưng vì được Bạch tướng quân che chở nên thường lui tới nơi đây thôi.

Mai Lan thấy anh hầu bàn còn e ngại điều gì, nên quay sang Cúc:

- Em tặng anh ấy chút tiền nước đi.

Cúc nghe!ời, dúì vào tay anh hầù bàn chút bạc.

Mai Lan hạ thấp giọng:

- Tôi có người bà con tu trên chùa, anh có thể cho biết thêm chút tin tức về các sư, ni trên đó không?

Đắn đo mãi, anh ta mới buồn rầu nói:

- Mấy đời chúng cháu ở đây, sống nhờ các vị sư phụ trên chùa, nay thấy giặc gây nên những điều trái mắt mà không làm gì được nhiều lúc thực khổ tâm. Nay thấy quý vị cũng là chỗ bà con với mấy vị trên đó, cháu xin thưa thực là các vị ấy đều trốn tản sang các chùa chung quanh, hàng ngày dân dưới xóm vẫn bí mật mang đồ lên đó cho các Ngài.

Mai Lan vui mừng:

- Các anh và dân ở đây thực có tình nghĩa. Trời Phật sẽ phù hộ cho mọi người. Thôi anh ra ngoài đi.

Khi anh hầù vừa lui gót, Mai Lan gọi lại:

- Khi nào bọn ngoài đó ra về, xin cho tôi hay.

- Vâng, cháu sẽ nhớ.

Đóng cửa, cài then xong, Cúc trở vào vừa dọn giường ngủ cho chủ, vừa hỏi:

- Thưa cô, Trí Tri đại sư võ công thế nào?

Mai Lan đang nghĩ gì, chợt thấy Cúc hỏi, nên quay lại trả lời:

- Cao lắm, nhưng không hiểu sự tình thế nào mà Ngài đến nỗi bị hạ nhục như vậy.

- Còn các Đại sư Chân Giác, Thuần Giác, Trí Thủ?

Mai Lan lắc đầu:

- Mấy vị đó nay cũng đã lớn tuổi rồi, nếu trực diện với giặc cũng khó cáng đáng nổi trọng trách. Hơn nữa, giặc có hùng binh chung quanh mình cũng rất khó xoay sở. Nếu được như lời tên hầù sáng thì cũng là may lắm. Hồi mình còn ở trên đó, các vị ấy cũng đã chán sự đấu tranh rồi, hướng chi bây giờ. Ta cũng chỉ mong các vị đó chỉ điểm cho các anh chị em lên đây mà thôi. Còn chuyện đấu tranh thì mình phải lo.

Cúc dọn xong giường, đến bên chủ, nói:

- Mời cô đi nghỉ.

Mai Lan trầm ngâm một lúc, đột nhiên đứng dậy, nói:

- Nay Cúc, tối nay mình thử một chuyện.

Cúc như hiểu ý:

- Cứu hai cô gái?
- Đúng. Con đi với ta, nhưng chỉ đứng ngoài thôi.
- Sao vậy ạ?
- Để mình ta hành động chắc dễ dàng hơn.

Mai Lan thay bộ trang phục lụa bạch thường nhật, ngồi uống nước chờ đợi.

Bỗng có tiếng gõ cửa gấp. Cúc chạy ra.

Bên ngoài, tên hầu bàn nói nhỏ qua khe cửa:

- Thưa cô, bọn đó đã ra về.

Mai Lan ra hiệu. Cúc tắt phụt ngọn đèn dầu, mở cửa cùng Mai Lan đi ra.

Tuy đã mấy năm xa Yên Tử Sơn, nhưng Mai Lan chưa quên những đường đi nước bước. Con đường từ đây về Ngọa Vân Sơn chạy vòng phía Bắc xóm này. Mai Lan dẫn Cúc vượt đường tắt chờ bọn Bạch tướng quân ở cái dốc đầu tiên lên vùng đồi núi.

Sương đêm là là bay trước mặt. trăng thượng tuần gần khuất sau núi, không đủ soi rõ lối đi. Không chờ lâu, Mai Lan đã nghe thấy tiếng vó ngựa từ dưới chân đồi vọng lên. Nàng quay sang Cúc:

- A, bọn này đi ngựa. Mình không nghĩ ra. Nhưng sao giờ này mới về tới đây kia?

- Chắc chúng ghé đâu đó, hoặc mình rời nhà trọ trước bọn chúng.

Cúc chưa nói dứt câu, đã thấy bóng đoàn người ngựa thấp thoáng từ dưới chân đồi đi lên.

Mai Lan bảo Cúc:

- Cúc đừng lộ mặt nghe. Tất cả đã có ta liệu.

Mai Lan nói xong, vụt chạy ra chắn giữa đường.

Bóng áo trắng lơ lửng dưới ánh trăng suông.

Những tên đi đầu vội ghì cương ngựa dừng lại ngơ ngác. Có đứa quay nhìn lại phía sau. Vì vậy, Mai Lan biết tên tướng quân họ Bạch không có trong đám ba đứa đi đầu. Nàng thong thả tiến thêm vài bước, rồi nói lớn:

- Ta muốn nói chuyện với Bạch Tướng Quân.

Bọn Minh đều yên lặng, trong đêm chỉ có tiếng hí và tiếng vó của mấy con ngựa chiến.

Mai Lan nhắc lại tới hai lần, tên tướng Minh mới từ dưới rong ngựa đi lên, nói tiếng Việt bằng một giọng lơ lớ:

- Ngộ đây, sao nị dám chặn lối của quân Thiên Triều

Mai Lan thông thả nói:

- Quân Minh Triều đã xâm lăng nước ta, giết người, cướp của, hãm hiếp đàn bà con gái, gây nên bao tội ác. Nhưng, không ngờ hôm nay nhà người coi thường cả Trời, cả Phật, dám đem gái về làm nhơ nhuốc giữa nơi cửa thiên.

Tên tướng Minh gò cương ngựa, nói:

-Ngộ..

- Ta còn biết bọn người tự phụ võ công cao cường, khinh miệt võ học nước Nam. Đêm nay, chỉ một mình ta đợi đây để cứu hai cô gái. Chúng bay cùng ra tay cả đi.

Đám người ngựa xao động, nhưng không có lệnh của chủ tướng nên chưa tiến lên.

Bỗng tên Bạch tướng quân thông thả xuống ngựa, trao cương cho một tên quân đứng cạnh, rồi quay lại ra hiệu cho đám tùy tùng lùi ra xa phía sau. Hắn tiến đến gần Mai Lan:

- Cô nương, ngộ.

Không muốn để mất thì giờ, Mai Lan ra một đòn nhẹ trước, tên tướng họ Bạch miễn cưỡng xuất thủ. Nhưng không quá mười chiêu, Mai Lan đã có thể đả thương hắn một cách dễ dàng. Nhưng nàng chỉ đánh dữ chứ không phạm đến người hắn.

Tên Tướng Minh vội nhảy lùi ra ngoài, miệng nói:

- Xin dừng tay. xin dừng tay. Bội phục. bội phục.

Mai Lan ngưng lại, nghiêm giọng nói:

- Vậy nhà người thả hai cô gái ra, và từ nay đừng làm những chuyện như thế nữa.

Hắn tiến lại gần, nói vừa đủ Mai Lan nghe:

- Ngộ đã thả các cô đó rồi. Ngộ đâu có mang về chùa.

Lúc này Mai Lan mới nhìn kỹ đám tùy tùng. Quả thực không có hai cô gái trong đó. Nhưng nàng không thể tin lời tên tướng Minh, nói:

- Người không đem theo đây, nhưng cũng có thể người cho thủ hạ đưa về sau.

Tên tướng Minh lắc đầu:

- Ngộ cũng là Phật Tử mà. Không bao giờ ngộ muốn làm chuyện đó. Chính đám quan lại hèn hạ của nước cô nương tự ý mang đến mà, nhưng ngộ đâu có nhận.

Tên tướng Minh nói được bằng đó câu cũng đã khó khăn lắm rồi.

Mai Lan nửa tin, nửa ngờ.

Tên tướng Minh lại nói tiếp:

- Cô nương chắc từ xa mới tới.

- Đúng thế, nhưng tất cả những chuyện gì các người làm trên Yên Tử Sơn ta đều biết. Chính người đã hà hiếp các vị chân tu trên đó. Ta cần phải dạy cho người một bài học đích đáng.

Tên tướng Minh lắc đầu:

- Cô nương hiểu lầm ngộ. Ở đây, trên ngộ còn một vị Đại Sư nữa. Ông ta tới đây để áp đặt một đường lối hoàng pháp mới cho đạo Phật nước Nam, đúng theo chính sách của Thiên Triều, tức là theo đường lối của Ma Giáo. Ngộ là một Phật Tử chân chính, ngộ cũng khó chịu lắm, nhưng không thể làm gì hơn.

Mai Lan chột hiệu. Nàng nhìn tên tướng quân thấy vẻ mặt thành thật của hắn, nên nói:

- Nếu thật là vậy, tôi xin cảm ơn tướng quân.

Hắn khẽ cười:

- Ngộ cũng cảm ơn cô nương đã tha mạng.

Mai Lan cười theo:

- Mai tôi đi, nếu được, xin tướng quân giúp đỡ các sư phụ trên Yên Tử Sơn.

Tên tướng Minh gật đầu:

- Ngộ xin hết lòng.

Bỗng Mai Lan hỏi lại:

- Hai cô gái đâu?

Tên tướng họ Bạch lắc đầu:

- Ngộ đã bảo tên Tri Châu trả về nhà họ rồi.

Mai Lan đứng sang một bên, nói:

- Tôi tin tướng quân, xin mời lên đường.

Tên Bạch tướng quân cúi đầu chào nàng trước khi trở lại cùng đám thủ hạ.

Đợi cho bọn quan quân Minh đi khuất, Cúc từ bụi cây đi ra, hỏi:

- Chuyện ra sao cô?

Mai Lan cho Cúc biết sơ qua sự việc. Cúc hỏi:

- Cô tin tên đó nói thực sao?

- Nếu không có chuyện tên đại sư Tàu và Ma Giáo thì ta cũng không tin hắn, không ngờ trong quân của Minh Triều còn có những người có lòng như vậy. Chỉ hận là đám quan lại mình nhiều tên không ra gì.

Nhà trọ đã đóng cửa, nhưng chủ quán và tên hầu bàn còn đang dọn dẹp.

Mai Lan cho gọi tên hầu bàn lên để hỏi tin tức về hai cô gái:

Đúng như lời tên tướng Minh, hai cô này đã được trở về nhà.

Buổi sáng, sau khi thăm dò tin tức và biết đích xác Quân Minh chỉ chiếm đóng Ngọa Vân Sơn, còn các chùa khác đều được bỏ ngỏ, Mai Lan đưa cả nhóm về Yên Vân am. Đây là nơi Mai Lan đã sống trong những ngày đầu trốn tránh sự truy lùng của Hồ Quý Ly. Ngày Đức Nhân Tông từ bỏ ngai vàng, xuất gia với pháp danh là Điều Ngự, lập nên Trúc Lâm phái là thiền môn đầu tiên của người Đại Việt thì Đức Khâm Từ Hoàng hậu cũng xuất gia làm ni. Triều đình đã trùng tu Yên Vân am để hoàng hậu trụ trì. Hơn nữa, khi Đức Nhân Tông viên tịch, triều đình cho xây lại chùa Yên Vân một bảo tháp lấy tên là Huệ Quang Kim Tháp để thờ ngài và tôn ngài tôn hiệu là "Đại Thánh Trần Triều Trúc Lâm Đầu Đà Tĩnh Tuệ Giác Hoàng Đế Điều Ngự Tổ Phật".

Vì thế, khi về đây, Mai Lan có cảm tưởng như về nhà mình.

Ni sư Tịnh Huệ vui mừng nắm tay Mai Lan:

- Công Chúa về đúng lúc. Mấy cô cậu ở đây ngày nào cũng ngóng chờ tin tức Công Chúa như hạn hán mong mưa rào.

Mai Lan cảm động:

- Bạch thầy, con cũng muốn về sớm, nhưng chậm trễ là vì tại Thăng Long, chúng con đã gặp rất nhiều rắc rối.

Mai Lan gặp lại Quỳnh Như tiểu thư và các bạn gái đang tạm trú ở đây. Còn Trần Thanh và bọn con trai thì được đưa về với Chân Giác Đại Sư tại chùa Vân Tiêu.

Trong bữa cơm chiều, Mai Lan tóm tắt tình hình hiện tại cho mọi người nghe, rồi tiếp:

- Tình trạng của chúng ta hiện nay rất khó khăn. Giặc đã chiếm cứ tất cả mọi nơi, kể cả những nơi hẻo lánh như vùng Yên Tử Sơn này.

Hoàng Lan hỏi:

- Các nơi khác, quân Minh chỉ cử sư tới chiếm chùa thôi, tại sao chúng mang cả binh mã tới chiếm Ngọa Vân Sơn?

Mai Lan gật đầu:

- Đúng, là vì chúng biết chùa Ngọa Vân là nơi mà xưa kia Đức Điều Ngự hoàng dương đạo pháp để thiết lập phái Trúc Lâm là thiền phái đầu tiên của người Đại Việt. Từ đó chùa Ngọa Vân trở thành trung tâm điểm của Phật Giáo nước ta. Sau này, các hoàng đế, hoàng thân và đại thần khi xuất gia đều về trụ trì tại Yên Tử và trở thành những vị Quốc sư của triều đình. Chiếm được Ngọa Vân sơn coi như đã khống chế được cả Phật Giáo nước nhà.

Ngồi cạnh Mai Lan, Ni sư Tinh Huệ tiếp đồ ăn cho nàng, chăm chút như hồi nàng còn thơ dại trốn chạy về đây.

Bà hạ giọng nói nhỏ như tiết lộ một bí mật quan trọng:

- Công Chúa có nghe được tin gì về Đức Giản Định Vương không?

Mai Lan hơi ngạc nhiên, nói:

- Bạch thầy, gần hai tháng tìm đường về đây đều qua những vùng hẻo lánh nên con chưa nhận được tin tức gì về anh ấy cả.

- Nghe Chân Giác Đại sư nói thì Vương được Trần Triệu Cơ ở Trường An giúp, đang lo việc phát cờ khởi nghĩa chống quân Minh.

Mai Lan lo lắng:

- Sao lại sớm thế?

- Máy cô cậu đây đang muốn đi vào đó đấy.

Mai Lan lắc đầu:

- Không thể hấp tấp được, nhất là các em đây đều là tinh hoa của thời đại, nhưng còn quá non nớt, cần phải có thời gian trau dồi, không những là võ nghệ, mà cả về tinh thần trách nhiệm của một người dân một nước bị trị, trước khi muốn tham dự vào các phong trào kháng chiến chống giặc ngoại xâm.

Lê Lai ngồi ở cuối dãy bàn, hỏi:

- Ở đây xa xôi thì sao biết được tin tức mau như vậy?

Mai Lan cười.:

- Tại Lai không biết đó thôi. Từ thời kháng Nguyên, quân ta đã dùng chim làm phương tiện truyền tin. Sau này Thái Bảo Trần Nguyên Hãn đã nghiên cứu và hoàn bị việc huấn luyện chim thư một cách rất có hiệu quả. Vì thế các quốc sư trên Yên Tử Sơn thường liên lạc với tôn thất nhà Trần ở khắp nơi bằng chim thư.

Lai gật đầu:

- Tôi cũng biết, nhưng không ngờ dùng chim thư có thể liên lạc được xa như vậy.

Chiều hôm đó, Mai Lan dẫn Lê Lai và Giác Huệ sang chùa Vân Tiêu ra mắt Chân Giác thiền sư. Khi bọn Mai Lan tới thì cổng chùa đã khóa. Chùa Vân Tiêu như có phòng bị nghiêm ngặt.

Mai Lan vừa gõ cửa, qua một lỗ hồng như cái cửa sổ nhỏ của cánh cổng chùa, một đôi mắt xuất hiện, rồi có tiếng hỏi tính danh.

Lê Lai đồng dục nói:

- Có Mai Lan Công Chúa đến thăm.

Đôi mắt đảo nhanh về phía Mai Lan, rồi cái cửa sổ nhỏ đó được đóng lại. Một chớp sau có tiếng kéo then cửa và cổng chùa được mở rộng để đón khách.

Một nhà sư trạc sáu mươi, vẫn còn vận đạo bào màu nâu sậm của Phật Giáo Đại Việt, ra đón ngay trước sân. Thấy Mai Lan, Đại Sư vui mừng chạy nhanh lại phía nàng.

Mai Lan, Lê Lai và Giác Huệ đều cung kính vái chào.

Chân Giác cười ha hả, nói:

- Công Chúa về từ hồi nào không cho thầy hay?

Mai Lan cũng cười:

- Bạch thầy, con mới về tới Yên Vân am sáng nay thôi. Bây giờ mới sang thăm thầy, xin thầy miễn lỗi.

Chân Giác là vị cao tăng được truyền tâm ấn và là tăng chủ của phái Trúc Lâm đương thời. Vì thế, dù là người trong hoàng tộc, Mai Lan cũng rất mực tôn kính Ngài. Ngược lại, Đại Sư cũng vị nể cô Công Chúa này không kém như đối với các đại vương của Trên Triều vậy.

Bọn Mai Lan theo Chân Giác Đại Sư vào chùa. Tại trai phòng, các tiểu trong chùa đã lo trà nước để mọi người giải khát.

Sau những chuyện hàn huyên, Mai Lan nhìn quanh mấy chú sa di, rồi hỏi:

- Bạch thầy, đám thanh niên con gửi lên Yên Tử Sơn hiện họ sinh hoạt thế nào?

Chân Giác đặt chén trà xuống khay, rồi thông thả nói:

- Vận nước đã đến nước này, quy tụ một số thanh niên ưu tú như vậy không phải là dễ. Thầy cũng nghĩ như Công Chúa, họ là hy vọng cuối cùng của dân tộc ta. Vì thế, thầy muốn họ phải được huấn luyện kỹ càng để đợi ngày thuận tiện lo chuyện kháng Minh, phục quốc. Có điều hiện nay, quân Minh và một số tăng sĩ của Minh Triều đang khống chế chúng ta trên Ngọa Vân Sơn, nếu ta không cẩn thận, chúng sẽ kéo đến thanh toán từng chùa một của chúng ta thì hậu quả tai hại không lường được. Vì vậy, thầy đã phân tán các anh em đó mỗi chùa một ít, và giao trọng trách huấn luyện họ cho Thuần Giác và Trí Thủ.

Mai Lan hỏi:

- Bạch thầy, tên võ tướng họ Bạch là người như thế nào?

Đại Sư ngạc nhiên:

- Sao Công Chúa biết tên tướng Minh đó?

Mai Lan tóm tắt câu chuyện cứu hai cô gái đêm qua cho Ngài nghe.

Chân Giác Đại Sư gật đầu, nói:

- Đúng như vậy thực. Tuy thầy chưa trực diện với tên tướng này, nhưng tin tức từ Trí Tri cho biết đã có sự liên lạc ngầm với tướng họ Bạch. Trí Tri đã chịu khổ nhục kể để hẳn có thể giúp mình đỡ phần nào tai kiếp do chính sách xâm lăng Phật Giáo nước ta của Minh Triều. Nếu không có thư của Công Chúa cho biết trước những sự việc đã xảy ra tại chùa Bạch Hồ của Huyền Giác Đại Sư thì thấy cũng không thể tin được. Thực đó cũng là nhờ hồng phúc của các sư tổ Trúc Lâm phái chúng ta.

Mai Lan không ngờ Yên Tử Sơn được may mắn như vậy, và nhất là Chân Giác có vẻ thay đổi nhiều. Hùng khí của ngài được hâm lại, không còn hờ hững với chuyện đời như xưa.

Mai Lan giới thiệu Lê Lai và Giác Huệ với Đại Sư.

Ngài nhìn Giác Huệ, gật đầu:

- Giác Huệ là đệ tử của Công Chúa, nhưng cũng có thể ở đây trau dồi thêm võ nghệ với anh em, còn Lê công tử thì thế nào?

Mai Lan mỉm cười quay sang Lê Lai nói:

- Bạch thầy, sư phụ con có cho Lai một lá thư giới thiệu, không biết người chọn Đại Sư nào để gửi gắm Lê công tử. Lai trình thư với Đại Sư đi.

Lê Lai bỗng cảm thấy như mất mát một cái gì quý báu. Phải chăng vì nếu chàng có sư phụ mới, tất không còn được nhập bọn với Mai Lan Công Chúa nữa. Những ngày tháng sống chung trong nhóm chia xẻ với nàng bao hoạn nạn, hiểm nguy, chàng có cảm tưởng như sự chia cách không bao giờ tới. Nhưng bây giờ, thời gian được theo Mai Lan không còn bao lâu nữa.

Thấy Lê Lai vẫn đứng yên, Mai Lan phải giục:

- Kìa Lai trình thư lên Đại Sư đi.

Lê Lai như giật mình, buồn bã lấy lá thư trong túi áo trong, hai tay trịnh trọng đưa sang Chân Giác Đại Sư.

Đại Sư liếc nhanh chàng, rồi thư thả bóc thư của Sư Bà Diệu Thanh ra đọc. Không biết trong thư viết gì mà Chân Giác Đại Sư cười lên ha hả, coi vẻ thích thú vô cùng.

Mặt Lê Lai hơi tái đi, chàng khó khăn lắm mới nói được:

- Bạch Đại Sư, trong tình thế sơn hà nghiêng ngửa, con xin được theo Công Chúa tham gia công cuộc kháng Minh, phục Quốc trước đã. Khi đất nước thanh bình rồi, con sẽ xin về thụ giáo vị sư phụ nào đó của con.

Mai Lan gạt đi:

- Lai nói vậy là sai. Lai cần phải được huấn luyện trước rồi sau đó mới có đủ khả năng tham gia kháng chiến chứ.

Chân Giác lắc đầu, ngài vẫn còn cười tươi khiến Mai Lan ngạc nhiên hỏi:

- Bạch thầy, sư phụ con chọn đại sư nào ạ? A, chắc là thầy rồi nên coi về thầy hứng khởi lắm.

Chân Giác ngưng cười, nhìn Mai Lan, lắc đầu:

- Thầy không được cái hân hạnh đó đâu. Bây giờ thầy để Công Chúa đoán ba lần nữa đó.

Mai Lan suy nghĩ... Lạ vậy... Ba lần nữa... Trí Tri, Trí Thủ, Thuần Giác. Như vậy chắc là phải đúng một trong ba vị thì còn đổ cái chi nữa.

Mai Lan cười:

- Thừa, chắc là Thuần Giác Đại Sư, vì Ngài chưa từng chính thức nhận đệ tử bao giờ?

Chân Giác cười, lắc đầu.

Mai Lan nói tiếp:

- Vậy chắc là Trí Thủ, vì tương đối ngài còn trẻ tuổi có lẽ nhờ vậy sẽ hiểu đám thanh niên thời đại hơn?

Chân Giác lại lắc đầu. Mai Lan chán ngán. Thế thì còn đoán gì nữa, chỉ còn mình Trí Tri là xứng đáng nhận đệ tử mà thôi. Nhưng bây giờ, đại sư đang mắc nạn trong Ngọa Vân Sơn, thế mà Chân Giác có thể vui cười được sao.

Mai Lan miễn cưỡng:

- Thì ra sư phụ con tìm đệ tử cho Trí Tri Đại Sư, nhưng bà có biết đâu hiện giờ Ngài đang mắc trong vòng kiểm toả của giặc.

Nghe tới đây, Chân Giác lắc đầu lia lịa, rồi cười nói:

- Thế là Công Chúa đoán sai cả ba lần rồi nhé.

Cả Mai Lan, Lê Lai và Giác Huệ đều sững sốt nhìn Chân Giác Đại Sư đang chìa lá thư ra trước mắt Mai Lan, vừa cười, vừa nói:

- Công Chúa không tin hả? Đọc thư đi xem Sư Bà Diệu Thanh chọn ai làm sư phụ cho Lê công tử.

Lê Lai nhìn chằm chằm vào Mai Lan, chờ đợi một câu nói để từ nay chàng sẽ không bao giờ được dong duỗi dọc ngang một cách hào hùng với nàng Công Chúa mà chàng hằng ngưỡng mộ và tâm phục nữa. Bỗng Lê Lai thấy Mai Lan không cười được nữa, nàng đặt lá thư xuống bàn, vuốt cho nó phẳng phiu lại, khiến Lê Lai càng hồi hộp hơn. Sau cùng, nàng nhìn Chân Giác Đại Sư nói:

- Bạch thầy, sao thầy con lại làm như vậy.

Chân Giác lắc đầu cười:

- Hiểu học trò không ai bằng sư phụ. Thầy thấy Sư Bà trao trách nhiệm một cách hết sức sáng suốt, và lại đúng với tâm nguyện của Lê công tử nữa.

Câu nói làm Lê Lai giật mình.

Trong lúc Mai Lan còn vừa nhìn lá thư, vừa lắc đầu thì Chân Giác Đại Sư nói với Lai:

- Kìa, Công tử không quý xuống lễ thầy nhập môn sao?

Lê Lai nhìn hai người ngơ ngác, Chân Giác hiểu ý nói:

- Công tử vừa xin được theo Công Chúa tham gia việc phục quốc, nay đã được như ý nguyện rồi đó. Vì Sư Bà chọn Mai Lan Công Chúa làm sư phụ công tử.

Lê Lai mừng rỡ, quỳ ngay xuống vái Mai Lan ba vái.

Mai Lan có vẻ hơi ngượng, nhất là trước mặt Chân Giác Đại Sư là bậc trưởng thượng của nàng.

Nhưng Chân Giác thì luôn miệng khen:

- Thực sáng suốt. Công Chúa phải thay thế đám già cả này chứ.

Mai Lan miễn cưỡng đứng dậy đỡ Lê Lai lên, rồi nói:

- Lai đứng dậy. Thôi được, tôi bắt buộc phải theo lời thầy của tôi nhận công tử vào nhà mình. Thôi đứng dậy đi.

Giác Huệ đứng chứng kiến câu chuyện của Lê Lai, bây giờ cũng tới chúc mừng chàng.

Lê Lai nói:

- Đại sư, bây giờ đã là huynh trưởng của tôi rồi, có gì cũng xin chỉ bảo cho.

Chiều xuống mau trong cảnh núi rừng hùng vĩ của Yên Tử Sơn.

Sau khi bảo các sa di trong chùa lo chỗ ở cho Lê Lai và Giác Huệ.

Chân Giác Đại Sư giữ Mai Lan ở lại Vân Tiêu để bàn ít chuyện quan trọng với ngài.

Khi Mai Lan vào hậu viện của chùa, nơi tiếp khách đặc biệt của phương trượng, thì các phòng đã lên đèn.

Chân Giác Đại Sư truyền sa di mang ít hoa quả của chùa ra đãi Mai Lan.

Khi chỉ còn lại hai người bên ngọn đèn dầu.

Chân Giác Đại Sư mới nói:

- Thầy vẫn có chim thư liên lạc với Giản Định Vương. Gần đây, thầy nhận được tin Vương cùng Trần Triệu Cơ ở Trường An đang mưu việc khởi nghĩa chống Minh. Quân dưới trướng cũng có trên một vạn.

Mai Lan đã nghe chuyện này ở bên Yên Vân, nàng hỏi lại:

- Bạch thầy, ý thầy thế nào?

Chân Giác Đại Sư như đã. suy nghĩ rất nhiều về chuyện này, nên trả lời ngay:

- Có được Trần Triệu Cơ cũng tốt, nhưng chưa đủ, vì khí thế và binh lực của giặc còn rất mạnh. Hơn nữa, kế hoạch chiêu dụ của chúng cũng rất hữu hiệu, khiến số người Nam theo giặc còn rất nhiều. Việc khởi nghĩa như vậy sợ ít được hưởng ứng.

Mai Lan gật đầu:

- Bạch thầy, ý của thầy rất hợp với ý con. Trần gia không còn uy tín với toàn dân nữa, hiện nay rất nhiều người theo giặc để mưu cầu danh lợi. Còn tin vào những lời dụ dỗ ngon ngọt của chúng. Hơn nữa, trong những ngày con vượt đường tới đây, đi qua nhiều vùng trước kia là vựa lúa của nước mình, nay đều bỏ hoang không cấy cấy nạn đói hầu như gần kề. Mình phát cờ khởi nghĩa lúc này, một đảng dân không nhiệt liệt hưởng ứng, mà nếu có chẳng nữa thì đảng khác mình cũng thua giặc vì thiếu lương thực nuôi quân. Một đoàn quân đói thì làm sao chống lại được với quân giặc no đủ.

Ngưng một lát, nàng tiếp:

- theo thiện ý của con, chúng ta hiện nay cần phải rèn luyện nhiều nhân tài, củng cố lực lượng và tích trữ lương thảo. Rồi cùng với thời gian, bộ mặt giả nhân giả nghĩa của giặc rớt xuống, chính sách cai trị tham tàn của chúng khiến dân chúng không chịu đựng nổi, họ sẽ tính ngộ để quyết một lòng cùng nhau chỗi dậy đánh đuổi quân thù, lúc đó mình mới hy vọng thành công.

Chân Giác Đại Sư gật đầu:

- Thầy đồng ý với Công Chúa. Nhưng chỉ sợ Giản Định Vương Quý ở nơi dầu sôi lửa bỏng, ngày ngày chứng kiến cảnh bạo tàn của giặc, ngài sẽ thấy trách nhiệm lớn lao bên mình mà không thể kiên nhẫn được hơn việc phát cờ khởi nghĩa. Vì hiện nay, chỉ còn mình ngài là đủ tư cách đại diện Trần Gia đứng lên lo việc cả.

Mai Lan nhỏ nhẹ kể lại những diễn biến mà nàng gặp khi còn ở Thăng Long cho Chân Giác Đại Sư nghe rồi tiếp:

- Bạch thầy, con cũng đã bàn với Nguyên Cảnh Dị về việc này, và nếu Dị và Dung đều một lòng can gián anh Quý, con hy vọng anh ấy nghe theo.

Chân Giác rót thêm trà vào chén của hai người, rồi nói:

- Thầy cũng mong như vậy. Nhưng theo tin tức mà thầy nhận được những lúc gần đây thì việc sửa soạn khởi nghĩa rất gần kề.

Mai Lan khẽ lắc đầu. Đêm đã về khuya, nhưng cả hai hầu như chưa muốn chấm dứt câu chuyện.

Bỗng Chân Giác ngừng mặt lên hỏi:

- A, Công Chúa về qua Vạn Kiếp làm gì vậy?

Mai Lan chợt nhớ ra một việc quan trọng mà vì lo nghĩ quá, nàng đã quên mất, nên vội nói:

- Bạch thầy, con đi tìm cuốn Binh Thư của Đức Hưng Đạo Đại Vương. Nhưng rất tiếc ở đó mọi sự đã thay đổi cả. Các thư viện đều đã tan hoang, sách vở thư tịch đều bị giặc tới lấy hết cả rồi. Thầy con dạy là mình phải theo sách lược của tổ tiên xưa đã ba lần thắng quân

Nguyên thì mới hy vọng thắng bọn giặc Minh ngày nay. Không biết trên Yên Tử còn cuốn nào không?

Chân Giác a lên một tiếng như vừa tìm ra chân lý, nói nhanh:

- Đúng vậy. Nhưng theo chỗ thầy biết thì tại Yên Tử Sơn không giữ những sách đời mà chỉ có kinh Phật mà thôi. Nhưng để mình thử kiểm xem sao.

Mai Lan không mấy hy vọng, nàng hỏi:

- Thưa, còn bộ Vạn Kiếp Tông Bí Truyền thì sao ạ?

Chân Giác lim dim đôi mắt, rồi nói:

- Đó mới là một cuốn sách đáng kể. Tuy nhiên, chính thầy cũng chưa được thấy, vì thầy không phải là người trong hoàng gia, hơn nữa không phải người nào trong hoàng gia cũng được dùng nó, mà phải là những bậc Đại tướng quân.

- Bạch thầy, sao lại gọi là Tông Bí Truyền?

- Câu chuyện bắt nguồn từ Trúc Lâm phái?

Mai Lan ngạc nhiên:

- Trúc Lâm phái? A, vâng, sao thiền phái của mình, Đức Điều Ngự lại gọi là Trúc Lâm?

Chân Giác Đại Sư mỉm cười khi thấy nàng Công Chúa bỗng tự nhiên hỏi tới thiền môn của mình, nên ngài thư thả giải thích:

- Công Chúa biết, Trúc Lâm là thiền môn phái đầu tiên do người Đại Việt sáng lập. Trúc Lâm có nguồn gốc từ chữ Phạn Nalanda. Đây là tên của một đại học đường lớn và lâu đời nhất tại thành Vương Xá (Rajagraha) nước Ma Đà Na (Magaha), miền Trung nước Thiên Trúc ngày nay. Phần lớn các cao tăng trong thiên hạ đều xuất thân từ trường này, kể cả Huyền Trang của Trung Quốc. Nhưng đặc biệt, Nalanda lại là tiêu biểu của thiền phái đại thừa mật tông.

Mai Lan thắc mắc:

- Thế nào là mật tông?

- Phật Giáo chia ra làm hai phái rõ rệt, một là Hiển giáo lấy Đức Thích Ca làm Giáo Chủ, hai là Mật Giáo nhận Đức Đại Nhật Như Lai, pháp thân của Đức Thích Tôn mà nhân gian thường gọi là Đức Ngọc Hoàng Thượng Đế làm Giáo Chủ,

khác với Hiển Giáo, Mật Giáo có những phương thức tu thiền để cho tinh thần chuyên nhất thiện tâm quang phát hiện, tâm thanh tịnh sẽ tiến tới mức thần thông diệu dụng. Tuy Mật Tông cũng có những phương pháp phù chú, nhưng vẫn là một Phật Giáo chính phái, khác hẳn với Lạc Ma Giáo của Thiên Trúc hoặc Ma Giáo Hiện nay của Minh Triều.

Mai Lan hơi vỡ lẽ, hỏi:

- Thì ra Trúc Lâm Phái là một ngành của Mật Giáo?

Chân Giác Đại Sư cười, gật đầu:

- Cũng có thể nói là như vậy. Ngay pháp danh của Đức Nhân Tông, vị Trúc Lâm Tổ thứ nhất, vị sáng lập ra Trúc Lâm phái cũng mang tính chất của Mật Tông. Điều Ngự, theo nghĩa hẹp là điều hòa hơi thở, và là một trong bảy phương thức tu luyện của Mật Tông phái, gọi là Sở Tức Quán. Sáu phương thức khác là Chuyên Tâm Nhất Điểm, Quán Tưởng, Mantram Yoga, Nhất Tự Quyết, Tứ Vô Lượng, Bất Đối Tượng. Tuy nhiên, dân tộc ta là một dân tộc có nhiều sáng kiến và rất trung dung, khởi nguồn từ ý niệm song hợp hoặc song trùng hay âm dương, xuất phát từ Kinh Dịch là cuốn kinh có gốc gác từ dân tộc Cổ Việt xa xưa chúng ta. Ngay như Pháp danh Điều Ngự cũng mang tính cách trung dung, dung hòa, không những hơi thở theo nghĩa hẹp mà dung hòa về mọi mặt tinh thần, vật chất, từ chiến bại cho đến chiến thắng. Vì thế, Trúc Lâm Phái không hẳn là một giáo phái đại thừa mật tông, mà là một dung hòa lạ lùng giữa Hiển Giáo và Mật Giáo. theo Hiển Giáo đại thừa để không mất gốc, không sa lầy vào sự huyền thuật đưa tới phù thủy, ma thuật nhảm nhí, nhưng lại du nhập thêm những tinh hoa của Mật Giáo để biến thành những phương tiện kỳ diệu trong việc dựng nước và giữ nước. Do đó, mới có bộ kinh trác tuyệt Vạn Kiếp Tông Bí Truyền, mà theo như chỗ thầy biết gồm những phương thức mà người làm tướng tu luyện thành đạt, tài có thể ngang Tôn Tản, Khổng Minh. Chứng cứ là Đức Hưng Đạo Đại Vương là một người được chân truyền, đã từng tạo nên những chiến công hiển hách nhất trong lịch sử Đại Việt, để cuối cùng trở thành một bậc thánh nhân được tôn thờ. Bởi vậy truyền thuyết về cuốn sách này ngoài nhân gian cũng không sai.

Mai Lan vội hỏi:

- Thế thầy có tu luyện thiền môn mật tông không?

Chân Giác gật đầu:

- Có chứ, các đệ tử trong Trúc Lâm phái đều tu thiền cả. Những vị tổ như đệ nhị tổ Pháp Loa, đệ tam tổ Huyền Quang mỗi khi đăng đàn thuyết pháp đều xảy ra những phép lạ, điềm lành, đều là những bậc Quốc Sư danh tiếng của triều đại. Nhưng về sau, các đệ tử đều kém tài không thể đạt được tới mức quán thông như các bậc thầy, thành ra Trúc Lâm phái ngày một suy tàn. Nói ra thì thực xấu hổ, tới đời thầy thì mức độ thành đạt đã kém lắm rồi, chỉ đủ tu thân, dưỡng tính cho chính mình mà thôi chứ không còn đủ tài đức để cứu nhân độ thế nữa.

Mai Lan ngồi nghe câu chuyện lạ lùng của Chân Giác Đại Sư mà tiếc hận cho vận nước. Nàng cố gạn hỏi:

- Bạch thầy, mình không còn dấu vết nào để tìm ra cuốn Vạn Kiếp Tông Bí Truyền nữa hay sao?

Chân Giác gật đầu:

- Thầy cũng đã cố công trong nhiều năm, nhưng đều vô vọng.

Rồi như an ủi Mai Lan, ngài tiếp:

- Có điều cho dù tìm được cuốn Vạn Kiếp Bí Truyền, vấn đề tu luyện không phải dễ dàng và mau lẹ. Nhưng cuốn Binh Thư Yêu Lược, thì có nhiều hy vọng hơn, vì thời đó cuốn này được truyền tới tay quân sĩ. Nếu tìm được kẻ hiền tài để trao bộ binh thư này chúng ta cũng có cơ phục hưng được giang sơn, cứu vớt được dân.

Mai Lan cũng biết vậy, nhưng điều quan trọng là làm sao tìm được sách.

Đêm đã về sáng. Chân Giác Đại Sư cười nhẹ, rồi nói:

- Thôi, đã muộn rồi, xin mời Công Chúa đi nghỉ.

Để xem tình hình trong Nam như thế nào rồi chúng mình sẽ tùy cơ định liệu. Mai Công Chúa nên đến thăm nhóm anh em thanh niên đang được huấn luyện lại đây.

Mai Lan uể oải đứng dậy:

- Vâng, con cũng nghĩ trong lúc này, mình làm được cái gì có lợi cho việc cả thì cứ làm.

Ngoài kia, gà đã gáy lần thứ hai.

Chương Mười Hai

Đoạn Kết

Gần một tháng trước đây, ngày nào chùa cũng vui như hội. Tin tức từ Trường An gửi về báo cho biết Giản Định Vương Quĩ đã xưng đế hiệu Giản Định Hoàng Đế để tiếp nối nghiệp nhà và hô hào toàn dân vùng dậy đánh đuổi quân Minh xâm lăng. Bảy năm qua, quốc hiệu Đại Việt bị đổi thành Đại Ngu, nay con cháu Trần Gia dựng lại đại nghiệp cũ, nước Đại Việt lại được sáng ngời sử xanh. Không những mọi người trên Yên Tử Sơn hứng khởi, mà chắc chắn người dân Việt nào còn chút chí khí cũng đều vui mừng vì cuộc khởi nghĩa này. Trong chùa xôn xao, xóm dưới chân núi xôn xao, và ngay cả các bọn lính Minh trấn đóng trong vùng cũng xôn xao không ít. Sự canh phòng trở nên nghiêm ngặt hơn, các cửa hàng phải đóng cửa từ lúc chưa tối.

Ngay những ngày đầu nhận được tin sớm hơn quân Minh tại vùng này nhờ những cánh chim thư, các thanh niên đang được huấn luyện trên Yên Tử, cũng đều bàn tới việc xuôi Nam để gia nhập đoàn quân kháng chiến. Họ muốn đi thực sớm để tránh việc quân giặc tăng cường sự kiểm soát dọc đường. Dù đã bàn bạc với nhau về thời điểm thuận lợi nhất cho công cuộc kháng chiến, nhưng lúc này, cả các vị Đại Sư lẫn Mai Lan cũng không đủ lý do để ngăn cản những thanh niên với bầu nhiệt huyết, quyết xả thân vì giang sơn, giống nòi.

Hơn năm mươi người đã tạ từ lên đường dưới sự hướng dẫn của Trần Thanh. Hôm lên đường, Mai Lan vô cùng cảm thương, vì nàng lo cuộc ra đi thực khó có ngày về!

Rồi vài ba ngày, Yên Tử lại nhận được tin chiến thắng. Đám thanh niên sau hơn mười hôm cũng đã tìm được tới nơi họ mong muốn.

Như mọi buổi chiều, kể từ ngày về Yên Tử Sơn, Mai Lan thường sang trao đổi tin tức và bàn luận với Chân Giác Đại Sư.

Hôm nay có mặt cả Thuần Giác Đại Sư là vị sư phụ đang huấn luyện võ nghệ cho đám thanh niên từ Thăng Long về đây. Đám thanh niên còn lại, trong đó có cả Lê Lai và Giác Huệ đang đề nghị xuôi Nam. Các đại sư bây giờ cũng có khuynh hướng dồn hết nỗ lực giúp quân kháng chiến, vì Giản Định Đế trót đã phóng lao rồi, mọi người phải theo lao với Ngài.

Trước khay trà trong tiểu đình tại hoa viên của Chùa, hai nhà sư đang tính kế hoạch làm cách nào để tới Trường An sớm nhất. Tiền của chín chùa trên Yên Tử còn lại, kỳ này quyết bỏ ra hết để mua vật dụng, khí giới và ngựa cho chuyến đi này. Thuần Giác Đại Sư tình nguyện đưa nhóm thanh niên này xuôi Nam.

Thuần Giác Đại Sư là nhà sư trẻ tuổi nhất trong số các vị cao tăng của Yên Tử Sơn. Năm nay Ngài chưa tới năm mươi vừa tráng kiện vừa võ nghệ cao cường,

lòng Chân Giác Đại Sư nhìn sự phấn khởi của Thuần Giác rồi lại thấy Mai Lan nét mặt trầm trầm, Ngài thấy phân vân trong lòng, nên hỏi:

- Công Chúa thấy có gì bất ổn trong vấn đề đi tiếp ứng Hoàng Thượng?

Mai Lan thấy có sự khác lạ trong cách xưng hô với Giản Định Vương trong ngôn từ của Chân Giác, nàng miễn cưỡng đáp:

- Bạch thầy, con chỉ tiếc rằng mình chưa tìm thấy cuốn binh thư. Chông lại với những tên danh tướng của Minh triều như Trương Phụ, Lã Nghị mà mình không có một chiến lược khai thác được mọi khả năng của bên mình, những chiến thuật hữu hiệu có thể qua mặt được những tên cáo già này tại mặt trận, con chỉ e sợ rằng mình sẽ bị đẩy vào tình trạng thụ động mà thôi.

Chân Giác nhìn xuống ly trà chưa cạn trên tay, khẽ lắc đầu:

- Công Chúc nghĩ như thế cũng có lý. Nhưng chúng ta đã cố công tìm kiếm, rất tiếc chưa thấy được binh thư mà tình trạng trong Trường An thì ngày một khàn trương, chẳng lẽ chúng ta khoanh tay chịu trận?

Mai Lan ngập ngừng nói:

- Trên Yên Tử Sơn có lưu giữ bản đồ lăng đức Hưng Đạo Vương không ạ?

Thuần Giác khẽ la lên:

- Công Chúa muốn tìm binh thư cất dấu trong lăng của Ngài?

Chân Giác đặt vôi chén nước xuống, ngừng đầu lên nhìn hai người:

- Đúng. theo tương truyền thì lăng của Đại Vương rất lớn, nằm sâu dưới lòng đất, ở một nơi nào đó trong rừng An Lạc, có chứa tất cả những di vật của Ngài, nhưng tiếc rằng trên Yên Tử cũng không có cái bản đồ lăng này.

Ngừng một lát, Chân Giác Đại Sư chợt khẽ la lên:

- Ở chùa Siêu Loại.

Mai Lan ngắt lời:

- Chùa Siêu Loại lại có thể có cuốn binh thư?

Chân Giác gật đầu:

- Thầy cũng đoán như vậy thôi, vì chùa Siêu Loại là nơi khởi nguyên của Trúc Lâm phái. Ngay khi trên Yên Tử nhận được mật thư của Công Chúa thông báo về việc giặc sẽ tịch thu kinh sách trong các chùa của ta, thầy cũng đã tin cho chùa Siêu Loại, hy vọng tin đã tới kịp

trước khi giặc ra tay.

Mai Lan lẩm bẩm:

- Siêu Loại.. Siêu Loại..

Thuần Giác quay sang Mai Lan, nói:

- Công Chúa, cứu binh như cứu hỏa, mình cứ lo việc trước mắt đã còn việc tìm binh thư cần phải có thời gian, vả lại nói thiệt chứ chưa chắc gì ở Siêu Loại đã tàng trữ một cuốn sách không phải là kinh Phật như vậy.

Mai Lan đành đáp xuôi:

- Thôi được, các thầy đã định như vậy, thì mình cứ tiến hành chương trình của mình đã vạch.

Sau lời nói của Mai Lan, bỗng có nhiều tiếng hoan hô ngay cạnh viên đình làm ba người ngạc nhiên. Thì ra đám thanh niên đã ra hoa viên từ lâu, họ đang lo lắng theo dõi câu chuyện của các vị. Nay thấy Mai Lan không phản đối việc họ ra đi khiến mọi người đều mừng vui.

Mai Lan cảm thấy rất an ủi vì biết bao người còn hướng về Trần Gia một cách nhiệt thành như vậy, ngoài sự mong ước của nàng. Phải chăng nàng quá lo xa, vì theo tin về, quân nhà Trần đang thắng thế trên chiến trường.

Nhưng bỗng Chân Giác hỏi:

- À, mà mấy bữa rồi, không có chim thư về vậy?

Một việc quan trọng. Mọi người nhao nhao đi tìm chú Tịnh, người phụ trách việc nuôi chim thư.

Chú Tịnh tới, tất cả đều hướng về chú chờ đợi câu trả lời:

- Bạch thầy, đã năm ngày, không có chim về.

Mai Lan gật đầu, vì chính nàng cũng đang băn khoăn về truyền này. Nàng nhìn sang Chân Giác Đại Sư:

- Bạch thầy, như vậy có gì là bất thường không?

Chân Giác lắc đầu:

- Chẳng có gì cả. Tại mấy ngày gần đây mình nhận được thư luôn nên mới thấy năm ngày là lâu. Trước đây, có khi cả hai mươi hôm mới có một lần.

Nhờ lời nói của Chân Giác Đại Sư, tình hình cũng đỡ căng thẳng hơn. và mọi người lại phấn khởi vì ngày lên đường.. Thuần Giác Đại Sư cáo từ đưa nhóm thanh niên về chùa Hoa Yên của Ngài..

Còn lại một mình với Chân Giác Đại Sư, Mai Lan nhìn ra xa, nói:

- Bạch thầy, con muốn đi Siêu Loại một chuyến.

Chân Giác Đại Sư biết Mai Lan không từ bỏ ý định đi tìm cuốn binh thư, nên nói:

- Cũng được.. Cuộc kháng chiến chắc còn gay go. Chúng mình mỗi người lo một việc. tất cả cũng đều vì đại nghĩa mà thôi.. Chuyện xuôi Trường An đã có

Thuần Giác, trên Yên Tử Sơn đã có thầy, còn Công Chúa về Siêu Loại cũng là chuyện cần và quan trọng.

Buổi chiều đông trời tối sớm. mới qua giờ thân sương đã giăng đầy vườn hoa. Chân Giác đứng dậy:

- Trời đã trở lạnh. mình vào nhà đi Công Chúa.

Mai Lan đứng dậy theo Chân Giác vào trai phòng.

- Bao giờ Công Chúa định lên đường?

- Bạch thầy, con cũng chưa định, nhưng chắc không lâu Con sẽ đưa Cúc và Lê Lai theo,...

Trong chùa, các tiểu đã lên đèn. Cúc cũng vừa ở bên Vân Yên sang đón, Mai Lan cáo từ Chân Giác Đại Sư ra về.

Ba hôm sau, hơn bốn mươi thanh niên thiếu nữ trên Yên Tử Sơn đã tập trung bên chùa của Chân Giác Đại Sư để lên đường. Ngay từ buổi sáng, Mai Lan cũng đã sang bên đó với Chân Giác và Thuần Giác Đại Sư để tiễn chân họ. Nàng đi gặp từng người một để an ủi, vỗ về họ.

Nàng thật cảm động khi thấy ai ai cũng quyết một lòng chiến đấu chống kẻ thù chung của dân tộc. Nhìn những bộ mặt trẻ măng, hớn hở của họ, trong thâm tâm Mai Lan thấy buồn vô hạn. vì không biết ngày nào nàng còn gặp lại những con người hào hùng đó.

Buổi cơm trưa thực rộn rã..

Chân Giác Đại Sư vừa báo cho Lê Lai biết chàng không có tên trong đoàn người xuôi Nam làm chàng vô cùng buồn bã.

Lại tìm Mai Lan, nàng cho biết chuyến đi của nàng còn quan trọng và vất vả gấp nhiều lần việc vào đầu quân với Đức Giản Định Đế.

Lê Lai cũng đã hiểu truyền, nhưng buổi trưa, đứng nhìn đoàn người ngựa ra đi giữa tiếng reo vang, đầy phấn khởi chiến chàng không khỏi tiếc hận..

Buổi chiều, sau khi đoàn người đã ra đi, chùa trở nên vắng lặng vô cùng. Mai Lan một mình thần thờ dạo bước quanh hoa viên. Mọi việc ở đây vừa coi như đã tạm giải quyết xong, thì nàng lại bỗng cảm thấy trong mình mệt mỏi lạ thường. Những lúc bận rộn, làm việc hăng say như quên hết mọi chuyện riêng của mình, đến khi rảnh rỗi thì bệnh tật ở đâu kéo đến. Mấy lúc gần đây nàng thường có những cơn ho buốt ngực, buổi chiều người lại gai gai sốt.

Đó là những triệu chứng không tốt. Dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ, trải qua quá nhiều phong sương, vất vả, lo âu trùng trùng, cơ thể rồi cũng không tránh khỏi mòn mỏi yếu đau.. Nghĩ đến những chuyến đi sắp tới.Siêu Loại. hay đâu nữa,

Mai Lan cũng không khỏi lo lắng vì tình trạng sức khỏe yếu kém hiện tại của mình.

Gió lên - Mai Lan hơi rùng mình ho khan. Mây đen từ hướng đông ùn ùn kéo tới. cảnh vật trở nên thực ảm đạm. Mai Lan sức nghĩ tới đoàn thanh niên thiếu nữ vừa xa lìa, bây giờ họ đang ở đâu, làm gì.. Nàng nhớ lại từng khuôn mặt của họ mà cảm thấy lòng không yên vì thấy có phần trách nhiệm khi đưa đẩy họ vào vùng khói lửa lao lung mà sự hung hiểm không thể lường được.

Bất giác nàng thở dài não nuột....

Chợt có cánh chim chao trước mặt, Mai Lan giật mình chạy theo. Con chim rớt ngay trước viên đình.

Con con chim thư? Mai Lan mừng rỡ bắt nó lên, nhưng con bờ câu chỉ khẽ giật lên mấy hồi rồi chết!

Mai Lan vội gỡ thư buộc ở chân chim ra. Nàng đọc nhanh bức thông điệp ngắn ngủi bằng ám ngữ của quân kháng chiến mà trán rịn mồ hôi: " Vườn không - Nhà trống. Phải theo dấu chim hồng! " Thế có nghĩa là quân ta đã hết lương thảo, thiếu khí giới và đang phải chạy về

phương Nam! Nguy to rồi!

Trời bỗng như sụp xuống! Mai Lan vừa chạy vào chùa, vừa la lớn:

- Thày... Thày...

Nhưng khi Chân Giác Đại Sư từ trong tiền điện hốt hoảng đi ra thì Mai Lan đã nằm bất tỉnh trên thềm chùa!

Cuối Đông 1988

Hồ Linh

Vài nét về Tác Giả.

Hồ Linh tên thật là Vũ Ngọc Anh. Sinh năm 1939 tại Phát Diệm, tỉnh Ninh Bình, Bắc Việt. Cao học Kinh Tế, cửu Luật sư Tòa Thượng Thẩm Sài gòn.

Ông đã viết văn từ khi còn ở quê nhà. Khởi đầu năm 1960 với truyện dài dã sử "Cung Miếu Triều Xưa " đăng trên tạp chí Giáo Dục Phổ Thông ký bút hiệu Thiện Khánh, và tập tùy bút " Thương Lan mùa thu " ký tên thật.

Qua Hoa Kỳ từ 1975. Hồ Linh đã viết được 4 tác phẩm mới: truyện dài dã sử "Tao Loạn", truyện dài "Những Ngày Đắm Máu. 2 tập truyện kinh dị "Ma Cỏ và "Thung Lũng Ma ".

Trong những năm lưu vong ở hải ngoại. Ông đã từng là Chủ Nhiệm hoặc Chủ Bút các tạp chí Quê Hương, Kinh Doanh, Trống Đồng và Nhà Tôi.

Đồng thời truyền của Hồ Linh đăng trên báo chí Việt Ngữ khắp năm châu đã được độc giả đón nhận nồng nhiệt.

(Viết bởi nhà thơ, nhà báo Quốc Nam).

Hết